O Novo Testamento

Índice

Evanxeo de Mateo	1
Evanxeo de Marcos	22
Evanxeo de Lucas	35
Evanxeo de Xoán	58
Feitos dos Apóstolos	75
Epístola aos Romanos	97
Primeira Epístola aos Corintios	106
Segunda Epístola aos Corintios	115
Epístola aos Gálatas	121
Epístola aos Efesios	124
Epístola aos Filipenses	127
Epístola aos Colosenses	130
Primeira Epístola aos Tesalonicenses	132
Segunda Epístola aos Tesalonicenses	134
Primeira Epístola a Timoteo	136
Segunda Epístola a Timoteo	139
Epístola a Tito	141
Epístola a Filemón	142
Epístola aos Hebreos	143
Epístola de Santiago	150
Primeira Epístola de Pedro	153
Segunda Epístola de Pedro	156
Primeira Epístola de Xoán	158
Segunda Epístola de Xoán	161
Terceira Epístola de Xoán	161
Epístola de Xudas	162
Apocalipse	163

Mateo

CAPÍTULO 1

1 O libro da xeración de Xesucristo, fillo de David, fillo de Abraham.
2 Abraham xerou a Isaac; e Isaac xerou a Xacob; e Xacob xerou a Xudas e aos seus irmáns;
3 E Xudas xerou a Fares e a Zara de Tamar; e Fares xerou a Esrom; e Esrom xerou a Aram;
4 E Aram xerou a Aminadab; e Aminadab xerou a Naasson; e Naasson xerou Salmón;
5 E Salmon xerou a Booz de Rachab; e Booz xerou a Obed de Rut; e Obed enxendrou a Isai;
6 E Isai xerou o rei David; e o rei David xerou a Salomón da que fora a muller de Urías;
7 E Salomón xerou a Roboam; e Roboam xerou a Abia; e Abía xerou a Asa;
8 Asá xerou a Iosafat; e Iosafat xerou a Ioram; e Ioram xerou a Ozías;
9 Ozías xerou a Ioatán; e Ioatam xerou a Achaz; e Achaz xerou a Ezequías;
10 E Ezequías xerou a Manaxés; e Manaxés xerou a Amón; e Amón xerou a Ioxías;
11 E Ioxías xerou a Ieconías e aos seus irmáns, cando foron levados a Babilonia.
12 E despois de que foron levados a Babilonia, Ieconías xerou a Salatiel; e Salatiel xerou a Zorobabel;
13 Zorobabel xerou a Abiud; e Abiud xerou a Eliaquim; e Eliaquim xerou Azor;
14 E Azor xerou a Sadoc; e Sadoc xerou a Aquim; e Aquim xerou a Eliud;
15 Eliud xerou a Elazar; e Eleazar xerou a Matán; e Matán xerou a Xacob;
16 E Xacob xerou a Xosé, marido de María, de quen naceu Xesús, que se chama Cristo.
17 Así, todas as xeracións desde Abraham ata David son catorce xeracións; e desde David ata o traslado a Babilonia son catorce xeracións; e desde o traslado a Babilonia ata Cristo son catorce xeracións.
18 O nacemento de Xesucristo foi así: cando a súa nai María estaba desposada con Xosé, antes de que se xuntasen, atopouse encinta do Espírito Santo.
19Entón Xosé, o seu marido, sendo un home xusto e que non quería facer dela un exemplo público, quixo apartala en segredo.
20 Pero mentres pensaba nesas cousas, velaquí, o anxo do Señor apareceulle nun soño, dicindo: Xosé, fillo de David, non teñas medo levar contigo a María, a túa muller, porque o que nela naceu é do Espírito Santo.
21 E ela dará a luz un fillo, e chamaraslle Xesús, porque el salvará o seu pobo dos seus pecados.
22 E todo isto fíxose para que se cumprira o que o Señor dixo polo profeta:
23 Velaquí, unha virxe quedará embarazada e dará a luz un fillo, e chamaránlle o nome de Emmanuel, que se interpreta: Deus connosco.
24 Entón, levantándose Xosé do sono, fixo como lle mandara o anxo do Señor, e levou para el á súa muller:
25 E non a coñeceu ata que dera a luz ao seu fillo primoxénito, e el chamoulle Xesús.

CAPÍTULO 2

1 Cando Xesús naceu en Belén de Xudea nos tempos do rei Herodes, velaquí, viñeron magos do leste a Xerusalén.
2 Dicindo: Onde está o rei dos xudeus que naceu? porque vimos a súa estrela no leste e vimos para adoralo.
3 Cando o rei Herodes oíu estas cousas, turbouse, e con el toda Xerusalén.
4 E cando reuniu a todos os sumos sacerdotes e escribas do pobo, preguntoulles onde debía nacer Cristo.
5 Dixéronlle: En Belén de Xudea, pois así está escrito polo profeta:
6 E ti Belén, na terra de Xudá, non es a máis pequena entre os príncipes de Xudá, porque de ti sairá un gobernador que gobernará o meu pobo Israel.
7Entón Herodes, cando chamou en segredo aos magos, preguntoulles con dilixencia a que hora apareceu a estrela.
8 Enviounos a Belén e díxolles: -"Ide e busca con dilixencia o neno; e cando o atopedes, devolvédeme aviso, para que eu tamén o adore.
9 Cando oíron ao rei, marcharon; e velaquí, a estrela, que viron no leste, foi diante deles, ata que chegou e quedou sobre onde estaba o neno.
10 Cando viron a estrela, alegraronse cunha gran alegría.
11 E cando entraron na casa, viron o neno con María, a súa nai, e arroxáronse e adoráronlle; e despois de abrir os seus tesouros, presentáronlle agasallos; ouro, incenso e mirra.
12 E sendo advertidos por Deus nun soño de que non volvían a Herodes, foron para o seu país por outro camiño.
13 E cando marcharon, velaquí, o anxo do Señor apareceu a Xosé nun soño, dicindo: Levántate, toma o neno e a súa nai, foxe a Exipto e está alí ata que che informe. Herodes buscará o neno para destruílo.
14 Cando ergueuse, colleu o neno e a súa nai de noite e marchou a Exipto.
15 E estivo alí ata a morte de Herodes, para que se cumprise o que o Señor dixo polo profeta: "Fóra de Exipto chamei ao meu fillo".
16 Entón Herodes, ao ver que se mofaban dos sabios, enfadouse moito e mandou matar a todos os nenos que estaban en Belén e en todas as súas costas, desde os dous anos en diante, segundo o dito. o tempo que preguntara con dilixencia aos sabios.
17Entón cumpriuse o que dixera o profeta Xerem, dicindo:
18 En Rama escoitouse unha voz, lamento e choro e gran loito: Raquel choraba polos seus fillos, e non quería ser consolada, porque non o son.
19 Pero cando Herodes morreu, velaquí, un anxo do Señor apareceu nun soño a Xosé en Exipto.
20 Dicindo: Levántate, toma o neno e a súa nai e vai á terra de Israel, porque morreron os que buscaban a vida do neno.
21 E ergueuse, colleu o neno e a súa nai e chegou á terra de Israel.
22 Pero cando oíu que Arquelao reinaba en Xudea no lugar de seu pai Herodes, tivo medo de ir alí; non obstante, sendo advertido por Deus nun soño, marchou para os lugares de Galilea.
23 E veu e habitou nunha cidade chamada Nazaret, para que se cumprira o dito polos profetas: Chamarase Nazareno.

CAPÍTULO 3

1 Naqueles días chegou Xoán o Bautista, predicando no deserto de Xudea,
2 E dicindo: Arrepentídevos, porque o reino dos ceos está preto.
3 Porque este é o que falou o profeta Isaías, dicindo: Voz de quen clama no deserto: Preparade o camiño do Señor, endereitade os seus camiños.
4 E o mesmo Xoán tiña o seu vestido de pelo de camelo e un cinto de coiro nos lombos; e a súa carne eran saltóns e mel bravo.
5Entón saíron cara a el Xerusalén e toda Xudea e toda a rexión que rodea o Xordán.
6 E foron bautizados por el no Xordán, confesando os seus pecados.
7 Pero cando viu que moitos dos fariseos e saduceos se achegaban ao seu bautismo, díxolles: "Oh xeración de víboras, quen vos advertiu de que fuxides da ira que vén?
8 Dade, pois, froitos axeitados para o arrepentimento:
9 E non pensedes en dicir dentro de vós: Temos a Abraham como pai, pois dígovos que con estas pedras Deus pode criar fillos a Abraham.
10 E agora tamén a machada está posta na raíz das árbores; polo tanto, toda árbore que non dea bo froito é cortada e botada ao lume.
11 Eu verdade que vos bautizo con auga para o arrepentimento, pero o que vén detrás de min é máis poderoso ca min, cuxos zapatos non son digno de levar: bautizarávos co Espírito Santo e con lume.
12 Quen ten un abano na súa man e limpará completamente o seu chan e recollerá o seu trigo no graneiro; pero queimará a palla cun lume inextinguible.
13 Entón Xesús veu de Galilea ao Xordán a Xoán, para ser bautizado por el.
14 Pero Xoán prohibiuno, dicindo: Eu teño necesidade de ser bautizado por ti, e ti ven a min?
15 E respondendo Xesús, díxolle: Deixa que así sexa agora, porque así nos convén cumprir toda xustiza. Despois o sufriu.
16 E Xesús, cando foi bautizado, subiu enseguida da auga; e velaquí, abríronlle os ceos, e viu que o Espírito de Deus baixaba coma unha pomba e se iluminaba sobre el.
17 E velaí unha voz do ceo que dicía: Este é o meu Fillo amado, en quen teño a ben.

CAPÍTULO 4

1 Entón Xesús foi conducido polo Espírito ao deserto para ser tentado polo demo.
2 E despois de xaxunar corenta días e corenta noites, tivo fame.
3 E cando o tentador chegou a el, díxolle: Se ti es Fillo de Deus, manda que estas pedras se fagan pan.
4 Pero el respondeu: "Está escrito: Non só de pan vivirá o home, senón de toda palabra que sae da boca de Deus".
5 Entón o demo lévao á cidade santa e púxoo nun pináculo do templo.
6 E díxolle: "Se ti es Fillo de Deus, bótache abaixo, porque está escrito: El mandará aos seus anxos mandarte sobre ti; contra unha pedra.
7 Díxolle Xesús: Escrito está de novo: Non tentarás ao Señor, o teu Deus.
8 De novo, o demo lévao a unha montaña moi alta e amósalle todos os reinos do mundo e a gloria deles;
9 E díxolle: "Todas estas cousas dareiche, se te prostras e me adoras".
10 Entón díxolle Xesús: " Vete de aquí, Satanás; porque está escrito: Adorarás ao Señor, o teu Deus, e só a el servirás".
11 Entón o demo deixouno, e velaquí, uns anxos viñeron e servíronlle.
12 E cando Xesús soubo que Xoán foi encarcerado, marchou a Galilea;
13 E saíndo de Nazaret, chegou e morou en Cafarnaúm, que está á beira do mar, nos límites de Zabulón e Neftalim.
14Para que se cumprira o que dixo o profeta Isaías:
15 A terra de Zabulón e a terra de Neftalim, polo camiño do mar, alén do Xordán, a Galilea dos xentís;
16 O pobo que estaba sentado nas tebras viu unha gran luz; e aos que se sentaron na rexión e na sombra da morte brota luz.
17 Dende aquela comezou Xesús a predicar e a dicir: Arrepentídevos, porque o reino dos ceos está preto.
18 E Xesús, camiñando polo mar de Galilea, viu a dous irmáns, Simón chamado Pedro, e Andrés seu irmán, que botaban unha rede ao mar, porque eran pescadores.
19 E díxolles: " Seguídeme e fareinos pescadores de homes".
20 E enseguida deixaron as redes e seguírono.
21 E seguindo de alí, viu a outros dous irmáns, Santiago, fillo de Zebedeo, e Xoán, o seu irmán, que estaban nun barco co seu pai Zebedeo, amañando as súas redes; e chamounos.
22 E inmediatamente deixaron o barco e o seu pai e seguírono.
23 E Xesús percorreu toda Galilea, ensinando nas súas sinagogas, e predicando o evanxeo do reino, e curando toda enfermidade e toda enfermidade entre o pobo.
24 E a súa fama percorreu toda Siria: e trouxéronlle a todos os enfermos que estaban presos de diversas enfermidades e tormentos, e os que estaban endemoniados, os lunáticos e os paralíticos; e curounos.
25 E seguiuno unha gran multitude de xente de Galilea, de Decápole, de Xerusalén, de Xudea e de alén do Xordán.

CAPÍTULO 5

1 E ao ver a multitude, subiu ao monte;
2 E abriu a boca e ensinounos, dicindo:
3 Benaventurados os pobres de espírito, porque deles é o reino dos ceos.
4 Benaventurados os que choran, porque serán consolados.
5 Benaventurados os mansos, porque eles herdarán a terra.
6 Benaventurados os que teñen fame e sede de xustiza, porque serán saciados.
7 Benaventurados os misericordiosos, porque terán misericordia.
8 Dichosos os de limpo corazón, porque verán a Deus.
9 Benaventurados os pacificadores, porque serán chamados fillos de Deus.
10 Benaventurados os que son perseguidos por mor da xustiza, porque deles é o reino dos ceos.

11 Benaventurados vós, cando os homes vos insulten e vos persigan e digan todo tipo de mal contra vós en mentira, por causa miña.
12 Alégrate e alégrate moito, porque grande é a túa recompensa no ceo, pois así perseguiron aos profetas que foron antes de ti.
13 Vós sodes o sal da terra; pero se o sal perdeu o seu sabor, con que se salgará? en diante non serve para nada, senón para ser botado fóra e para ser pisado polos homes.
14 Vós sodes a luz do mundo. Non se pode ocultar unha cidade que está situada nun outeiro.
15 Tampouco os homes acenden unha candea e a meten debaixo dun alexo, senón nun candelero; e dá luz a todos os que están na casa.
16 Que así brille a túa luz diante dos homes, para que vexan as túas boas obras e glorifiquen o teu Pai que está no ceo.
17 Non pensedes que vin para destruír a lei ou os profetas: non vin para destruír, senón para cumprir.
18 Pois en verdade dígovos: ata que pasen o ceo e a terra, nin unha iota nin un titil non pasará da lei, ata que todo se cumpra.
19 Por iso, quen quebranta un destes mandamentos máis pequenos e así o enseñe aos homes, será chamado o máis pequeno no reino dos ceos;
20 Pois dígovos que, a menos que a vosa xustiza supere a dos escribas e fariseos, en ningún caso entraredes no reino dos ceos.
21 Xa oíches que dicían os de sempre: Non matarás; e quen mate correrá perigo de xuízo:
22 Pero eu dígovos que quen se enfade sen causa contra o seu irmán correrá perigo de xuízo; e quen lle diga ao seu irmán: Raca, correrá perigo do concilio; pero quen diga: Necio. , estará en perigo de lume do inferno.
23 Polo tanto, se levas a túa ofrenda ao altar e alí te lembras de que o teu irmán ten algo contra ti;
24 Deixa alí a túa ofrenda diante do altar e vai; primeiro reconciliate co teu irmán, e despois ven e ofrece o teu agasallo.
25 Póñase de acordo co teu adversario axiña, mentres estás no camiño con el; para que en ningún momento o adversario te entregue ao xuíz, e o xuíz te entregue ao oficial e sexas lanzado no cárcere.
26 En verdade dígoche: de ningún xeito sairás de alí, ata que pagues o máximo céntimo.
27 Oíches que dicían os de sempre: Non cometerás adulterio.
28 Pero eu dígovos que quen mira unha muller para codiciala, xa cometeu adulterio con ela no seu corazón.
29 E se o teu ollo dereito te ofende, sácao e bótao de ti, porque che é proveito que pereza un dos teus membros e non que todo o teu corpo sexa lanzado ao inferno.
30 E se a túa man dereita te escandaliza, córtaa e bótaa de ti: porque che vale que pereza un dos teus membros, e non que todo o teu corpo sexa lanzado ao inferno.
31 Díxose: Quen repudie á súa muller, que lle dea un escrito de divorcio.
32 Pero eu dígovos que quen repudia á súa muller, salvo por causa de fornicación, fai que cometa adulterio; e quen se case coa divorciada, comete adulterio.
33 De novo, escoitaches que dixeron os antanos: Non te xurarás a ti mesmo, senón que cumprirás ao Señor os teus xuramentos.
34 Pero eu dígovos: Non xuredes nada; nin polo ceo; pois é o trono de Deus:
35 Nin pola terra; porque é o escabel dos seus pés: nin por Xerusalén; pois é a cidade do gran Rei.
36 Tampouco xurarás pola túa cabeza, porque non podes facer un cabelo branco nin negro.
37 Pero que a túa comunicación sexa: Si, si; Non, non: porque todo o que é máis que estes vén do mal.
38 Oíches que se dixo: Ollo por ollo e dente por dente.
39 Pero eu dígovos que non resistades ao mal; pero quen che golpee na meixela dereita, bótalle tamén a outra.
40 E se alguén quere quererte ante a lei e quitarche o abrigo, déixalle tamén o teu manto.
41 E quen te obrigue a percorrer unha milla, vai con el dous.
42 Dálle a quen che pida, e do que queira pedirche prestado, non te apartes.
43 Oíches que se dixo: Amarás ao teu próximo e odiarás ao teu inimigo.
44 Pero eu dígovos: Amade aos vosos inimigos, bendídevos aos que vos maldicen, facede ben aos que vos odian e orade polos que vos maltratan e vos perseguen;
45 Para que sexades fillos do voso Pai que está no ceo: porque el fai saír o seu sol sobre os malos e os bos, e fai chover sobre os xustos e os inxustos.
46 Pois se amades aos que vos aman, que recompensa tedes? nin os publicanos son o mesmo?
47 E se saúdes só aos vosos irmáns, que facedes máis que os demais? nin os publicanos o fan?
48 Sede, pois, perfectos, como o voso Pai que está nos ceos é perfecto.

CAPÍTULO 6

1 Mirade que non fagades a vosa esmola diante dos homes para ser vistos por eles; se non, non tedes recompensa do voso Pai que está no ceo.
2 Polo tanto, cando fas a túa esmola, non fagas tocar a trompeta diante de ti, como fan os hipócritas nas sinagogas e nas rúas, para que teñan gloria dos homes. En verdade dígovos que teñen a súa recompensa.
3 Pero cando fas esmola, que a túa esquerda non saiba o que fai a túa dereita:
4 Para que a túa esmola sexa en segredo, e o teu Pai, que ve en segredo, recompensarache abertamente.
5 E cando ores, non sexas como os hipócritas, porque lles encanta orar de pé nas sinagogas e nas esquinas das rúas, para ser vistos polos homes. En verdade dígovos que teñen a súa recompensa.
6 Pero ti, cando ores, entra no teu armario e, cando pechas a porta, roga ao teu Pai que está no segredo; e o teu Pai que ve no segredo recompensarache abertamente.
7 Pero cando recedes, non usedes repeticións en van, como fan os pagáns: porque pensan que serán escoitados por moito falar.
8 Non sexades, pois, coma eles, porque o voso Pai sabe o que precisades antes de que lle pidades.
9 Deste xeito orades: Pai noso que estás nos ceos, santificado sexa o teu nome.

10 Chega o teu reino. fágase a túa vontade na terra, como no ceo.
11 Dános hoxe o noso pan de cada día.
12 E perdóanos as nosas débedas, como nós perdoamos aos nosos debedores.
13 E non nos deixes caer na tentación, senón líbranos do mal: porque teu é o reino, o poder e a gloria para sempre. Amén.
14 Porque se perdoades aos homes as súas ofensas, o voso Pai celestial tamén vos perdoará a vós:
15 Pero se non perdoades aos homes as súas ofensas, tampouco vos perdoará o voso Pai.
16 Ademais, cando xaxunes, non teñas cara triste, como os hipócritas, porque desfiguran o seu rostro para parecerlles aos homes que xaxunan. En verdade dígovos que teñen a súa recompensa.
17 Pero ti, cando xaxunes, unxe a túa cabeza e lava a cara;
18 Para que non aparezas aos homes que xaxunas, senón ao teu Pai que está no segredo; e o teu Pai, que ve no segredo, recompensarache abertamente.
19 Non acumuledes tesouros na terra, onde a polilla e a ferruxe corrompen, e onde os ladróns rompen e rouban:
20 Pero acumulade tesouros no ceo, onde nin a polilla nin a ferruxe corrompen, e onde os ladróns non rompen nin rouban:
21 Porque onde está o teu tesouro, alí estará tamén o teu corazón.
22 A luz do corpo é o ollo; polo tanto, se o teu ollo é único, todo o teu corpo estará cheo de luz.
23 Pero se o teu ollo é malo, todo o teu corpo estará cheo de tebras. Polo tanto, se a luz que hai en ti é escuridade, ¡que grande é esa escuridade!
24 Ninguén pode servir a dous amos, porque ou odiará a un e amará ao outro; ou ben agarrarase a un e desprezará o outro. Non podedes servir a Deus e a mamón.
25 Por iso dígovos: Non vos preocupedes pola vosa vida, o que comeredes ou o que bebedes; nin aínda para o teu corpo, o que vestirás. Non é a vida máis que a carne e o corpo que o vestido?
26 Velaquí as aves do ceo: porque non sementan, nin segan, nin recollen nos hórreos; con todo o teu Pai celestial aliméntaos. Non sodes moito mellores ca eles?
27 Quen de vós, se preocupa, pode engadir un codo á súa estatura?
28 E por que te preocupas polo vestido? Considera os lírios do campo, como medran; non traballan, nin fian:
29 E con todo, dígovos que nin Salomón en toda a súa gloria estaba vestido coma un destes.
30 Por iso, se Deus vestise así a herba do campo, que hoxe é, e mañá é botada no forno, ¿non vos vestirá moito máis, pouco fe?
31 Polo tanto, non te preocupes, dicindo: Que comeremos? ou: Que beberemos? ou: De que nos vestiremos?
32 (Porque despois de todas estas cousas buscan os xentís:) pois o voso Pai celestial sabe que tedes necesidade de todas estas cousas.
33 Pero buscades primeiro o reino de Deus e a súa xustiza; e todas estas cousas seranche engadidas.
34 Polo tanto, non te preocupes polo mañá, porque o mañá se preocupará polas cousas de si mesmo. Suficiente para o día o seu mal.

CAPÍTULO 7

1 Non xulguedes, para que non sexades xulgados.
2 Porque co que xulguedes, seredes xulgados;
3 E por que miras a mota que está no ollo do teu irmán, pero non consideras a viga que está no teu propio ollo?
4 Ou como lle dirás ao teu irmán: "Déixame sacar a mota do teu ollo". e velaquí, hai unha viga no teu propio ollo?
5 Hipócrita, bota primeiro a viga do teu propio ollo; e entón verás claramente para botar a mota do ollo do teu irmán.
6 Non deades o santo aos cans, nin botedes as vosas perlas diante dos porcos, para que non as pisoteen debaixo dos seus pés e volvan e vos arrinquen.
7 Pedide, e será dado; buscade, e atoparedes; bate, e abriráselle:
8 Porque todo aquel que pide recibe; e quen busca atopa; e ao que bate abriráselle.
9¿Ou quen de vós hai a quen, se o seu fillo lle pide pan, lle dará unha pedra?
10 Ou se lle pide un peixe, daralle unha serpe?
11 Se vós, pois, sendo malos, sabedes dar bos agasallos aos vosos fillos, canto máis o voso Pai que está no ceo dará cousas boas aos que lle piden?
12 Polo tanto, todo o que queredes que os homes vos fagan, facédevos tamén a eles, porque esta é a lei e os profetas.
13 Entrade pola porta estreita, porque ancha é a porta e amplo o camiño que leva á destrución, e moitos son os que entran por ela.
14 Porque estreita é a porta e estreita é o camiño que leva á vida, e poucos son os que a atopan.
15 Coidado cos falsos profetas, que veñen a vós vestidos de ovella, pero por dentro son lobos rapaces.
16 Os coñeceredes polos seus froitos. Os homes recollen uvas de espiños ou figos de cardos?
17 Así, toda boa árbore dá bo froito; pero unha árbore corrupta dá froitos malos.
18 Unha árbore boa non pode dar froitos malos, nin unha árbore corrupta pode dar froitos bos.
19 Toda árbore que non dá bo froito é cortada e bótase ao lume.
20 Xa que logo, polos seus froitos os coñeceredes.
21 Non todo aquel que me diga: Señor, Señor, entrará no reino dos ceos; senón quen fai a vontade do meu Pai que está no ceo.
22 Moitos diránme naquel día: Señor, Señor, non profetizamos no teu nome? e no teu nome botaches fóra demos? e no teu nome fixeches moitas obras marabillosas?
23 E entón profesareilles: nunca vos coñecín: apartade de min, vós que facedes iniquidade.
24 Polo tanto, quen escoita estes meus ditos e os cumpre, compararéino a un home sabio que edificou a súa casa sobre unha pedra:
25 E descendeu a choiva, viñeron os diluvios e sopraron os ventos e bateron sobre aquela casa; e non caeu: porque estaba fundado sobre unha pedra.
26 E todo aquel que escoite estas miñas palabras e non as faga, será comparado a un home insensato que construíu a súa casa sobre a area:
27 E descendeu a choiva e viñeron os diluvios, e sopraron os ventos e bateron sobre aquela casa; e caeu: e grande foi a súa caída.

28 E aconteceu que cando Xesús rematou estas palabras, a xente quedou abraiada da súa doutrina:
29 Pois ensinounos como quen ten autoridade, e non como os escribas.

CAPÍTULO 8

1 Cando baixaba do monte, seguírono unha gran multitude.
2 E velaquí, veu un leproso e adorouno, dicindo: Señor, se queres, podes limparme.
3 E Xesús tendeu a man e tocouno, dicindo: Vou; sé limpo. E inmediatamente a súa lepra foi limpa.
4 E Xesús díxolle: Mira que non llo digas a ninguén. pero vai, preséntate ao sacerdote e ofrece o presente que mandou Moisés, como testemuño para eles.
5 E cando Xesús entrou en Cafarnaúm, achegouse a el un centurión, rogándolle:
6 E dicindo: Señor, o meu servo xace na casa enfermo de paralítico, atormentado gravemente.
7 E díxolle Xesús: " Veirei curalo".
8 O centurión respondeu: "Señor, non son digno de que entres baixo o meu teito; pero só di a palabra e o meu servo será curado".
9 Porque son un home baixo autoridade e teño soldados ás miñas ordes; e dígolle a este: Vaite, e vai; e a outro: Veña, e vén; e ao meu servo: Fai isto, e el faino.
10 Cando o oíu Xesús, quedou abraiado e díxolles aos que seguían: " En verdade dígovos que non atopei tanta fe nin en Israel.
11 E dígovos que virán moitos do leste e do occidente e sentaranse con Abraham, Isaac e Xacob no reino dos ceos.
12 Pero os fillos do reino serán arroxados ás tebras de fóra: alí haberá choro e rechinar de dentes.
13 E Xesús díxolle ao centurión: " Vaite; e como ti creches, así se che faga. E o seu servo foi curado na mesma hora.
14 E cando entrou Xesús na casa de Pedro, viu a nai da súa muller deitada e enferma de febre.
15 E tocoulle a man, e a febre deixouna.
16 Cando chegou a noite, trouxéronlle moitos endemoniados, e el expulsou os espíritos coa súa palabra e curou a todos os enfermos.
17 Para que se cumprira o que o profeta Isaías dicía: El mesmo tomou as nosas enfermidades e levou as nosas enfermidades.
18 Cando Xesús viu ao seu redor unha gran multitude, mandou marchar para o outro lado.
19 E un escriba chegou e díxolle: Mestre, seguireite a onde vaias.
20 E díxolle Xesús: " Os raposos teñen cotos e os paxaros do ceo teñen niños; pero o Fillo do home non ten onde pousar a cabeza.
21 E díxolle outro dos seus discípulos: "Señor, permíteme primeiro ir enterrar a meu pai.
22 Pero Xesús díxolle: Sígueme. e que os mortos enterren aos seus mortos.
23 E cando foi subido a un barco, os seus discípulos seguírono.
24 E velaquí, levantouse unha gran tempestade no mar, de tal xeito que o barco estaba cuberto polas ondas, pero el estaba durmindo.
25 Os seus discípulos achegáronse a el e espertárono, dicindo: Señor, sálvanos: perecemos.
26 E díxolles: Por que tedes medo, os de pouca fe? Entón ergueuse e increpou os ventos e o mar; e houbo unha gran calma.
27 Pero os homes marabilláronse e dicían: "Que home é este, que ata os ventos e o mar lle obedecen!
28 E cando chegou ao outro lado, ao país dos xerxesenos, atopáronse con el dous endemoniados que saían dos sepulcros, moi feroces, para que ninguén pasase por aquel camiño.
29 E velaquí, gritaron, dicindo: Que temos que ver contigo, Xesús, Fillo de Deus? viñeches aquí para atormentarnos antes do tempo?
30 E había moi lonxe deles un rabaño de moitos porcos que pacían.
31 Os demos rogáronlle, dicindo: Se nos botas fóra, permítenos ir ao rabaño de porcos.
32 E díxolles: " Ide. E cando saíron, entraron no rabaño de porcos, e velaquí, todo o rabaño de porcos corría violentamente por un lugar escarpado cara ao mar, e morreu nas augas.
33 E os que os gardaban fuxiron e foron á cidade e contaron todo e o que lles pasou aos endemoniados.
34 E velaquí, a cidade enteira saíu ao encontro de Xesús, e cando o viron, rogáronlle que se marchase das súas costas.

CAPÍTULO 9

1 E subiu nun barco, pasou e chegou á súa propia cidade.
2 E velaquí, trouxéronlle un paralítico, deitado nunha cama; e Xesús, vendo a súa fe, díxolle ao paralítico: Fillo, ánimo; os teus pecados sexan perdoados.
3 E velaquí, algúns dos escribas dicían dentro de si: Este home blasfema.
4 E Xesús, coñecendo os seus pensamentos, dixo: Por que pensades mal no voso corazón?
5 Pois se é máis doado dicir: Os teus pecados son perdoados; ou dicir: Levántate e anda?
6 Mais para que saibades que o Fillo do Home ten poder na terra para perdoar os pecados (entón díxolle ao paralítico:) Levántate, toma o teu leito e vete á túa casa.
7 E levantouse e foise para a súa casa.
8 Pero cando o viron as multitudes, marabilláronse e glorificaron a Deus, que lles dera tal poder aos homes.
9 E cando Xesús saía de alí, viu a un home chamado Mateo, sentado no alfándego, e díxolle: Sígueme. E ergueuse e seguiuno.
10 E aconteceu que, mentres Xesús estaba sentado á mesa na casa, velaquí, moitos publicanos e pecadores viñeron e sentáronse con el e os seus discípulos.
11 E cando o viron os fariseos, dixéronlles aos seus discípulos: "¿Por que come o voso Mestre con publicanos e pecadores?
12 Pero Xesús, ao oír isto, díxolles: Non necesitan médico os que están san, senón os enfermos.
13 Pero vai e aprende o que significa: Terei misericordia, e non sacrificio, porque non vin a chamar aos xustos, senón aos pecadores ao arrepentimento.
14 Entón achegáronse a el os discípulos de Xoán, dicíndolle: Por que xaxunamos nós e os fariseos a miúdo, pero os teus discípulos non xaxunamos?

15 E díxolles Xesús: " ¿Poden chorar os fillos da cámara de noivos mentres o noivo estea con eles? pero chegarán días en que o noivo lles será quitado, e entón xaxunarán.
16 Ninguén pon un anaco de pano novo a unha vestimenta vella, porque o que se pon para enchela quítalle a vestimenta e a rachada empeora.
17 Tampouco os homes poñen viño novo en garrafas vellas: se non, as garrafas rompen, o viño esgota e as garrafas perecen;
18 Mentres lles falaba estas cousas, velaquí, veu un gobernante e adorouno, dicindo: A miña filla xa morreu.
19 E levantouse Xesús e seguiuno, e tamén os seus discípulos.
20 E velaquí, unha muller, que tiña doce anos enferma de fluxo de sangue, veu detrás del e tocoulle o bordo da súa vestimenta:
21 Pois ela dicía dentro de si: Se me toca o seu vestido, estarei sana.
22 Pero Xesús deulle a volta e, ao vela, díxolle: " Filla, consólate; a túa fe púxote. E a muller quedou sana dende aquela hora.
23 E cando entrou Xesús na casa do xefe, e viu os xuglares e a xente facendo ruído,
24 Díxolles: " Deixade, porque a criada non morreu, senón que dorme". E ríronse del para escarnio.
25 Pero cando o pobo foi expulsado, entrou, colleuna da man, e a criada ergueuse.
26 E a fama deste pasou por toda aquela terra.
27 E cando Xesús saíu de alí, seguírono dous cegos, clamando e dicindo: Fillo de David, ten piedade de nós.
28 E cando chegou á casa, achegáronse a el os cegos, e díxolles Xesús: " Credes que podo facer isto? Eles dixéronlle: Si, Señor.
29 Entón tocoulles os ollos, dicindo: " Conforme á vosa fe.
30 E abríronlles os ollos; e Xesús mandoulles rigorosamente, dicindo: Mirade que ninguén o saiba.
31 Pero eles, cando se foron, espallaron a súa fama por todo aquel país.
32 Cando saían, velaquí, trouxéronlle un mudo endemoniado.
33 E cando o demo foi expulsado, o mudo falou;
34 Pero os fariseos dixeron: El expulsa os demos polo príncipe dos demos.
35 E Xesús percorreu todas as cidades e aldeas, ensinando nas súas sinagogas, e predicando o evanxeo do reino, e curando toda enfermidade e toda enfermidade entre o pobo.
36 Pero cando viu a multitude, compaixouse delas, porque desmaiaron e foron esparexidas como ovellas sen pastor.
37 Entón díxolles aos seus discípulos: " A colleita é abundante, pero os traballadores son poucos;
38 Roguedes, pois, ao Señor da colleita, que envíe obreiros á súa colleita.

CAPÍTULO 10

1 E cando chamou aos seus doce discípulos, deulles poder contra os espíritos impuros, para expulsalos e curar toda enfermidade e toda enfermidade.
2 Agora ben, os nomes dos doce apóstolos son estes; O primeiro, Simón, que se chama Pedro, e o seu irmán Andrés; Santiago, fillo de Zebedeo, e Xoán o seu irmán;
3 Filipe e Bartolomeu; Tomé e Mateo o publicano; Santiago, fillo de Alfeo, e Lebeo, cuxo apelido era Tadeo;
4 Simón o cananeo e Xudas Iscariote, que tamén o traizoou.
5 Enviou Xesús a estes doce e mandoulles dicindo: Non vaiades polo camiño dos xentís, e non entredes en ningunha cidade dos samaritanos.
6 Mais vai cara ás ovellas perdidas da casa de Israel.
7 E mentres vas, predica, dicindo: O reino dos ceos está preto.
8 Curade os enfermos, limpa os leprosos, resucita os mortos, expulsa os demos: de balde recibistes, dade de balde.
9 Non proporciones nin ouro, nin prata nin bronce nas túas bolsas,
10 Nin bolsa de viaxe, nin dous abrigos, nin zapatos nin bastóns, porque o obreiro é digno da súa comida.
11 E en calquera cidade ou vila que entredes, preguntade quen é digno nela; e quédate alí ata que vaias de alí.
12 E cando entres nunha casa, saúdaa.
13 E se a casa é digna, que veña sobre ela a túa paz; pero se non é digna, que a túa paz volva a ti.
14 E quen non te reciba nin escoite as túas palabras, cando sairas desa casa ou cidade, sacude o po dos teus pés.
15 En verdade dígovos que será máis tolerable para a terra de Sodoma e Gomorra o día do xuízo que para esa cidade.
16 Velaquí, eu vos mando coma ovellas no medio dos lobos: sexades, pois, sabios coma serpes e inofensivos coma pombas.
17 Pero coidado cos homes, porque os entregarán aos concilios e os azoutarán nas súas sinagogas;
18 E levaredes ante gobernadores e reis por causa miña, como testemuño contra eles e contra os xentís.
19 Pero cando vos entreguen, non vos preocupedes de como nin de que falaredes, porque nesa mesma hora vos dará o que falaredes.
20 Porque non sodes vós os que falades, senón o Espírito do voso Pai quen fala en vós.
21 E o irmán entregará o irmán á morte, e o pai o fillo; e os fillos levantaranse contra os seus pais e farán que morren.
22 E seredes odiados por todos os homes polo meu nome, pero o que persevere ata o fin salvarase.
23 Pero cando vos persigan nesta cidade, foxedes a outra, porque de verdade vos digo: Non pasaredes polas cidades de Israel ata que veña o Fillo do Home.
24 O discípulo non está por riba do seu amo, nin o servo por riba do seu señor.
25 Para o discípulo abonda que sexa como o seu amo, e o servo como o seu señor. Se chamaron ao señor da casa Belcebú, canto máis lles chamarán da súa casa?
26 Polo tanto, non os temas, porque non hai nada cuberto que non sexa revelado; e escondido, iso non se coñecerá.
27 O que vos digo nas tebras, falalo á luz;
28 E non temedes aos que matan o corpo, pero non poden matar a alma, senón que temedes ao que pode destruír tanto a alma como o corpo no inferno.
29 Non se venden dous pardais por un céntimo? e un deles non caerá no chan sen o teu Pai.
30 Pero os mesmos cabelos da túa cabeza están todos contados.
31 Polo tanto, non teñades medo, valedes máis que moitos pardais.

32 Por iso, a quen me confesa diante dos homes, eu tamén o confesaré ante o meu Pai que está nos ceos.
33 Pero a quen me negue diante dos homes, eu tamén lle negarei diante do meu Pai que está no ceo.
34 Non penses que vin para enviar paz á terra: non vin para enviar paz, senón unha espada.
35 Pois eu vin para poñer un home en discordancia contra o seu pai, e a filla contra a súa nai, e a nora contra a súa sogra.
36 E os inimigos do home serán os da súa propia casa.
37 O que ama ao pai ou á nai máis que a min non é digno de min; e o que ama máis ao fillo ou á filla ca min, non é digno de min.
38 E quen non toma a súa cruz e me segue, non é digno de min.
39 O que atope a súa vida, perderaa; e o que perda a súa vida por causa de min, atoparaa.
40 O que vos recibe a min recíbeme a min, e o que me recibe a min recibe o que me enviou.
41 O que reciba a un profeta en nome de profeta recibirá a recompensa dun profeta; e quen recibe a un xusto en nome dun xusto recibirá a recompensa do xusto.
42 E quen lle dea de beber a un destes pequenos unha cunca de auga fría só en nome dun discípulo, de verdade dígovos que de ningún xeito perderá a súa recompensa.

CAPÍTULO 11

1 E aconteceu que, cando Xesús rematou de mandarlles aos seus doce discípulos, marchou de alí para ensinar e predicar nas súas cidades.
2 Cando Xoán escoitou no cárcere as obras de Cristo, enviou a dous dos seus discípulos,
3 E díxolle: "Es ti o que debe vir, ou agardamos outro?"
4 Respondeu Xesús e díxolles: " Ide e móstralle a Xoán de novo as cousas que escoitades e vedes.
5 Os cegos ven, e os coxos andan, os leprosos son limpos, e os xordos oen, os mortos resucitan e aos pobres predíselles o evanxeo.
6 E bendito sexa quen non se escandalice en min.
7 E mentres se marchaban, Xesús comezou a dicirlle á xente acerca de Xoán: " Que saístes ver ao deserto? Unha cana sacudida polo vento?
8 Pero que saíches a ver? Un home vestido con roupa suave? velaquí, os que visten roupa suave están nas casas dos reis.
9 Pero que saíches a ver? Un profeta? si, dígovos, e máis que un profeta.
10 Porque este é aquel de quen está escrito: "Velaí, envío o meu mensaxeiro diante da túa cara, que preparará o teu camiño diante de ti".
11 En verdade dígovos que entre os que nacen de muller non se levantou un maior que Xoán o Bautista; aínda que o máis pequeno no reino dos ceos é maior ca el.
12 E desde os días de Xoán Bautista ata agora o reino dos ceos sofre violencia, e os violentos tómano á forza.
13 Porque todos os profetas e a lei profetizaron ata Xoán.
14 E se o queredes recibir, este é Elías, que estaba por vir.
15 O que ten oídos para escoitar, que oiga.
16 Pero con que compararei esta xeración? É como os nenos sentados nos mercados e chamando aos seus compañeiros:
17 E dicindo: Tocámosvos a flauta e non bailaches; lamentámosvos, e non vos lamentaches.
18 Porque veu Xoán nin come nin bebe, e din: "Ten demo".
19 O Fillo do Home veu comendo e bebendo, e din: Velaquí un home glotón e bebedor de viño, amigo dos publicanos e dos pecadores. Pero a sabedoría está xustificada dos seus fillos.
20Entón comezou a reprochar ás cidades nas que se fixeron a maioría das súas obras poderosas, porque non se arrepentiron:
21 Ai de ti, Corazin! ai de ti, Betsaida! porque se as obras poderosas que se fixeron en ti se fixesen en Tiro e Sidón, arrepentiríanse hai moito tempo en cilicio e cinza.
22 Pero eu dígovos que será máis tolerable para Tiro e Sidón o día do xuízo que para vós.
23 E ti, Cafarnaúm, que eres exaltado ata o ceo, baixarás ao inferno, porque se as obras poderosas que se fixeron en ti se fixesen en Sodoma, permanecería ata hoxe.
24 Pero eu dígovos que será máis tolerable para a terra de Sodoma o día do xuízo que para vós.
25 Naquel tempo respondeu Xesús: " Díxoche grazas, Pai, Señor do ceo e da terra, porque escondeches estas cousas aos sabios e prudentes e as revelaches aos nenos".
26 Así, Pai, pois así o pareceu ben.
27 Todas as cousas sonme entregadas polo meu Pai, e ninguén coñece o Fillo, senón o Pai; nin ninguén coñece ao Pai, agás o Fillo, e aquel a quen o Fillo quere revelarllo.
28 Vende a min, todos os que estades traballados e cargados, e eu vos darei descanso.
29 Toma sobre ti o meu xugo e aprende de min; porque son manso e humilde de corazón, e atoparedes descanso para as vosas almas.
30 Porque o meu xugo é doado, e a miña carga é leve.

CAPÍTULO 12

1 Naquel tempo Xesús foi o sábado polo millo; e os seus discípulos tiñan fame e comezaron a arrincar as espigas e a comer.
2 Pero cando o viron os fariseos, dixéronlle: "Velaí, os teus discípulos fan o que non é lícito facer en sábado".
3 Pero el díxolles: " Non lides o que fixo David cando tiña fame e os que estaban con el;
4 Como entrou na casa de Deus e comeu os pans da proposición, que non lle era lícito comer nin aos que estaban con el, senón só aos sacerdotes?
5 Ou non liches na lei como os sacerdotes no templo profanan o sábado e son irreprensibles?
6 Pero eu dígovos que neste lugar hai un máis grande que o templo.
7 Pero se soubeses o que isto significa: Terei misericordia, e non sacrificio, non condenarías aos inocentes.
8 Porque o Fillo do home é o Señor ata o sábado.
9 E cando foi de alí, entrou na sinagoga deles:
10 E velaquí, había un home que tiña a man seca. E preguntaronlle, dicindo: ¿É lícito curar en sábado? para que o acusasen.
11 E díxolles: -" Que home de entre vós teña unha ovella, e se cae nun pozo o día de sábado, non a agarrará e a sacará?
12 Entón, canto é mellor un home que unha ovella? Polo tanto, é lícito facer o ben os días de reposo.

13 Entón díxolle ao home: "Estende a túa man". E estendeuno; e foi restaurado enteiro, coma o outro.
14 Entón os fariseos saíron e celebraron un concilio contra el para destruílo.
15 Pero Xesús, cando o soubo, apartouse de alí.
16 E mandoulles que non o dean a coñecer:
17Para que se cumprira o que dixo o profeta Isaías:
18 Velaquí o meu servo, a quen escollín; o meu amado, en quen a miña alma está complacida: poñerei sobre el o meu espírito, e el fará xuízo aos xentís.
19 Non se disputará nin chorará; nin ninguén oirá a súa voz nas rúas.
20 Non quebrará a cana estropeada, nin o liño afumado non apagará, ata que envíe o xuízo para a vitoria.
21 E no seu nome confiarán os xentís.
22 Entón foi levado a el un endemoniado, cego e mudo, e curouno, de tal xeito que o cego e o mudo falaban e vían.
23 Todo o pobo quedou abraiado e dixo: "Non é este o fillo de David?
24 Pero os fariseos, ao oír isto, dixeron: Este non expulsa demos, senón por Belcebú, príncipe dos demos.
25 E Xesús coñeceu os seus pensamentos e díxolles: Todo reino dividido contra si mesmo é desolado; e toda cidade ou casa dividida contra si mesma non resistirá:
26 E se Satanás expulsa a Satanás, está dividido contra si mesmo; como se manterá entón o seu reino?
27 E se eu boto fóra os demos por Belcebú, por quen os expulsan os teus fillos? polo tanto, eles serán os vosos xuíces.
28 Pero se eu expulso os demos polo Espírito de Deus, entón o reino de Deus chegou a vós.
29 Ou se non, como pode entrar na casa dun home forte e estragar os seus bens, a menos que primeiro ate o home forte? e entón estragará a súa casa.
30 O que non está comigo está contra min; e quen non reúne comigo espállase.
31 Por iso dígovos que todo tipo de pecado e blasfemia serán perdoados aos homes, pero a blasfemia contra o Espírito Santo non será perdoada aos homes.
32 E a quen fale unha palabra contra o Fillo do home, será perdoado; pero a quen fale contra o Espírito Santo, non lle será perdoado, nin neste mundo nin no futuro.
33 Ou fai boa a árbore e o seu froito bo; ou facer corromper a árbore e corromper o seu froito: porque a árbore coñécese polo seu froito.
34 Oh xeración de víboras, como podedes falar ben, sendo malos? porque da abundancia do corazón fala a boca.
35 Un home bo do bo tesouro do corazón saca cousas boas, e un home malo do mal tesouro saca cousas malas.
36 Pero eu dígovos que de toda palabra ociosa que falen os homes, darán conta dela no día do xuízo.
37 Porque polas túas palabras serás xustificado, e polas túas palabras serás condenado.
38 Entón algúns dos escribas e dos fariseos responderon, dicindo: Mestre, queremos ver un sinal de ti.
39 Pero el respondeulles: " Unha xeración malvada e adúltera busca un sinal; e non se lle dará ningún sinal, senón o sinal do profeta Jonás:
40 Pois como Jonás estivo tres días e tres noites no ventre da balea; así estará o Fillo do Home tres días e tres noites no corazón da terra.
41 Os homes de Nínive levantaranse no xuízo con esta xeración, e condenarána, porque se arrepentiron coa predicación de Jonás; e, velaquí, hai un maior que Jonas.
42 A raíña do sur levantarase no xuízo con esta xeración e condenaraa: porque veu dos extremos da terra para escoitar a sabedoría de Salomón; e velaquí, hai un maior que Salomón.
43 Cando o espírito impuro sae dun home, anda por lugares secos, buscando descanso e non o atopa.
44 Entón di: "Volverei á miña casa de onde saín; e cando chega, atópase baleira, varrida e adornada.
45 Entón vai, e leva consigo outros sete espíritos máis malvados ca el, e eles entran e habitan alí, e o último estado daquel home é peor que o primeiro. Así será tamén para esta mala xeración.
46 Mentres aínda falaba coa xente, velaquí, a súa nai e os seus irmáns estaban fóra, desexando falar con el.
47 Entón un díxolle: "Velaí, a túa nai e os teus irmáns están fóra, desexando falar contigo".
48 Pero el respondeu e díxolle ao que lle dixo: Quen é a miña nai? e quen son os meus irmáns?
49 E estendeu a man cara aos seus discípulos e dixo: " Velaí a miña nai e os meus irmáns!
50 Porque quen faga a vontade do meu Pai que está nos ceos, este é o meu irmán, a miña irmá e a miña nai.

CAPÍTULO 13

1 O mesmo día saíu Xesús da casa e sentouse á beira do mar.
2 E xuntáronse ante el unha gran multitude, de xeito que subiu a unha nave e sentouse; e toda a multitude quedou na beira.
3 E faloulles moitas cousas en parábolas, dicindo: Velaquí, un sementador saíu a sementar;
4 E cando sementou, algunhas sementes caeron pola beira do camiño, e viñeron as aves e devoráronas.
5 Algúns caeron sobre lugares pedregosos, onde non tiñan moita terra, e xurdiron de inmediato, porque non tiñan profundidade de terra.
6 E cando saíu o sol, queimáronse; e como non tiñan raíces, murcharon.
7 E algúns caeron entre espiños; e os espiños xurdiron e asfixiáronos:
8Pero outro caeu en terra boa e deu froitos, uns cen veces, outros sesenta e outros trinta.
9 Quen ten oídos para escoitar, que oiga.
10 E os discípulos achegáronse e dixéronlle: Por que lles falas en parábolas?
11 El respondeu e díxolles: "Porque vos é dado coñecer os misterios do reino dos ceos, pero a eles non.
12 Porque a quen ten, daráselle, e terá máis abundancia; pero a quen non ten, quitáraselle ata o que ten.
13 Por iso falolles en parábolas: porque ven non ven; e oíndo non oen, nin entenden.
14 E neles cúmprese a profecía de Isaías, que di: Escoitando escoitaredes e non entenderedes; e vendo, veredes e non entenderedes:
15 Porque o corazón deste pobo está engrosado, os seus oídos son embotados e pecharon os ollos; para que en ningún momento vexan cos seus ollos e escoiten cos seus

oídos, e entendan co seu corazón, e se convertan, e eu os cure.
16 Pero benditos son os teus ollos, porque ven, e os teus oídos, porque oen.
17 Pois en verdade dígovos que moitos profetas e xustos quixeron ver as cousas que vós vedes e non as viron; e escoitar as cousas que escoitades e non as escoitaches.
18 Escoitade, pois, a parábola do sementador.
19 Cando alguén escoita a palabra do reino e non a entende, entón vén o malvado e arrebata o que foi sementado no seu corazón. Este é o que recibiu a semente polo camiño.
20 Pero o que recibiu a semente en lugares pedregosos, é o que escoita a palabra, e de inmediato a recibe con gozo;
21 Con todo, non ten raíces en si mesmo, senón que perdura por un tempo, pois cando xorde a tribulación ou a persecución por mor da palabra, pouco a pouco se escandaliza.
22 Tamén o que recibiu a semente entre os espiños é o que escoita a palabra; e o coidado deste mundo e o engano das riquezas sufocan a palabra e fica infructuosa.
23 Pero o que recibiu a semente na boa terra é o que escoita a palabra e a entende; que tamén dá froito e dá uns cen veces, outros sesenta, outros trinta.
24 Propúxolles outra parábola, dicindo: O reino dos ceos parécese a un home que sementou boa semente no seu campo.
25 Pero mentres os homes durmían, chegou o seu inimigo e sementou cizaña entre o trigo e foise.
26 Pero cando a folla xurdiu e deu froito, apareceu tamén a cizaña.
27 Entón, os criados do pai dixéronlle: "Señor, non sementaches boa semente no teu campo? de onde ten a cizaña?
28 El díxolles: "Un inimigo fixo isto. Os criados dixéronlle: "Queres entón que imos recollelos?
29 Pero el dixo: Non; para que, mentres recolledes a cizaña, arranquedes tamén o trigo con ela.
30 Deixade medrar ámbolos dous ata a vendima, e no tempo da vendima direille aos segadores: Recollide primeiro a cizaña e atadea en fardos para queimala; pero recollede o trigo no meu hórreo.
31 Propúxolles outra parábola, dicindo: O reino dos ceos parécese a un gran de mostaza que un home colleu e sementou no seu campo.
32 O cal é a menor de todas as sementes, pero cando crece, é a máis grande entre as herbas, e convértese nunha árbore, de xeito que as aves do ceo veñen e se aloxan nas súas pólas.
33 Faloulles outra parábola; O reino dos ceos parécese ao fermento que tomou unha muller e escondeu en tres medidas de fariña, ata que todo foi fervido.
34 Todas estas cousas díxolle Xesús á multitude en parábolas; e sen parábola non lles falou:
35 Para que se cumprise o que foi dito polo profeta, dicindo: Abrirei a miña boca en parábolas; Vou pronunciar cousas que se gardaron en segredo desde a fundación do mundo.
36 Entón Xesús despediu a xente e entrou na casa.
37 El respondeu e díxolles: O que sementa a boa semente é o Fillo do home;
38 O campo é o mundo; a boa semente son os fillos do reino; pero a cizaña son fillos do malvado;
39 O inimigo que as sementou é o demo; a colleita é a fin do mundo; e os segadores son os anxos.
40 Así pois, a cizaña é recollida e queimada no lume; así será no fin deste mundo.
41 O Fillo do Home enviará os seus anxos, e recollerán do seu reino todos os que ofenden e os que cometen iniquidade;
42 E botaraos nun forno de lume: alí haberá choros e rechinar de dentes.
43 Entón os xustos brillarán como o sol no reino do seu Pai. Quen ten oídos para escoitar, que oiga.
44 De novo, o reino dos ceos é como un tesouro escondido nun campo; o que cando un home atopa, esconde, e de alegría vai vender todo o que ten e compra ese campo.
45 De novo, o reino dos ceos parécese a un comerciante que busca perlas preciosas:
46 Quen, cando atopou unha perla de gran prezo, foi vender todo o que tiña e comprouna.
47 De novo, o reino dos ceos é semellante a unha rede que foi arroxada ao mar e recollida de todo tipo:
48 O cal, cando estaba cheo, levaron á costa, sentáronse e reuniron os bos en vasos, pero os malos botaron fóra.
49 Así será ao fin do mundo: os anxos sairán e separarán aos impíos de entre os xustos.
50 E botaraos no forno de lume: alí haberá choros e rechinar de dentes.
51 Díxolles Xesús: " Entendeches todas estas cousas? Eles dinlle: Si, Señor.
52 Entón díxolles: "Por iso, todo escriba que está instruído para o reino dos ceos é semellante a un home que é un home que saca do seu tesouro cousas novas e antigas.
53 E aconteceu que cando Xesús rematou estas parábolas, marchou de alí.
54 E cando chegou á súa terra, ensináballes na súa sinagoga, de tal xeito que quedaron abraiados e dicían: "De onde ten este home esta sabedoría e estas obras poderosas?"
55 Non é este o fillo do carpinteiro? a súa nai non se chama María? e os seus irmáns Santiago, Xose, Simón e Xudas?
56 E as súas irmás, non están todas connosco? De onde ten este home todas estas cousas?
57 E ofendéronse por el. Pero Xesús díxolles: Un profeta non carece de honra, senón na súa terra e na súa casa.
58 E non fixo alí moitas obras poderosas por mor da súa incredulidade.

CAPÍTULO 14

1 Naquel tempo o tetrarca Herodes soubo da fama de Xesús,
2 E díxolles aos seus servos: Este é Xoán o Bautista; resucitou de entre os mortos; e polo tanto, as obras poderosas móstranse nel.
3 Pois Herodes prendera a Xoán, atárao e meterao no cárcere por mor de Herodías, a muller de seu irmán Filipe.
4 Pois Xoán díxolle: Non che é lícito telo.
5 E cando quixo matalo, temía á multitude, porque o consideraban profeta.
6 Pero cando se cumpriu o aniversario de Herodes, a filla de Herodías bailou diante deles e gustou a Herodes.
7Entón prometeu con xuramento darlle todo o que ela pedise.

8 E ela, sendo instruída antes da súa nai, dixo: Dáme aquí a cabeza de Xoán Bautista nun taburete.
9 E o rei arrepentiuse; non obstante, por mor do xuramento e dos que estaban sentados con el á comida, mandou que llo dese.
10 E mandou decapitar a Xoán no cárcere.
11 E trouxéronlle a cabeza nun taboleiro e déronlle á moza, e ela tróuxolla á súa nai.
12 E chegaron os seus discípulos, levaron o corpo, enterrárono e foron e contárono a Xesús.
13 Cando o soubo Xesús, marchou de alí en barco cara a un lugar deserto á parte;
14 E Xesús saíu e viu unha gran multitude, compaixouse deles e curou os seus enfermos.
15 E cando foi a noite, os seus discípulos achegáronse a el, dicíndolle: Este é un lugar deserto, e o tempo xa pasou; despide a multitude para que vaian ás aldeas e se merquen víveres.
16 Pero Xesús díxolles: " Non é preciso que se vaian; dádelles de comer.
17 E dixéronlle: "Non temos aquí máis que cinco pans e dous peixes".
18 El dixo: "Tráeme aquí.
19 E mandou á xente que se sentara na herba, colleu os cinco pans e os dous peixes, e levantou os ojos ao ceo, bendiciu, partiu e deu os pans aos seus discípulos, e os discípulos á multitude. .
20 E todos comeron e quedaron fartos; e dos anacos que quedaban colleron doce cestos cheos.
21 E os que comeran eran uns cinco mil homes, ademais de mulleres e nenos.
22 E enseguida Xesús obrigou aos seus discípulos a subirse a un barco e a ir diante del á outra beira, mentres el despedira á xente.
23 E despois de despedir á multitude, subiu á montaña á parte para orar; e cando chegou a noite, estaba alí só.
24Pero o barco estaba agora no medio do mar, batido polas ondas, porque o vento era contrario.
25 E á cuarta vigilia da noite foi Xesús cara a eles, camiñando sobre o mar.
26 E cando os discípulos o viron camiñando sobre o mar, turbáronse, dicindo: "É un espírito; e berraron de medo.
27 Pero enseguida faloulles Xesús, dicindo: Anímate; son eu; non teñas medo.
28 E Pedro respondeulle: "Señor, se es ti, dime que veña a ti sobre a auga".
29 E dixo: " Ven. E cando Pedro baixou do barco, andou sobre a auga para ir a Xesús.
30 Pero cando viu o vento forte, tivo medo; e comezando a afundirse, berrou, dicindo: Señor, sálvame.
31 E enseguida Xesús tendeu a man, colleuno e díxolle: Ó de pouca fe, por que dubidaches?
32 E cando entraron no barco, cesou o vento.
33 Entón os que estaban no barco achegáronse e adoráronlle dicindo: "En verdade ti es Fillo de Deus".
34 E cando pasaron, chegaron á terra de Xenesaret.
35 E cando os homes daquel lugar souberon del, enviaron por todo aquel país ao redor e trouxéronlle a todos os enfermos;
36 E rogáronlle que só puidesen tocar o bordo da súa vestimenta, e todos os que o tocaban quedaron perfectamente sanados.

CAPÍTULO 15

1Entón achegáronse a Xesús os escribas e os fariseos, que eran de Xerusalén, dicíndolle:
2 Por que os teus discípulos transgreden a tradición dos anciáns? porque non se lavan as mans cando comen pan.
3 Pero el respondeu e díxolles: Por que tamén vós transgredede o mandamento de Deus coa vosa tradición?
4 Porque Deus mandou, dicindo: Honra o teu pai e a túa nai.
5 Pero vós dis: Quen lle diga ao seu pai ou á súa nai: "É un agasallo de todo o que che poidas aproveitar por min".
6 E non honres ao seu pai nin á súa nai, será libre. Así fixestes inútil o mandamento de Deus pola vosa tradición.
7 Hipócritas, ben profetizou de vós Isaías, dicindo:
8 Este pobo achégase a min coa súa boca e honrame cos seus beizos; pero o seu corazón está lonxe de min.
9 Pero en balde me adoran, ensinando doutrinas mandamentos de homes.
10 E chamou á multitude e díxolles: Escoitade e entendedes.
11 Non o que entra na boca contamina o home; pero o que sae da boca, isto contamina o home.
12 Entón viñeron os seus discípulos e dixéronlle: "Sabes que os fariseos se escandalizaron despois de escoitar esta palabra?
13 Pero el respondeu e dixo: Toda planta que o meu Pai celestial non plantou, será arrancada.
14 Déixaos: son cegos líderes de cegos. E se un cego leva o cego, ambos caerán á gabia.
15 Entón Pedro respondeu e díxolle: Explícanos esta parábola.
16 E Xesús díxolle: " ¿Tamén vós aínda non entendedes?
17 Aínda non entendes que todo o que entra pola boca entra no ventre e é arroxado fóra?
18 Pero as cousas que saen da boca saen do corazón; e contaminan o home.
19 Pois do corazón saen os malos pensamentos, asasinatos, adulterios, fornicacións, roubos, testemuñas falsas, blasfemias:
20 Estas son as cousas que contaminan a un home: pero comer coas mans sen lavar non contamina a ninguén.
21 Entón Xesús foi de alí e marchou para as costas de Tiro e Sidón.
22 E velaquí, unha muller de Canaán saíu das mesmas costas e clamoulle: "Ten piedade de min, Señor, Fillo de David; a miña filla está moi molesta cun demo.
23 Pero el non lle respondeu unha palabra. E os seus discípulos achegáronse e rogáronlle, dicíndolle: Descárgaa; pois ela chora detrás de nós.
24 Pero el respondeu: " Non son enviado senón ás ovellas perdidas da casa de Israel".
25 Entón veu ela e adorouno, dicindo: Señor, axúdame.
26 Pero el respondeu e dixo: Non é conveniente tomar o pan dos fillos e botalo aos cans.
27 E ela dixo: "Verdade, Señor, pero os cans comen das migallas que caen da mesa dos seus amos".
28 Entón Xesús respondeulle: --Muller, grande é a túa fe. E a súa filla quedou sana dende aquela mesma hora.
29 E Xesús partiu de alí e achegouse ao mar de Galilea; e subiu a unha montaña e sentou alí.

30 E gran multitude achegáronse a el, tendo consigo coxos, cegos, mudos, mancos e moitos outros, e botounos aos pés de Xesús; e curounos:
31 De tal xeito que a multitude quedou maravillada ao ver que os mudos falaban, os mancos estaban sanes, os coxos andaban e os cegos para ver; e glorificaron ao Deus de Israel.
32 Entón Xesús chamou aos seus discípulos e díxolles: " Teño compaixón da multitude, porque agora están tres días comigo e non teñen nada que comer.
33 E os seus discípulos dixéronlle: De onde teremos tanto pan no deserto para encher tanta multitude?
34 E díxolles Xesús: Cantos pans tedes? E eles dixeron: "Sete e uns peixiños".
35 E mandou á xente que se sentara no chan.
36 E colleu os sete pans e os peixes, deu grazas, partiunos e deulles aos seus discípulos, e os discípulos á multitude.
37 E todos comeron e quedaron fartos;
38 E os que comían eran catro mil homes, ademais de mulleres e nenos.
39 E despediu á multitude e tomou o barco e chegou ás costas de Magdala.

CAPÍTULO 16

1 Viñeron tamén os fariseos cos saduceos e, tentando, pedíronlle que lles mostrase un sinal do ceo.
2 El respondeu e díxolles: " Cando sexa a noite, dis: Fará bo tempo, porque o ceo está vermello".
3 E pola mañá: Hoxe fará mal tempo, porque o ceo está vermello e baixo. Ó hipócritas, podedes discernir o rostro do ceo; pero non podedes discernir os sinais dos tempos?
4 Unha xeración malvada e adúltera busca un sinal; e non se lle dará ningún sinal, senón o sinal do profeta Xonás. E deixounos e marchou.
5 E cando os seus discípulos chegaron ao outro lado, esqueceran tomar pan.
6 Entón Xesús díxolles: " Coidados e coidado co fermento dos fariseos e dos saduceos.
7 E discutían entre si, dicindo: É porque non tomamos pan.
8 O que Xesús, decatándoo, díxolles: "Os de pouca fe, por que discutades entre vós porque non trouxeches pan?
9 Aínda non entendes, nin te lembras dos cinco pans dos cinco mil e cantas cestas levastes?
10 Nin os sete pans dos catro mil, e cantas cestas levastes?
11 Como é que non entendedes que non vos falei sobre o pan, para que vos gardades co fermento dos fariseos e dos saduceos?
12 Entón entenderon que non lles mandaba gardarse do fermento do pan, senón da doutrina dos fariseos e dos saduceos.
13 Cando chegou Xesús ás costas de Cesarea de Filipo, preguntou aos seus discípulos, dicindo: Quen din os homes que son eu o Fillo do Home?
14 E eles dixeron: "Algúns din que ti es Xoán o Bautista; outros, Elías; e outros, Xeremías, ou algún dos profetas.
15 El díxolles: " Pero vós quen din que son eu?
16 Simón Pedro respondeu e dixo: Ti es o Cristo, o Fillo do Deus vivo.
17 E respondeulle Xesús: " Bendito es ti, Simón Barjona, porque non cho revelou a carne nin o sangue, senón o meu Pai que está no ceo".
18 E tamén che digo: que ti es Pedro, e sobre esta pedra edificarei a miña igrexa; e as portas do inferno non prevalecerán contra el.
19 E dareiche as chaves do reino dos ceos, e todo o que ates na terra quedará atado no ceo; e todo o que desates na terra será desatado no ceo.
20 Entón mandou aos seus discípulos que non dixesen a ninguén que era Xesús, o Cristo.
21 A partir dese momento Xesús comezou a mostrarlles aos seus discípulos que tiña que ir a Xerusalén, e sufrir moitas cousas dos anciáns, dos sumos sacerdotes e dos escribas, ser asasinado e resucitar ao terceiro día.
22 Entón Pedro colleuno e comezou a reprendelo, dicindo: "Está lonxe de ti, Señor: isto non che será".
23 Pero el volveuse e díxolle a Pedro: " Vete de min, Satanás: es unha ofensa para min, porque non che gustan as cousas de Deus, senón as dos homes".
24 Entón Xesús díxolles aos seus discípulos: " Se alguén quere vir detrás de min, que se negue a si mesmo, que tome a súa cruz e sigame".
25 Porque quen queira salvar a súa vida, perderaa; e quen perda a súa vida por causa de min, atoparaa.
26 Porque de que lle serve un home se gaña o mundo enteiro e perde a súa alma? ou que dará un home a cambio da súa alma?
27 Porque o Fillo do Home virá na gloria do seu Pai cos seus anxos; e entón recompensará a cada un segundo as súas obras.
28 En verdade dígovos que aquí hai algúns que non probarán a morte ata que vexan o Fillo do Home vir no seu reino.

CAPÍTULO 17

1 E despois de seis días, colleu Xesús a Pedro, a Santiago e a Xoán, seu irmán, e levounos separados a un monte alto.
2 E transfigurouse diante deles, e o seu rostro brillou coma o sol, e os seus vestidos eran brancos coma a luz.
3 E velaquí, apareceronlles Moisés e Elías falando con el.
4 Entón Pedro respondeu e díxolle a Xesús: -"Señor, ben é que esteamos aquí: se queres, fagamos aquí tres tabernas; un para ti, un para Moisés e outro para Elías.
5 Mentres aínda falaba, velaquí, unha nube brillante os cubriu; e velaquí unha voz que saía da nube, que dicía: Este é o meu Fillo amado, en quen teño a ben; escoitalo.
6 E cando o oíron os discípulos, caeron a boca boca arriba e tiveron moito medo.
7 E veu Xesús, tocounos e díxolles: Levántate e non teñas medo.
8 E cando ergueron os ollos, non viron a ninguén, agás a Xesús.
9 E cando baixaban do monte, mandoulles Xesús, dicindo: Non lle contedes a visión a ninguén ata que o Fillo do Home resucite de entre os mortos.
10 Os seus discípulos preguntáronlle: "¿Por que din os escribas que antes debe vir Elías?
11 E respondeu Xesús e díxolles: Elías, de verdade, virá primeiro e restaurará todas as cousas.
12 Pero eu dígovos que Elías xa chegou, e non o coñeceron, pero fixéronlle todo o que lles pediron. Do mesmo xeito tamén sufrirá por eles o Fillo do Home.

13 Entón os discípulos entenderon que lles falaba de Xoán o Bautista.
14 E cando chegaron á multitude, achegouse a el un home que se axeonllou ante el e díxolle:
15 Señor, ten piedade do meu fillo, porque está lunático e aflixido, porque ás veces cae ao lume e moitas veces á auga.
16 E tróxeno aos teus discípulos, e eles non puideron curalo.
17 Entón Xesús respondeu e dixo: " Oh xeración infiel e perversa, ata cando estarei contigo? canto tempo te vou sufrir? tráeme aquí.
18 E Xesús increpou o demo; e saíu del, e o neno foi curado dende aquela mesma hora.
19 Entón os discípulos achegáronse a Xesús separados e dixéronlle: Por que non o puidemos botar fóra?
20 E Xesús díxolles: " Por mor da vosa incredulidade; porque en verdade vos digo: se tedes fe coma un gran de mostaza, dirédeslle a este monte: Levádevos de aquí para aló; e eliminarase; e nada che será imposible.
21 Con todo, este tipo non sae senón coa oración e o xaxún.
22 E mentres estaban en Galilea, Xesús díxolles: O Fillo do home será entregado en mans dos homes.
23 E matarano, e ao terceiro día resucitará. E estaban moi arrepentidos.
24 E cando chegaron a Cafarnaúm, os que recibían o diñeiro do tributo achegáronse a Pedro e dixéronlle: O teu señor non paga tributo?
25 El dixo: Si. E cando chegou á casa, Xesús impediulle, dicíndolle: Que pensas, Simón? de quen cobran os reis da terra costume ou tributo? dos seus propios fillos ou dos estraños?
26 Pedro díxolle: De estranxeiros. Xesús díxolle: Entón os nenos son libres.
27 Non obstante, para que non os ofendamos, vai ao mar, bota un anzol e colle o peixe que veña primeiro; e cando lle abras a boca, atoparás unha peza de diñeiro: tómaa e dáselles por min e por ti.

CAPÍTULO 18

1 Nese mesmo tempo achegáronse os discípulos a Xesús, dicíndolle: Quen é o máis grande no reino dos ceos?
2 E Xesús chamou a un neno e púxoo no medio deles.
3 E dixo: En verdade dígovos que, se non vos convertides e non vos facedes coma nenos, non entraredes no reino dos ceos.
4 Polo tanto, quen se humilla como este neno, este é o máis grande no reino dos ceos.
5 E quen recibe a un tal neno no meu nome, recíbeme a min.
6Pero quen ofende a un destes pequenos que cren en min, sería mellor para el que lle colgasen unha pedra de muíño do pescozo e que o afogasen no fondo do mar.
7 Ai do mundo por mor das ofensas! porque ten que ser que veñan as ofensas; pero ai daquel home por quen vén a ofensa!
8 Polo tanto, se a túa man ou o teu pé te ofenden, córtaos e bótaos de ti: é mellor que entres na vida descoido ou manco, que ter dúas mans ou dous pés para ser arroxado ao lume eterno.
9 E se o teu ollo te escandaliza, sácao e bótao de ti: é mellor que entres á vida cun só ollo, que ter dous ollos para ser lanzado ao lume do inferno.
10 Ten coidado de non desprezar a ningún destes pequenos; porque dígovos que no ceo os seus anxos contemplan sempre o rostro do meu Pai que está no ceo.
11 Porque o Fillo do Home veu para salvar o que estaba perdido.
12 Como pensas? Se un home ten cen ovellas e unha delas se extravía, ¿non deixa as noventa e nove e vai á montaña e busca o que se extravía?
13 E se é que o atopa, de verdade dígovos que se alegra máis daquela ovella que das noventa e nove que non se extraviaron.
14Aínda non é a vontade do voso Pai que está no ceo, que un destes pequenos pereza.
15 Ademais, se o teu irmán comete unha ofensa contra ti, vai e dille a súa falta entre ti e el só: se te escoita, gañaches o teu irmán.
16 Pero se non te escoita, leva contigo un ou dous máis, para que por boca de dous ou tres testemuñas quede confirmada toda palabra.
17 E se descoida escoitalos, dillo á igrexa; pero se non escoita escoitar á igrexa, que sexa para ti como un pagán e un publicano.
18 En verdade dígovos que todo o que atardes na terra quedará atado no ceo;
19 De novo dígovos que, se dous de vós se puxeron de acordo na terra en canto a calquera cousa que pidan, seráille feito polo meu Pai que está no ceo.
20 Porque onde dous ou tres están reunidos no meu nome, alí estou eu no medio deles.
21 Entón Pedro achegouse a el e díxolle: "Señor, cantas veces pecará contra min meu irmán e eu o perdoará?" ata sete veces?
22 Xesús díxolle: Non che digo ata sete veces, senón: ata setenta veces sete.
23 Polo tanto, o reino dos ceos parécese a un rei, que tería conta dos seus servos.
24 E cando comezou a facer contas, trouxéronlle un que lle debía dez mil talentos.
25 Pero como non tiña que pagar, o seu señor mandou que o vendesen a el, á súa muller e aos seus fillos, e todo o que tiña, e que se pagase.
26 O criado, pois, caeu a terra e adoroulle, dicindo: Señor, ten paciencia comigo e che pagarei todo.
27 Entón o señor daquel servo compaixouse, soltouno e perdoulle a débeda.
28 Pero o mesmo servo saíu e atopou a un dos seus compañeiros de servizo que lle debía cen denarios.
29 E o seu compañeiro de servizo botouse aos seus pés e suplicoulle, dicindo: "Ten paciencia comigo e che pagarei todo".
30 E non quixo, senón que foi e botouno no cárcere ata que pagase a débeda.
31 Entón, cando os seus compañeiros de servizo viron o que acontecía, lamentáronse moito e foron e contáronlle ao seu señor todo o que estaba feito.
32 Entón o seu señor, despois de chamalo, díxolle: "Oh servo malvado, perdoache toda esa débeda, porque me pediches.

33 Non deberías ti tamén ter compaixón do teu compañeiro de servizo, como eu tiven piedade de ti?
34 E o seu señor enfadouse e entregouno aos atormentadores ata que pagase todo o que lle correspondía.
35 Así tamén o fará con vós o meu Pai celestial, se non perdoades de corazón cada un ao seu irmán.

CAPÍTULO 19

1 E aconteceu que, cando Xesús rematou estes ditos, partiu de Galilea e chegou ás costas de Xudea, alén do Xordán;
2 E grandes multitudes seguíano; e alí curounos.
3 Tamén se achegaron a el os fariseos, tentándoo e dicíndolle: ¿É lícito que un home repudie á súa muller por calquera causa?
4 E respondeulles: Non lides que o que os fixo ao principio fíxoos varón e muller.
5 E dixo: "Por iso deixará o home ao seu pai e á súa nai e unirase á súa muller; e serán os dous unha soa carne?"
6 Polo que xa non son dous, senón unha soa carne. Polo tanto, o que Deus uniu, non o separe o home.
7 Eles dixéronlle: "¿Por que mandou Moisés dar un escrito de divorcio e repudiala?
8 Díxolles: Moisés, pola dureza do voso corazón, permitiuvos repudiar as vosas mulleres, pero desde o principio non foi así.
9 E dígovos que quen repudia á súa muller, salvo por fornicación, e se case con outra, comete adulterio; e quen se casa coa repudiada, comete adulterio.
10 Os seus discípulos dinlle: "Se o caso do home é así coa súa muller, non é bo casar".
11 Pero el díxolles: Non todos poden recibir esta palabra, agás aqueles a quen se lles dá.
12 Pois hai algúns eunucos, que naceron así do ventre da súa nai, e hai algúns eunucos, que foron feitos eunucos dos homes, e hai eunucos que se fixeron eunucos polo reino dos ceos. Quen sexa capaz de recibilo, que o reciba.
13 Entón presentáronlle nenos pequenos, para que lles puxese as mans e orase; e os discípulos reprendíanos.
14 Pero Xesús dixo: " Deixade aos nenos e non lles prohiba que veñan a min, porque dos tales é o reino dos ceos".
15 E impúxolles as mans e marchou de alí.
16 E velaquí, chegou un e díxolle: Mestre bo, que debo facer para ter vida eterna?
17 E díxolle: Por que me chamas bo? non hai ningún bo senón un só, é dicir, Deus: pero se queres entrar na vida, garda os mandamentos.
18 El díxolle: Cal? Xesús dixo: Non matarás, non cometerás adulterio, non roubarás, non darás falso testemuño.
19 Honra a teu pai e á túa nai e: Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo.
20 Díxolle o mozo: "Todas estas cousas gardeino dende a miña mocidade: que me falta aínda?
21 Díxolle Xesús: " Se queres ser perfecto, vai vender o que tes, dálle aos pobres e terás un tesouro no ceo; e ven e sígueme".
22 Pero cando o mozo escoitou aquela palabra, marchou triste, porque tiña grandes bens.
23 Entón Xesús díxolles aos seus discípulos: " En verdade dígovos que un rico dificilmente entrará no reino dos ceos".
24 E de novo dígovos que é máis fácil que un camelo pase polo ollo dunha agulla que un rico entrar no reino de Deus.
25 Cando o escoitaron os seus discípulos, quedaron moi abraiados, dicindo: Quen se pode salvar?
26 Pero Xesús, mirándoos, díxolles: Para os homes isto é imposible; pero con Deus todas as cousas son posibles.
27 Entón Pedro respondeulle: "Velaí, deixamos todo e seguimoste; que teremos pois?
28 E Xesús díxolles: En verdade dígovos que vós que me seguistes, na rexeneración, cando o Fillo do Home se sente no trono da súa gloria, tamén vos sentarédes en doce tronos, xulgando as doce tribos de Israel.
29 E todo aquel que abandonou casas, ou irmáns, ou irmás, ou pai, ou nai, ou muller, ou fillos, ou terras, polo meu nome, recibirá o cento por veces e herdará a vida eterna.
30 Pero moitos dos primeiros serán os últimos; e os últimos serán os primeiros.

CAPÍTULO 20

1 Porque o reino dos ceos parécese a un home que é un padron de casa, que saíu pola mañá cedo a contratar obreiros para a súa viña.
2 E cando se acordou cos obreiros por un céntimo ao día, mandounos á súa viña.
3E saíu sobre a hora terceira, e viu a outros que estaban ociosos no mercado,
4 E díxolles: Id tamén vós á viña, e o que sexa correcto dareino. E seguiron o seu camiño.
5 Saíu de novo sobre a hora sexta e novena, e fixo o mesmo.
6 E sobre a hora undécima saíu e atopou outros parados ociosos e díxolles: "Por que estades aquí todo o día ociosos?"
7 Dinlle: Porque ninguén nos contratou. El díxolles: Id tamén vós á viña; e todo o que sexa correcto, iso recibiredes.
8 Entón, cando chegou a noite, o señor da viña díxolle ao seu administrador: "Chama aos obreiros e dálles o seu salario, empezando dende os últimos ata os primeiros".
9 E cando chegaron os que eran contratados sobre a hora undécima, recibiron cada un un denario.
10 Pero cando chegaron os primeiros, pensaron que deberían recibir máis; e igualmente recibiron cada un un céntimo.
11 E cando o recibiron, murmuraron contra o pai da casa:
12 Dicindo: Estes últimos só traballaron unha hora, e ti fixeches iguais a nós, que levamos a carga e a calor do día.
13 Pero el respondeu a un deles e díxolle: "Amigo, non che fago ningún mal.
14 Toma o teu, e vai o teu camiño: a este último darei, igual que a ti.
15 Non me é lícito facer o que quero cos meus? O teu ollo é malo, porque son bo?
16 Así que os últimos serán os primeiros, e os primeiros os últimos: porque moitos serán chamados, pero poucos escollidos.
17 E subindo Xesús a Xerusalén, levou os doce discípulos separados no camiño e díxolles:
18 Velaquí, subimos a Xerusalén; e o Fillo do Home será entregado aos sumos sacerdotes e aos escribas, que o condenarán a morte.

19 E entregarao aos xentís para que o burlen, o azoten e o crucifiquen; e ao terceiro día resucitará.
20 Entón veu a el a nai dos fillos de Zebedeo cos seus fillos, adoroulle e desexando algo del.
21 El díxolle: " Que queres? Ela díxolle: Concédelle que estes meus dous fillos se senten no teu reino, un á túa dereita e o outro á esquerda.
22 Pero Xesús respondeu: " Non sabedes o que pides. Podedes beber do cáliz que eu vou beber, e ser bautizados co bautismo co que eu son bautizado? Eles dinlle: Podemos.
23 E díxolles: " De certo beberedes do meu cáliz e seredes bautizados co bautismo co que eu fun bautizado; pero sentar á miña dereita e á miña esquerda non me corresponde dar, pero será. dado a aqueles para quen está preparado do meu Pai.
24 E cando o oíron os dez, indignáronse contra os dous irmáns.
25 Pero Xesús chamounos e díxolles: " Vós sabedes que os príncipes dos xentís dominan sobre eles, e os grandes exercen autoridade sobre eles.
26 Pero non será así entre vós; pero quen queira ser grande entre vós, que sexa o voso ministro;
27 E quen queira ser o principal entre vós, que sexa o voso servo:
28 Así como o Fillo do home non veu para ser servido, senón para ministrar e para dar a súa vida en rescate por moitos.
29 E cando saían de Xericó, seguiuno unha gran multitude.
30 E velaquí, dous cegos sentados á beira do camiño, cando oíron que Xesús pasaba, clamaron: "Señor, fillo de David, ten piedade de nós".
31 E a multitude increpábaselles porque debían calar, pero eles clamaban máis, dicindo: "Ten piedade de nós, Señor, Fillo de David".
32 E Xesús quedou parado, chamounos e díxolles: -" Que queredes que vos faga?
33 Dinlle: Señor, para que se nos abran os ollos.
34 Entón Xesús tivo compaixón deles e tocoulles os ollos.

CAPÍTULO 21

1 E cando se achegaron a Xerusalén e chegaron a Betfagé, ao monte das Oliveiras, enviou Xesús dous discípulos:
2 Dicíndolles: " Ide á aldea que está fronte a vós, e enseguida atoparedes un burro atado e un poldro con ela; soltaos e tráeme.
3 E se alguén che diga algo, dirás: O Señor ten necesidade deles; e enseguida mandaraos.
4Todo isto fíxose para que se cumprise o que foi dito polo profeta:
5 Dílle á filla de Sión: Velaquí, o teu Rei vén a ti, manso e sentado sobre un burro e un poldro, o poldro dun asno.
6 E foron os discípulos e fixeron o que lles mandou Xesús:
7 E trouxo o asno e o poldro, puxéronlles as súas roupas, e puxérono nel.
8 E unha multitude moi grande estendeu os seus vestidos polo camiño; outros cortaban ramas das árbores e colábanas no camiño.
9 E a multitude que ía diante e que seguía clamaban, dicindo: Hosanna ao Fillo de David: bendito sexa o que vén no nome do Señor; Hosanna no máis alto.
10 E cando chegou a Xerusalén, toda a cidade quedou conmovida, dicindo: Quen é este?
11 E a multitude dixo: Este é Xesús, o profeta de Nazaret de Galilea.
12 E Xesús entrou no templo de Deus e botou fóra a todos os que vendían e compraban no templo, e derrubou as mesas dos cambistas e os asentos dos que vendían pombas.
13 E díxolles: " Está escrito: A miña casa chamarase casa de oración; pero vós fixestes dela un covo de ladróns.
14 E cegos e coxos achegáronse a el no templo; e curounos.
15 E cando os sumos sacerdotes e os escribas viron as marabillas que facía e os nenos choraban no templo e dicían: Hosanna ao Fillo de David; estaban moi disgustados,
16 E díxolle: Escoitas o que din estes? E Xesús díxolles: Si; Nunca liches: Da boca dos nenos e dos lactantes perfeccionaste a loanza?
17 E deixounos e saíu da cidade para Betania; e alí aloxouse.
18 Pola mañá, cando volveu á cidade, tivo fame.
19 E cando viu unha figueira no camiño, chegou a ela e non atopou nada enriba, senón só follas, e díxolle: " De agora en diante non che creza froito para sempre". E ao pouco tempo a figueira marchou.
20 E cando o viron os discípulos quedaron marabillados e dixeron: "¡Canto pronto se seca a figueira!
21 Xesús respondeulles: En verdade dígovos: se tedes fe e non dubidades, non só faredes o que se lle fai á figueira, senón tamén se lle dixestes a este monte: , e bótache ao mar; farase.
22 E todo o que pidades na oración, crendo, recibirémolo.
23 E cando entrou no templo, os sumos sacerdotes e os anciáns do pobo achegáronse a el mentres ensinaba, e dixéronlle: Con que autoridade fas estas cousas? e quen che deu esta autoridade?
24 E respondeulles Xesús: " Eu tamén vos preguntarei unha cousa, que se mo dicídes, tamén vos direi con que autoridade fago estas cousas".
25 O bautismo de Xoán, de onde foi? do ceo ou dos homes? E razoaban entre si, dicindo: Se dicimos: Do ceo; diranos: Por que non crestes nel?
26 Pero se dicimos: Dos homes; tememos á xente; pois todos consideran a Xoán por profeta.
27 E eles responderon a Xesús e dixeron: Non podemos dicir. E díxolles: Nin vos digo con que autoridade fago estas cousas.
28 Pero que pensades? Un home tiña dous fillos; e chegou ao primeiro e díxolle: Fillo, vai hoxe traballar na miña viña.
29 El respondeu: "Non quero, pero despois arrepentiuse e foise".
30 E chegou ao segundo e dixo o mesmo. E el respondeu e dixo: Vou, señor, e non foi.
31 Cal deles fixo a vontade do seu pai? Eles dinlle: O primeiro. Díxolles Xesús: En verdade dígovos que os publicanos e as rameiras van antes de vós no Reino de Deus.
32 Porque Xoán veu a vós polo camiño da xustiza, e vós non crestes nel; pero os publicanos e as rameiras creron nel;
33 Escoita outra parábola: Houbo un mozo de casa que plantou unha viña, cubriuna arredor, cavou nela un lagar, construíu unha torre, deixouna saír aos labradores e marchou a un país afastado.

34 E cando se achegaba o tempo do froito, enviou os seus servos aos labradores para que recibisen os seus froitos.
35 E os labradores colleron aos seus servos, bateron a un, mataron a outro e apedrearon a outro.
36 De novo, mandou outros servos máis que os primeiros, e eles fixeron o mesmo.
37 Pero, por último, envioulles o seu fillo, dicindo: "Terán reverencia ao meu fillo".
38 Pero cando os labradores viron o fillo, dixeron entre si: Este é o herdeiro; veña, matámolo e apodémonos da súa herdanza.
39 E colleronno, botárono da viña e matárono.
40 Cando veña, pois, o señor da viña, que fará con aqueles labradores?
41 Dinlle: Destruirá miserablemente a eses malvados e cederá a súa viña a outros labradores, que lle dean os froitos nas súas estacións.
42 Díxolles Xesús: " ¿Nunca liches nas Escrituras: "A pedra que rexeitaron os arquitectos, converteuse na cabeza da esquina; isto é obra do Señor, e é marabilloso aos nosos ollos?"
43 Por iso dígovos que o reino de Deus será quitado de vós e darase a unha nación que produza os seus froitos.
44 E quen caia sobre esta pedra será quebrado; pero sobre quen caia, moérao.
45 E cando os sumos sacerdotes e os fariseos escoitaron as súas parábolas, decatáronse de que falaba deles.
46 Pero cando procuraban impoñerlle as mans, temían a multitude, porque o tomaban por profeta.

CAPÍTULO 22

1 E respondeu Xesús e volveu falarlles mediante parábolas e dixo:
2 O reino dos ceos parécese a un rei que fixo un matrimonio para o seu fillo,
3 E enviou os seus servos para chamar aos invitados á voda, e non quixeron vir.
4 De novo enviou outros criados, dicindo: "Díganlles aos convidados: velaquí que preparei a miña cea: matan os meus bois e os meus animais gordos, e todo está preparado.
5Pero eles non o fixeron, e foron os seus camiños, un á súa facenda, outro á súa mercadoría:
6 E o remanente colleu os seus servos, implorounos con rencor e matounos.
7 Pero cando o rei soubo isto, enfadouse, e enviou os seus exércitos, destruíu a aqueles asasinos e queimou a súa cidade.
8 Entón díxolles aos seus servos: "A voda está preparada, pero os invitados non eran dignos".
9 Ide, pois, polos camiños, e cantos atopedes, invitade á voda.
10Entón aqueles criados saíron aos camiños e reuniron a todos os que atoparon, tanto malos como bos;
11 E cando o rei entrou para ver os convidados, viu alí un home que non levaba vestido de voda.
12 E díxolle: Amigo, como entraches aquí sen ter vestido de voda? E quedou sen palabras.
13 Entón o rei díxolles aos servos: "Atádeo de pés e mans, lévao e bótao á escuridade exterior; alí haberá choro e rechinar de dentes.
14 Porque moitos son chamados, pero poucos son os elixidos.
15 Entón foron os fariseos e aconsellaron como enredalo na súa conversa.
16 E enviaron a el os seus discípulos cos herodianos, dicindo: Mestre, sabemos que es verdadeiro e que ensinas o camiño de Deus con verdade e que non te preocupas por ninguén, porque non consideras a persoa dos homes.
17 Díganos, pois, que pensas? ¿É lícito dar tributo ao César, ou non?
18 Pero Xesús decatouse da súa maldade e dixo: Por que me tentas, hipócritas?
19 Móstrame o diñeiro do tributo. E trouxéronlle un céntimo.
20 E díxolles: De quen é esta imaxe e esta inscrición?
21 Eles dinlle: do César. Entón díxolles: Dade, pois, ao César o que é do César; e a Deus as cousas que son de Deus.
22 Cando oíron estas palabras, quedaron marabillados, e deixaron o camiño.
23 O mesmo día achegáronse a el os saduceos, que din que non hai resurrección, e preguntáronlle:
24 Dicindo: Mestre, Moisés dixo: "Se un home morre sen ter fillos, o seu irmán casará coa súa muller e xerará descendencia ao seu irmán".
25 E había connosco sete irmáns, e o primeiro, cando se casou cunha muller, faleceu e, sen ter descendencia, deixou a súa muller ao seu irmán.
26 Do mesmo xeito tamén o segundo, e o terceiro ata o sétimo.
27 E por último morreu tamén a muller.
28 Polo tanto, na resurrección, de quen será a muller dos sete? pois todos a tiñan.
29 Respondeu Xesús e díxolles: " Vostede errades, sen coñecer as Escrituras nin o poder de Deus.
30 Porque na resurrección nin se casan nin son dados en matrimonio, senón que son como os anxos de Deus no ceo.
31 Pero no que se refire á resurrección dos mortos, non lides o que Deus vos dixo:
32 Eu son o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob? Deus non é o Deus dos mortos, senón dos vivos.
33 E cando a multitude oíu isto, quedaron abraiadas da súa doutrina.
34 Pero cando os fariseos souberon que fixo calar aos saduceos, reuníronse.
35Entón un deles, que era avogado, fíxolle unha pregunta, tentándoo e díxolle:
36 Mestre, cal é o gran mandamento da lei?
37 Xesús díxolle: Amarás ao Señor, o teu Deus, con todo o teu corazón, con toda a túa alma e con toda a túa mente.
38 Este é o primeiro e grande mandamento.
39 E a segunda é semellante a ela: Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo.
40 Nestes dous mandamentos dependen toda a lei e os profetas.
41 Mentres os fariseos estaban reunidos, Xesús preguntoulles:
42 Dicindo: Que pensades de Cristo? de quen é fillo? Eles dinlle: "O Fillo de David".
43 El díxolles: Como entón David en espírito lle chama Señor, dicindo:

44 Díxolle o Señor ao meu Señor: "Séntate á miña dereita, ata que eu poña aos teus inimigos como estrado dos teus pés?
45 Se David o chama Señor, como é o seu fillo?
46 E ninguén puido responderlle unha palabra, nin ninguén se atreveu desde aquel día a facerlle máis preguntas.

CAPÍTULO 23

1Entón faloulle Xesús á multitude e aos seus discípulos:
2 Dicindo: Os escribas e os fariseos sentan na sede de Moisés:
3 Polo tanto, todo o que vos digan que observedes, observade e facede; pero vós non fagades as súas obras: porque din, e non.
4 Porque atan cargas pesadas e pesadas que hai que cargar, e póñenas sobre os ombreiros dos homes; pero eles mesmos non os moverán cun dos dedos.
5Pero todas as súas obras fan para ser vistos polos homes: ensanchan as súas filacterias e ensanchan os bordos das súas vestiduras.
6 E ama os cuartos superiores nas festas, e os principais asentos nas sinagogas,
7 E saúdos nos mercados, e ser chamado dos homes, Rabí, Rabí.
8 Pero non vos chamedes Rabí, porque un só é o voso Mestre, Cristo; e todos vós sodes irmáns.
9 E non chames a ninguén o teu pai na terra, porque un só é o teu Pai, o que está no ceo.
10 Nin vos chamedes mestres, porque un só é o voso Mestre, Cristo.
11 Pero o que sexa máis grande entre vós será o voso servo.
12 E quen se enaltece será humillado; e o que se humilla será exaltado.
13 Mais ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! porque pechades o reino dos ceos contra os homes, pois nin vós entrades, nin permitídes que os que entran entren.
14 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! pois devorades as casas das viúvas e, por pretensión, facedes longas oracións; polo tanto, recibiredes unha condena maior.
15 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! pois rodeades o mar e a terra para facer un prosélito, e cando se fai, o facedes o dobre de fillo do inferno que vós mesmos.
16 Ai de vós, guías cegos, que din: Quen xure polo templo, non é nada; pero quen xure polo ouro do templo, é debedor!
17 Necios e cegos, porque cal é maior, o ouro ou o templo que santifica o ouro?
18 E: Quen xure polo altar, non é nada; pero quen xura polo don que hai sobre el, é culpable.
19 Necios e cegos, porque cal é maior, o don ou o altar que santifica o don?
20 Polo tanto, quen xura polo altar, xura por el e por todo o que hai sobre el.
21 E quen xura polo templo, xura por el e polo que habita nel.
22 E o que xura polo ceo, xura polo trono de Deus e polo que está sentado nel.
23 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! pois pagades o décimo da menta, do anís e do comiño, e omitistes os asuntos máis importantes da lei, o xuízo, a misericordia e a fe;
24 Guías cegos, que coes un mosquito e tragas un camelo.
25 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! porque limpades o exterior da copa e do prato, pero por dentro están cheos de extorsión e exceso.
26 Fariseo cego, limpa primeiro o que está dentro da copa e do prato, para que tamén o exterior quede limpo.
27 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! porque sodes coma sepulcros brancos, que por fóra parecen fermosos, pero por dentro están cheos de ósos de mortos e de toda impureza.
28 Así tamén vos parecedes xustos aos homes por fóra, pero por dentro estades cheos de hipocrisía e iniquidade.
29 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! porque constrúes os sepulcros dos profetas e adornas os sepulcros dos xustos,
30 E di: Se estivésemos nos días dos nosos pais, non teriamos participado con eles no sangue dos profetas.
31 Polo que sodes testemuñas de vós mesmos, de que sodes fillos dos que mataron aos profetas.
32 Enchade entón a medida dos vosos pais.
33 Serpes, xeración de víboras, como podedes escapar da condenación do inferno?
34 Xa que logo, velaquí, mando a vós profetas, sabios e escribas; e algúns deles mataredes e crucificaredes; e a algúns deles azoutaredes nas vosas sinagogas e perseguirémolos de cidade en cidade.
35 Para que veña sobre vós todo o sangue xusto derramado sobre a terra, desde o sangue do xusto Abel ata o sangue de Zacarías, fillo de Baraquías, a quen mataches entre o templo e o altar.
36 En verdade dígovos que todas estas cousas virán sobre esta xeración.
37 Ó Xerusalén, Xerusalén, ti que matas os profetas e apedreas aos que son enviados a ti, cantas veces quixera reunir os teus fillos, como unha galiña recolle as súas galiñas baixo as súas ás, e non quixeches!
38 Velaquí, a túa casa déixache desolada.
39 Pois dígovos que xa non me veredes ata que digades: Bendito sexa o que vén no nome do Señor.

CAPÍTULO 24

1 E saíu Xesús e saíu do templo; e os seus discípulos achegáronse a el para mostrarlle os edificios do templo.
2 E díxolles Xesús: Non vedes todas estas cousas? En verdade dígovos: Non quedará aquí pedra sobre pedra que non sexa derrubada.
3 E mentres estaba sentado no monte das Oliveiras, os discípulos achegáronse a el en privado, dicíndolle: Díganos, cando serán estas cousas? e cal será o sinal da túa vinda e da fin do mundo?
4 E Xesús respondeulles: " Coidado que ninguén vos engane".
5 Porque moitos virán no meu nome, dicindo: Eu son o Cristo; e enganará a moitos.
6 E escoitaredes falar de guerras e rumores de guerras: mirade de que non vos turbedes, porque todas estas cousas teñen que suceder, pero o fin aínda non é.
7 Porque levantarase nación contra nación e reino contra reino, e haberá fames, pestes e terremotos en diversos lugares.
8 Todos estes son o principio das tristezas.

9 Entón entregaranvos á aflicción e mataránvos, e seredes odiados por todas as nacións por mor do meu nome.
10 E entón moitos se escandalizarán, traizoaranse uns a outros e odiaranse uns a outros.
11 E xurdirán moitos falsos profetas e enganarán a moitos.
12 E porque a iniquidade abundará, o amor de moitos enfriarase.
13 Pero o que persevere ata o final, este será salvo.
14 E este evanxeo do reino será predicado en todo o mundo como testemuño a todas as nacións; e entón chegará o final.
15 Cando vexades, pois, a abominación da desolación, da que falou o profeta Daniel, de pé no lugar santo (quen lea, que entenda:)
16Entón os que estean en Xudea foxen aos montes:
17O que está no tellado non baixe para sacar nada da súa casa.
18Tampouco o que estea no campo non volva para coller as súas roupas.
19 E ai das concebidas e das que aleman naqueles días!
20 Pero pregade para que a vosa fuxida non sexa no inverno, nin en sábado:
21 Porque entón haberá unha gran tribulación, como non houbo desde o principio do mundo ata este tempo, nin a haberá.
22 E se non se acurtasen eses días, ninguén se salvaría; pero, por amor dos elixidos, eses días serán acurtados.
23 Entón, se alguén vos dixese: Velaquí, ou alí está Cristo; non o creas.
24 Porque xurdirán falsos Cristos e falsos profetas, e darán grandes sinais e marabillas; de tal xeito que, se fose posible, enganarán aos mesmos elixidos.
25 Velaquí, xa cho dixen antes.
26 Polo tanto, se vos dixen: velaquí que está no deserto; non saias: velaquí, está nas cámaras secretas; non o creas.
27 Porque como o raio sae do leste e brilla ata o occidente; así será tamén a vinda do Fillo do Home.
28 Porque onde queira que estea o cadáver, alí reuniranse as aguias.
29 Inmediatamente despois da tribulación daqueles días escurecerase o sol, e a lúa non dará a súa luz, e as estrelas caerán do ceo, e os poderes do ceo serán sacudidos:
30 E entón aparecerá o sinal do Fillo do Home no ceo, e entón todas as tribos da terra chorarán, e verán o Fillo do Home vir nas nubes do ceo con poder e gran gloria.
31 E enviará aos seus anxos cun gran son de trompeta, e reunirán os seus elixidos dos catro ventos, dende un extremo do ceo ata o outro.
32 Agora aprende unha parábola da figueira; Cando a súa póla aínda está tenra e brota follas, sabedes que o verán está preto:
33 Así tamén vós, cando vexades todas estas cousas, sabede que está preto, ata ás portas.
34 En verdade dígovos que esta xeración non pasará ata que se cumpran todas estas cousas.
35 O ceo e a terra pasarán, pero as miñas palabras non pasarán.
36 Pero do día e da hora ninguén sabe, nin os anxos do ceo, senón só o meu Pai.
37 Pero como foron os días de Noé, así será a vinda do Fillo do Home.
38 Pois como nos días anteriores ao diluvio comían e bebían, casaban e daban por casamento, ata o día en que Noé entrou na arca,
39 E non souberon ata que chegou o diluvio e levounos a todos; así será tamén a vinda do Fillo do Home.
40 Despois estarán dous no campo; un será tomado e o outro deixado.
41 Dúas mulleres estarán moendo no muíño; un será tomado e o outro deixado.
42 Velaí, pois, porque non sabedes a que hora virá o voso Señor.
43 Pero saiba isto, que se o home da casa soubera a que garda viría o ladrón, vixiaría e non permitiría que a súa casa fose destruída.
44 Polo tanto, estade tamén vós preparados, porque á hora que non pensades, o Fillo do Home virá.
45 Quen é, entón, un servo fiel e sabio, a quen o seu señor fixo gobernar a súa casa para darlles a comida no seu momento?
46 Benaventurado aquel servo a quen o seu señor cando veña atopará facendo así.
47 En verdade dígovos que el fará gobernador de todos os seus bens.
48 Pero se ese servo malvado dixese no seu corazón: O meu señor atrasa a súa chegada;
49 E comezará a ferir os seus compañeiros e a comer e beber cos borrachos;
50 O señor daquel servo virá nun día que non o busque, e nunha hora que non se decata.
51 E cortarao en pedazos e asignaralle a súa parte cos hipócritas: alí haberá choro e rechinar de dentes.

CAPÍTULO 25

1 Entón o reino dos ceos será semellante a dez virxes que tomaron as súas lámpadas e saíron ao encontro do noivo.
2 E cinco deles eran sabios e cinco tolos.
3Os insensatos levaron as súas lámpadas e non levaron aceite consigo:
4Pero os sabios levaron aceite nos seus vasos coas súas lámpadas.
5 Mentres o noivo se demoraba, todos durmían e durmían.
6 E á media noite lanzouse un berro: Velaquí que vén o noivo; saíde ao seu encontro.
7Entón levantáronse todas aquelas virxes e arreglaron as súas lámpadas.
8 E os tolos dixéronlles aos sabios: "Dános do teu aceite; pois as nosas lámpadas están apagadas.
9 Pero os sabios responderon: -Non; para que non haxa abondo para nós e para vós, pero máis ben, ide aos que venden e compre para vós.
10 E mentres ían mercar, chegou o noivo; e as que estaban listas entraron con el á voda, e a porta pechouse.
11 Despois viñeron tamén as outras virxes, dicindo: Señor, Señor, ábrenos.
12 Pero el respondeu e dixo: En verdade dígovos que non vos coñezo.
13 Velaí, pois, porque non sabedes nin o día nin a hora en que ven o Fillo do Home.
14 Porque o reino dos ceos é coma un home que viaxa a un país afastado, que chamou aos seus propios servos e entregoulles os seus bens.

15 E a un deulle cinco talentos, a outro dous e a outro un; a cada home segundo a súa capacidade; e enseguida levou a súa viaxe.
16Entón o que recibira os cinco talentos foi e trocou con eles, e fíxolles outros cinco talentos.
17 E do mesmo xeito o que recibira dous, tamén gañou outros dous.
18Pero o que recibira un foi e escavou na terra e escondeu o diñeiro do seu señor.
19 Despois de moito tempo veu o señor daqueles servos e fai contas con eles.
20 E entón o que recibira cinco talentos veu e trouxo outros cinco talentos, dicindo: Señor, entregáchesme cinco talentos; velaquí, gañei outros cinco talentos.
21 Díxolle o seu señor: "Ben, servo bo e fiel: en poucas cousas fuches fiel, poñereiche sobre moitas cousas; entra no gozo do teu señor".
22 Tamén chegou o que recibira dous talentos e dixo: "Señor, entregáchesme dous talentos; velaquí, gañei outros dous talentos ademais deles".
23 Díxolle o seu señor: "Ben, servo bo e fiel; fuches fiel en poucas cousas, vouche facer gobernar sobre moitas cousas: entra na alegría do teu señor.
24 Entón chegou o que recibira un talento e díxolle: Señor, sabía que es un home duro, que sega onde non sementas e que recolle onde non pallaches.
25 E tiven medo e fun e agochei o teu talento na terra: velaquí tes o teu.
26 O seu señor respondeu e díxolle: Servo malo e preguiceiro, sabías que sego onde non sementei e que recollo onde non pallei.
27 Deberías, pois, poñer o meu diñeiro aos trocadores, e logo, ao chegar, recibiría o meu con usura.
28 Quitalle, pois, o talento e dálle ao que ten dez talentos.
29 Porque a todo o que ten serálle dado, e terá en abundancia, pero ao que non ten quitaráselle ata o que ten.
30 E botade o servo inútil ás tebras de fóra: alí haberá choro e rechinar de dentes.
31 Cando o Fillo do Home veña na súa gloria, e todos os santos anxos con el, entón sentarase no trono da súa gloria:
32 E diante del reuniranse todas as nacións, e separaraas unhas das outras, como un pastor separa as súas ovellas das cabras.
33 E poñerá as ovellas á súa dereita, e as cabras á esquerda.
34 Entón o Rei dirálles á súa dereita: Vende, benditos do meu Pai, herdade o reino preparado para vós dende a creación do mundo.
35Porque tiven fame e deronme de comer; tiven sede e deronme de beber; era forasteiro, e acollestesme.
36 Espido e vestisteme: estaba enfermo e visitastesme: estaba no cárcere e viñestes a min.
37 Entón responderánlle os xustos: Señor, cando te vimos con fame e te alimentamos? ou con sede, e deuche de beber?
38 Cando te vimos forasteiro e te acollemos? ou espido e vestidote?
39 Ou cando te vimos enfermo ou no cárcere e vimos a ti?
40 E o Rei responderalles: "En verdade dígovos que en canto o fixestes a un dos máis pequenos destes meus irmáns, fixémolo a min".
41 Entón tamén lles dirá aos que están á esquerda: Apartádevos de min, malditos, ao lume eterno, preparado para o diaño e os seus anxos.
42 Porque tiven fame, e non me deches comida: tiven sede e non me deches de beber.
43 Eu era un forasteiro, e non me acollestes: espido e non me vestistes: enfermo, e no cárcere, e non me visitastes.
44 Entón eles tamén lle responderán, dicindo: Señor, cando te vimos con fame, ou con sede, ou forasteiro, ou espido, ou enfermo, ou no cárcere, e non te servimos?
45 Entón responderalles: "De verdade vos digo: en canto non o fixestes a un destes máis pequenos, non o fixestes a min".
46 E estes irán ao castigo eterno, pero os xustos á vida eterna.

CAPÍTULO 26

1 E aconteceu que cando Xesús rematou todas estas palabras, díxolles aos seus discípulos:
2 Xa sabedes que despois de dous días é a festa da Pascua, e o Fillo do Home é entregado para ser crucificado.
3 Entón reuníronse os principais sacerdotes, os escribas e os anciáns do pobo, no palacio do sumo sacerdote, que se chamaba Caifás.
4 E consultaron para coller a Xesús con astucia e matalo.
5 Pero eles dixeron: "Non o día da festa, para que non haxa alboroto entre o pobo".
6E cando Xesús estaba en Betania, na casa de Simón o leproso,
7 Achegouse a el unha muller que tiña unha caixa de alabastro cun ungüento moi precioso, e botouno sobre a súa cabeza, mentres estaba sentado á mesa.
8 Pero cando o viron os seus discípulos, indignáronse e dixeron: "¿Para que serve este desperdicio?
9 Pois este ungüento podería ser vendido por moito, e entregado aos pobres.
10 Cando Xesús o entendeu, díxolles: Por que molestádes á muller? pois ela fixo unha boa obra sobre min.
11 Porque os pobres tes sempre contigo; pero a min non sempre tes.
12 Porque derramando este ungüento no meu corpo, fíxoo para o meu enterro.
13 En verdade dígovos que, onde queira que se predique este evanxeo en todo o mundo, tamén se contará o que fixo esta muller para lembrar dela.
14Entón un dos doce, chamado Xudas Iscariote, foi onda os sumos sacerdotes.
15 E díxolles: "¿Que me queredes dar, e voulle entregarllo? E fixeron pacto con el por trinta pezas de prata.
16 E desde aquel momento buscou ocasión para traizoalo.
17 O primeiro día da festa dos ázimos, os discípulos achegáronse a Xesús e dixéronlle: "Onde queres que che preparemos para comer a Pascua?"
18 E díxolle: " Vai á cidade a tal home e dille: O Mestre di: "O meu tempo está preto". Celebrarei a Pascua na túa casa cos meus discípulos.
19 E os discípulos fixeron o que Xesús lles ordenara; e prepararon a pascua.
20 Cando chegou a noite, sentou cos doce.
21 E mentres comían, dixo: " En verdade vos digo que un de vós me vai traizoar".
22 E estaban moi tristes, e cada un deles comezou a dicirlle: Señor, son eu?

23 El respondeu e dixo: " O que mete a man comigo no prato, este me traizoará".
24 O Fillo do Home vai como está escrito del: pero ai de aquel home por quen o Fillo do Home é traizoado! ben fora para aquel home se non nacera.
25 Entón Xudas, que o traizoou, respondeu e dixo: Mestre, son eu? El díxolle: Ti dixeches.
26 E mentres comían, Xesús colleu pan, bendiciuno, partiuno e deulle aos discípulos e díxolles: Tomade, comede. este é o meu corpo.
27 E colleu a copa, deu grazas e deulles, dicindo: Bebade todos dela.
28 Porque este é o meu sangue do novo pacto, que se derrama por moitos para a remisión dos pecados.
29 Pero eu dígovos que non beberei de aquí en diante deste froito da vide, ata ese día en que o beba novo convosco no reino do meu Pai.
30 E cando cantaron un himno, saíron ao monte das Oliveiras.
31 Entón díxolles Xesús: " Todos vos escandalizaredes por min esta noite; porque está escrito: Vou ferir ao pastor e as ovellas do rabaño serán espalladas".
32 Pero despois de resucitar, irei diante de ti a Galilea.
33 Pedro respondeulle: "Aínda que todos se escandalicen por ti, eu nunca me escandarei".
34 Díxolle Xesús: En verdade dígoche que esta noite, antes de que cante o gallo, me negarás tres veces.
35 Pedro díxolle: "Aínda que morrese contigo, non te negarei. Do mesmo xeito tamén dixeron todos os discípulos.
36 Entón Xesús veu con eles a un lugar chamado Getsemaní e díxolles aos discípulos: Sentade aquí, mentres eu vou orar alí.
37 E levou consigo a Pedro e aos dous fillos de Zebedeo, e comezou a estar triste e moi pesado.
38 Entón díxolles: " A miña alma está moi triste ata a morte: quedades aquí e vixía comigo".
39 E foi un pouco máis alá, botouse a boca boca arriba e orou dicindo: " O meu Pai, se é posible, que pase de min este cáliz; pero non como eu quero, senón como ti queres".
40 E chegou aos discípulos, atopáronos durmindo e díxolle a Pedro: " ¿E que non puideches velar comigo unha hora?
41 Vixía e orade para que non caiades na tentación: o espírito está ben disposto, pero a carne é débil.
42 volveu marchou por segunda vez e orou dicindo: -Oh meu Pai, se este cáliz non pasa de min, se non o beba, fágase a túa vontade.
43 E chegou e atopounos de novo durmindo, porque os seus ollos estaban pesados.
44 E deixounos e foise de novo e orou por terceira vez, dicindo as mesmas palabras.
45 Entón achegouse aos seus discípulos e díxolles: " Dorme agora e descansa. velaquí, a hora chega e o Fillo do home é entregado en mans dos pecadores".
46 Levántate, imos: velaquí que está preto o que me traizoa.
47 E mentres aínda falaba, velaquí veu Xudas, un dos doce, e con el unha gran multitude con espadas e bastóns, dos principais sacerdotes e dos anciáns do pobo.
48 O que o traizoou deulles un sinal, dicindo: A quen eu lle bique, ese é el.
49 Enseguida achegouse a Xesús e díxolle: "Salve, mestre! e bicouno.
50 E Xesús díxolle: Amigo, para que viñeches? Entón chegaron eles, puxéronlle as mans sobre Xesús e colleron.
51 E velaquí, un dos que estaban con Xesús estendeu a man, sacou a espada, e golpeou a un servo do sumo sacerdote e cortoulle a orella.
52 Entón Xesús díxolle: " Volve a túa espada no seu lugar, porque todos os que tomen a espada perecerán coa espada".
53 Cres que agora non podo orar ao meu Pai, e que me dará enseguida máis de doce lexións de anxos?
54 Pero como se cumprirán entón as Escrituras, que así debe ser?
55 Nesa mesma hora díxolle Xesús á multitude: Saídes coma contra un ladrón con espadas e bastóns para collerme? Sentábame todos os días contigo ensinando no templo, e non me agarraches.
56 Pero todo isto fíxose para que se cumpriran as escrituras dos profetas. Entón todos os discípulos abandonárono e fuxiron.
57 E os que prenderon a Xesús levárono ao sumo sacerdote Caifás, onde estaban reunidos os escribas e os anciáns.
58 Pero Pedro seguiuno de lonxe ata o palacio do sumo sacerdote e entrou e sentouse cos criados para ver o fin.
59 Os sumos sacerdotes, os anciáns e todo o concilio procuraban un falso testemuño contra Xesús para matalo;
60 Pero non atopou ningunha: si, aínda que viñeron moitas testemuñas falsas, aínda non atoparon ningunha. Ao final chegaron dúas testemuñas falsas,
61 E dixo: Este dixo: Podo destruír o templo de Deus e construílo en tres días.
62 E o sumo sacerdote ergueuse e díxolle: "Non respondes nada? que é o que estes testemuñan contra ti?
63 Pero Xesús calou. E respondeu o sumo sacerdote e díxolle: Xúroche polo Deus vivo que nos digas se ti es o Cristo, o Fillo de Deus.
64 Díxolle Xesús: " Dixeches; con todo dígoche que despois veredes ao Fillo do Home sentado á dereita do poder e vindo nas nubes do ceo".
65 Entón o sumo sacerdote rasgou as súas roupas, dicindo: "Faleu blasfemia". que máis necesitamos de testemuñas? velaquí, agora escoitaches a súa blasfemia.
66 Que pensas? Eles responderon e dixeron: É culpable de morte.
67 Entón escupíronlle na cara e abofetárono; e outros golpeárono coas palmas das mans,
68 Dicindo: Profetizádenos, Cristo, quen é o que te golpeou?
69 E Pedro estaba sentado fóra no palacio.
70 Pero el negou diante de todos, dicindo: Non sei o que dis.
71 E cando saíu ao pórtico, outra criada viuno e díxolles aos que estaban alí: Este tamén estaba con Xesús de Nazaret.
72 E volveu negar con xuramento: Non coñezo o home.
73 E despois dun tempo achegáronse a el os que estaban alí e dixéronlle a Pedro: -"De certo ti tamén es un deles; pois a túa fala despréciate.
74 Entón comezou a maldecir e a xurar, dicindo: Non coñezo a ese home. E enseguida cantou o galo.
75 E Pedro lembrouse da palabra de Xesús, que lle dixo: Antes de que cante o gallo, me negarás tres veces. E saíu e chorou amargamente.

CAPÍTULO 27

1 Cando chegou a mañá, todos os sumos sacerdotes e os anciáns do pobo xurdiron contra Xesús para matalo:
2 E despois de atarno, levárono e entregárono ao gobernador Poncio Pilato.
3 Entón Xudas, que o traizoara, ao ver que estaba condenado, arrepentiuse e volveu os trinta moedas de prata aos sumos sacerdotes e aos anciáns.
4 Dicindo: Pequei por traizoar o sangue inocente. E eles dixeron: Que é iso para nós? vexa para iso.
5 E botou as pezas de prata no templo e foise e foi aforcarse.
6 Os sumos sacerdotes colleron as pezas de prata e dixeron: "Non é lícito metelas no tesouro, porque é o prezo do sangue".
7 E xuntaron consello e compraron con eles o campo do oleiro para enterrar a forasteiros.
8 Por iso ese campo foi chamado, o campo de sangue, ata hoxe.
9 Entón cumpriuse o que dixera o profeta Xeremía: "Levaron as trinta moedas de prata, o prezo do que se valoraba, a quen os fillos de Israel valoraron;
10E deunos para o campo do oleiro, como me designou o Señor.
11 E Xesús púxose diante do gobernador. E Xesús díxolle: Ti dis.
12 E cando foi acusado dos sumos sacerdotes e dos anciáns, non respondeu nada.
13 Pilato díxolle entón: "Non escoitas cantas cousas testemuñan contra ti?
14 E el respondeulle sen palabra; de tal xeito que o gobernador marabillóse moito.
15 Agora ben, naquela festa, o gobernador adoitaba soltar á xente a un prisioneiro que quería.
16 E tiñan entón un prisioneiro notable, chamado Barrabás.
17 Xa que logo, cando estaban reunidos, díxolles Pilato: "A quen queredes que vos solte? Barrabás, ou Xesús que se chama Cristo?
18 Porque sabía que por envexa o libraran.
19 Cando estaba sentado no tribunal, a súa muller mandoulle dicir: "Non teñas nada que ver con ese xusto, porque hoxe sufrín moitas cousas nun soño por causa del".
20 Pero os sumos sacerdotes e os anciáns convenceron á multitude de que lle preguntasen a Barrabás e destruísen a Xesús.
21 O gobernador respondeu e díxolles: A cal dos dous queredes que vos solte? Eles dixeron: Barrabás.
22 Pilato díxolles: Que farei entón con Xesús que se chama Cristo? Todos lle din: Que sexa crucificado.
23 E o gobernador dixo: Por que, que mal fixo? Pero eles clamaban máis, dicindo: Que sexa crucificado.
24 Cando Pilato viu que nada podía gañar, senón que se producía un tumulto, tomou auga e lavouse as mans diante da multitude, dicindo: Eu son inocente do sangue deste xusto.
25 Entón todo o pobo respondeu: "O seu sangue caia sobre nós e sobre os nosos fillos".
26 Entón soltoulles a Barrabás, e despois de azoutar a Xesús, entregouno para que o crucificasen.
27 Entón os soldados do gobernador levaron a Xesús á sala común e reuniron a toda a banda de soldados.
28 E despoxárono e puxéronlle unha túnica escarlata.
29 E despois de cubrir unha coroa de espiños, puxérona sobre a súa cabeza e unha cana na man dereita.
30 E cuspiron sobre el, colleron a cana e déronlle un golpe na cabeza.
31 E despois de que se burlaron del, quitáronlle a túnica, puxéronlle os seus propios vestidos e levárono para crucificalo.
32 E cando saíron, atoparon un home de Cirene, chamado Simón, a este obrigáronlle a levar a súa cruz.
33 E cando chegaron a un lugar chamado Gólgota, é dicir, lugar dun cranio,
34Déronlle a beber vinagre mesturado con fel, e cando o probou, non quixo beber.
35 E crucificárono e repartiron as súas vestiduras, botando sortes, para que se cumprise o que foi dito polo profeta: Repartiron entre eles as miñas vestiduras, e sobre a miña vestidura tiraron a sorte.
36 E sentáronse alí observárono;
37 E puxo sobre a súa cabeza a súa acusación escrita: ESTE É XESÚS, O REI DOS XUDEUS.
38 Entón foron dous ladróns crucificados con el, un á dereita e outro á esquerda.
39 E os que pasaban por alí insultábanlle, meneando a cabeza,
40 E dicindo: Ti que destrúes o templo e o constrúes en tres días, sálvate a ti mesmo. Se es Fillo de Deus, baixa da cruz.
41 Tamén os sumos sacerdotes, os escribas e os anciáns, mofándose del, dicían:
42 Salvou a outros; a si mesmo non pode salvar. Se é o rei de Israel, que baixe agora da cruz, e creremos nel.
43 El confiou en Deus; que o libre agora, se o quere, porque dixo: Eu son o Fillo de Deus.
44 Tamén os ladróns, que foron crucificados con el, botáronlle o mesmo nos dentes.
45 E dende a hora sexta houbo tebras sobre toda a terra ata a hora nove.
46 E sobre a hora nona, Xesús berrou en gran voz, dicindo: Elí, Elí, lama sabactani? é dicir: Meu Deus, meu Deus, por que me abandonaches?
47 Algúns dos que estaban alí, ao oír isto, dixeron: Este home chama a Elías.
48 Enseguida un deles correu, colleu unha esponxa, encheuna de vinagre, púxoa nunha cana e deulle de beber.
49 Os demais dixeron: "Deixa, vexamos se Elías virá a salvalo".
50Xesús, cando volveu chorar a gran voz, entregou a pantasma.
51 E velaquí, o veo do templo rasgouse en dous de arriba abaixo; e a terra tremeu e as pedras rasgaron;
52 E abríronse os sepulcros; e levantáronse moitos corpos dos santos que durmían,
53 E saíu dos sepulcros despois da súa resurrección, e entrou na cidade santa e apareceuse a moitos.
54 E cando o centurión, e os que estaban con el, vixiando a Xesús, viron o terremoto e as cousas que estaban acontecidas, temían moito, dicindo: Este era verdadeiramente o Fillo de Deus.
55 E había moitas mulleres que miraban de lonxe, as cales seguían a Xesús dende Galilea, servíndolle:
56 Entre as que estaba María Magdalena, María, a nai de Santiago e Xose, e a nai dos fillos de Zebedeo.

57 Cando chegou a noite, chegou un home rico de Arimatea, chamado Xosé, que tamén era discípulo de Xesús:
58 Foi onda Pilato e suplicou o corpo de Xesús. Entón Pilato mandou entregar o corpo.
59 E cando Xosé colleu o corpo, envolveuno nun pano limpo.
60 E púxoo no seu sepulcro novo, que el tiña labrado na rocha, e fixo rodar unha gran pedra ata a porta do sepulcro e marchou.
61 E alí estaban María Magdalena e a outra María, sentadas fronte ao sepulcro.
62 E ao día seguinte, que foi o día da preparación, xuntáronse a Pilato os sumos sacerdotes e os fariseos.
63 Dicindo: "Señor, lembramos que aquel enganador dixo cando aínda estaba vivo: "Ao cabo de tres días resucitarei".
64 Manda, pois, que se garde o sepulcro ata o terceiro día, para que non veñan os seus discípulos de noite e o rouben e digan ao pobo: "Resurrectou de entre os mortos; así o último erro será peor que o primeiro".
65 Pilato díxolles: "Tedes un reloxo.
66 Así que foron e aseguraron o sepulcro, selando a pedra e poñendo garda.

CAPÍTULO 28

1 Ao final do sábado, cando comezaba a amencer cara o primeiro día da semana, María Magdalena e a outra María viñeron para ver o sepulcro.
2 E velaquí, houbo un gran terremoto, pois o anxo do Señor baixou do ceo, veu e fixo rodar a pedra da porta e sentouse sobre ela.
3O seu rostro era coma un lóstrego, e os seus vestidos brancos coma a neve:
4 E por medo del, os gardas tremáronse e quedaron coma mortos.
5 E respondeu o anxo e díxolles ás mulleres: Non teñades miedo, porque sei que buscades a Xesús, que foi crucificado.
6 Non está aquí, porque resucitou, como dixo. Ven, mira o lugar onde xacía o Señor.
7 E vai axiña e dilles aos seus discípulos que resucitou de entre os mortos; e velaquí, vai diante de vós a Galilea; alí o veredes: velaquí, xa vos dixen.
8 E saíron axiña do sepulcro con medo e gran gozo; e correu a dar a palabra aos seus discípulos.
9 E mentres ían dicirllo aos seus discípulos, velaquí, Xesús atopouse con eles e díxolles: Saiba. E viñeron, colleronno dos pés e adorárono.
10 Entón díxolles Xesús: -" Non teñades medo. Id e dille aos meus irmáns que van a Galilea e alí me verán".
11 Cando eles ían, velaquí, algúns dos gardas entraron na cidade e lles mostraron aos sumos sacerdotes todo o que estaba feito.
12 E cando se reuniron cos anciáns e tomaron consello, deron moito diñeiro aos soldados.
13 Dicindo: "Di, os seus discípulos viñeron de noite e roubaron mentres nós durmíamos".
14 E se isto chega a oídos do gobernador, convencerémolo e asegurarémoste.
15 Así que colleron o diñeiro e fixeron o que lles ensinaron;
16Entón os once discípulos foron a Galilea, a un monte onde Xesús os indicara.
17 E cando o viron, adorárono, pero algúns dubidaron.
18 E veu Xesús e faloulles, dicindo: Todo o poder é dado no ceo e na terra.
19 Id, pois, e ensinade a todas as nacións, bautizándoas no nome do Pai, e do Fillo e do Espírito Santo:
20 Ensinándolles a observar todas as cousas que vos mandei: e velaquí, estou convosco todos os días, ata o fin do mundo. Amén.

Evanxeo de Marcos

CAPÍTULO 1

1 O comezo do evanxeo de Xesucristo, o Fillo de Deus;
2 Como está escrito nos profetas: "Velaí, envío o meu mensaxeiro diante da túa cara, que preparará o teu camiño diante de ti".
3 A voz dun que clama no deserto: Preparade o camiño do Señor, endereitade os seus camiños.
4 Xoán bautizou no deserto e predicou o bautismo de arrepentimento para a remisión dos pecados.
5 E saíron cara a el toda a terra de Xudea e os de Xerusalén, e todos foron bautizados por el no río do Xordán, confesando os seus pecados.
6 E Xoán estaba vestido con pelo de camelo e cun cinto de pel arredor dos seus lombos; e comeu saltóns e mel bravo;
7 E predicou, dicindo: "Vén despois de min un máis poderoso ca min, cuxo lazo dos zapatos non son digno de agacharme e soltarlle".
8 Eu realmente vos bautizei con auga, pero el os bautizará co Espírito Santo.
9 E aconteceu naqueles días que Xesús veu de Nazaret de Galilea e foi bautizado por Xoán no Xordán.
10 E enseguida, saíndo da auga, viu o ceo aberto e o Espírito como unha pomba que baixaba sobre el.
11 E veu unha voz do ceo que dicía: Ti es o meu Fillo amado, en quen teño a ben.
12 E inmediatamente o Espírito empúxoo ao deserto.
13 E estivo alí no deserto corenta días, tentado por Satanás; e estivo coas feras bravas; e os anxos servíronlle.
14 Despois de que Xoán foi encarcerado, chegou Xesús a Galilea, predicando o evanxeo do reino de Deus.
15 E dicindo: " Cumpriuse o tempo e o reino de Deus está próximo: arrepentídevos e crede no evanxeo".
16 Mentres camiñaba pola beira do mar de Galilea, viu a Simón e o seu irmán Andrés botando unha rede ao mar, porque eran pescadores.
17 Xesús díxolles: " Vende detrás de min, e farei de vós pescadores de homes".
18 E enseguida deixaron as redes e seguírono.
19 E despois de ir un pouco máis aló, viu a Santiago, fillo de Zebedeo, e a Xoán, o seu irmán, que tamén estaban no barco arranxando as redes.
20 Enseguida chamounos, e deixaron ao seu pai Zebedeo no barco cos empregados, e foron detrás del.
21 E entraron en Cafarnaúm; e enseguida o sábado entrou na sinagoga e ensinaba.
22 E quedaron abraiados da súa doutrina, porque os ensinaba como quen tiña autoridade, e non como os escribas.
23 E había na súa sinagoga un home cun espírito impuro; e berrou:
24 Dicindo: Déixanos; que temos que ver contigo, Xesús de Nazaret? viches para destruírnos? Eu sei quen es, o Santo de Deus.
25 E Xesús reprochouno, dicindo: Cala e sae del.
26 E cando o espírito inmundo o desgarraba e clamaba a gran voz, saíu del.
27 E todos quedaron abraiados, de tal xeito que se preguntaban entre si, dicindo: Que é isto? que nova doutrina é esta? pois con autoridade manda ata os espíritos impuros, e eles obedecen.
28 E inmediatamente a súa fama estendeuse por toda a rexión de Galilea.
29 E enseguida, cando saíron da sinagoga, entraron na casa de Simón e Andrés con Santiago e Xoán.
30Pero a nai da muller de Simón xacía enferma de febre, e enseguida contáronlle dela.
31 El veu, colleuna da man e levantouna; e enseguida a febre deixouna, e ela serviu para eles.
32 E á noite, cando o sol se poñía, trouxéronlle todos os enfermos e os endemoniados.
33 E toda a cidade estaba reunida á porta.
34 E curou a moitos enfermos de diversas enfermidades, e expulsou moitos demos; e non permitiron que os demos falasen, porque o coñecían.
35 E pola mañá, erguerse moito antes do día, saíu e marchou a un lugar solitario, e alí orou.
36 E seguírono Simón e os que estaban con el.
37 E cando o atoparon, dixéronlle: "Todos os homes buscan por ti".
38 E díxolles: " Imos ás cidades próximas, para que eu tamén predice alí, porque por iso saín.
39 E predicaba nas súas sinagogas por toda Galilea e expulsaba os demos.
40 E un leproso achegouse a el, suplicándolle, axeonllouse ante el e díxolle: "Se queres, podes limparme".
41 E Xesús, movido a compaixón, tendeu a man, tocouno e díxolle: Quero; sé limpo.
42 E en canto falou, inmediatamente a lepra apartouse del e quedou limpo.
43 E mandoulle con rigor e deseguido despediuno;
44 E díxolle: " Mira que non lle digas nada a ninguén; pero vai, móstrate ao sacerdote e ofrece para a túa purificación as cousas que Moisés mandou, como testemuño para eles".
45 Pero el saíu e comezou a publicalo moito e a divulgar o asunto, de tal xeito que Xesús xa non podía entrar abertamente na cidade, senón que estaba fóra, en lugares desertos: e acudían a el de todas as partes.

CAPÍTULO 2

1 E volveu entrar en Cafarnaúm despois duns días; e fíxose ruído de que estaba na casa.
2 E enseguida reuníronse moitos, de tal xeito que non había lugar para recibilos, non, non tanto como pola porta: e predicoulles a palabra.
3 E achegáronse a el traendo un paralítico, que naceu de catro.
4 E como non puideron achegarse a el pola prensa, descubriron o tellado onde estaba el, e despois de rompelo, baixaron o leito onde estaba o paralítico.
5 Cando Xesús viu a súa fe, díxolle ao paralítico: Fillo, os teus pecados son perdoados.
6Pero había algúns dos escribas alí sentados, e razoando no seu corazón:
7 Por que este home fala así blasfemias? quen pode perdoar os pecados senón só Deus?
8 E inmediatamente Xesús, cando se decatou no seu espírito de que así razoaban dentro de si mesmos, díxolles: Por que pensades estas cousas no voso corazón?
9 Se é máis doado dicirlle ao paralítico: Os teus pecados son perdoados; ou dicir: Levántate, toma o teu leito e anda?

10 Pero para que saibades que o Fillo do Home ten poder na terra para perdoar os pecados (díxolle ao paralítico):
11 Dígoche: Levántate, toma o teu leito e entra na túa casa.
12 E inmediatamente ergueuse, colleu a cama e saíu diante de todos; de tal xeito que todos quedaron abraiados e glorificaron a Deus, dicindo: Nunca o vimos así.
13 E saíu de novo á beira do mar; e toda a xente acudiu a el, e el ensinoulles.
14 E ao pasar, viu a Leví, fillo de Alfeo, sentado no alfándego, e díxolle: Sígueme. E ergueuse e seguiuno.
15 E aconteceu que, mentres Xesús estaba sentado á mesa na súa casa, sentáronse tamén moitos publicanos e pecadores xunto con Xesús e os seus discípulos, porque eran moitos, e seguírono.
16 E cando os escribas e os fariseos o viron comer con publicanos e pecadores, dixéronlles aos seus discípulos: "Como é que come e bebe con publicanos e pecadores?
17 Xesús, ao oír isto, díxolles: " Os santos non necesitan do médico, senón os enfermos: non vin a chamar aos xustos, senón aos pecadores ao arrepentimento".
18 E os discípulos de Xoán e dos fariseos xaxunaban;
19 E Xesús díxolles: ¿Poden os fillos da cámara de noiva xaxunar mentres o noivo está con eles? mentres teñan o noivo con eles, non poden xaxún.
20 Pero chegarán días en que o noivo será quitado deles, e entón xaxunarán neses días.
21 Tampouco ninguén cose un anaco de tecido novo nunha roupa vella; se non, o anaco novo que a encheu quita o vello e o rasgo empeora.
22 E ninguén pon viño novo en garrafas vellas: se non, o viño novo rebenta as garrafas, o viño derramase e as garrafas estropearanse; pero hai que poñer o viño novo en garrafas novas.
23 E aconteceu que pasou polos campos de millo o día de sábado; e os seus discípulos comezaron, mentres ían, a arrincar as espigas.
24 E dixéronlle os fariseos: "Velaí, por que fan o que non é lícito en sábado?
25 E díxolles: " ¿Nunca liches o que fixo David cando tivo necesidade e tiña fame, el e os que estaban con el?
26 Como entrou na casa de Deus nos días do sumo sacerdote Abiatar, e comeu os pans da proposición, que non é lícito comer senón para os sacerdotes, e deulles tamén aos que estaban con el?
27 E díxolles: O sábado foi feito para o home, e non o home para o sábado.
28 Polo tanto, o Fillo do home tamén é Señor do sábado.

CAPÍTULO 3

1 E volveu entrar na sinagoga; e alí había un home que tiña a man seca.
2 E vixíano para saber se o curaría o sábado; para que o acusasen.
3 E díxolle ao home que tiña a man seca: " Levántate".
4 E díxolles: ¿É lícito facer o ben en sábado ou facer o mal? para salvar a vida ou para matar? Pero eles callaron.
5 E despois de mirarlles arredor con ira, entristecido pola dureza do seu corazón, díxolle ao home: " Estnde a túa man". E estendeuno, e a súa man foi restaurada como a outra.
6 E saíron os fariseos e enseguida consultaron os herodianos contra el para destruílo.
7 Pero Xesús retirouse cos seus discípulos ao mar, e seguiuno unha gran multitude de Galilea e de Xudea.
8 E de Xerusalén, e de Idumea e de alén do Xordán; e os arredor de Tiro e Sidón, unha gran multitude, cando oíron as grandes cousas que facía, achegáronse a el.
9 E díxolles aos seus discípulos que lle agardase unha pequena embarcación por mor da multitude, para que non o ateigaran.
10 Porque el curara a moitos; de tal xeito que o presionaban para que o tocase a cantos tiñan pragas.
11 E os espíritos inmundos, cando o viron, caeron diante del e clamaron, dicindo: Ti es o Fillo de Deus.
12 E mandoulles rigorosamente que non o dean a coñecer.
13 E subiu a un monte e chamou a quen quería, e achegáronse a el.
14 E ordenou a doce para que estivesen con el e para que os enviase a predicar.
15 E ter poder para curar enfermidades e expulsar os demos:
16 E a Simón púxolle o apelido de Pedro;
17 E Santiago, fillo de Zebedeo, e Xoán, irmán de Santiago; e chamoulles Boanerges, que é, Os fillos do trono.
18 E Andrés, Filipe, Bartolomé, Mateo, Tomás, Santiago, fillo de Alfeo, Tadeo e Simón o cananeo.
19 E Xudas Iscariote, que tamén o traizoou: e entraron nunha casa.
20 E a multitude xúntase de novo, de modo que nin sequera podían comer pan.
21 E cando o souberon os seus amigos, saíron para prender del, porque dicían: "Está fóra de si".
22 E os escribas que baixaron de Xerusalén dixeron: "Ten a Belcebú, e polo príncipe dos demos expulsa os demos".
23 E chamounos a el e díxolles en parábolas: Como pode Satanás expulsar a Satanás?
24 E se un reino está dividido contra si mesmo, ese reino non pode manterse.
25 E se unha casa está dividida contra si mesma, esa casa non pode manterse.
26 E se Satanás se levanta contra si mesmo e está dividido, non pode manterse, pero ten un fin.
27 Ninguén pode entrar na casa dun home forte e estragar os seus bens, a menos que primeiro ate o home forte; e entón estragará a súa casa.
28 En verdade dígovos que todos os pecados serán perdoados aos fillos dos homes e as blasfemias con que blasfemen:
29 Pero o que blasfema contra o Espírito Santo nunca ten perdón, senón que corre perigo de condenación eterna:
30 Porque dixeron: "Ten un espírito impuro".
31 Viñeron entón os seus irmáns e a súa nai, e, parados fóra, mandáronlle chamar.
32 E a multitude sentouse arredor del e dixéronlle: "Velaí, a túa nai e os teus irmáns de fóra buscan por ti".
33 El respondeulles, dicindo: Quen é a miña nai ou os meus irmáns?
34 E mirou arredor para os que estaban sentados ao seu redor e dixo: " Velaí a miña nai e os meus irmáns!
35 Pois quen faga a vontade de Deus, este é o meu irmán, a miña irmá e a miña nai.

CAPÍTULO 4

1 E comezou de novo a ensinar á beira do mar; e toda a multitude estaba á beira do mar na terra.
2 E ensinoulles moitas cousas mediante parábolas, e díxolles na súa doutrina:
3 Escoitade; Velaquí, saíu un sementador para sementar:
4 E aconteceu que, mentres sementaba, algúns caeron pola beira do camiño, e as aves do ceo viñeron e devorárono.
5 E algúns caeron sobre un terreo pedregoso, onde non tiña moita terra; e inmediatamente xurdiu, porque non tiña profundidade de terra:
6 Pero cando saíu o sol, queimou; e como non tiña raíz, murchouse.
7 Algúns caeron entre espiños, e os espiños creceron e afogárono, e non deu froito.
8 E outro caeu en terra boa e deu froitos que xurdiron e creceron; e deu a luz, uns trinta, outros sesenta e outros cen.
9 E díxolles: O que teña oídos para oír, que oiga.
10 E cando estaba só, os que estaban arredor del cos doce preguntáronlle a parábola.
11 E díxolles: " A vós é dado coñecer o misterio do reino de Deus; pero aos que están fóra, todas estas cousas fanse en parábolas.
12 Para que, vendo, vexan e non perciban; e escoitando poden oír e non entender; para que en ningún momento se convertan e lles sexan perdoados os seus pecados.
13 E díxolles: Non coñecedes esta parábola? e como saberedes todas as parábolas?
14 O sementador sementa a palabra.
15 E estes están á beira do camiño, onde se sementa a palabra; pero cando o escoitaron, Satanás vén inmediatamente e quita a palabra que foi sementada nos seus corazóns.
16 E estes son tamén os que se sementan en terreos pedregosos; quen, cando escoitaron a palabra, inmediatamente a reciben con alegría;
17 E non teñen raíz en si mesmos, e así perduran só por un tempo: despois, cando xorde a aflición ou a persecución por mor da palabra, inmediatamente se ofendían.
18 E estes son os que se sementan entre espiños; como escoitar a palabra,
19 E os coidados deste mundo, e o engano das riquezas e os desexos doutras cousas que entran, afogan a palabra e vólvese infrutuosa.
20 E estes son os que se sementan en boa terra; os que escoitan a palabra, a reciben e dan froito, uns trinta veces, outros sesenta e outros cen.
21 E díxolles: -" ¿Tráese unha candea para que se poña debaixo dun fanegal ou debaixo dunha cama? e non estar posto nun candelabro?
22 Porque non hai nada agochado que non se manifeste; tampouco se gardou nada en segredo, senón que debería saír ao estranxeiro.
23 Se alguén ten oídos para escoitar, que oiga.
24 E díxolles: " Coidado co que escoitades; coa medida que medides, serás medido; e aos que oídes daráselles máis".
25 Porque ao que ten, daráselle; e ao que non ten, quitaráselle ata o que ten.
26 E dixo: Así é o reino de Deus, coma se un home botase semente á terra;
27 E debería durmir e erguerse noite e día, e a semente brotaría e medrase, non sabe como.
28 Porque a terra dá froito por si mesma; primeiro a lámina, despois a espiga, despois o millo cheo na espiga.
29 Pero cando o froito sae, inmediatamente pon a fouce, porque chegou a colleita.
30 E dixo: A que compararemos o reino de Deus? ou con que comparación imos comparalo?
31É coma un gran de mostaza, que cando se sementa na terra é menor que todas as sementes que hai na terra:
32 Pero cando se sementa, medra e faise máis grande que todas as herbas, e bota grandes pólas; para que as aves do ceo se aloxen á súa sombra.
33 E con moitas parábolas deste tipo faloulles a palabra, tal e como podían escoitala.
34 Pero sen parábolas non lles falou; e cando estaban sós, expúxolles todas as cousas aos seus discípulos.
35 E aquel día, cando chegou a noite, díxolles: " Pasemos ao outro lado".
36 E despois de despedir á xente, leváronlle mentres estaba na nave. E tamén había con el outros barquiños.
37 E levantouse unha gran tormenta de vento, e as ondas batían contra a nave, de modo que xa estaba chea.
38 E estaba na parte traseira do barco, durmindo nunha almofada; e espertárono e dixéronlle: Mestre, non che importa que perezamos?
39 E levantouse e increpou o vento e díxolle ao mar: " Paz, cala". E cesou o vento, e houbo unha gran calma.
40 E díxolles: Por que tedes tanto medo? como é que non tes fe?
41 E temían moito, e dixéronse uns a outros: Que home é este, que ata o vento e o mar lle obedecen?

CAPÍTULO 5

1 E pasaron ao outro lado do mar, ao país dos gadarenos.
2 E cando saíu do barco, enseguida atopouse con el un home que tiña un espírito impuro dos sepulcros.
3 Quen tiña a súa morada entre os sepulcros; e ninguén o podía atar, non, nin con cadeas:
4 Porque moitas veces fora atado con cadeas e cadeas, e as cadeas foron arrancadas por el e as cadeas rotas en pedazos: nin ninguén puido domalo.
5 E sempre, noite e día, estaba nos montes e nos sepulcros, chorando e cortándose coas pedras.
6Pero cando viu a Xesús de lonxe, correu e adorouno.
7 E berrou a gran voz e dixo: "Que teño que ver eu contigo, Xesús, Fillo do Deus Altísimo? Xúroche por Deus, que non me atormentes.
8 Pois díxolle: Saia do home, espírito inmundo.
9 E preguntoulle: -¿Como te chamas? E respondeu: "O meu nome é Lexión, porque somos moitos".
10 E rogoulle moito que non os mandase fóra do país.
11 E había alí preto dos montes un gran rabaño de porcos que pacían.
12 E todos os demos rogáronlle, dicíndolle: Envíanos aos porcos para que entremos neles.
13 E enseguida Xesús deulles permiso. E os espíritos inmundos saíron e entraron nos porcos; e o rabaño correu con violencia por un lugar escarpado ata o mar (eran uns dous mil) e foron sufocados no mar.

14 E os que apacentaban os porcos fuxiron e contárono na cidade e no campo. E saíron a ver que era o que se facía.
15 E achegáronse a Xesús, e viron ao que estaba endemoniado, que tiña a lexión, sentado, vestido e sano de mente: e tiveron medo.
16 E os que o viron contáronlles como lle aconteceu ao endemoniado e tamén sobre os porcos.
17E comezaron a rogarlle que marchase das súas costas.
18 E cando chegou á nave, o que tiña o demo rogoulle que estivese con el.
19 Con todo, Xesús non o permitiu, pero díxolle: " Vai á casa dos teus amigos e cóntalles cantos grandes cousas fixo o Señor por ti e que tivo compaixón de ti".
20 E marchou e comezou a publicar na Decápole as grandes cousas que Xesús fixera por el, e todos quedaron marabillados.
21 E cando Xesús pasou de novo en barco á outra beira, moita xente xuntouse a el, e estaba preto do mar.
22 E velaquí, chega un dos xefes da sinagoga, chamado Xairo; e cando o viu, caeu aos seus pés,
23 E suplicoulle moito, dicindo: "A miña filla xace a piques de morrer; rógoche que veña e ponlle as mans sobre ela para que sexa curada; e ela vivirá.
24 E Xesús foi con el; e moita xente seguíao e amontoábao.
25 E unha muller, que tiña doce anos de fluxo de sangue,
26 E sufrira moitas cousas por parte de moitos médicos, e gastara todo o que ela tiña, e nada mellorou, senón que empeorou.
27 Cando ela oíu falar de Xesús, veu detrás da prensa e tocoulle o vestido.
28 Pois ela dixo: "Se non toco máis que as súas roupas, estarei sana".
29 E enseguida secou a fonte do seu sangue; e sentiu no seu corpo que estaba curada daquela praga.
30 E Xesús, sabendo en si mesmo que a virtude lle saíra, deulle a volta na prensa e díxolle: Quen tocou a miña roupa?
31 E os seus discípulos dixéronlle: "Ves a multitude que te agolpaba, e dis: Quen me tocou?
32 E mirou arredor para ver a que fixera isto.
33Pero a muller, temerosa e tremenda, sabendo o que lle facía, veu e botouse diante del e díxolle toda a verdade.
34 E díxolle: " Filla, a túa fe salvoche; vai en paz, e saia da túa praga.
35 Mentres aínda falaba, viñeron da casa do xefe da sinagoga uns que dixeron: A túa filla morreu. ¿Por que molestas máis ao Mestre?
36 En canto oíu Xesús a palabra que se dicía, díxolle ao xefe da sinagoga: " Non teñas medo, só crea".
37 E non permitiu que ninguén o seguise, salvo Pedro, Santiago e Xoán, irmán de Santiago.
38 E chegou á casa do xefe da sinagoga, e viu o tumulto e os que choraban e choraban moito.
39 E cando entrou, díxolles: " ¿Por que facedes isto e chorades? a moza non está morta, senón que dorme.
40 E ríronse del para escarnio. Pero despois de que os sacou a todos, colle ao pai e á nai da moza, e aos que estaban con el, e entrou onde estaba a moza.
41 E colleu a moza da man e díxolle: Talita cumi; que é, interpretado: Moza, dígoche, érguese.
42 E enseguida ergueuse a moza e camiñou; pois tiña doce anos. E quedaron abraiados cun gran asombro.
43 E mandoulles rigorosamente que ninguén o soubese; e mandou que lle deran algo de comer.

CAPÍTULO 6

1 E saíu de alí e chegou á súa terra; e os seus discípulos séguenо.
2 E cando chegou o día do sábado, comezou a ensinar na sinagoga. e que sabedoría é esta que lle foi dada, para que mesmo obras tan poderosas sexan realizadas polas súas mans?
3 Non é este o carpinteiro, o fillo de María, o irmán de Xacobe, de Xosé, de Xuda e de Simón? e as súas irmás non están aquí connosco? E ofendéronse con el.
4 Pero Xesús díxolles: " Non é un profeta sen honra, senón na súa terra, entre os seus parentes e na súa casa".
5 E alí non puido facer ningunha obra poderosa, agás que puxo as mans sobre uns poucos enfermos e curounos.
6 E marabillóuse da súa incredulidade. E daba voltas polas aldeas, ensinando.
7 E chamou aos doce e comezou a envialos de dous en dous; e deulles poder sobre os espíritos impuros;
8 E ordenoulles que non levasen nada para a súa viaxe, agás un bastón; sen carta, nin pan, nin cartos na bolsa:
9 Pero calzade con sandalias; e non poñer dúas capas.
10 E díxolles: " En calquera lugar onde entredes nunha casa, permanecede alí ata que vos marchedes daquel lugar".
11 E quen non vos reciba nin vos escoite, cando saídes de alí, sacude o po debaixo dos vosos pés como testemuño contra eles. En verdade dígovos que será máis tolerable para Sodoma e Gomorra o día do xuízo que para esa cidade.
12 E saíron e predicaron que os homes se arrepintían.
13 E botaron fóra moitos demos, unxiron con aceite a moitos enfermos e curáronos.
14 E o rei Herodes soubo del; (pois o seu nome foi difundido:) e dixo: Xoán o Bautista resucitou de entre os mortos, e por iso prodúcense nel prodúcense obras poderosas.
15 Outros dicían: Que é Elías. E outros dixeron: Que é un profeta, ou como un dos profetas.
16 Pero Herodes, ao oír isto, dixo: "É Xoán a quen decapitai: resucitou de entre os mortos".
17 Porque o mesmo Herodes enviara a Xoán, e encarceralo no cárcere por mor de Herodías, a muller de seu irmán Filipe, porque el casara con ela.
18 Porque Xoán dixera a Herodes: "Non che é lícito ter a muller do teu irmán".
19 Por iso Herodías tivo unha pelexa contra el e quería matalo; pero ela non puido:
20 Porque Herodes temía a Xoán, sabendo que era un home xusto e santo, e observouno; e cando o escoitou, fixo moitas cousas e escoitouno con alegría.
21 E cando chegou un día conveniente, Herodes, no seu aniversario, fixo unha cea aos seus señores, altos capitáns e xefes de terras de Galilea;
22 E cando entrou a filla da devandita Herodías, bailou e agradaba a Herodes e aos que estaban con el, o rei díxolle á moza: "Pídeme o que queiras e dareino.
23 E xuroulle: "O que me pidas, dareino ata a metade do meu reino".
24 Ela saíu e díxolle á súa nai: "Que lle vou pedir? E ela dixo: A cabeza de Xoán o Bautista.

25 E enseguida entrou apresuradamente cara ao rei e preguntoulle, dicindo: "Quero que me deas pouco a pouco nun vaso a cabeza de Xoán o Bautista".
26 E o rei estaba moi triste; aínda por amor do seu xuramento, e polos que estaban sentados con el, non a rexeitou.
27 E enseguida o rei enviou un verdugo e mandou que lle levaran a cabeza, e foi e decapitauno na cadea.
28 E trouxo a súa cabeza nun prato e deulla á moza, e a moza deulla á súa nai.
29 E cando o souberon os seus discípulos, viñeron, levaron o seu cadáver e puxérono nun sepulcro.
30 E reuníronse os apóstolos a Xesús e contáronlle todas as cousas, tanto o que fixeran como o que ensinaran.
31 E díxolles: " Vende vós separados a un lugar deserto e descansa un pouco, porque había moitos que ían e ían, e non tiñan tempo para comer".
32 E partiron para un lugar deserto en barco en privado.
33 E a xente víronos marchar, e moitos coñecérono, e saíron correndo alí de todas as cidades, e saíron fóra deles e xuntáronse a el.
34 E Xesús, cando saíu, viu moita xente, e compaixouse deles, porque eran coma ovellas que non teñen pastor; e comezou a ensinarlles moitas cousas.
35 E cando o día xa estaba moi esgotado, os seus discípulos achegáronse a el e dixéronlle: Este é un lugar deserto, e agora o tempo xa pasou.
36 Envíaos para que vaian ao campo da contorna e ás aldeas, e merquen pan, porque non teñen para comer.
37 El respondeu e díxolles: " Dades de comer. E dixéronlle: "Imos mercar douscentos denarios de pan e darlles de comer?
38 El díxolles: Cantos pans tedes? vai ver. E cando souberon, din: Cinco e dous peixes.
39 E mandoulles que todos sentaran por grupos sobre a herba verde.
40 E sentáronse en filas, por centos e por cincuenta.
41 E despois de coller os cinco pans e os dous peixes, levantou a vista para o ceo, bendiciu, partiu os pans e deullos aos seus discípulos para que lles poñan diante; e os dous peixes repartíronse entre todos.
42 E todos comeron e quedaron fartos.
43 E levaron doce cestos cheos dos anacos e dos peixes.
44 E os que comían dos pans eran uns cinco mil homes.
45 E enseguida obrigou aos seus discípulos a subir ao barco e a ir ao outro lado antes para Betsaida, mentres el despediu á xente.
46 E cando os despediu, marchou á montaña para orar.
47 E cando chegou a noite, o barco estaba no medio do mar, e el só en terra.
48 E viulles traballando remando; porque o vento era contrario a eles, e sobre a cuarta vigilia da noite chegou a eles, camiñando sobre o mar, e quería pasar por eles.
49 Pero cando o viron camiñando sobre o mar, pensaron que fora un espírito, e gritaron:
50 Porque todos o viron e turbaron. E enseguida falou con eles e díxolles: Anímate: son eu; non teñas medo.
51 E subiu a eles na nave; e cesou o vento: e quedaron moi abraiados de si mesmos e marabillosos.
52 Porque non consideraban o milagre dos pans, porque o seu corazón estaba endurecido.
53 E cando pasaron, chegaron á terra de Xenesaret e chegaron á beira.
54 E cando saíron do barco, de seguido coñecérono,
55 E correndo por toda aquela rexión ao redor, comezou a levar en camas aos enfermos, onde souberon que estaba.
56 E onde queira que entraba, en aldeas, cidades ou campos, poñían os enfermos nas rúas e suplicábanlle que lle tocaran se fose só o bordo da súa vestidura, e todos os que o tocaban quedaban sanados.

CAPÍTULO 7

1 Entón xuntáronse a el os fariseos e algúns escribas que viñan de Xerusalén.
2 E cando viron a algúns dos seus discípulos comer pan coas mans impuras, é dicir, coas mans sen lavar, acharon culpa.
3 Porque os fariseos e todos os xudeus, a non ser que se laven as mans a miúdo, non comen, seguindo a tradición dos anciáns.
4 E cando veñen do mercado, se non se lavan, non comen. E hai moitas outras cousas que recibiron para soster, como o lavado de copas, ollas, vasos de bronce e mesas.
5 Entón os fariseos e os escribas preguntáronlle: "¿Por que non andan os teus discípulos segundo a tradición dos anciáns, senón que comen pan coas mans sen lavar?
6 El respondeu e díxolles: " Ben profetizou Isaías de vós hipócritas, como está escrito: Este pobo honrame cos seus beizos, pero o seu corazón está lonxe de min".
7 Con todo, en van me adoran, ensinando como doutrinas os mandamentos dos homes.
8 Pois deixando de lado o mandamento de Deus, gardades a tradición dos homes, como o lavado de potas e copas, e facedes moitas outras cousas semellantes.
9 E díxolles: " Moi ben, rexeitades o mandamento de Deus, para que gardades a vosa tradición".
10 Porque Moisés dixo: Honra a teu pai e á túa nai. e: Quen maldice o pai ou a nai, que morra de morte.
11 Pero vós dis: Se un home lle di a seu pai ou á súa nai: "É Corbán, é dicir, un agasallo, de todo o que poidas aproveitar de min; será libre.
12 E non lle permitís máis facer nada polo seu pai ou pola súa nai;
13 Facendo inútil a palabra de Deus pola vosa tradición, que transmitistes, e facedes moitas cousas semellantes.
14 E cando chamou a todo o pobo, díxolles: Escoitade-me cada un de vós e entendedes.
15 Non hai nada de fóra do home, que entrando nel poida contaminalo; pero as cousas que saen del, son as que contaminan o home.
16 Se alguén ten oídos para escoitar, que oiga.
17 E cando entrou na casa da xente, os seus discípulos preguntáronlle pola parábola.
18 E díxolles: Tamén vós sodes sen entendemento? Non entendes que calquera cousa de fóra entra no home, non o pode contaminar;
19 Porque non entra no seu corazón, senón no ventre, e sae ao chorro, purgando todas as carnes?
20 E dixo: "O que sae do home contamina o home".
21 Porque do interior, do corazón dos homes, saen os malos pensamentos, adulterios, fornicacións, asasinatos,

22 Os roubos, a cobiza, a maldade, o engano, a lascivia, o mal de ollo, a blasfemia, o orgullo, a insensatez:
23 Todas estas cousas malas veñen de dentro e contaminan o home.
24 E de alí levantouse e entrou nas fronteiras de Tiro e Sidón, e entrou nunha casa, sen que ninguén o soubese, pero non puido estar escondido.
25 Porque unha muller, cuxa filla tiña un espírito impuro, oíu falar del, e veu e botouse aos seus pés.
26 A muller era grega, sirofenica de nación; e ela rogoulle que botase o demo da súa filla.
27 Pero Xesús díxolle: " Deixa que os fillos se sacien primeiro, porque non convén tomar o pan dos fillos e botalo aos cans".
28 E ela respondeulle: "Si, Señor; aínda que os cans debaixo da mesa comen as migallas dos nenos".
29 E díxolle: " Por este dito vai; saíu o demo da túa filla.
30 E cando chegou á súa casa, atopou o demo saído e a súa filla deitada na cama.
31 E de novo, partindo das costas de Tiro e Sidón, chegou ao mar de Galilea, polo medio das costas de Decápole.
32 E traéronlle un xordo e que tiña un impedimento na súa fala; e róganlle que poña a man sobre el.
33 E levouno á parte da multitude, meteu os dedos nos oídos, cuspir e tocoulle a lingua;
34 E levantou a vista para o ceo, suspirou e díxolle: Efata, é dicir, ábrete.
35 E enseguida os seus oídos abríronse e o cordel da súa lingua foi solto, e falou claro.
36 E mandoulles que non o dixesen a ninguén: pero canto máis lles mandaba, tanto máis o publicaban;
37 E quedaron atónitos, dicindo: Todo o fixo ben.

CAPÍTULO 8

1 Naqueles días, sendo a multitude moi grande e sen ter nada que comer, Xesús chamou aos seus discípulos e díxolles:
2Teño compaixón da multitude, porque xa levan tres días comigo e non teñen nada que comer.
3 E se os envío xaxando para as súas casas, desmaiaranse polo camiño, porque moitos deles viñeron de lonxe.
4 E os seus discípulos respondéronlle: "¿De onde pode un home saciar de pan a estes homes aquí no deserto?"
5 E preguntoulles: Cantos pans tedes? E eles dixeron: Sete.
6 E mandou á xente que se sentara no chan, e colleu os sete pans, deu grazas, partiu e deulles aos seus discípulos para que os poñan diante; e puxéronos diante do pobo.
7 E tiñan uns peixes pequenos, e bendiciu e mandou poñelos tamén diante deles.
8 Entón comeron e quedaron fartos, e colleron sete cestos da carne partida que quedaba.
9 E os que comeran eran uns catro mil, e despediunos.
10 E inmediatamente subiu nun barco cos seus discípulos e chegou ás partes de Dalmanuta.
11 E saíron os fariseos e puxéronse a preguntar con el, procurando del un sinal do ceo para tentalo.
12 E suspirou profundamente no seu espírito e dixo: Por que esta xeración busca un sinal? En verdade dígovos que non se lle dará ningún sinal a esta xeración.
13 E deixounos e, entrando de novo na nave, marchou á outra beira.
14E os discípulos esqueceran de levar pan, e non tiñan no barco máis que un pan.
15 E mandoulles: " Coidado, coidado co fermento dos fariseos e co fermento de Herodes.
16 E discutían entre si, dicindo: É porque non temos pan.
17 E Xesús, cando o soubo, díxolles: " ¿Por que pensades porque non tedes pan? Aínda non entendes, nin entendes? aínda tes o teu corazón endurecido?
18 Tendo ollos, non ves? e tendo oídos, non escoitades? e non te lembras?
19 Cando partei os cinco pans entre cinco mil, cantas cestas cheas de anacos levastes? Eles dinlle: Doce.
20 E cando os sete entre catro mil, cantas cestas cheas de anacos levastes? E eles dixeron: Sete.
21 E díxolles: " Como é que non entendedes?
22 E chegou a Betsaida; e leváronlle un cego e pedíronlle que o tocase.
23 E colleu da man o cego e levouno fóra da cidade; e cando lle cuspir nos ollos e puxo as mans enriba del, preguntoulle se vía algo.
24 E levantou a vista e dixo: "Vexo homes como árbores que camiñan.
25 Despois volveu poñer as mans sobre os seus ollos e fíxoo mirar cara arriba, e foi restaurado e viu a todos con claridade.
26 E mandouno á súa casa, dicindo: Non entres á cidade nin llo digas a ninguén da vila.
27 E saíu Xesús e os seus discípulos ás cidades de Cesarea de Filipo .
28 E eles responderon: Xoán o Bautista; pero algúns din: Elías; e outros, Un dos profetas.
29 E díxolles: " Pero quen dides que son eu? E Pedro respondeu e díxolle: Ti es o Cristo.
30 E mandoulles que non falasen del a ninguén.
31 E comezou a ensinarlles que o Fillo do Home debía sufrir moitas cousas, ser rexeitado polos anciáns, polos principais sacerdotes e os escribas, e ser asasinado, e despois de tres días resucitar.
32 E falou aquel refrán abertamente. E Pedro colleuno e comezou a reprendelo.
33 Pero cando se deu a volta e mirou para os seus discípulos, increpou a Pedro, dicíndolle: " Vete de min, Satanás, porque non gustas as cousas de Deus, senón as dos homes".
34 E cando chamou á xente cos seus discípulos tamén, díxolles: Quen queira vir detrás de min, que se negue a si mesmo, que tome a súa cruz e que me siga.
35 Porque quen queira salvar a súa vida, perderaa; pero quen perda a súa vida pola miña causa e polo evanxeo, salvaraa.
36 Pois que lle servirá a un home se gaña o mundo enteiro e perde a súa propia alma?
37 Ou que dará un home a cambio da súa alma?
38 Por tanto, quen se avergoña de min e das miñas palabras nesta xeración adúltera e pecadora; del tamén se avergoñará o Fillo do Home, cando veña na gloria do seu Pai cos santos anxos.

CAPÍTULO 9

1 E díxolles: En verdade dígovos que hai algúns dos que están aquí, que non probarán a morte ata que vexan vir o reino de Deus con poder.
2 E despois de seis días Xesús levou consigo a Pedro, Santiago e Xoán, e levounos separados a un monte alto, e transfigurouse diante deles.
3 E os seus vestidos volvéronse brillantes, moi brancos coma a neve; para que ningún batán da terra os poida branquear.
4 E apareceronlles Elías con Moisés, e falaban con Xesús.
5 E Pedro respondeu e díxolle a Xesús: Mestre, é bo que esteamos aquí; e fagamos tres tabernas. un para ti, un para Moisés e outro para Elías.
6 Porque non sabía que dicir; pois tiñan moito medo.
7 E houbo unha nube que os cubriu, e unha voz saíu da nube que dicía: Este é o meu Fillo amado.
8 E de súpeto, mirando ao redor, xa non viron a ninguén, agás a Xesús só consigo.
9 E cando baixaban do monte, mandoulles que non contasen a ninguén o que viran, ata que o Fillo do Home resucitase de entre os mortos.
10 E gardaban ese refrán para si mesmos, preguntándose uns cos outros o que debería significar a resurrección de entre os mortos.
11 E preguntáronlle, dicindo: Por que din os escribas que antes debe vir Elías?
12 El respondeu e díxolles: Elías, de verdade, vén primeiro e restaura todas as cousas; e como está escrito sobre o Fillo do home, que ten que sufrir moitas cousas e que non sexa eliminado.
13 Pero eu dígovos que Elías chegou, e fixéronlle todo o que puxeron, como está escrito del.
14 E cando chegou onda os seus discípulos, viu unha gran multitude arredor deles, e os escribas interrogaban con eles.
15 E enseguida todo o pobo, ó velo, quedaron moi abraiados, e correndo cara a el saudouno.
16 E preguntoulles aos escribas: Que lles preguntades?
17 E un da multitude respondeu e dixo: Mestre, trouxenche o meu fillo, que ten un espírito mudo;
18 E onde queira que o tome, lánzao, e fai escuma, rechina os dentes, e fíxenlle aos teus discípulos que o botasen fóra; e non podían.
19 El respondeulle e díxolle: " Oh xeración infiel, ata cando estarei contigo? canto tempo te vou sufrir? tráeme.
20 E trouxérono a el. e caeu ao chan e revolcábase espumando.
21 E preguntoulle ao seu pai: " ¿Canto tempo fai que isto se lle ocorreu? E dixo: De neno.
22 E moitas veces bótao ao lume e ás augas para destruílo; pero se podes facer algo, ten compaixón de nós e axúdanos.
23 Díxolle Xesús: Se podes crer, todo é posible para o que cre.
24 E enseguida o pai do neno berrou e dixo entre bágoas: Señor, creo; axuda a miña incredulidade.
25 Cando Xesús viu que a xente se xuntaba, increpou o espírito inmundo, dicíndolle: Espírito mudo e xordo, mándoche que saia del e non entres máis nel.
26 E o espírito chorou e rasgouno e saíu del: e quedou coma un morto; de tal xeito que moitos dicían: Morreu.
27 Pero Xesús colleuno da man e levantouno; e xurdiu.
28 E cando chegou á casa, os seus discípulos preguntáronlle en privado: Por que non puidemos botalo fóra?
29 E díxolles: Esta especie non pode saír con nada, senón coa oración e o xaxún.
30 E partiron de alí e pasaron por Galilea; e non quería que ninguén o soubese.
31 Porque ensinaba aos seus discípulos e díxolles: O Fillo do home é entregado en mans dos homes, e eles matarán; e despois de que o maten, resucitará ao terceiro día.
32 Pero eles non entendían aquel dito e tiñan medo de preguntarlle.
33 E chegou a Cafarnaúm e, estando na casa, preguntoulles: " ¿Que disputabades entre vós polo camiño?"
34 Pero eles callaron, porque polo camiño disputaran entre eles quen sería o maior.
35 E sentou e chamou aos doce e díxolles: Se alguén quere ser o primeiro, será o último de todos e o servo de todos.
36 E colleu un neno e púxoo no medio deles; e despois de collelo en brazos, díxolles:
37 Quen recibe a un destes fillos no meu nome, recíbeme a min; e quen me recibe, non me recibe a min, senón ao que me enviou.
38 E Xoán respondeulle: "Mestre, vimos a un que botaba fóra demos no teu nome, e non nos segue; e prohibímolo, porque non nos segue".
39 Pero Xesús díxolle: " Non llo prohibes, porque non hai ninguén que faga un milagre no meu nome, que poida falar mal de min.
40 Pois quen non está contra nós está pola nosa parte.
41 Pois quen vos dea para beber unha cunca de auga no meu nome, porque sodes de Cristo, en verdade dígovos que non perderá a súa recompensa.
42 E a quen ofende a un destes pequenos que cren en min, mellor lle colgasen ao pescozo unha pedra de muíño e o botasen ao mar.
43 E se a túa man te escandaliza, córtaa: é mellor para ti entrar manco na vida, que ter dúas mans para ir ao inferno, ao lume que nunca se apagará.
44 Onde o seu verme non morre e o lume non se apaga.
45 E se o teu pé te escandaliza, córtao: é mellor para ti entrar parado na vida, que ter dous pés para ser arroxado ao inferno, ao lume que nunca se apagará.
46 Onde o seu verme non morre e o lume non se apaga.
47 E se o teu ollo te escandaliza, sácao: é mellor para ti entrar cun só ollo no reino de Deus, que ter dous ollos para ser lanzado ao lume do inferno.
48 Onde o seu verme non morre e o lume non se apaga.
49 Porque todo o mundo será salgado con lume, e todo sacrificio será salgado con sal.
50 O sal é bo; pero se o sal perdeu a súa sal, con que o aderezades? Tede sal en vós mesmos, e teñades paz uns cos outros.

CAPÍTULO 10

1 E ergueuse de alí e chegou ás costas de Xudea, ao outro lado do Xordán, e o pobo volveu acudir a el; e, como adoitaba, volveunos ensinar.
2 Os fariseos achegáronse a el e preguntáronlle: ¿É lícito a un home repudiar á súa muller? tentándoo.
3 El respondeu e díxolles: Que vos mandou Moisés?

4 E eles dixeron: Moisés permitiu escribir unha carta de divorcio e repudiala.
5 E respondeu Xesús e díxolles: " Pola dureza do voso corazón escribiuvos este precepto.
6 Pero desde o principio da creación Deus fixoos home e muller.
7 Por iso deixará o home ao seu pai e á súa nai e unirase á súa muller;
8 E os dous serán unha soa carne; entón xa non son dous, senón unha soa carne.
9 Polo tanto, o que Deus uniu, non o separe o home.
10 E na casa os seus discípulos preguntáronlle de novo o mesmo asunto.
11 E díxolles: Quen repudie a súa muller e se casa con outra, comete adulterio contra ela.
12 E se unha muller repudia o seu marido e se casa con outro, comete adulterio.
13 E trouxéronlle nenos pequenos para que os tocase; e os seus discípulos increpaban aos que os traían.
14 Pero Xesús, ao velo, enfadouse moito e díxolles: Deixade que os nenos se acheguen a min, e non lles prohibades, porque dos tales é o reino de Deus.
15 En verdade dígovos que quen non reciba o reino de Deus coma un neno, non entrará nel.
16 E colleunos nos seus brazos, puxo as mans sobre eles e bendiciunos.
17 E cando saíu para o camiño, veu un correndo, axeonllouse ante el e preguntoulle: Mestre bo, que debo facer para herdar a vida eterna?
18 E Xesús díxolle: Por que me chamas bo? non hai ningún bo senón un, é dicir, Deus.
19 Ti coñeces os mandamentos: Non cometas adulterio, Non mates, Non roubes, Non deas falso testemuño, Non defraudes, Honra o teu pai e a túa nai.
20 El respondeu e díxolle: Mestre, todo isto o observei dende a miña mocidade.
21 Entón Xesús, mirándoo, amouno e díxolle: " Unha cousa che falta: vai, vende o que tes, dálle aos pobres e terás un tesouro no ceo; sígueme.
22 E estaba triste ante aquela palabra e marchou entristecido, porque tiña grandes bens.
23 E Xesús mirou ao redor e díxolles aos seus discípulos: -" ¡Que difícil entrarán no reino de Deus os que teñen riquezas!
24 E os discípulos quedaron abraiados coas súas palabras. Pero Xesús respondeu de novo e díxolles: Fillos, que difícil é para os que confían nas riquezas entrar no reino de Deus!
25 É máis fácil que un camelo pase polo ollo dunha agulla, que un rico entrar no reino de Deus.
26 E quedaron abraiados desmedidamente, dicindo entre si: Entón, quen se pode salvar?
27 E Xesús, mirándoos, díxolles: Para os homes é imposible, pero non para Deus, porque para Deus todo é posible.
28 Entón Pedro comezou a dicirlle: "Velaí, deixamos todo e seguimoste".
29 E respondeu Xesús: " En verdade dígovos que non hai ninguén que deixou casa, nin irmáns, nin irmás, nin pai, nin nai, nin muller, nin fillos, nin terras, por causa miña e do evanxeo. ,
30 Pero agora recibirá cen veces neste tempo, as casas, os irmáns, as irmás, as nais, os fillos e as terras, con persecucións; e no mundo que vén vida eterna.
31 Pero moitos dos primeiros serán os últimos; e o último primeiro.
32 E estaban no camiño que subían a Xerusalén; e Xesús foi diante deles, e quedaron abraiados; e mentres seguían, tiñan medo. E colleu de novo os doce, e comezou a dicirlles o que lle había de pasar,
33 Dicindo: " Velaí, subimos a Xerusalén; e o Fillo do Home será entregado aos sumos sacerdotes e aos escribas; e condenarano á morte e entregarano aos xentís.
34 E burlaranse del, azotaráno, cuspirán enriba del e matarán; e ao terceiro día resucitará.
35 Xacobe e Xoán, fillos de Zebedeo, achegáronse a el dicíndolle: Mestre, queremos que fixeses por nós todo o que queiramos.
36 E díxolles: Que queredes que eu fixera por vós?
37 Dixéronlle: "Concédenos que nos sentemos, un á túa dereita e outro á túa esquerda, na túa gloria".
38 Pero Xesús díxolles: " Non sabedes o que pedides: podedes beber da copa que eu bebo? e ser bautizado co bautismo co que eu son bautizado?
39 E eles dixéronlle: "Podemos". E Xesús díxolles: " De certo beberedes da copa que eu bebo; e co bautismo co que eu son bautizado seredes vós:
40 Pero sentar á miña man dereita e á miña esquerda non me corresponde dar; pero daráselles a aqueles para quen estea preparado.
41 E cando o escoitaron os dez, comezaron a sentirse moi disgustados con Santiago e Xoán.
42 Pero Xesús chamounos e díxolles: " Vós sabedes que os que son considerados como gobernantes sobre os xentís exercen o señorío sobre eles; e os seus grandes exercen autoridade sobre eles.
43 Pero non será así entre vós, senón quen queira ser grande entre vós, será o voso ministro.
44 E quen de vós queira ser o maior, será servo de todos.
45 Porque nin sequera o Fillo do home veu para ser servido, senón para ministrar e para dar a súa vida en rescate por moitos.
46 E chegaron a Xericó, e mentres el saía de Xericó cos seus discípulos e con moita xente, o cego Bartimeo, fillo de Timeo, estaba sentado á beira do camiño mendigando.
47 E cando oíu que era Xesús de Nazaret, comezou a berrar e dicir: Xesús, Fillo de David, ten piedade de min.
48 E moitos mandáronlle que calase, pero el gritou moito máis: Fillo de David, ten piedade de min.
49 E Xesús quedou parado e mandou que o chamasen. E chamaron ao cego, dicíndolle: Consólate, érguese; el chámache.
50 E el, botando a vestidura, levantouse e chegou a Xesús.
51 E respondeu Xesús e díxolle: Que queres que che faga? O cego díxolle: Señor, para que recobra a vista.
52 E Xesús díxolle: Vaite; a túa fe púxote. E inmediatamente recobrou a vista e seguiu a Xesús no camiño.

CAPÍTULO 11

1 E cando se achegaron a Xerusalén, a Betfagé e Betania, no monte das Oliveiras, enviou dous dos seus discípulos.

2 E díxolles: " Ide á aldea fronte a vós; e en canto entredes nela, atoparedes un poldro atado, no que nunca se sentou ninguén; soltao e tráeo.
3 E se alguén vos di: Por que facedes isto? di que o Señor ten necesidade del; e enseguida mandarao aquí.
4 E foron e atoparon o poldro atado pola porta de fóra nun lugar onde se xuntaban dúas vías; e soltárono.
5 E algúns dos que estaban alí dixéronlles: Que facedes soltar o poldro?
6 E dixéronlles tal como Xesús mandara: e soltáronos.
7 E levaron o poldro a Xesús e botáronlle as súas vestiduras; e sentou sobre el.
8 E moitos estenderon as súas roupas polo camiño, e outros cortaron pólas das árbores e pallaron no camiño.
9 E os que ían diante, e os que seguían, berraban, dicindo: Hosanna; Bendito o que vén no nome do Señor:
10 Bendito sexa o reino do noso pai David, que vén no nome do Señor: Hosanna no máis alto.
11 E Xesús entrou en Xerusalén e no templo; e despois de mirar todas as cousas ao seu redor, e xa chegou a tardiña, saíu a Betania cos doce.
12 E ao día seguinte, cando chegaron de Betania, tivo fame:
13 E ao ver de lonxe unha figueira que tiña follas, veu, se acaso atopaba algo nela; e cando chegou a ela, non atopou máis que follas; pois aínda non era o tempo dos figos.
14 E respondeulle Xesús: -" Ninguén coma froito de ti para sempre". E os seus discípulos oíronno.
15 E chegaron a Xerusalén, e Xesús entrou no templo e comezou a botar fóra os que vendían e compraban no templo, e derrubou as mesas dos cambistas e os asentos dos que vendían pombas;
16 E non permitiría que ninguén levase algún vaso polo templo.
17 E ensinaba, dicíndolles: Non está escrito: A miña casa será chamada de todas as nacións casa de oración? pero vós fixestes dela un covo de ladróns.
18 E oírono os escribas e os sumos sacerdotes e buscaron como destruílo, porque lle temían, porque todo o pobo estaba asombrado da súa doutrina.
19 E cando chegou a noite, saíu da cidade.
20 E pola mañá, ao pasar, viron a figueira seca das raíces.
21 E recordando Pedro, díxolle: Mestre, velaquí que a figueira que maldiciches está seca.
22 E respondendo Xesús, díxolles: Tede fe en Deus.
23 Pois en verdade dígovos que quen lle diga a este monte: quítate e bótache ao mar; e non dubidará no seu corazón, senón que crerá que acontecerán as cousas que el di; terá todo o que diga.
24 Por iso dígovos: Calquera cousa que queirades, cando recedes, creedes que as recibides e teredes.
25 E cando esteades orando, perdoade se tedes algo contra alguén, para que tamén vos perdoe o voso Pai que está nos ceos.
26 Pero se non perdoades, tampouco vos perdoará o voso Pai que está no ceo.
27 E voltaron a Xerusalén, e mentres el camiñaba no templo, achegáronse a el os sumos sacerdotes, os escribas e os anciáns.
28 E dille: Con que autoridade fas estas cousas? e quen che deu esta autoridade para facer estas cousas?
29 E respondeulles Xesús: " Eu tamén vos farei unha pregunta e respóndeme, e dicirvos con que autoridade fago estas cousas".
30 O bautismo de Xoán, foi do ceo ou dos homes? contestame.
31 E razoaban entre si, dicindo: Se dicimos: Do ceo; el dirá: ¿Por que non o crestes?
32 Pero se dicimos: De homes; temían ao pobo, porque todos consideraban que Xoán era un verdadeiro profeta.
33 E eles responderon e dixéronlle a Xesús: "Non o podemos dicir. E respondendo Xesús, díxolles: Eu tampouco vos digo con que autoridade fago estas cousas.

CAPÍTULO 12

1 E comezou a falarlles mediante parábolas. Un home plantou unha viña, puxo un seto ao seu redor, cavou un lugar para a graxa do viño, construíu unha torre, cedeulla aos labradores e marchou a un país afastado.
2 E no seu momento enviou aos labradores un criado, para que recibise dos labradores do froito da viña.
3 E collérono, batérono e mandárono baleiro.
4 E de novo mandoulles outro servo; e botaronlle pedras, feríronlle na cabeza e mandárono con vergoña.
5 E de novo mandou outro; e a el matárono, e a moitos outros; bater a algúns e matar a algúns.
6 Tendo aínda un fillo, o seu ben amado, tamén o enviou o último a eles, dicindo: "Reverentarán ao meu fillo".
7 Pero aqueles labradores dixeron entre si: Este é o herdeiro; veña, matámolo, e a herdanza será nosa.
8 E colleronno, matárono e botárono da viña.
9 Que fará, pois, o señor da viña? virá e destruirá os labradores, e dará a viña a outros.
10 E non liches esta escritura; A pedra que rexeitaron os canteiros converteuse na cabeza da esquina:
11 Isto foi o feito do Señor, e é marabilloso aos nosos ollos?
12 E procuraban agarralo, pero temían á xente, porque sabían que falara a parábola contra eles, e deixárono e foron.
13 E mandáronlle algúns dos fariseos e dos herodianos, para que o collesen coas súas palabras.
14 E cando chegaron, dixéronlle: Mestre, sabemos que es verdadeiro e que non te preocupas por ninguén, porque non consideras a persoa dos homes, senón que ensinas o camiño de Deus con verdade: é lícito dar homenaxe ao César, ou non?
15 Imos dar ou non dar? Pero el, coñecendo a súa hipocrisía, díxolles: Por que me tentades? tráeme un céntimo, para que o vexa.
16 E trouxérono. E díxolles: De quen é esta imaxe e esta inscrición? E eles dixéronlle: Do César.
17 E respondendo Xesús díxolles: Dádelles ao César o que é do César, e a Deus o que é de Deus. E marabilláronse con el.
18 Entón achéganse a el os saduceos, que din que non hai resurrección; e preguntáronlle, dicindo:
19 Mestre, Moisés escribiunos: Se o irmán dun home morre, deixa a súa muller e non deixa fillos, que o seu irmán tome a súa muller e dea descendencia ao seu irmán.
20 Agora había sete irmáns, e o primeiro tomou muller, e morrendo non deixou descendencia.

21 E colleuna o segundo e morreu, e non deixou descendencia, e o terceiro tamén.
22 E os sete a tiñan, e non deixaron descendencia: por último morreu tamén a muller.
23 Polo tanto, na resurrección, cando resuciten, de quen será a muller deles? pois os sete tíñana por muller.
24 E respondendo Xesús díxolles: Non vos equivocades, porque non coñecedes as Escrituras nin o poder de Deus?
25 Porque cando resucitan de entre os mortos, nin se casan nin se casan; pero son coma os anxos que están no ceo.
26 E no que respecta aos mortos, que resuciten: non liches no libro de Moisés como no arbusto lle falou Deus, dicindo: Eu son o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob? ?
27 El non é o Deus dos mortos, senón o Deus dos vivos;
28 E chegou un dos escribas e, oíndoos discutir entre eles, e decatándose de que lles respondera ben, preguntoulle: Cal é o primeiro mandamento de todos?
29 E respondeulle Xesús: O primeiro de todos os mandamentos é: Escoita, Israel. O Señor, o noso Deus, é un único Señor:
30 E amarás ao Señor, o teu Deus, con todo o teu corazón, con toda a túa alma, con toda a túa mente e con todas as túas forzas: este é o primeiro mandamento.
31 E a segunda é semellante a esta: Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo. Non hai outro mandamento maior que estes.
32 E o escriba díxolle: "Ben, Mestre, dixeches a verdade: porque hai un só Deus; e non hai outro que el:
33 E amalo con todo o corazón, con todo o entendemento, con toda a alma e con todas as forzas, e amar ao seu próximo como a si mesmo, é máis que todos os holocaustos e sacrificios.
34 E cando Xesús viu que respondeu con discreción, díxolle: Non estás lonxe do reino de Deus. E despois ningún home se atreveu a facerlle ningunha pregunta.
35 E Xesús respondeu e dixo, mentres ensinaba no templo: Como din os escribas que Cristo é Fillo de David?
36 Porque o propio David dixo polo Espírito Santo: "Díxolle o Señor ao meu Señor: Senta á miña dereita ata que poña os teus inimigos no estrado dos teus pés".
37 Por iso David mesmo chámao Señor; e de onde é entón o seu fillo? E a xente común escoitouno encantada.
38 E díxolles na súa doutrina: Coidado cos escribas, aos que lles encanta ir vestidos e aman os saúdos nos mercados.
39 E os principais asentos das sinagogas e os cuartos superiores nas festas:
40 Que devoran as casas das viúvas e, por pretensión, fan longas oracións: estas recibirán unha condena maior.
41 E sentouse Xesús fronte ao tesouro, e viu como a xente botaba diñeiro no tesouro, e moitos ricos botaban moito.
42 E chegou unha viúva pobre e botou dous ácaros, que son un céntimo.
43 E chamou aos seus discípulos e díxolles: En verdade dígovos que esta pobre viúva botou máis que todos os que botaron no tesouro.
44 Por todo o que fixeron da súa abundancia; pero ela da súa necesidade fixo todo o que tiña, ata toda a súa vida.

CAPÍTULO 13

1 E cando saía do templo, un dos seus discípulos díxolle: Mestre, mira que pedras e que edificios hai aquí.
2 Xesús respondeulle: " Ves estes grandes edificios? non quedará pedra sobre pedra que non sexa derrubada.
3 E mentres estaba sentado no monte das Olivas, fronte ao templo, Pedro, Santiago, Xoán e Andrés preguntáronlle en privado:
4 Dinos, cando serán estas cousas? e cal será o sinal cando se cumpran todas estas cousas?
5 E Xesús, respondendo, comezou a dicir: Mirade que ninguén vos engane.
6 Porque moitos virán no meu nome, dicindo: Eu son o Cristo; e enganará a moitos.
7 E cando oiades falar de guerras e rumores de guerras, non vos inquietades, porque tales cousas deben ser necesarias; pero o final aínda non será.
8 Porque levantarase unha nación contra unha nación e un reino contra un reino, e haberá terremotos en diversos lugares, e haberá fames e problemas: estes son os comezos das tristezas.
9 Pero teñades coidado de vós mesmos, porque os entregarán aos consellos; e nas sinagogas seredes golpeados, e seredes levados diante de gobernantes e reis por causa de min, como testemuño contra eles.
10 E o evanxeo debe ser publicado primeiro entre todas as nacións.
11Pero cando te conduzan e te entreguen, non te preocupes de antemán do que falarás, nin o premedites; o Espírito Santo.
12 Agora o irmán entregará o irmán para a morte, e o pai o fillo; e os fillos levantaranse contra os seus pais e farán que moran.
13 E seredes odiados por todos os homes polo meu nome;
14 Pero cando vexades a abominación da desolación, da que falou o profeta Daniel, parada onde non debe, (que entenda o que lea), os que estean en Xudea foxan aos montes:
15E que o que está no tellado non baixe á casa nin entre nela para sacar nada da súa casa.
16 E que o que estea no campo non volva para coller o seu vestido.
17 ¡Pero ai das concebidas e das que aleman naqueles días!
18 E pregade para que a vosa fuxida non sexa no inverno.
19 Pois naqueles días haberá unha aflicción, como non foi desde o principio da creación que Deus creou ata este tempo, nin o será.
20 E a menos que o Señor acurtase eses días, ningunha carne se salvaría; pero por amor aos elixidos, a quen escolleu, acurtou os días.
21 E entón se alguén vos dixese: Velaquí, aquí está Cristo; ou, velaquí, está alí; non o creas:
22 Porque xurdirán falsos Cristos e falsos profetas, e darán sinais e marabillas para seducir, se fose posible, ata os elixidos.
23 Pero fíxate: velaquí, xa vos predixen todas as cousas.
24 Pero naqueles días, despois daquela tribulación, o sol escurecerase e a lúa non dará a súa luz.
25 E as estrelas do ceo caerán, e os poderes que están no ceo serán sacudidos.

26 E entón verán ao Fillo do Home vir nas nubes con gran poder e gloria.
27 E entón enviará os seus anxos, e reunirá os seus elixidos dos catro ventos, dende o extremo da terra ata o extremo do ceo.
28 Agora aprende unha parábola da figueira; Cando a súa póla aínda está tenra e brota follas, sabedes que o verán está preto:
29 Así que vós do mesmo xeito, cando vexades acontecer estas cousas, saibades que está preto, ata ás portas.
30 En verdade dígovos que esta xeración non pasará ata que se fagan todas estas cousas.
31 O ceo e a terra pasarán, pero as miñas palabras non pasarán.
32 Pero dese día e daquela hora ninguén sabe, nin os anxos que están no ceo, nin o Fillo, senón o Pai.
33 Fíxate, mirade e orade, porque non sabedes cando é o momento.
34 Porque o Fillo do home é coma un home que leva unha viaxe lonxe, que deixou a súa casa e deu autoridade aos seus servos e a cada un o seu traballo, e mandou que vixiar o porteiro.
35 Mirade, pois, porque non sabedes cando vén o amo da casa, á noite, á medianoite, ó canto do galo ou á mañá.
36 Para que, chegando de súpeto, te atope durmido.
37 E o que vos digo dígoo a todos: Vixía.

CAPÍTULO 14

1 Despois de dous días foi a festa da Pascua e dos pans ázimos; e os sumos sacerdotes e os escribas procuraron como collela artesanalmente e matalo.
2 Pero eles dixeron: "Non o día da festa, para que non haxa alboroto da xente".
3 E estando en Betania, na casa de Simón o leproso, estando sentado á mesa, chegou unha muller que tiña unha caixa de alabastro con ungüento de nardo moi precioso; e ela freou a caixa e botouna sobre a súa cabeza.
4 E había algúns que estaban indignados e dicían: "¿Por que se fixo este desperdicio do ungüento?
5Porque podería venderse por máis de trescentos denarios e entregarse aos pobres. E murmuraron contra ela.
6 E dixo Xesús: "Déixaa en paz; por que a molestas? ela fixo un bo traballo comigo.
7 Porque os pobres tedes sempre convosco, e cando queirades, poderedes facerlles ben, pero non sempre me tedes.
8 Ela fixo o que puido: veu de antemán para unxir o meu corpo para o enterro.
9 En verdade dígovos que, onde queira que se predique este evanxeo en todo o mundo, tamén se falará deste que ela fixo para lembrar dela.
10 E Xudas Iscariote, un dos doce, foi aos principais sacerdotes para entregalo.
11 E cando o oíron, alegraronse e prometeron darlle cartos. E buscou como podía traizoalo convenientemente.
12 E o primeiro día dos pans ázimos, cando sacrificaron a Pascua, dixéronlle os seus discípulos: "Onde queres que vaiamos e preparemos para que comas a Pascua?"
13 E enviou a dous dos seus discípulos e díxolles: " Ide á cidade e atoparase con vós un home que leva unha xerra de auga.
14 E onde queira que entre, dille ao pai da casa: O Mestre di: Onde está a habitación onde comerei a Pascua cos meus discípulos?
15 E mostrarache un gran aposento alto amoblado e preparado: alí prepáranos.
16 E os seus discípulos saíron e entraron na cidade, e atoparon como lles dixera, e prepararon a Pascua.
17 E á noite veu cos doce.
18 E mentres estaban sentados e comían, díxolle Xesús: " En verdade dígovos que un de vós que come comigo me traizoará".
19 E comezaron a estar tristes e a dicirlle un a un: Son eu? e outro dixo: Son eu?
20 El respondeulles: " É un dos doce que molla comigo no prato".
21 O Fillo do Home vai, como está escrito del, pero ai de aquel home polo que o Fillo do Home é traizoado! ben fose para aquel home se nunca nacera.
22 E mentres comían, Xesús colleu pan, bendiciuno, partiuno e deulles e díxolles: Tomade, comede: este é o meu corpo.
23 E colleu a copa, e despois de dar grazas, deulla a eles, e todos beberon dela.
24 E díxolles: Este é o meu sangue do novo pacto, que se derrama por moitos.
25 En verdade dígovos que non beberei máis do froito da vide ata ese día en que o beba novo no reino de Deus.
26 E cando cantaron un himno, saíron ao monte das Oliveiras.
27 E díxolles Xesús: " Todos esta noite estaredes escandalizados por min; porque está escrito: Vou ferir ao pastor e as ovellas serán espalladas".
28 Pero despois de resucitar, irei diante de ti a Galilea.
29 Pero Pedro díxolle: Aínda que todos se escandalizarán, eu non.
30 E díxolle Xesús: En verdade dígoche que hoxe mesmo nesta noite, antes de que o galo cante dúas veces, me negarás tres veces.
31 Pero el falou con máis vehemencia: Se morrese contigo, non te negarei de ningún xeito. Así mesmo tamén dixeron todos.
32 E chegaron a un lugar que se chamaba Getsemaní, e díxolles aos seus discípulos: Sentade aquí mentres eu orarei.
33 E colleu consigo a Pedro, a Santiago e a Xoán, e comezou a quedar moi abraiado e a estar moi pesado;
34 E díxolles: " A miña alma está moi triste ata a morte: quédate aquí e vela".
35 E avanzou un pouco, caeu ao chan e rogou para que, se era posible, a hora pasase del.
36 E dixo: " Abba, Pai, todo é posible para ti; quítame esta copa, pero non o que eu quero, senón o que ti queres.
37 E veu e atopounos durmindo e díxolle a Pedro: Simón, durmiches? non podías ver unha hora?
38 Mirade e orade, para que non caiades na tentación. O espírito está realmente preparado, pero a carne é débil.
39 E de novo foise, orou e falou as mesmas palabras.
40 E cando volveu, atopounos de novo durmindo, (porque tiñan os ollos pesados), nin sabían que responderlle.
41 E veu por terceira vez e díxolles: " Dorme agora e descansa; abonda, chegou a hora; velaquí, o Fillo do Home é entregado nas mans dos pecadores.
42 Levántate, imos; velaí, o que me traizoa está preto.

43 E inmediatamente, mentres aínda falaba, veu Xudas, un dos doce, e con el unha gran multitude con espadas e bastóns, de parte dos principais sacerdotes, dos escribas e dos anciáns.
44 E o que o traizoou deralles unha mostra, dicindo: A quen lle bique, ese é; lévao e lévao a salvo.
45 E en canto chegou, dirixiuse enseguida a el e díxolle: Mestre, mestre; e bicouno.
46 E puxéronlle as mans e colleron.
47 E un dos que estaban alí sacou unha espada, e bateu a un servo do sumo sacerdote e cortoulle a orella.
48 E respondeu Xesús e díxolles: Saídes coma contra un ladrón con espadas e bastóns para collerme?
49 Estaba todos os días con vós no templo ensinando, e non me tomastes, pero as Escrituras deben cumprirse.
50 E todos o abandonaron e fuxiron.
51 E seguiuno un mozo, que levaba un lenzo pegado ao seu corpo espido; e os mozos agarrárono:
52 E deixou o lenzo e fuxiu deles espido.
53 E levaron a Xesús ao sumo sacerdote, e con el estaban reunidos todos os sumos sacerdotes, os anciáns e os escribas.
54 E Pedro seguiuno de lonxe, ata o palacio do sumo sacerdote; e sentou cos criados e quentouse ao lume.
55 E os sumos sacerdotes e todo o concilio buscaron testemuña contra Xesús para matalo; e non atopou ningunha.
56 Porque moitos deron falso testemuño contra el, pero a súa testemuña non coincidiu.
57 E levantáronse algúns e deron falso testemuño contra el, dicindo:
58 Oímoslle dicir: Destruirei este templo feito por mans, e dentro de tres días construirei outro feito sen mans.
59 Pero tampouco a súa testemuña coincidiu.
60 E o sumo sacerdote ergueuse no medio e preguntoulle a Xesús: "Non respondes nada? que é o que estes testemuñan contra ti?
61 Pero el calou e non respondeu nada. O sumo sacerdote preguntoulle de novo e díxolle: Es ti o Cristo, o Fillo do Bendito?
62 E Xesús dixo: " Eu son; e veredes ao Fillo do Home sentado á dereita do poder e vindo nas nubes do ceo".
63 Entón o sumo sacerdote rasgou as súas roupas e dixo: "Que necesitamos máis testemuñas?
64 Oíches a blasfemia: que pensas? E todos o condenaron a ser culpable de morte.
65 E algúns comezaron a cuspirlle, a cubrirlle a cara, a abofetarlle e a dicirlle: Profetiza, e os servos golpeárono coas palmas das mans.
66 E cando Pedro estaba debaixo no palacio, chegou unha das criadas do sumo sacerdote:
67 E cando viu a Pedro quentándose, mirou para el e díxolle: E ti tamén estabas con Xesús de Nazaret.
68 Pero el negou, dicindo: Non sei, nin entendo o que dis. E saíu ao pórtico; e cantou o galo.
69 E unha criada volveuno ver, e comezou a dicir aos que estaban alí: Este é un deles.
70 E volveu negar. E pouco despois, os que estaban alí dixéronlle de novo a Pedro: "Certamente ti es un deles, porque es galileo e a túa fala concorda".
71 Pero el comezou a maldecir e a xurar, dicindo: Non coñezo a este home de quen falades.
72 E a segunda vez cantou o galo. E Pedro recordou a palabra que Xesús lle dixo: Antes de que o galo cante dúas veces, me negarás tres veces. E cando pensou niso, chorou.

CAPÍTULO 15

1 Enseguida pola mañá, os sumos sacerdotes celebraron unha consulta cos anciáns e os escribas e con todo o concilio, ataron a Xesús, levárono e entregárono a Pilato.
2 E Pilato preguntoulle: "Es ti o rei dos xudeus? E el respondendo díxolle: Ti o dis.
3 E os sumos sacerdotes acusárono de moitas cousas, pero el non respondeu nada.
4 E Pilato preguntoulle de novo, dicindo: Non respondes nada? velaí cantas cousas testemuñan contra ti.
5 Pero Xesús aínda non respondeu nada; de xeito que Pilato marabillado.
6 Nesa festa soltoulles un prisioneiro, a quen querían.
7 E había un chamado Barrabás, que estaba atado cos que se sublevaran con el, quen cometera asasinato na insurrección.
8 E a multitude que clamaba en voz alta comezou a desexar que fixera como sempre lles fixera.
9 Pero Pilato respondeulles: "Queredes que vos solte o rei dos xudeus?
10 Porque sabía que os sumos sacerdotes o entregaran por envexa.
11 Pero os sumos sacerdotes moxaron ao pobo para que máis ben lles soltara a Barrabás.
12 E Pilato respondeu e díxolles de novo: Que queredes entón que lle faga a aquel a quen chamades Rei dos xudeus?
13 E berraban de novo: Crucificao.
14 Entón Pilato díxolles: "¿Que mal fixo? E gritaban con máis forza: Crucificao.
15 E Pilato, querndo contentar á xente, soltoulles a Barrabás e entregoulle a Xesús, cando o azoutou, para que fose crucificado.
16 E os soldados levárono á sala, chamada Pretorio; e convocan a toda a banda.
17 E vestíronlle de púrpura, enchaquearon unha coroa de espiños e puxéronlla na cabeza.
18E púxose a saudar: "Salve, rei dos xudeus!
19 E golpeáronlle a cabeza cunha cana e cuspírono enriba, e adoráronlle de xeonllos.
20 E cando se burlaron del, quitáronlle a púrpura, puxéronlle as súas propias roupas e sacáronlle para crucificar.
21 E obrigan a levar a cruz a un certo Simón Cireneo, que pasaba por alí, saíndo do campo, pai de Alexandre e de Rufo.
22 E levárono ao lugar do Gólgota, que é o lugar da caveira.
23 E déronlle de beber viño mesturado con mirra, pero non o recibiu.
24 E cando o crucificaron, repartiron as súas vestimentas, botando a sorte sobre eles o que cada un debía tomar.
25 E era a hora terceira e crucificaronno.
26 E a inscripción da súa acusación estaba escrita: O REI DOS XUDEUS.
27 E con el crucifican a dous ladróns; un da súa man dereita, e outro da súa esquerda.
28 E cumpriuse a Escritura que di: E foi contado entre os transgresores.

29 E os que pasaban por alí insultábanlle, meneando a cabeza e dicían: "Ah, ti que destrúes o templo e o reedificas en tres días!
30 Sálvate e baixa da cruz.
31 Do mesmo xeito, os sumos sacerdotes, mofándose, dicían entre si cos escribas: "Salvou a outros". a si mesmo non pode salvar.
32 Que baixe agora da cruz Cristo, rei de Israel, para que vexamos e creamos. E os que con el foron crucificados insultárono.
33 E cando chegou a hora sexta, houbo tebras sobre toda a terra ata a hora nove.
34 E á hora nona, Xesús berrou a gran voz, dicindo: Eloi, Eloi, lama sabactani? que é, interpretado: Meu Deus, meu Deus, por que me abandonaches?
35 Algúns dos que estaban alí, cando o oíron, dixeron: "Velaí, chama Elías.
36 Un foi correndo e encheu unha esponxa chea de vinagre, púxoa nunha cana e deulle de beber, dicindo: "Deixa; a ver se virá Elías a derrubarlle.
37 E Xesús clamou a gran voz e deu o espírito.
38 E o veo do templo rasgouse en dous de arriba abaixo.
39 E cando o centurión, que se puxo fronte a el, viu que gritaba así e deu o espírito, dixo: Verdadeiramente este home era Fillo de Deus.
40 Tamén había mulleres que miraban de lonxe: entre as cales estaba María Magdalena, María, a nai de Santiago o menor e de Xosé, e Salomé;
41 (Quen tamén, cando estaba en Galilea, seguiuno e servíao;) e moitas outras mulleres que subiron con el a Xerusalén.
42 E agora, cando chegou a noite, porque era a preparación, é dicir, o día antes do sábado,
43 Xosé de Arimatea, un conselleiro honrado, que tamén agardaba polo reino de Deus, veu e entrou con valentía a Pilato e quixo o corpo de Xesús.
44 Pilato quedou maravillado de que xa morrera;
45 E cando o soubo do centurión, deulle o corpo a Xosé.
46 E comprou liño fino, levouno abaixo, envolveuno no liño e púxoo nun sepulcro que estaba lavado nunha rocha, e fixo rodar unha pedra ata a porta do sepulcro.
47 E María Magdalena e María, a nai de Xoses, viron onde estaba deitado.

CAPÍTULO 16

1 E cando xa pasou o sábado, María Magdalena, María, a nai de Santiago, e Salomé, compraran aromas doces para vir unxilo.
2 E moi cedo pola mañá, o primeiro día da semana, chegaron ao sepulcro á saída do sol.
3 E eles dixeron entre si: Quen nos quitará a pedra da porta do sepulcro?
4 E cando miraron, viron que a pedra estaba rodada, porque era moi grande.
5 E entrando no sepulcro, viron a un mozo sentado á dereita, vestido cunha longa vestimenta branca; e asustáronse.
6 E díxolles: Non vos asustades: buscades a Xesús de Nazaret, que foi crucificado: resucitou; non está aquí: velaí o lugar onde o deitaron.
7 Mais vai, dille aos seus discípulos e a Pedro que vai diante de vós a Galilea: alí o veredes, como vos dixo.
8 E saíron axiña e fuxiron do sepulcro; pois tremían e quedaron abraiados: nin dixeron nada a ninguén; pois tiñan medo.
9 Cando Xesús resucitou cedo o primeiro día da semana, apareceuse primeiro a María Magdalena, da cal botara sete demos.
10 E foi e díxolles aos que estiveran con el, mentres choraban e choraban.
11 E eles, cando oíron que estaba vivo e que o viran, non creron.
12 Despois diso, apareceuse noutra forma a dous deles, mentres camiñaban e foise ao campo.
13 E foron e contáronllo ao resto: nin eles creron.
14 Despois apareceuse aos once mentres estaban sentados á mesa, e reprochoulles a súa incredulidade e dureza de corazón, porque non crían aos que o viron despois de resucitar.
15 E díxolles: " Ide por todo o mundo e predicad o evanxeo a toda criatura.
16 O que cre e sexa bautizado, salvarase; pero o que non cre será condenado.
17 E estes sinais seguirán aos que cren; No meu nome botarán fóra demos; falarán en novas linguas;
18 Levarán serpes; e se beben algo mortal, non lles fará mal; impoñerán as mans aos enfermos e sanarán.
19 Entón, despois de que o Señor lles falou, foi recibido ao ceo e sentouse á dereita de Deus.
20 E saíron e predicaron por todas partes, o Señor traballando con eles e confirmando a palabra cos sinais que seguían. Amén.

Lucas

CAPÍTULO 1

1 Xa que moitos se encargaron de expoñer en orde unha declaración das cousas que con certeza se cren entre nós,
2 Así como nos entregaron a nós, que desde o principio foron testemuñas oculares e ministros da palabra;
3 Tamén me pareceu ben, tendo entendido todo dende o primeiro momento, escribirche en orde, excelente Teófilo,
4 Para que coñezas a certeza das cousas nas que te instruíron.
5 Houbo en tempos de Herodes, o rei de Xudea, un sacerdote chamado Zacarías, da familia de Abías; a súa muller era das fillas de Aharón, que se chamaba Elisabet.
6 E ambos eran xustos diante de Deus, camiñando en todos os mandamentos e ordenanzas do Señor irreprensibles.
7 E non tiveron fillos, porque Isabel era estéril, e ambos xa tiñan anos.
8 E aconteceu que mentres el exercía o oficio de sacerdote diante de Deus na orde da súa carreira,
9 Segundo o costume do oficio sacerdotal, o seu sorte era queimar incenso cando entraba no templo do Señor.
10 E toda a multitude do pobo estaba orando fóra no tempo do incenso.
11 E apareceulle un anxo do Señor de pé á dereita do altar do incenso.
12 E cando Zacarías o viu, angustiouse e caeu sobre el o medo.
13 Pero o anxo díxolle: Non temas, Zacarías, porque a túa oración é escoitada. e a túa muller Elisabet darache un fillo, e chamaraslle Xoán.
14 E terás alegría e alegría; e moitos alegraranse polo seu nacemento.
15 Porque será grande ante os ollos do Señor, e non beberá nin viño nin sidra; e será cheo do Espírito Santo, desde o ventre da súa nai.
16 E volverá a moitos dos fillos de Israel ao Señor, o seu Deus.
17 E irá diante del co espírito e poder de Elías, para converter o corazón dos pais cara aos fillos, e os desobedientes á sabedoría dos xustos; para preparar un pobo preparado para o Señor.
18 E Zacarías díxolle ao anxo: "¿De que vou saber isto? pois eu son vello, e a miña muller xa ten anos.
19 E respondendo o anxo díxolle: "Eu son Gabriel, quen me paro diante de Deus; e son enviado para falarche e darche esta boa nova.
20 E velaquí, quedarás mudo e non poderás falar ata o día en que estas cousas se fagan, porque non cres nas miñas palabras, que se cumprirán no seu tempo.
21 E a xente agardaba por Zacarías, e marabillóuse de que permanecese tanto tempo no templo.
22 E cando saíu, non lles puido falar, e eles decatáronse de que tivera unha visión no templo, pois fíxolles un aceno e quedou sen palabras.
23 E aconteceu que, en canto se cumpriron os días do seu ministerio, marchou á súa propia casa.
24 Despois daqueles días, a súa muller Isabel concibiu e escondeuse cinco meses, dicindo:
25 Así fixo o Señor comigo nos días en que me mirou, para quitar o meu oprobio entre os homes.
26 E no sexto mes o anxo Gabriel foi enviado de Deus a unha cidade de Galilea, chamada Nazaret.
27 A unha virxe desposada cun home que se chamaba Xosé, da casa de David; e a virxe chamábase María.
28 E o anxo entrou a ela e díxolle: "Salve, ti que es moi favorecida, o Señor está contigo; bendita es ti entre as mulleres".
29 E cando ela o viu, turbouse co seu dito, e pensou que tipo de saúdo debería ser este.
30 E o anxo díxolle: Non temas, María, porque atopaches gracia ante Deus.
31 E velaquí, concibirás no teu ventre e darás a luz un fillo e chamáraslle Xesús.
32 Será grande e chamarase Fillo do Altísimo, e o Señor Deus daralle o trono do seu pai David.
33 E reinará sobre a casa de Xacob para sempre; e do seu reino non terá fin.
34 Entón María díxolle ao anxo: -¿Como será isto, xa que non coñezo home?
35 E respondeulle o anxo e díxolle: O Espírito Santo virá sobre ti e o poder do Altísimo cubrirache coa súa sombra. Por iso tamén o santo que nacerá de ti será chamado Fillo de Deus.
36 E velaquí, a túa curmá Elisabet, tamén concibiu un fillo na súa vellez: e este é o sexto mes con ela, que era chamada estéril.
37 Porque nada será imposible para Deus.
38 E María dixo: Velaquí a serva do Señor; fágase en min segundo a túa palabra. E o anxo marchou dela.
39 E María ergueuse naqueles días e foi á montaña con présa, a unha cidade de Xudá;
40 E entrou na casa de Zacarías e saudou a Isabel.
41 E aconteceu que, cando Isabel escoitou o saúdo de María, o neno saltou no seu ventre; e Elisabeth encheuse do Espírito Santo:
42 E ela falou en gran voz e dixo: Bendita es ti entre as mulleres, e bendito o froito do teu ventre.
43 E de onde me é que a nai do meu Señor veña a min?
44 Porque, velaquí, en canto a voz do teu saúdo soou nos meus oídos, o neno saltou no meu ventre de gozo.
45 E bendita é a que creu, porque terá lugar aquelas cousas que lle dixeron o Señor.
46 E María dixo: A miña alma engrandece ao Señor.
47 E o meu espírito alegrouse en Deus, o meu Salvador.
48 Porque tivo en conta a humildade da súa serva, pois velaquí, a partir de agora todas as xeracións me chamarán bendito.
49 Porque o poderoso fíxome grandes cousas; e santo é o seu nome.
50 E a súa misericordia está sobre os que o temen de xeración en xeración.
51 Amosou forza co seu brazo; dispersou os soberbios na imaxinación dos seus corazóns.
52 Derrotou aos poderosos dos seus asentos e exaltou aos de baixo grao.
53 Encheu de boas cousas aos famentos; e os ricos despediu baleiros.
54 Axudou ao seu servo Israel, lembrando a súa misericordia;
55 Como lles falou aos nosos pais, a Abraham e á súa descendencia para sempre.

56 E María quedou con ela uns tres meses e volveu á súa casa.
57 Agora chegou o tempo completo de Isabel para que nacera; e ela deu a luz un fillo.
58 E os seus veciños e os seus curmáns oíron como o Señor tiña grande misericordia con ela; e alegráronse con ela.
59 E aconteceu que ao oitavo día viñeron para circuncidar o neno; e chamáronlle Zacarías, polo nome do seu pai.
60 E a súa nai respondeu e dixo: Non é así; pero chamarase Xoán.
61 E eles dixéronlle: "Non hai ningún da túa parentela que se chame con este nome".
62 E fixeron sinais ao seu pai de como quería que lle chamase.
63 E pediu unha mesa e escribiu, dicindo: Chámase Xoán. E marabilláronse todos.
64 E inmediatamente abriuse a súa boca e soltoulle a lingua, e falou e loubou a Deus.
65 E o medo envorcou a todos os que moraban ao seu redor, e todas estas palabras foron ruidosas por todo o monte de Xudea.
66 E todos os que os escoitaban gardábanos no seu corazón, dicindo: Que clase de neno será este! E a man do Señor estaba con el.
67 E o seu pai Zacarías encheuse do Espírito Santo e profetizou, dicindo:
68 Bendito sexa o Señor Deus de Israel; porque visitou e rescatou ao seu pobo,
69 E levantou un corno de salvación para nós na casa do seu servo David;
70 Como falou pola boca dos seus santos profetas, que foron desde o principio do mundo:
71 Para que seamos salvados dos nosos inimigos e da man de todos os que nos odian;
72 Para cumprir a misericordia prometida aos nosos pais e lembrar a súa santa alianza;
73 O xuramento que lle fixo ao noso pai Abraham,
74 Que nos concedese que, librados da man dos nosos inimigos, o servisemos sen medo,
75 En santidade e xustiza diante del, todos os días da nosa vida.
76 E ti, neno, serás chamado o profeta do Altísimo: porque irás diante do Señor para preparar os seus camiños;
77 Para dar coñecemento da salvación ao seu pobo mediante a remisión dos seus pecados,
78 Pola tenra misericordia do noso Deus; polo que nos visitou o amanecer do alto,
79 Para dar luz aos que están sentados nas tebras e na sombra da morte, para guiar os nosos pés polo camiño da paz.
80 E o neno medrou, e fortaleceuse no espírito, e estivo nos desertos ata o día en que se mostrou a Israel.

CAPÍTULO 2

1 E aconteceu naqueles días que saíu un decreto de César Augusto para que todo o mundo fose gravado.
2 (E este tributo fíxose por primeira vez cando Cirenio era gobernador de Siria.)
3 E todos foron a ser tributados, cada un á súa cidade.
4 E tamén Xosé subiu de Galilea, da cidade de Nazaret, a Xudea, á cidade de David, que se chama Belén; (porque era da casa e linaxe de David:)
5 Estar gravado con María, a súa desposada, estando encinta.
6 E así foi que, mentres eles estaban alí, cumpríronse os días para que ela nacera.
7 E deu a luz ao seu fillo primoxénito, envolveuno en pañales e púxoo nun pesebre; porque non había sitio para eles na pousada.
8 E había no mesmo país uns pastores que moraban no campo, vixiando durante a noite o seu rabaño.
9 E velaquí, o anxo do Señor veu sobre eles, e a gloria do Señor resplandeceu arredor deles, e tiñan moito medo.
10 E díxolles o anxo: "Non teñades medo, porque velaquí que vos traigo unha boa nova de gran gozo, que será para todos os pobos".
11 Porque hoxe vos naceu na cidade de David un Salvador, que é Cristo o Señor.
12 E isto será un sinal para vós; Atoparedes o neno envolto en pañales, deitado nun pesebre.
13 E de súpeto houbo co anxo unha multitude do exército celestial que louvaba a Deus e dicía:
14Gloria a Deus no máis alto, e na terra paz, boa vontade cos homes.
15 E aconteceu que, cando os anxos se afastaban deles para o ceo, os pastores dixéronse uns a outros: "Imos agora ata Belén e vexamos isto que aconteceu e que o Señor deu a coñecer. nós.
16 E viñeron con présa e atoparon a María, a Xosé e ao neno deitado nun pesebre.
17 E cando o viron, deron a coñecer polo estranxeiro a palabra que se lles dixo sobre este neno.
18 E todos os que o escoitaron quedaron marabillados das cousas que lles contaban os pastores.
19 Pero María gardaba todas estas cousas e meditaba nelas no seu corazón.
20 E volveron os pastores, glorificando e louvando a Deus por todas as cousas que escoitaran e viron, segundo lles foi dito.
21 E cando se cumpriron oito días para a circuncidación do neno, chamábaselle Xesús, que foi chamado así polo anxo antes de que fose concibido no ventre materno.
22 E cando se cumpriron os días da súa purificación segundo a lei de Moisés, levárono a Xerusalén para presentalo ao Señor;
23 (Como está escrito na lei do Señor: Todo varón que abra o ventre será chamado santo ao Señor;)
24 E para ofrecer un sacrificio segundo o que se di na lei do Señor: Un par de tartarugas ou dúas pombas novas.
25 E velaquí, había un home en Xerusalén, que se chamaba Simeón; e o mesmo home era xusto e devoto, esperando o consolo de Israel, e o Espírito Santo estaba sobre el.
26 E foille revelado polo Espírito Santo que non vería a morte antes de que vira ao Cristo do Señor.
27 E entrou polo Espírito no templo;
28 Despois colleuno nos seus brazos, bendiciu a Deus e díxolle:
29 Señor, agora deixa que o teu servo vaia en paz, segundo a túa palabra:
30 Porque os meus ollos viron a túa salvación,
31 O que ti preparaches diante de todos os pobos;

32 Unha luz para iluminar os xentís e a gloria do teu pobo Israel.
33 E Xosé e a súa nai marabilláronse das cousas que se falaban del.
34 Simeón bendiciunos e díxolle a María, súa nai: "Velaí, este neno está preparado para a caída e o resurgimiento de moitos en Israel; e por un sinal contra o que se falará;
35 (Si, unha espada atravesará tamén a túa propia alma), para que os pensamentos de moitos corazóns sexan revelados.
36 E había unha Ana, unha profetisa, filla de Fanuel, da tribo de Aser: era de gran idade e vivira cun marido sete anos desde a súa virxindade;
37 E era unha viúva duns oitenta e catro anos, que non se apartaba do templo, senón que servía a Deus con xaxúns e oracións noite e día.
38 E ela, chegando nese instante, deu grazas igualmente ao Señor e falou del a todos os que esperaban a redención en Xerusalén.
39 E cando fixeron todas as cousas segundo a lei do Señor, volveron a Galilea, á súa cidade de Nazaret.
40 E o neno medraba e fortalecíase no espírito, cheo de sabedoría, e a graza de Deus estaba sobre el.
41 Os seus pais ían todos os anos a Xerusalén na festa da Pascua.
42 E cando tiña doce anos, subiron a Xerusalén segundo o costume da festa.
43 E cumpridos os días, ao volver, o neno Xesús quedou en Xerusalén; e Xosé e a súa nai non o sabían.
44 Pero eles, crendo que estaba na compañía, foron un día de camiño; e buscárono entre os seus parentes e coñecidos.
45 E como non o atoparon, volveron a Xerusalén buscándoo.
46 E aconteceu que ao cabo de tres días atopárono no templo, sentado no medio dos doutores, escoitándoos e facéndolles preguntas.
47 E todos os que o oían quedaron abraiados do seu entendemento e das súas respostas.
48 E cando o viron, quedaron abraiados. velaquí, o teu pai e mais eu buscámoste tristes.
49 E díxolles: Como é que me buscastes? Non sabías que teño que ocuparme dos asuntos de meu Pai?
50 E non entenderon o dito que lles dixo.
51 E baixou con eles e chegou a Nazaret, e estivo suxeito a eles, pero a súa nai gardaba todas estas palabras no seu corazón.
52 E Xesús aumentou en sabedoría e estatura e en gracia ante Deus e cos homes.

CAPÍTULO 3

1 E no ano quince do reinado de Tiberio César, Poncio Pilato era gobernador de Xudea, Herodes tetrarca de Galilea, e seu irmán Filipe tetrarca de Iturea e da rexión de Traconite, e Lisanias tetrarca de Abilene,
2 Sendo Anás e Caifás os sumos sacerdotes, a palabra de Deus foi a Xoán, fillo de Zacarías, no deserto.
3 E chegou a todo o país arredor do Xordán, predicando o bautismo de arrepentimento para a remisión dos pecados;
4 Como está escrito no libro das palabras do profeta Isaías, que di: Voz dun que clama no deserto: Preparade o camiño do Señor, endereitade os seus camiños.
5 Todo val será cheo, e todo monte e outeiro abaixarase; e os torcidos serán rectos, e os camiños ásperos serán lisos;
6 E toda carne verá a salvación de Deus.
7 Entón díxolle á multitude que saíu para ser bautizada por el: "Oh xeración de víboras, quen vos advertiu para que fuxes da ira que vén?
8 Dade, pois, froitos dignos de arrepentimento, e non comecedes a dicir dentro de vós: Temos a Abraham como pai, pois dígovos que Deus pode, destas pedras, criar fillos a Abraham.
9 E agora tamén a machada está posta na raíz das árbores: toda árbore que non dá bo froito é cortada e botada ao lume.
10 E a xente preguntoulle, dicindo: Que imos facer entón?
11 El respondeu e díxolles: O que teña dúas túnicas, que reparta ao que non teña; e o que ten carne, que faga o mesmo.
12 Entón viñeron tamén os publicanos para ser bautizados e dixéronlle: Mestre, que imos facer?
13 E díxolles: "Non fixen máis que o que vos foi designado".
14 E os soldados preguntáronlle igualmente, dicindo: E nós que imos facer? E díxolles: "Non violen a ninguén, nin acusen a ninguén en falso; e contentarse co seu salario.
15 E como a xente estaba á espera, e todos os homes meditaban no seu corazón sobre Xoán, se el era o Cristo ou non;
16 Xoán respondeulle a todos: Eu vos bautizo con auga; pero vén un máis poderoso ca min, ao que non son digno de soltarlle o pecho dos zapatos: bautizarávos co Espírito Santo e con lume.
17 Quen ten un abano na súa man, limpará completamente o seu chan e recollerá o trigo no seu graneiro; pero a palla queimará con lume inextinguible.
18 E moitas outras cousas na súa exhortación predicou á xente.
19Pero Herodes o tetrarca, sendo reprendido por el por Herodías, muller do seu irmán Filipe, e por todos os males que fixera Herodes,
20 Engadiu aínda isto sobre todo: que encerrou a Xoán no cárcere.
21 Cando todo o pobo foi bautizado, aconteceu que tamén Xesús, bautizado e orando, abriuse o ceo.
22 E o Espírito Santo baixou sobre el en forma corporal coma unha pomba, e veu do ceo unha voz que dicía: Ti es o meu Fillo amado; en ti estou ben complacido.
23 E Xesús mesmo comezou a ter uns trinta anos, sendo (como se supoñía) fillo de Xosé, que era fillo de Heli,
24 que era fillo de Matat, que era fillo de Leví, que era fillo de Melqui, que era fillo de Xaná, que era fillo de Xosé,
25 que era fillo de Matatías, que era fillo de Amós, que era fillo de Naum, que era fillo de Eslí, que era fillo de Nagge,
26 Que era fillo de Maat, que era fillo de Matatías, que era fillo de Semei, que era fillo de Xosé, que era fillo de Xudá,
27 que era fillo de Xoana, que era fillo de Resa, que era fillo de Zorobabel, que era fillo de Salatiel, que era fillo de Neri,
28Que era fillo de Melqui, que era fillo de Addi, que era fillo de Cosam, que era fillo de Elmodam, que era fillo de Er,
29 Que era fillo de Xose, que era fillo de Eliezer, que era fillo de Jorim, que era fillo de Matat, que era fillo de Leví,

30 que era fillo de Simeón, que era fillo de Xudá, que era fillo de Xosé, que era fillo de Ionán, que era fillo de Eliaquim,
31Que era fillo de Melea, que era fillo de Menán, que era fillo de Matata, que era fillo de Natán, que era fillo de David,
32 que era fillo de Isai, que era fillo de Obed, que era fillo de Booz, que era fillo de Salmón, que era fillo de Naasón,
33que era fillo de Aminadab, que era fillo de Aram, que era fillo de Esrom, que era fillo de Fares, que era fillo de Xudá,
34 que era fillo de Xacob, que era fillo de Isaac, que era fillo de Abraham, que era fillo de Thara, que era fillo de Nacor,
35 que era fillo de Saruch, que era fillo de Ragau, que era fillo de Falec, que era fillo de Heber, que era fillo de Sala,
36que era fillo de Cainán, que era fillo de Arfaxad, que era fillo de Sem, que era fillo de Noé, que era fillo de Lamec,
37Que era fillo de Mathusala, que era fillo de Enoc, que era fillo de Iared, que era fillo de Maleleel, que era fillo de Cainán,
38 Que era fillo de Enós, que era fillo de Set, que era fillo de Adán, que era fillo de Deus.

CAPÍTULO 4

1 E Xesús, cheo do Espírito Santo, volveu do Xordán e foi conducido polo Espírito ao deserto,
2 Estando corenta días tentados polo demo. E naqueles días non comía nada; e cando remataron, tivo fame.
3 E o demo díxolle: Se ti es Fillo de Deus, manda a esta pedra que se faga pan.
4 E respondeulle Xesús, dicindo: Escrito está: Non só de pan vivirá o home, senón de toda palabra de Deus.
5 E o demo, levándoo a unha montaña alta, mostroulle todos os reinos do mundo nun momento de tempo.
6 E o demo díxolle: "Todo este poder dareiche a ti e a gloria deles; porque iso me foi entregado; e a quen eu quere doullo.
7 Se, pois, me adoras, todo será teu.
8 E respondeulle Xesús: " Vete de min, Satanás; porque está escrito: Adorarás ao Señor, o teu Deus, e só a el servirás".
9 E levouno a Xerusalén, púxoo nun pináculo do templo e díxolle: Se ti es Fillo de Deus, bótalle de aquí abaixo.
10 Porque está escrito: Mandaralle aos seus anxos que te garden.
11 E levaránte nas súas mans, para que non choques o teu pé contra unha pedra.
12 E respondendo Xesús, díxolle: Dise: Non tentarás ao Señor, o teu Deus.
13 E cando o demo acabou con toda a tentación, apartouse del por un tempo.
14 E Xesús volveu co poder do Espírito a Galilea, e saíu a súa fama por toda a rexión.
15 E ensinaba nas súas sinagogas, sendo glorificado por todos.
16 E chegou a Nazaret, onde fora criado, e, segundo o seu costume, entrou na sinagoga o sábado e ergueuse para ler.
17 E entregoulle o libro do profeta Isaías. E cando abriu o libro, atopou o lugar onde estaba escrito:
18 O Espírito do Señor está sobre min, porque me unxiu para predicar o evanxeo aos pobres; Envioume a curar os quebrantados de corazón, a predicarlles a liberación aos cativos, e aos cegos a vista, a deixar en liberdade aos machucados,
19 Para predicar o ano aceptable do Señor.
20 E pechou o libro, deullo de novo ao ministro e sentou. E os ollos de todos os que estaban na sinagoga estaban fixados nel.
21 E comezou a dicirlles: " Hoxe cúmprese esta Escritura nos vosos oídos".
22 E todos deron testemuño del, e marabilláronse das palabras graciosas que saían da súa boca. E eles dixeron: Non é este o fillo de Xosé?
23 E díxolles: -" Vostede me dirás este proverbio: "Médico, cúrate a ti mesmo; todo o que oímos facer en Cafarnaúm, fai tamén aquí no teu país".
24 E dixo: " En verdade dígovos que ningún profeta é aceptado no seu país".
25 Pero en verdade dígovos que había moitas viúvas en Israel nos días de Elías, cando o ceo estaba pechado tres anos e seis meses, cando había gran fame en toda a terra;
26 Pero a ningún deles foi enviado Elías, salvo a Sarepta, cidade de Sidón, a unha muller viúva.
27 E había moitos leprosos en Israel nos tempos do profeta Eliseo; e ningún deles foi limpo, salvo Naamán o sirio.
28 E todos os que estaban na sinagoga, ao escoitar estas cousas, enchéronse de ira.
29 E levantouse, e expulsárono da cidade e levouno ata a cima do outeiro sobre o que estaba construída a súa cidade, para que o botasen de cabeza.
30Pero el pasou polo medio deles foi o seu camiño,
31 E baixou a Cafarnaúm, cidade de Galilea, e ensinounos os sábados.
32 E quedaron abraiados da súa doutrina, porque a súa palabra era con poder.
33 E había na sinagoga un home que tiña un espírito de demo impuro, e berraba a gran voz:
34 Dicindo: Déixanos; que temos que ver contigo, Xesús de Nazaret? viches para destruírnos? sei quen es; o Santo de Deus.
35 E Xesús reprochouno, dicindo: Cala e sae del. E cando o demo o botou no medio, saíu del e non lle fixo dano.
36 E todos quedaron abraiados e falaron entre si, dicindo: Que palabra é esta! pois con autoridade e poder manda aos espíritos impuros, e saen.
37 E a súa fama foise por todos os lugares do país arredor.
38 E saíu da sinagoga e entrou na casa de Simón. E a nai da muller de Simón foi tomada cunha gran febre; e pedíronlle por ela.
39 E púxose sobre ela e reprendeu a febre; e deixouna: e inmediatamente ergueuse e servíalles.
40 Cando se poñía o sol, todos os que tiñan algún enfermo de diversas enfermidades trouxéronos a el; e puxo as mans sobre cada un deles e curounos.
41 E tamén saíron demos de moitos, clamando e dicindo: Ti es Cristo o Fillo de Deus. E reprendíndoos, deixoulles que non falasen, porque sabían que el era Cristo.
42 E cando foi de día, marchou e foi a un lugar deserto;
43 E díxolles: Debo predicar o reino de Deus tamén a outras cidades, porque por iso son enviado.
44 E predicaba nas sinagogas de Galilea.

CAPÍTULO 5

1 E aconteceu que, mentres o pobo se apresuraba contra el para escoitar a palabra de Deus, quedou de pé xunto ao lago de Xenezaret,
2 E viu dous barcos parados á beira do lago, pero os pescadores saíron deles e lavaban as redes.
3 E subiu nun dos barcos, que era de Simón, e rogoulle que botase un pouco de terra. E sentou e ensinou á xente a saír do barco.
4 Cando deixou de falar, díxolle a Simón: Botade ao abismo e botade as redes para tirar.
5 E respondendo Simón díxolle: Mestre, traballamos toda a noite e non levamos nada.
6 E cando fixeron isto, encerraron unha gran multitude de peixes e romperon a rede.
7 E fixeron acenos aos seus compañeiros, que estaban no outro barco, para que viñesen axudarlles. E chegaron, encheron os dous barcos, de xeito que comezaron a afundirse.
8 Cando o viu Simón Pedro, caeu de xeonllos de Xesús, dicindo: "Aparte de min; porque eu son un pecador, Señor.
9Porque estaba abraiado, e todos os que estaban con el, co calado dos peixes que tomaran:
10 E tamén Santiago e Xoán, fillos de Zebedeo, que eran socios de Simón. E Xesús díxolle a Simón: Non temas; a partir de agora collerás homes.
11 E cando levaron as súas naves a terra, abandonárono todo e seguírono.
12 E aconteceu que, cando estaba nunha cidade, velaquí un home cheo de lepra, que ao ver a Xesús, botouse a boca sobre o seu rostro e suplicoulle: "Señor, se queres, podes limparme".
13 E estendeu a man e tocouno, dicindo: Quero. E inmediatamente a lepra apartouse del.
14 E mandoulle que non llo dixese a ninguén, senón que vai, preséntate ao sacerdote e ofrécelle pola túa purificación, segundo o ordenou Moisés, como testemuño para eles.
15 Pero tanto máis foi a súa fama: e grandes multitudes xuntáronse para escoitar e ser curados por el das súas enfermidades.
16 E retirouse ao deserto e orou.
17 E aconteceu un día, mentres el estaba ensinando, que había fariseos e doutores da lei sentados, que viñan de todas as cidades de Galilea, Xudea e Xerusalén, e o poder do Señor. estivo presente para curalos.
18 E velaquí, os homes trouxeron nunha cama a un home paralítico, e buscaron medios para traelo e poñelo diante del.
19 E como non puideron atopar por que camiño o podían facer entrar por mor da multitude, subiron á azotea e deixárono baixar pola tella co seu leito ata o medio diante de Xesús.
20 E cando viu a súa fe, díxolle: Home, os teus pecados son perdoados.
21 E os escribas e os fariseos comezaron a razoar, dicindo: Quen é este que fala blasfemias? Quen pode perdoar os pecados, senón só Deus?
22 Pero Xesús, entendendo os seus pensamentos, respondeulles: -¿Que pensades no voso corazón?
23 Se é máis fácil dicir: Os teus pecados son perdoados; ou dicir: Levántate e anda?
24 Pero para que saibades que o Fillo do Home ten poder na terra para perdoar os pecados (díxolle ao paralítico): dígoche: Levántate, toma o teu leito e entra na túa casa.
25 E inmediatamente levantouse diante deles, colleu o que estaba deitado e foise á súa casa, glorificando a Deus.
26 E todos quedaron abraiados e glorificaron a Deus e encheronse de medo, dicindo: "Hoxe vimos cousas estrañas".
a un publicano chamado Leví sentado no alfándego.
28 E deixou todo, levantouse e seguiuno.
29 E Leví fíxolle un gran banquete na súa casa, e había un gran grupo de publicanos e outros que se sentaban con eles.
30 Pero os seus escribas e fariseos murmuraban contra os seus discípulos, dicindo: Por que comedes e bebedes cos publicanos e os pecadores?
31 E respondendo Xesús, díxolles: Os santos non necesitan médico; pero os que están enfermos.
32 Non vin a chamar aos xustos, senón aos pecadores ao arrepentimento.
33 E eles dixéronlle: "Por que os discípulos de Xoán xaxunan a miúdo e fan oracións, e tamén os discípulos dos fariseos? pero o teu come e bebe?
34 E díxolles: " Podedes facer xunar os fillos da cámara de noivos mentres o noivo estea con eles?
35 Pero chegarán días en que o noivo será quitado deles, e entón xaxunarán neses días.
36 E tamén lles falou unha parábola; Ninguén pon un anaco dun vestido novo sobre un vello; se non é así, tanto o novo fai un aluguer, e a peza que foi sacada do novo non concorda co vello.
37 E ninguén bota viño novo en botellas antigas; se non, o viño novo romperá as garrafas, derramarase e as garrafas perecerán.
38 Pero hai que poñer o viño novo en botellas novas; e ambos consérvanse.
39 Ninguén, que bebeu viño vello de inmediato, desexa novo, porque di: O vello é mellor.

CAPÍTULO 6

1 E aconteceu que o segundo sábado despois do primeiro pasou polos campos de millo; e os seus discípulos arrincaron as espigas e comeron, fregándoas nas mans.
2 E dixéronlles algúns dos fariseos: "¿Por que facedes o que non é lícito facer en sábado?
3 E respondendo Xesús, díxolles: " ¿Non lides nin moito menos o que fixo David cando tiña fame e os que estaban con el?
4 Como entrou na casa de Deus, colleu e comeu os pans da proposición, e deulles tamén aos que estaban con el; que non é lícito comer senón só para os curas?
5 E díxolles: O Fillo do home tamén é o Señor do sábado.
6 E aconteceu tamén noutro sábado, que entrou na sinagoga e ensinaba; e había un home cuxa man dereita estaba seca.
7 E os escribas e os fariseos vixíano para saber se curaría o día de sábado; para que atopasen unha acusación contra el.
8 Pero el coñecía os seus pensamentos e díxolle ao home que tiña a man seca: Levántate e ponte no medio. E ergueuse e púxose en pé.

9 Entón Xesús díxolles: " Unha cousa vos preguntarei; ¿É lícito en sábado facer o ben ou facer o mal? para salvar a vida ou para destruíla?
10 E mirando ao redor para todos eles, díxolle ao home: " Estende a túa man". E así o fixo: a súa man foi restaurada como a outra.
11 E enchéronse de loucura; e comunicáronse uns cos outros o que podían facer con Xesús.
12 E aconteceu naqueles días que saíu á montaña para orar e permaneceu toda a noite en oración a Deus.
13 E cando foi de día, chamou aos seus discípulos, e escolleu deles a doce, aos que tamén chamou apóstolos;
14 Simón, a quen tamén lle chamaba Pedro, e Andrés, seu irmán, Santiago e Xoán, Filipe e Bartolomé,
15 Mateo e Tomé, Santiago, fillo de Alfeo, e Simón chamado Zelotes,
16 E Xudas, irmán de Santiago, e Xudas Iscariote, que tamén foi o traidor.
17 E baixou con eles e púxose na chaira, e a compañía dos seus discípulos, e unha gran multitude de xente de toda Xudea e Xerusalén, e da costa do mar de Tiro e Sidón, que viñeron para escoitalo. e ser curado das súas enfermidades;
18 E os que estaban molestos por espíritos impuros, e foron curados.
19 E toda a multitude procuraba tocalo, porque saía del virtude e curábaos a todos.
20 E levantou os ollos para os seus discípulos e dixo: Benditos vós pobres, porque voso é o reino de Deus.
21 Benaventurados os que agora tedes fame, porque seredes saciados. Benaventurados os que chorades agora, porque riredes.
22 Benaventurados vós, cando os homes vos odieren e vos separen da súa compañía, vos reprochen e boten o voso nome como maligno, por amor do Fillo do home.
23 Alegrádevos nese día e saltade de alegría, porque velaquí, a vosa recompensa é grande no ceo, pois do mesmo xeito fixeron os seus pais cos profetas.
24 Pero ai de vós que sodes ricos! pois recibiches o teu consolo.
25 Ai de vós que estades cheos! porque teredes fame. Ai de ti que rías agora! porque choraredes e choraredes.
26 Ai de vós, cando todos os homes falen ben de vós! pois así fixeron os seus pais cos falsos profetas.
27 Pero eu dígovos aos que oídes: Amade aos vosos inimigos, facede ben aos que vos odian.
28 Bendice aos que te maldicen, e ora por aqueles que te maltratan.
29 E ao que te golpee nunha meixela ofrécelle tamén a outra; e quen che quite o manto non prohíba levar tamén o teu abrigo.
30 Dálle a todo o que che pida; e ao que quita os teus bens non llos pidas máis.
31 E como queredes que os homes vos fagan, tamén vos facedes a eles.
32 Pois se amades aos que vos aman, que agradecemento tedes? pois os pecadores tamén aman aos que os aman.
33 E se facedes ben aos que vos fan ben, que agradecemento tedes? pois os pecadores tamén fan o mesmo.
34 E se lles prestas a aqueles dos que esperas recibir, que agradecemento tes? pois os pecadores tamén lles prestan aos pecadores, para volver recibir tanto.
35 Pero amade os vosos inimigos, facede o ben e prestade sen esperar nada máis; e a vosa recompensa será grande, e vós seredes fillos do Altísimo, porque é bondadoso cos ingratos e cos malvados.
36 Sede, pois, misericordiosos, como o voso Pai tamén é misericordioso.
37 Non xulguedes, e non seredes xulgados: non condenades, e non seredes condenados: perdoade, e seredes perdoados.
38 Dade, e daravos; boa medida, apretada, axitada e abalada, os homes entregarán no teu seo. Pois coa mesma medida coa que medides, volverédesvos a medir.
39 E faloulles unha parábola: ¿Pode o cego guiar o cego? non caerán os dous no foxo?
40 O discípulo non está por riba do seu mestre, pero todo o que é perfecto será como o seu mestre.
41 E por que miras a mota que está no ollo do teu irmán, pero non percibes a viga que está no teu propio ollo?
42 Ou como lle podes dicir ao teu irmán: "Irmán, déixame sacar a mota que está no teu ollo, cando ti mesmo non miras a viga que está no teu propio ollo?" Hipócrita, bota primeiro a viga do teu propio ollo, e despois verás ben para sacar a mota que está no ollo do teu irmán.
43 Porque unha árbore boa non dá froitos corruptos; nin unha árbore corrupta dá bo froito.
44 Porque cada árbore coñécese polo seu froito. Pois de espiños os homes non recollen figos, nin de silvas recollen uvas.
45 Un home bo do bo tesouro do seu corazón saca o que é bo; e un home malvado do mal tesouro do seu corazón saca o que é malo, porque da abundancia do corazón fala a súa boca.
46 E por que me chamades: Señor, Señor, e non facedes o que digo?
47 Quen se achegue a min, escoite as miñas palabras e as cumpre, mostrareiche a quen se parece:
48 Parécese a un home que construíu unha casa, cavou profundamente e puxo os cimentos nunha rocha; e cando xurdiu o diluvio, o regato bateu con forza sobre esa casa e non puido sacudir a mesma, porque estaba fundada sobre unha pedra. .
49 Pero o que escoita e non fai, é coma un home que sen fundamento construíu unha casa sobre a terra; contra o que o regato bateu con vehemencia, e inmediatamente caeu; e a ruína daquela casa foi grande.

CAPÍTULO 7

1 Cando rematou todas as súas palabras na audiencia do pobo, entrou en Cafarnaúm.
2 E un servo dun centurión, que era querido por el, estaba enfermo e listo para morrer.
3 E cando oíu falar de Xesús, envioulle aos anciáns dos xudeus, suplicándolle que viñese e curase o seu servo.
4 E cando se achegaron a Xesús, rogáronlle ao instante: "Era digno de quen fixera isto".
5 Porque ama a nosa nación e construíunos unha sinagoga.
6 Entón Xesús foi con eles. E cando xa non estaba lonxe da casa, o centurión mandoulle amigos, dicíndolle: Señor, non te preocupes, porque non son digno de que entres debaixo do meu teito.

7 Por iso tampouco me considerei digno de vir a ti, pero di nunha palabra, e o meu servo será curado.
8 Porque eu tamén son un home sometido a autoridade, que teño soldados baixo meus mandos, e dígolle a un: Vaite e vai; e a outro: Veña, e vén; e ao meu servo: Fai isto, e el faino.
9 Cando oíu Xesús estas cousas, quedou maravillado del, volveuse e díxolle á xente que o seguía: Dígovos que non atopei tanta fe nin en Israel.
10 E os enviados, volvendo á casa, atoparon o criado que estaba enfermo.
11 E aconteceu que ao día seguinte entrou a unha cidade chamada Naín; e con el foron moitos dos seus discípulos e moita xente.
12 Cando se achegou á porta da cidade, velaquí, levaban a un morto, o único fillo da súa nai, que era viúva, e moita xente da cidade estaba con ela.
13 E cando o Señor a viu, compaixouse dela e díxolle: Non chores.
14 E chegou e tocou o arca, e os que o levaban detivéronse. E dixo: Mozo, dígoche: Levántate.
15 E o morto ergueuse e púxose a falar. E entregouno á súa nai.
16 E todo o mundo chegou a ter medo, e glorificaron a Deus, dicindo: "Un gran profeta se levantou entre nós; e, que Deus visitou o seu pobo.
17 E este rumor del correu por toda Xudea e por toda a rexión circundante.
18 E os discípulos de Xoán mostráronlle todas estas cousas.
19 E Xoán, chamando a dous dos seus discípulos, enviounos a Xesús, dicíndolles: Es ti o que debe vir? ou buscamos outro?
20 Cando os homes chegaron a el, dixeron: Xoán Bautista enviounos a ti para dicir: Es ti o que debe vir? ou buscamos outro?
21 E nesa mesma hora curou a moitos das súas enfermidades, pragas e espíritos malignos; e a moitos cegos deulles a vista.
22 Entón Xesús respondeulles: " Ide e dille a Xoán o que viches e oístes; como os cegos ven, os coxos andan, os leprosos son limpos, os xordos oen, os mortos resucitan, aos pobres se lles predica o evanxeo.
23 E bendito sexa quen non se escandalice en min.
24 E cando os mensaxeiros de Xoán marcharon, comezou a falarlle á xente acerca de Xoán: Que saíches a ver ao deserto? Unha cana sacudida polo vento?
25 Pero que saíches a ver? Un home vestido con roupa suave? Velaquí, os que están ben vestidos e viven con delicadeza, están nas cortes dos reis.
26 Pero que saíches a ver? Un profeta? Si, dígovos, e moito máis que un profeta.
27 Este é aquel de quen está escrito: "Velaí, envío o meu mensaxeiro diante da túa cara, que preparará o teu camiño diante de ti".
28 Pois dígovos que entre os que nacen de muller non hai un profeta máis grande que Xoán o Bautista, pero o máis pequeno no reino de Deus é maior ca el.
29 E todo o pobo que o escoitou, e os publicanos, xustificaron a Deus, sendo bautizados co bautismo de Xoán.
30 Pero os fariseos e os avogados rexeitaron o consello de Deus contra eles mesmos, non sendo bautizados por el.
31 E dixo o Señor: " Entón, con que compararei os homes desta xeración? e como son?
32 Son coma nenos que están sentados na praza de abastos e se chaman uns a outros e din: "Tocamos a flauta e non bailaches; choramos por vós, e non choraches.
33 Porque Xoán o Bautista veu nin comendo pan nin bebendo viño; e vós dis: El ten un demo.
34 O Fillo do Home veu comendo e bebendo; e vós dis: Velaquí un glotón e un bebedor de viño, amigo dos publicanos e dos pecadores.
35 Pero a sabedoría está xustificada de todos os seus fillos.
36 E un dos fariseos pediulle que comese con el. E entrou na casa do fariseo e sentou á mesa.
37 E velaquí, unha muller da cidade, que era pecadora, cando soubo que Xesús estaba sentado á mesa na casa do fariseo, trouxo unha caixa de alabastro con ungüento.
38 E púxose aos seus pés detrás del chorando, e comezou a lavarlle os pés con bágoas, e limpounos cos cabelos da súa cabeza, bicoulle os pés e unxiunos co ungüento.
39 Cando o viu o fariseo que o mandou, falou dentro de si, dicindo: Este home, se fose un profeta, sabería quen e que muller é esta que o toca, porque é unha pecadora.
40 E respondendo Xesús, díxolle: Simón, teño algo que dicirche. E el díxolle: Mestre, diga.
41 Había un acredor que tiña dous debedores: un debía cincocentos denarios e o outro cincuenta.
42 E cando non tiñan nada que pagar, perdooulles francamente a ambos. Dime, pois, cal deles o quererá máis?
43 Simón respondeu: -Supoño que aquel a quen máis perdoou. E díxolle: " Xulgaches ben.
44 E volveuse cara á muller e díxolle a Simón: " Ves esta muller? Entrei na túa casa, non me deches auga para os meus pés, pero ela lavoume con bágoas os pés e limpounos cos cabelos da súa cabeza.
45 Non me deches ningún bico, pero esta muller, dende o momento en que entrei, non deixou de bicarme os pés.
46 Non unxiches a miña cabeza con aceite, pero esta muller unxiu os meus pés con ungüento.
47 Por iso dígoche: os seus pecados, que son moitos, están perdoados; porque ela amou moito; pero a quen pouco se lle perdoa, pouco ama.
48 E díxolle: Os teus pecados son perdoados.
49 E os que estaban a comer con el comezaron a dicir dentro de si: Quen é este que perdoa tamén os pecados?
50 E díxolle á muller: " A túa fe salvoche; vai en paz.

CAPÍTULO 8

1 Despois aconteceu que percorreu todas as cidades e aldeas, predicando e anunciando a boa nova do reino de Deus, e os doce estaban con el.
2E algunhas mulleres, que foran curadas de malos espíritos e enfermidades, María, chamada Magdalena, da cal saíron sete demos.
3 E Xoana, a muller de Chuza, o administrador de Herodes, e Susana e moitos outros, que lle servían dos seus bens.
4 E cando moita xente se reunía e acudía a el de todas as cidades, falou mediante unha parábola:
5 Saíu un sementador para sementar a súa semente: e mentres sementaba, algúns caeron polo camiño; e foi pisado, e as aves do ceo devorárono.

6 E algúns caeron sobre unha pedra; e en canto brotou, murchaba, porque carecía de humidade.
7 E algúns caeron entre espiños; e as espiñas xurdiron con el, e sufocándoa.
8 E outro caeu en terra boa, xurdiu e deu froito cen veces. E dito isto, berrou: O que teña oídos para oír, que oiga.
9 E os seus discípulos preguntáronlle: -¿Que pode ser esta parábola?
10 E dixo: " A vós é dado coñecer os misterios do reino de Deus; pero a outros en parábolas; que ao ver non vexan, e ao oír non entenden.
11A parábola é esta: a semente é a palabra de Deus.
12 Os que están no camiño son os que oen; entón vén o demo, e quita a palabra dos seus corazóns, para que non crean e se salven.
13 Os que están na rocha son os que, cando escoitan, reciben a palabra con gozo; e estes non teñen raíz, que por un tempo cren, e no tempo da tentación caen.
14 E o que caeu entre espiños son os que, cando o oíron, saen e están sufocados polos coidados, as riquezas e os praceres desta vida, e non dan froito á perfección.
15 Pero os que están en terra boa son os que con corazón honesto e bo, escoitando a palabra, a gardan e dan froito con paciencia.
16 Ninguén, cando acendeu unha vela, a cubre cun recipiente ou a mete debaixo dunha cama; senón que o pon nun candelero, para que os que entren vexan a luz.
17 Porque nada hai secreto que non se manifeste; nin nada escondido, que non sexa coñecido e sairá.
18 Mirade, pois, como escoitades, porque a quen ten, daráselle; e a quen non ten, seralle arrebatado ata o que parece ter.
19 Entón achegáronse a el a súa nai e os seus irmáns, e non puideron vir contra el pola prensa.
20 E díxolle algúns que dixeron: "A túa nai e os teus irmáns están fóra, desexando verte".
21 El respondeulles: " A miña nai e os meus irmáns son estes que escoitan a palabra de Deus e a fan.
22 Aconteceu un día que subiu nun barco cos seus discípulos, e díxolles: " Pasemos á outra beira do lago". E saíron.
23 Pero mentres navegaban el quedou durmido, e caeu unha tormenta de vento sobre o lago; e enchéronse de auga e estaban en perigo.
24 E achegáronse a el e espertárono, dicindo: Mestre, mestre, perecemos. Entón ergueuse e increpou o vento e o furor da auga; e cesaron, e houbo calma.
25 E díxolles: Onde está a vosa fe? E asustados, preguntáronse uns a outros: Que home é este! porque manda mesmo aos ventos e á auga, e eles obedecen.
26 E chegaron ao país dos gadarenos, que está fronte a Galilea.
27 E cando saíu á terra, atopouse con el fóra da cidade un home, que tiña demos desde hai moito tempo e que non levaba roupa, nin moraba en casa ningunha, senón nos sepulcros.
28 Cando viu a Xesús, berrou e botouse diante del, e díxolle a gran voz: "Que teño que ver eu contigo, Xesús, Fillo de Deus Altísimo? Suplico que non me atormentes.
29 (Porque mandara que o espírito inmundo saíse do home. Moitas veces o collera, e quedou atado con cadeas e cadeas, e rompeu as ataduras e foi expulsado polo demo ao deserto.)
30 E Xesús preguntoulle: -¿Como te chamas? E dixo: Lexión, porque moitos demos entraron nel.
31 E rogáronlle que non lles mandase saír ao abismo.
32 E había alí un rabaño de moitos porcos pastoreando no monte, e rogáronlle que lles permitise entrar neles. E sufriunos.
33 Entón os diaños saíron do home e entraron nos porcos; e o rabaño correu violentamente por un lugar empinado ata o lago, e afogáronse.
34 Cando os que lles daban de comer viron o que estaba feito, fuxiron e foron e contáronо na cidade e no campo.
35 Entón saíron a ver o que se facía; e achegouse a Xesús, e atopou ao home, do que saíron os demos, sentado aos pés de Xesús, vestido e sano de razón, e tiveron medo.
36 Tamén os que o viron dixéronlles por que medios se curaba o endemoniado.
37 Entón toda a multitude do país dos gadarenos da contorna rogáronlle que se afastase deles; porque foron tomados con moito medo, e subiu á nave e volveu.
38 O home de quen saíron os demos rogoulle que estivese con el; pero Xesús despediuno, dicindo:
39 Volve á túa casa, e mostra cantos grandes cousas che fixo Deus. E foi, e publicou por toda a cidade as grandes cousas que lle fixera Xesús.
40 E aconteceu que, cando Xesús volveu, a xente recibiuno encantada, porque todos o esperaban.
41 E velaquí, chegou un home chamado Xairo, que era xefe da sinagoga;
42Porque tiña unha única filla, duns doce anos, e ela estaba moribunda. Pero mentres ía a xente apiñábao.
43E unha muller que tiña doce anos de fluxo de sangue, que gastara toda a súa vida en médicos, nin puido ser curada de ningún,
44 Chegou detrás del, tocoulle o bordo da súa vestimenta, e enseguida o seu fluxo de sangue quedou.
45 E Xesús dixo: Quen me tocou? Cando todos o negaron, Pedro e os que estaban con el dixeron: Mestre, a multitude aplícate e pregúntate, e ti dis: Quen me tocou?
46 E Xesús dixo: " Alguén me tocou, porque entendo que a virtude saíu de min".
47 E cando a muller viu que non estaba escondida, veu temblando, e caendo diante del, declaroulle diante de todo o pobo por que motivo o tocara e como foi curada inmediatamente.
48 E díxolle: " Filla, consola: a túa fe salvoche; vai en paz.
49 Mentres aínda falaba, veu un da casa do xefe da sinagoga e díxolle: A túa filla morreu. non preocupe ao Mestre.
50 Pero Xesús, ao oír isto, respondeulle dicindo: Non temas: crea só, e ela será sana.
51 E cando entrou na casa, non permitiu a ninguén entrar, agás Pedro, Santiago e Xoán, e o pai e a nai da doncela.
52 E todos choraban e choraban por ela, pero el dixo: Non chores. non está morta, senón que dorme.
53 E ríronse del, sabendo que estaba morta.
54 E botounos a todos fóra, colleuna da man e chamou, dicindo: Criada, érguese.
55 E o seu espírito volveu, e ergueuse enseguida, e mandou darlle de comer.

56 E os seus pais quedaron abraiados, pero el mandoulles que non contasen a ninguén o que foi feito.

CAPÍTULO 9

1 Entón convocou aos seus doce discípulos e deulles poder e autoridade sobre todos os demos e para curar enfermidades.
2 E mandounos a predicar o reino de Deus e a curar os enfermos.
3 E díxolles: -" Non levedes nada para a vosa viaxe, nin bastóns, nin carteira, nin pan, nin cartos; tampouco teñen dous abrigos cada un.
4 E en calquera casa na que entres, alí permaneces e de alí saes.
5 E quen non vos acolla, cando saídes desa cidade, sacude o po mesmo dos vosos pés como testemuño contra eles.
6 E saíron e percorreron as cidades, predicando o evanxeo e curando por todas partes.
7 O tetrarca Herodes oíu todo o que el fixo;
8 E dalgúns, que aparecera Elías; e doutros, que un dos vellos profetas resucitou.
9 Herodes dixo: "Decapitaino a Xoán; pero quen é este do que escoito tales cousas? E desexaba velo.
10 E os apóstolos, cando volveron, contáronlle todo o que fixeran. E colleunos e marchou a un lado para un lugar deserto da cidade chamada Betsaida.
11 E o pobo, cando o soubo, seguiuno, e el recibiunos e faloulles do reino de Deus e curou aos que necesitaban cura.
12 E cando o día comezaba a pasarse, viñeron os doce e dixéronlle: "Despedida á xente para que vaian ás cidades e aos campos dos arredores, e aloxen e tomen víveres, porque estamos aquí nun lugar deserto.
13 Pero el díxolles: " Dades de comer. E eles dixeron: Non temos máis que cinco pans e dous peixes; salvo que imos comprar carne para todo este pobo.
14 Porque eran uns cinco mil homes. E díxolles aos seus discípulos: " Fai que se senten por cincuenta en grupo.
15 E así o fixeron, e fixéronlles sentar a todos.
16 Despois colleu os cinco pans e os dous peixes, e levantou os ojos ao ceo, bendiciunos, partiu e deulles aos discípulos para que os poñan diante da xente.
17 E comeron e quedaron fartos;
18 E aconteceu que, mentres el estaba só orando, os seus discípulos estaban con el .
19 Eles respondendo dixeron: Xoán o Bautista; pero algúns din: Elías; e outros din, que un dos vellos profetas resucitou.
20 El díxolles: " Pero vós quen din que son eu? Respondendo Pedro, dixo: O Cristo de Deus.
21 E mandoulles rigorosamente e mandoulles que non dixesen a ninguén iso;
22 Dicindo: " O Fillo do Home ten que sufrir moitas cousas, ser rexeitado polos anciáns, polos sumos sacerdotes e polos escribas, ser asasinado e resucitar ao terceiro día".
23 E díxolles a todos: Se alguén quere vir detrás de min, que se negue a si mesmo, que tome a súa cruz cada día e que me siga.
24 Porque quen queira salvar a súa vida, perderaa; pero quen perda a súa vida por causa de min, salvaraa.
25 Porque de que se beneficia un home, se gaña o mundo enteiro, se perde a si mesmo ou é desechado?
26 Pois quen se avergoña de min e das miñas palabras, del avergonzarase o Fillo do Home, cando veña na súa propia gloria, na do seu Pai e dos santos anxos.
27 Pero en verdade dígovos que aquí hai algúns que non probarán a morte ata que vexan o reino de Deus.
28 E aconteceu que uns oito días despois destas palabras, colleu a Pedro, a Xoán e a Santiago, e subiu á montaña para orar.
29 E mentres oraba, a forma do seu rostro cambiouse e os seus vestidos eran brancos e relucentes.
30 E velaquí, falaron con el dous homes, que eran Moisés e Elías:
31 Quen apareceu en gloria e falou da súa morte que debía cumprir en Xerusalén.
32 Pero Pedro e os que estaban con el estaban pesados de sono; e cando espertaron, viron a súa gloria e os dous homes que estaban con el.
33 E aconteceu que cando se apartaban del, Pedro díxolle a Xesús: "Mestre, é bo que esteamos aquí; e fagamos tres tabernas; un para ti, un para Moisés e outro para Elías: sen saber o que dixo.
34 Mentres el falaba así, veu unha nube que os cubriu, e asustaron ao entrar na nube.
35 E saíu unha voz da nube, que dicía: Este é o meu Fillo amado.
36 E cando a voz pasou, Xesús atopouse só. E mantivéronse preto e a ninguén contaron naqueles días nada das cousas que viran.
37 E aconteceu que ao día seguinte, cando baixaron do outeiro, atopouse con el moita xente.
38 E velaquí, un home da compañía berrou dicindo: Mestre, pídoche, mira para o meu fillo, porque é o meu único fillo.
39 E velaquí, un espírito o colleu, e de súpeto clama; e desgarra-lo que volve a espuma, e magulándoo case non se afasta del.
40 E rogueille aos teus discípulos que o botasen fóra; e non podían.
41 E respondeu Xesús: " Oh xeración infiel e perversa, ata que tempo estarei contigo e te soportarei? Trae aquí o teu fillo.
42 E como aínda estaba por vir, o demo botouno abaixo e destrozouno. E Xesús increpou o espírito impuro, curou o neno e deulle de novo a seu pai.
43 E todos quedaron abraiados co poderoso poder de Deus. Pero mentres todos se marabillaban de todo o que facía Xesús, díxolles aos seus discípulos:
44 Que estes ditos caigan nos vosos oídos: porque o Fillo do home será entregado en mans dos homes.
45 Pero eles non entenderon este dito, e ocultouse para eles, para que non o decataran, e temían preguntarlle por aquel dito.
46 Entón xurdiu entre eles un razoamento, cal deles debería ser o maior.
47 E Xesús, entendendo o pensamento do seu corazón, colleu un neno e púxoo xunto a el.
48 E díxolles: Quen recibe a este neno no meu nome, recíbeme a min; e quen me reciba a min, recibe o que me enviou;
49 E Xoán respondeu e dixo: Mestre, vimos a un que expulsaba demos no teu nome; e prohibímolo, porque non segue connosco.

50 E Xesús díxolle: " Non llo prohibes, porque quen non está contra nós é por nós".
51 E aconteceu que, cando chegou o momento de ser recibido, fixo firme a súa cara para ir a Xerusalén.
52 E mandáronlle mensaxeiros diante do seu rostro, e foron e entraron nunha aldea dos samaritanos para preparalo.
53 E non o recibiron, porque o seu rostro era coma se fose a Xerusalén.
54 E cando os seus discípulos Santiago e Xoán viron isto, dixeron: Señor, queres que mandemos que baixe lume do ceo e os consuma, como fixo Elías?
55 Pero el volveuse, reprochounos e díxolles: Non sabedes de que espírito sodes.
56 Porque o Fillo do home non veu para destruír a vida dos homes, senón para salvalas. E foron a outra aldea.
57 E aconteceu que, mentres ían polo camiño, un home díxolle: Señor, seguireite a onde vaias.
58 E Xesús díxolle: " Os raposos teñen buratos e os paxaros do ceo teñen niños; pero o Fillo do home non ten onde pousar a cabeza.
59 E díxolle a outro: Sígueme. Pero el dixo: Señor, permíteme primeiro que vaia enterrar a meu pai.
60 Xesús díxolle: " Deixa que os mortos enterren aos seus mortos; pero ti vai e predica o reino de Deus".
61 E outro dixo tamén: Señor, seguireiche; pero déixame que vaia antes despedirme deles, que están na miña casa.
62 E Xesús díxolle: " Ninguén, tendo a man no arado e mirando atrás, é apto para o reino de Deus.

CAPÍTULO 10

1 Despois destas cousas, o Señor designou tamén a outros setenta, e envíounos de dous en dous diante do seu rostro a todas as cidades e lugares a onde el mesmo ía vir.
2 Por iso díxolles: " A colleita é grande, pero os obreiros son poucos; rogádelles, pois, ao señor da sega, que envíe obreiros á súa sega".
3 Vai: velaquí que vos mando coma cordeiros entre lobos.
4 Non leves nin bolso, nin carteira, nin zapatos, nin saúdes a ninguén polo camiño.
5 E en calquera casa que entredes, primeiro diga: Paz a esta casa.
6 E se alí está o fillo da paz, a túa paz descansará sobre el; se non, volverá a ti.
7 E permanecen na mesma casa, comendo e bebendo as cousas que dan, porque o traballador é digno do seu salario. Non vaias de casa en casa.
8 E en calquera cidade que entredes, e vos reciban, comedes as cousas que vos poñan diante:
9 E cura aos enfermos que hai nel e dilles: "O reino de Deus está preto de vós".
10 Pero en calquera cidade que entredes e non vos reciban, saíde ás rúas da mesma e di:
11 Ata o po mesmo da túa cidade, que se pega sobre nós, borramos contra ti; aínda que estades seguros diso, que o reino de Deus está preto de vós.
12 Pero dígovos que aquel día será máis tolerable para Sodoma que para aquela cidade.
13 Ai de ti, Corazin! ai de ti, Betsaida! porque se se fixeran en Tiro e Sidón as obras poderosas que se fixeron en vós, hai moito tempo que se arrepentiron, sentados en cilicio e cinza.
14 Pero a Tiro e Sidón será máis tolerable no xuízo que a vós.
15 E ti, Cafarnaúm, que eres exaltado ata o ceo, serás arroxado ao inferno.
16 O que vos escoita a vós escóitame a min; e quen te despreza, desprezame a min; e quen me despreza, despreza ao que me enviou.
17 E os setenta volveron de novo con alegría, dicindo: Señor, ata os demos están sometidos a nós polo teu nome.
18 E díxolles: Vin caer do ceo a Satanás coma un raio.
19 Velaquí, douvos poder para pisar serpes e escorpións, e sobre todo o poder do inimigo, e nada vos fará mal.
20 Non obstante, non te alegres de que os espíritos están sometidos a vós; pero alégrate, porque os teus nomes están escritos no ceo.
21 Naquela hora Xesús alegrouse en espírito e dixo: Agradézoche, Pai, Señor do ceo e da terra, que escondeches estas cousas dos sabios e dos prudentes e que llas revelases aos nenos. pois así parecía ben aos teus ollos.
22 Todas as cousas sonme entregadas polo meu Pai, e ninguén sabe quen é o Fillo, senón o Pai; e quen é o Pai, senón o Fillo, e aquel a quen o Fillo llo revelará.
23 E volveuse cara aos seus discípulos, e díxolle en privado: " Dichosos os ollos que ven as cousas que vós vedes!
24 Pois dígovos que moitos profetas e reis desexaron ver as cousas que vós vedes e non as viron; e escoitar as cousas que escoitades e non as escoitaches.
25 E velaquí, un avogado ergueuse e tentouno, dicindo: Mestre, que vou facer para herdar a vida eterna?
26 El díxolle: Que está escrito na lei? como le?
27 El respondeu: "Amarás ao Señor, o teu Deus, con todo o teu corazón, con toda a túa alma, con todas as túas forzas e con toda a túa mente; e o teu veciño coma ti mesmo.
28 E díxolle: " Respondeches ben: fai isto e vivirás.
29 Pero el, querendo xustificarse, díxolle a Xesús: E quen é o meu próximo?
30 E respondeu Xesús: " Un home baixou de Xerusalén a Xericó e caeu en mans duns ladróns, que o desposuíron dos vestidos e ferironno e marchou, deixándoo medio morto.
31 E por casualidade baixou por alí un sacerdote e, ao velo, pasou pola outra banda.
32 E igualmente un levita, cando estaba no lugar, veu e mirou para el e pasou pola outra banda.
33 Pero un samaritano, que viaxaba, chegou a onde estaba: e cando o viu, compaixouse del.
34 E foi onda el, vencoulle as feridas, botando aceite e viño, púxoo sobre a súa propia besta, levouno a unha pousada e coidou del.
35 E ao día seguinte, cando saíu, sacou dous denarios e deullos ao anfitrión e díxolle: "Coidalo; e o que máis gastes, cando volva, pagareiche.
36 Cal destes tres pensas que foi veciño do que caeu entre os ladróns?
37 E dixo: "O que tiña misericordia del. Entón Xesús díxolle: Vai e fai ti o mesmo.
38Aconteceu que, mentres eles ían, entrou nunha aldea, e unha muller chamada Marta recibiuno na súa casa.
39 E tiña unha irmá chamada María, que tamén estaba sentada aos pés de Xesús e escoitou a súa palabra.

40 Pero Marta estaba agobiada por moito servir, veu a el e díxolle: Señor, non che importa que a miña irmá me deixe servir só? pídalle polo tanto que me axude.
41 Xesús respondeulle: -Marta , Marta, ti estás preocupada e preocupada por moitas cousas.
42 Pero unha cousa é necesaria: e María escolleu a boa parte, que non lle será quitada.

CAPÍTULO 11

1 E aconteceu que, mentres estaba orando nalgún lugar, cando cesou, un dos seus discípulos díxolle: "Señor, ensínanos a orar, como tamén ensinou Xoán aos seus discípulos".
2 E díxolles: " Cando recedes, di: "Pai noso que estás nos ceos, santificado sexa o teu nome". Chega o teu reino. fágase a túa vontade, como no ceo, así na terra.
3 Dános día a día o noso pan de cada día.
4 E perdóanos os nosos pecados; pois tamén perdoamos a todos os que nos deben. E non nos deixes caer na tentación; pero líbranos do mal.
5 E díxolles: Quen de vós teña un amigo e irá a el á media noite e lle dirá: Amigo, préstame tres pans.
6 Porque un amigo meu na súa viaxe veu a min, e non teño nada que poñer diante del?
7 E el de dentro responderá e dirá: Non me molestes: a porta está agora pechada e os meus fillos están comigo na cama; Non podo levantarme e darche.
8 Dígovos: aínda que non se ergue e non lle dará, porque é o seu amigo, por mor da súa importunidade levantarase e daralle canto necesite.
9 E dígovos: Pedide, e daravos; buscade, e atoparedes; bate, e abriráselle.
10 Porque todo aquel que pide recibe; e o que busca atopa; e ao que bate abriráselle.
11 Se un fillo lle pide pan a algún de vós que sexa pai, daralle unha pedra? ou se lle pide un peixe, ¿por peixe daralle unha serpe?
12 Ou se lle pide un ovo, ofreceralle un escorpión?
13 Se, pois, vós, sendo malos, sabedes dar bos agasallos aos vosos fillos: canto máis o voso Pai celestial dará o Espírito Santo aos que llo pidan?
14 E botaba fóra un demo, que estaba mudo. E aconteceu que cando o demo saíu, falou o mudo; e a xente preguntábase.
15 Pero algúns deles dicían: "El expulsa os demos por medio de Belcebú, o xefe dos demos.
16 E outros, tentandoo, buscaban del un sinal do ceo.
17 Pero el, coñecendo os seus pensamentos, díxolles: Todo reino dividido contra si mesmo é desolado; e unha casa dividida contra unha casa cae.
18 Se Satanás tamén está dividido contra si mesmo, como se manterá o seu reino? porque dis que eu boto fóra demos por Belcebú.
19 E se eu boto fóra os demos por Belcebú, por quen os botan os teus fillos? por iso serán os vosos xuíces.
20 Pero se eu co dedo de Deus boto fóra os demos, sen dúbida o reino de Deus chegou sobre vós.
21 Cando un home forte e armado garda o seu pazo, os seus bens están en paz:
22 Pero cando un máis forte ca el ven sobre el e o vence, quítalle todas as armas nas que confiaba e reparte o seu botín.
23 O que non está comigo está contra min, e o que non reúne comigo, esparexe.
24 Cando o espírito impuro sae dun home, anda por lugares secos, buscando descanso; e ao non atopar ningún, di: Volverei á miña casa de onde saín.
25 E cando chega, atópase varrida e adornada.
26 Entón vai e leva para el outros sete espíritos máis malvados ca el; e entran e moran alí: e o último estado daquel home é peor que o primeiro.
27 E aconteceu que, mentres el falaba estas cousas, unha muller do grupo alzou a voz e díxolle: "Diaventurado o ventre que te deu e os peitos que mamáches".
28 Pero el dixo: Si, benditos son os que escoitan a palabra de Deus e a gardan.
29 E cando o pobo estaba reunido, comezou a dicir: Esta é unha xeración mala: buscan un sinal; e non se lle dará ningún sinal, senón o sinal do profeta Jonás.
30 Porque como Ionás foi un sinal para os ninivitas, así o será o Fillo do home para esta xeración.
31 A raíña do sur levantarase no xuízo cos homes desta xeración e condenalos: porque veu dos confins da terra para escoitar a sabedoría de Salomón; e velaquí, hai un maior que Salomón.
32 Os homes de Nínive levantaranse no xuízo con esta xeración, e condenarána: porque se arrepentiron coa predicación de Jonás; e, velaquí, hai un maior que Jonas.
33Ninguén, cando acendeu unha candea, a pon nun lugar secreto, nin debaixo dun almofado, senón sobre un candelero, para que os que entren vexan a luz.
34 A luz do corpo é o ollo; polo tanto, cando o teu ollo é único, todo o teu corpo tamén está cheo de luz; pero cando o teu ollo é malo, tamén o teu corpo está cheo de tebras.
35 Ten coidado, pois, de que a luz que hai en ti non sexa escuridade.
36 Polo tanto, se todo o teu corpo está cheo de luz, sen ter ningunha parte escura, todo estará cheo de luz, como cando o resplandor brillante dunha vela che alumea.
37 E mentres falaba, un fariseo rogoulle que cease con el; e entrou e sentou á mesa.
38 E cando o fariseo viu isto, marabillóuse de que non se lavase antes da cea.
39 E o Señor díxolle: " Agora vós, fariseos, limpades o exterior da copa e do prato; pero o teu interior está cheo de rapos e maldade.
40 Necios, o que fixo o que está fóra non fixo tamén o que está dentro?
41 En cambio, dade esmola das cousas que tedes; e velaquí, todas as cousas están limpas para vós.
42 Pero ai de vós, fariseos! pois decimades a menta, a ruda e toda clase de herbas, e pasades por riba do xuízo e do amor de Deus: isto debíades facer, e non deixar o outro sen facer.
43 Ai de vós, fariseos! pois amades os asentos superiores nas sinagogas e os saúdos nos mercados.
44 Ai de vós, escribas e fariseos hipócritas! porque sodes coma sepulcros que non aparecen, e os homes que andan sobre elas non se dan conta delas.
45 Entón respondeu un dos avogados e díxolle: Mestre, dicindo así tamén nos reproches.

46 E dixo: Ai tamén de vós, avogados! pois cargades os homes con cargas pesadas que soportar, e vós mesmos non toquedes as cargas cun dos vosos dedos.
47 Ai de vós! porque vós edificades os sepulcros dos profetas, e vosos pais matáronos.
48 Verdadeiramente testemuñades que admitades as obras dos vosos pais: porque eles os mataron, e vós edificades os seus sepulcros.
49 Por iso tamén dixo a sabedoría de Deus: Vou enviarlles profetas e apóstolos, e algúns deles matarán e perseguirán:
50 Para que o sangue de todos os profetas, que foi derramado dende a fundación do mundo, sexa requirido desta xeración;
51 Desde o sangue de Abel ata o sangue de Zacarías, que pereceu entre o altar e o templo: de verdade dígovos que será requirido desta xeración.
52 Ai de vós, avogados! porque quitaches a chave do coñecemento: non entrastes en vós mesmos, e os que estaban entrando impedistes.
53 E mentres lles dicía estas cousas, os escribas e os fariseos comezaron a instarlle con vehemencia e a provocarlle a falar de moitas cousas:
54 Agardando por el, e procurando sacarlle algo da boca para que o acusasen.

CAPÍTULO 12

1 Mentres tanto, cando se xuntaba unha multitude innumerable de xente, de tal xeito que se pisaban un sobre o outro, comezou a dicirlles ante todo aos seus discípulos: Coidado co fermento dos fariseos, que é a hipocrisía.
2 Pois non hai nada cuberto que non sexa revelado; nin escondido, iso non se sabe.
3 Polo tanto, todo o que falases nas tebras será oído á luz; e o que falastes ao oído nos armarios será proclamado sobre os tellados.
4 E dígovos amigos meus: Non teñades medo dos que matan o corpo, e despois xa non teñen máis que facer.
5 Pero eu vos avisarei a quen temeredes: Teme a aquel que despois de matar ten poder para botalo ao inferno; si, dígovos: Temédelle.
6 ¿Acaso non se venden cinco pardais por dous denarios e ningún deles se esquece diante de Deus?
7 Pero ata os mesmos cabelos da túa cabeza están todos contados. Non temáis, pois: valedes máis que moitos pardais.
8 Tamén dígovos que a quen me confesa diante dos homes, o Fillo do home tamén o confesará diante dos anxos de Deus:
9 Pero quen me negue diante dos homes, será negado diante dos anxos de Deus.
10 E a quen fale unha palabra contra o Fillo do home, será perdoado; pero ao que blasfeme contra o Espírito Santo, non lle será perdoado.
11 E cando vos leven ás sinagogas, aos maxistrados e aos poderes, non vos preocupedes de como nin de que cousa responderedes, nin de que dirás:
12 Porque o Espírito Santo ensinaravos na mesma hora o que debedes dicir.
13 E un do grupo díxolle: Mestre, fálalle ao meu irmán que reparta comigo a herdanza.
14 E díxolle: Home, quen me fixo xuíz ou divisor de ti?
15 E díxolles: " Coidados e coidado coa cobiza, porque a vida dun home non consiste na abundancia das cousas que posúe".
16 E faloulles unha parábola, dicindo: A terra dun home rico deu abundantemente.
17 E pensou dentro de si, dicindo: Que farei, porque non teño lugar onde botar os meus froitos?
18 E dixo: "Isto farei: derrubarei os meus hórreos e construírei maiores; e alí regalarei todos os meus froitos e os meus bens.
19 E direi á miña alma: "Alma, tes moitos bens almacenados para moitos anos". tranquilízate, come, bebe e alégrate.
20 Pero Deus díxolle: "Necio, esta noite esixiráche a túa alma; entón de quen serán as cousas que proporcionaches?
21 Así é o que acumula tesouros para si mesmo e non é rico para con Deus.
22 E díxolles aos seus discípulos: "Por iso dígovos: Non vos preocupedes pola vosa vida do que comeredes; nin para o corpo, o que vestiredes.
23A vida é máis que a carne, e o corpo é máis que o vestido.
24 Considera os corvos: porque nin sementan nin recollen; que non teñen almacén nin hórreo; e Deus dálles de comer: canto máis sodes mellores que as aves?
25 E quen de vós, con coidado, pode engadir á súa estatura un codo?
26 Se entón non podedes facer o que é menor, por que pensades no resto?
27 Considera os lírios como medran: non traballan, non fílan; e con todo dígovos que Salomón en toda a súa gloria non estaba vestido coma un destes.
28 Se, pois, Deus viste así a herba que hoxe está no campo e mañá se bota no forno; canto máis vos vestirá, os de pouca fe?
29 E non busquedes o que comeredes nin o que beberedes, nin sexades dubidosos.
30 Porque todas estas cousas buscan as nacións do mundo, e o voso Pai sabe que tedes necesidade destas cousas.
31 Pero máis ben buscades o reino de Deus; e todas estas cousas seranche engadidas.
32 Non temas, rabaño pequeno; pois o teu Pai ten o pracer de darche o reino.
33 Vende o que tes e da esmola; Provédevos bolsas que non envellecen, un tesouro no ceo que non falla, onde ningún ladrón se achega, nin polilla corrompe.
34 Porque onde está o teu tesouro, alí estará tamén o teu corazón.
35 Que os teus lombos estean cinguidos e as túas luces acendidas;
36 E vós mesmos coma os homes que esperan polo seu señor, cando volva da voda; para que cando veña e bata, abrínlle inmediatamente.
37 Benaventurados aqueles servos aos que o señor, cando veña, atopará vixiando: en verdade dígovos que se cinguirá e fará sentar á mesa, e sairá e servirá.
38 E se chega na segunda vigilia, ou na terceira vigilia, e os atopa así, benditos son eses servos.
39 E saiba isto, que se o pai da casa soubera a que hora viría o ladrón, vixiaría e non permitiría que a súa casa fose quebrada.

40 Estade, pois, tamén vós, porque o Fillo do Home ven á hora na que non pensades.
41 Entón Pedro díxolle: "Señor, fás esta parábola a nós ou a todos?
42 E o Señor dixo: " Quen é entón ese administrador fiel e sabio, a quen o seu señor poñerá como xefe da súa casa, para que lles dea a súa porción de comida no seu tempo?
43 Benaventurado aquel servo a quen o seu señor cando veña atopará facendo así.
44 En verdade dígovos que o fará gobernar todo o que ten.
45 Pero se ese servo di no seu corazón: O meu señor atrasa a súa chegada; e comezará a bater os servos e as doncelas, a comer e beber e a emborracharse;
46 O señor daquel servo virá un día no que non o busque, e á hora que non se dea conta, cortarao en pedazos e asignaralle a súa porción cos incrédulos.
47 E aquel servo, que coñecía a vontade do seu señor e non se preparou nin fixo segundo a súa vontade, será golpeado con moitos golpes.
48 Pero o que non soubo e fixo cousas dignas de golpes, será golpeado con poucos golpes. Pois a quen moito se lle dea, moito se lle esixirá;
49 Eu vin para enviar lume á terra; e que vou, se xa está aceso?
50 Pero teño un bautismo co que ser bautizado; e como estou estreito ata que se consiga!
51 Pensades que vin para dar paz na terra? Dígoche, non; senón división:
52 Porque a partir de agora haberá cinco nunha casa divididos, tres contra dous e dous contra tres.
53 O pai estará dividido contra o fillo, e o fillo contra o pai; a nai contra a filla, e a filla contra a nai; a sogra contra a súa nora, e a nora contra a súa sogra.
54 E tamén díxolle á xente: " Cando vexades que se levanta unha nube do occidente, enseguida dis: "Vén unha chuvia". e así é.
55 E cando ves soprar o vento do sur, dis: Haberá calor; e vén a pasar.
56 Hipócritas, podedes discernir a face do ceo e da terra; pero como é que non discernedes este tempo?
57 Si, e por que non xulgades por vós mesmos o que é correcto?
58 Cando vaias co teu adversario ao maxistrado, tal e como estás no camiño, dilixencia para que poidas ser librado del; para que non te dea ao xuíz, e o xuíz te entregue ao oficial, e este te meta no cárcere.
59 Dígoche que non te marcharás de alí, ata que pagues o último ácaro.

CAPÍTULO 13

1 Naquel tempo estaban presentes algúns que lle falaban dos galileos, cuxo sangue Pilato mesturara cos seus sacrificios.
2 E respondendo Xesús, díxolles: ¿Pensas que estes galileos eran pecadores máis que todos os galileos, porque sufriron tales cousas?
3 Dígovos: Non, pero, se non vos arrepintédes, todos pereceredes igualmente.
4 Ou aqueles dezaoito, sobre os que caeu a torre de Siloé e os matou, cres que eran pecadores máis que todos os homes que habitaban en Xerusalén?
5 Dígovos que non;
6 Tamén falou esta parábola; Un home tiña unha figueira plantada na súa viña; e chegou e buscou froito nel, e non atopou ningún.
7 Entón díxolle ao ladeiro da súa viña: "Velaí que estes tres anos veño a buscar froito nesta figueira, e non o atopo. córtao; por que engorda o chan?
8 E respondeulle díxolle: "Señor, déixao tamén este ano, ata que o cave e o bote esterco".
9 E se dá froito, ben: e se non, despois cortarao.
10 E estaba ensinando nunha das sinagogas o sábado.
11 E velaquí, había unha muller que tiña un espírito de enfermidade durante dezaoito anos, e estaba encorvada, e de ningún xeito podía levantarse.
12 E Xesús, vela, chamouna e díxolle: " Muller, estás solta da túa enfermidade".
13 E puxo as mans sobre ela, e enseguida ela quedou recta e glorificaba a Deus.
14 E o xefe da sinagoga respondeulle indignado porque Xesús curara o día do sábado, e díxolle á xente: "Hai seis días nos que os homes deben traballar; día de sábado.
15 O Señor respondeulle: " Hipócrita, non solta cada un de vós o seu boi ou o seu asno do establo e o leva a beber?
16 E esta muller, que é filla de Abraham, á que Satanás atou, velaquí, estes dezaoito anos, non debería ser soltada desta cadea o día de sábado?
17 E cando dixo estas cousas, todos os seus adversarios quedaron avergoñados, e todo o pobo alegrouse de todas as cousas gloriosas que el fixo.
18 Entón dixo: A que se parece o reino de Deus? e a que me parecerei?
19 É coma un gran de mostaza que colleu un home e botou no seu xardín; e medrou e encerou unha gran árbore; e as aves do aire aloxáronse nas pólas dela.
20 E de novo dixo: Con que compararei o reino de Deus?
21 É coma o fermento, que unha muller colleu e escondeu en tres medidas de fariña, ata que se levaba todo.
22 E percorreu cidades e aldeas, ensinando e viaxando cara a Xerusalén.
23 Entón alguén díxolle: Señor, son poucos os que se salvan? E díxolles:
24 Esforzádevos por entrar pola porta estreita: porque moitos, dígovos, procurarán entrar e non poderán.
25 Cando o señor da casa se ergue e peche a porta, e vós empecedes a estar fóra e a petar á porta, dicindo: Señor, Señor, ábrenos; e el responderá e dirás: Non sei de onde sodes.
26 Entón comezaredes a dicir: "Comemos e bebemos na túa presenza, e ti ensinaches nas nosas rúas".
27 Pero el dirá: Dígovos que non sei de onde sodes; Apartádevos de min, todos os que obredes a iniquidade.
28 Alí haberá choro e rechinar de dentes cando vexades a Abraham, Isaac, Xacob e todos os profetas no reino de Deus, e vós mesmos expulsados.
29 E virán do leste, e do oeste, e do norte e do sur, e sentaranse no reino de Deus.
30 E velaquí, hai últimos que serán os primeiros, e hai primeiros que serán os últimos.
31 O mesmo día viñeron algúns dos fariseos, dicíndolle: "Fóree e vai de aquí, porque Herodes matarate".

32 E díxolles: " Ide e dille a aquel raposo: "Velaí, eu boto fóra demos e fago curas hoxe e mañá, e ao terceiro día serei perfecto".
33 Con todo, teño que andar hoxe, mañá e o día seguinte, porque non pode ser que un profeta pereza de Xerusalén.
34 Xerusalén, Xerusalén, que matas aos profetas e apedreas aos que son enviados a ti; Cantas veces quixera reunir os teus fillos, coma unha galiña recolle a súa cría baixo as súas ás, e non quixeches!
35 Velaquí, a vosa casa déixavos desolada: e de verdade vos digo: non me veredes ata que chegue o momento no que digades: Bendito o que vén no nome do Señor.

CAPÍTULO 14

1 E aconteceu que cando entraba na casa dun dos principais fariseos para comer pan o día de sábado, observárono.
2 E velaquí, había un home diante del que tiña a hidropisia.
3 E respondendo Xesús, díxolles aos avogados e aos fariseos: ¿É lícito curar en sábado?
4 E calaron. E colleuno, curouno e deixouno ir;
5 E respondeulles, dicindo: A quen de vós caerá un asno ou un boi nun pozo e non o sacará de inmediato o sábado?
6 E non puideron volver contestarlle a estas cousas.
7 E propúxolles unha parábola aos invitados, ao observar como elixiron os cuartos principais; dicíndolles:
8 Cando sexas convidado por algún home a unha voda, non te sentes no cuarto máis alto; para que un home máis honrado ca ti sexa convidado por el;
9 E o que che mandou a ti e a el, veña e diche: Dálle lugar a este home. e comezas con vergoña a tomar o cuarto máis baixo.
10 Pero cando sexas convidado, vai e séntate no cuarto máis baixo; para que cando veña o que che mandou, che diga: "Amigo, sube máis arriba; entón adorarás diante dos que sentan contigo á comida".
11 Porque quen se exalta a si mesmo será humillado; e o que se humilla será exaltado.
12 Entón tamén díxolle ao que o mandou: " Cando fagas unha cea ou unha cea, non chames aos teus amigos, nin aos teus irmáns, nin aos teus parentes nin aos teus veciños ricos; non vaia ser que tamén che piden outra vez e che faga unha compensación.
13 Pero cando fagas unha festa, chama aos pobres, aos mancos, aos coxos, aos cegos:
14 E serás bendito; porque non te poden pagar, porque serás recompensado na resurrección dos xustos.
15 E cando un dos que estaban sentados á mesa con el oíu estas cousas, díxolle: Bendito o que coma pan no reino de Deus.
16 Entón díxolle: Un home fixo unha gran cea e convidou a moitos.
17 E mandou o seu servo á hora da cea para dicirlles aos invitados: "Ven; pois todas as cousas xa están listas.
18 E todos, de acordo, comezaron a escusar. O primeiro díxolle: Merquei un terreo, e teño que ir velo.
19 E outro dixo: Merquei cinco xugos de bois e vou probalos.
20 E outro dixo: Eu casei cunha muller e, polo tanto, non podo vir.
21 Así que chegou aquel criado e mostroulle ao seu señor estas cousas. Entón o señor da casa, enfadado, díxolle ao seu criado: Saia axiña ás rúas e rúas da cidade, e trae aquí aos pobres, aos mancos, aos rexos e aos cegos.
22 E o servo dixo: "Señor, está feito como ti mandaches, e aínda queda sitio".
23 E o señor díxolle ao criado: -"Saia polos camiños e polos sebes e obrígaos a entrar, para que a miña casa se enche.
24 Pois dígovos que ningún dos homes que foron convidados probará a miña cea.
25 E ía con el moita xente. El volveuse e díxolles:
26 Se alguén vén a min e non odia o seu pai, nin a súa nai, nin a muller, nin os fillos, nin os irmáns, nin as irmás, si, nin tampouco a súa propia vida, non pode ser o meu discípulo.
27 E quen non leva a súa cruz e vén detrás de min, non pode ser o meu discípulo.
28 Porque cal de vós, quere construír unha torre, non se senta primeiro e conta o custo, se ten suficiente para rematala?
29 Non vaia ser que, despois de que puxo o fundamento e non poida rematalo, todos os que a contemplan comecen a burlarse del.
30 Dicindo: Este home comezou a construír e non puido rematar.
31 Ou que rei, que vai facer guerra contra outro rei, non se senta primeiro e consulta se é capaz con dez mil de atoparse con quen ven contra el con vinte mil?
32 Ou ben, mentres o outro está aínda moi lonxe, envía unha embaixada e desexa condicións de paz.
33 Así mesmo, quen sexa de vós que non abandone todo o que ten, non pode ser o meu discípulo.
34 O sal é bo; pero se o sal perdeu o seu sabor, con que se aderezará?
35 Non é apto nin para a terra nin para o esterco; pero os homes botan fóra. O que ten oídos para oír, que oiga.

CAPÍTULO 15

1 Entón achegáronse a el todos os publicanos e pecadores para escoitalo.
2 E murmuraban os fariseos e os escribas, dicindo: Este home recibe aos pecadores e come con eles.
3 E faloulles esta parábola, dicindo:
4 Quen de vós, tendo cen ovellas, se perde unha delas, non deixa as noventa e nove no deserto e vai detrás do perdido ata que a atopa?
5 E cando o atopa, déixao sobre os seus ombreiros, alegrando.
6 E cando volveu á casa, reuníu aos seus amigos e veciños e díxolles: Alegrade comigo. pois atopei a miña ovella que estaba perdida.
7 Dígovos que tamén haberá gozo no ceo por un pecador que se arrepinte, máis que por noventa e nove xustos, que non necesitan arrepentimento.
8 Ou que muller que ten dez pezas de prata, se perde unha peza, non acende unha candea e varre a casa e busca con dilixencia ata atopala?
9 E cando o atopa, reúne aos seus amigos e aos seus veciños, dicindo: Alegrade comigo. pois atopei a peza que perdera.
10 Do mesmo xeito, dígovos que hai gozo na presenza dos anxos de Deus por un único pecador que se arrepinte.

11 E dixo: "Un home tiña dous fillos.
12 E o máis novo díxolle ao seu pai: "Pai, dáme a porción dos bens que me corresponden". E repartíalles a súa vida.
13 E poucos días despois, o fillo máis novo reuniuse a todos e partiu para un país afastado, e alí malgastou as súas riquezas cunha vida desenfrenada.
14 E cando o gastou todo, xurdiu unha gran fame naquela terra; e comezou a ter falta.
15 E foi e uniuse a un cidadán daquel país; e mandouno aos seus campos para alimentar porcos.
16 E quixera encher o seu ventre coas cascas que comían os porcos, e ninguén lle deu.
17 E cando volveu en si, dixo: "Cantos empregados de meu pai teñen pan de sobra, e eu morro de fame!
18 Levantareime e irei ao meu pai e direille: Pai, pequei contra o ceo e ante ti.
19 E xa non son digno de ser chamado teu fillo: faime como un dos teus empregados.
20 E ergueuse e chegou ao seu pai. Pero cando aínda estaba moi lonxe, viuno o seu pai, compaixouse e correu, botouse sobre o seu pescozo e bicouno.
21 E o fillo díxolle: "Pai, pequei contra o ceo e ante os teus ojos, e xa non son digno de ser chamado teu fillo".
22 Pero o pai díxolles aos seus criados: -"Saquen a mellor túnica e vívena. e púxolle un anel na man e zapatos nos pés:
23 E trae aquí o becerro gordo e mátao; e comamos e alegrémonos:
24 Porque este meu fillo estaba morto e volveu vivir; estaba perdido, e atópase. E comezaron a estar alegres.
25O seu fillo maior estaba no campo, e cando chegou e se achegou á casa, escoitou música e bailes.
26 E chamou a un dos servos e preguntoulle que significaban estas cousas.
27 E díxolle: O teu irmán chegou; e teu pai matou o becerro gordo, porque o recibiu san e salvo.
28 Enfadouse e non quixo entrar. Por iso saíu o seu pai e rogoulle.
29 E respondeu el díxolle ao seu pai: "Velaí, estes moitos anos que che sirvo, nin transgredín en ningún momento o teu mandamento; e aínda así nunca me deches un cabrito para que me alegrase cos meus amigos".
30 Pero en canto chegou este teu fillo, que devorou a túa vida coas rameras, mataste por el o becerro gordo.
31 E díxolle: Fillo, ti sempre estás comigo e todo o que teño é teu.
32 Era conveniente que nos alegraramos e nos alegraramos, porque este teu irmán estaba morto e volveu vivir; e perdeuse, e atópase.

CAPÍTULO 16

1 E dixo tamén aos seus discípulos: " Había un home rico que tiña un mordomo; e o mesmo foi acusado ante el de que malgastara os seus bens.
2 E chamouno e díxolle: -"Como é que escoito isto de ti? dá conta da túa administración; pois xa non podes ser maiordomo.
3 Entón o maiordomo dixo dentro de si: Que farei? porque o meu señor quitame a custodia: non podo cavar; suplicar estou avergoñado.
4 Estou decidido que facer para que, cando me expulsen da administración, me reciban nas súas casas.
5 Entón chamou a cada un dos debedores do seu señor e díxolle ao primeiro: "Canto lle debes ao meu señor?
6 E dixo: "Cen medidas de aceite". E díxolle: Colle a túa factura, senta axiña e escribe cincuenta.
7 Entón díxolle a outro: E ti canto debes? E dixo: Cen medidas de trigo. E díxolle: Colle a túa factura e escribe oitenta.
8 E o señor eloxiou ao administrador inxusto, porque fixera con prudencia, pois os fillos deste mundo son na súa xeración máis sabios que os fillos da luz.
9 E dígovos: Facedevos amigos do mamón da iniquidade; para que, cando fallas, te reciban en moradas eternas.
10 O que é fiel no mínimo é fiel tamén no moito; e o que é inxusto no máis mínimo, tamén é inxusto no moito.
11 Se, polo tanto, non foches fieis no mamón inxusto, quen confiará na túa confianza as verdadeiras riquezas?
12 E se non foches fiel no que é doutro home, quen che dará o que é teu?
13 Ningún servo pode servir a dous amos, porque ou odiará a un e amará ao outro; ou ben agarrarase a un e desprezará o outro. Non podedes servir a Deus e a mamón.
14 E tamén os fariseos, que eran cobizosos, escoitaron todas estas cousas, e mofáronse del.
15 E díxolles: " Vós sodes os que vos xustificades ante os homes; pero Deus coñece os vosos corazóns, porque o que é moi estimado entre os homes é abominación ante Deus.
16 A lei e os profetas estiveron ata Xoán: dende aquela predícase o reino de Deus, e todo o mundo se apresura a el.
17 E é máis doado que o ceo e a terra pasen, que fallar un título da lei.
18 Quen repudia á súa muller e se casa con outra, comete adulterio;
19Había un home rico, que ía vestido de púrpura e de liño fino, e facíase un suntuoso todos os días.
20 E había un mendigo chamado Lázaro, que estaba deitado á súa porta, cheo de feridas.
21 E desexando alimentarse das migallas que caían da mesa do rico, ademais viñeron os cans e lambáronlle as llagas.
22 E aconteceu que o mendigo morreu e foi levado polos anxos no seo de Abraham: o rico tamén morreu e foi sepultado;
23 E no inferno ergueu os ollos, estando en tormentos, e viu de lonxe a Abraham e a Lázaro no seu seo.
24 E berrou e dixo: "Pai Abraham, ten piedade de min e envía a Lázaro para que molle a punta do seu dedo na auga e refresque a miña lingua; pois estou atormentado nesta chama.
25 Pero Abraham díxolle: "Fillo, lembra que en vida recibiches as túas cousas boas, e Lázaro tamén as malas; pero agora el está consolado e ti estás atormentado".
26 E ademais de todo isto, entre nós e vós hai un gran abismo arranxado: para que os que queiran pasar de aquí a vós non poidan; tampouco nos poden pasar, iso viría de alí.
27 Entón dixo: "Pégoche, pai, que o envíes á casa de meu pai.
28 Porque teño cinco irmáns; para que lles dea testemuño, para que non cheguen tamén a este lugar de tormento.
29 Abraham díxolle: "Teñen a Moisés e aos profetas; que os escoiten.
30 E dixo: "Non, pai Abraham; pero se un dos mortos acudiu a eles, arrepentiranse".

31 E díxolle: "Se non oen a Moisés e aos profetas, tampouco se convencerán, aínda que alguén resucite de entre os mortos".

CAPÍTULO 17

1 Entón díxolles aos discípulos: " É imposible que veñan as ofensas; pero ai de quen veñen!
2 Mellor lle valía que lle colgasen ao pescozo unha pedra de muíño e o botase ao mar, que ofender a un destes pequenos.
3 Tende coidado: se o teu irmán peca contra ti, repréndeo; e se se arrepinte, perdóao.
4 E se peca contra ti sete veces ao día e sete veces ao día volve a ti, dicindo: "Arrento; perdoarás.
5 E os apóstolos dixéronlle ao Señor: Aumenta a nosa fe.
6 E dixo o Señor: " Se tiveses fe coma un gran de mostaza, poderías dicirlle a este sicamín: "Arranchate da raíz e plántache no mar; e debería obedecerche.
7 Pero quen de vós, tendo un criado arando ou apacentando o gando, lle dirá pouco a pouco, cando veña do campo: "Vai e senta a comer?"
8 E non lle dirá máis ben: "Prepara con que cear, cíñete e sérveme ata que comia e beba; e despois comerás e beberás?
9 Agradece a ese servo porque fixo o que lle mandaron? eu non.
10 Así tamén vós, cando teñades feito todas as cousas que vos mandaron, dides: Somos servos inútiles; fixemos o que era o noso deber.
11 E aconteceu que, cando ía a Xerusalén, pasou polo medio de Samaria e Galilea.
12 E cando entraba nunha aldea, atopáronse con el dez homes leprosos, que estaban lonxe:
13 E alzaron a voz e dixeron: Xesús, Mestre, ten piedade de nós.
14 E ao velos, díxolles: " Ide mostrádevos aos sacerdotes". E aconteceu que, mentres ían, foron limpos.
15 E un deles, ao ver que estaba curado, volveu atrás e glorificou a Deus a gran voz.
16 E botouse a boca boca arriba aos seus pés, dándolle grazas: era samaritano.
17 E respondendo Xesús, dixo: Non foron dez limpos? pero onde están os nove?
18 Non hai quen volvese dar gloria a Deus, salvo este forasteiro.
19 E díxolle: Levántate, vai: a túa fe púxote.
20 E cando lle preguntaron os fariseos cando viría o reino de Deus, respondeulles e dixo: O reino de Deus non vén con observación.
21 Tampouco dirán: Velaquí! ou, velaí! pois, velaquí, o reino de Deus está dentro de ti.
22 E díxolles aos discípulos: " Virán días en que desexaredes ver un dos días do Fillo do Home, e non o veredes".
23 E diránche: Mirade aquí. ou, mira alí: non vaias detrás deles, nin os sigas.
24 Porque como o raio, que alumea por unha parte debaixo do ceo, brilla ata a outra parte debaixo do ceo; así tamén será o Fillo do Home no seu día.
25 Pero antes ten que sufrir moitas cousas e ser rexeitado desta xeración.
26 E como foi nos días de Noé, así será tamén nos días do Fillo do Home.
27Comeron, beberon, casaron con mulleres, foron dados en casamento, ata o día en que Noé entrou na arca, e chegou o diluvio e destruíunos a todos.
28 Do mesmo xeito que foi nos días de Lot; comían, bebían, compraban, vendían, plantaban, construían;
29 Pero o mesmo día en que Lot saíu de Sodoma choveu lume e xofre do ceo e destruíunos a todos.
30 Así será o día en que se revele o Fillo do Home.
31 Nese día, o que estea na azotea e as súas cousas na casa, non baixe a levala; e o que estea no campo, tampouco volva atrás.
32 Lémbrate da muller de Lot.
33 Quen busque salvar a súa vida, perderaa; e quen perda a súa vida, conservaraa.
34 Dígovos que esa noite haberá dous homes nun leito; un será tomado e o outro será deixado.
35 Dúas mulleres moerán xuntas; un será tomado e o outro deixado.
36 Dous homes estarán no campo; un será tomado e o outro deixado.
37 E eles responderon e dixéronlle: Onde, Señor? E díxolles: Onde estea o corpo, alí reuniranse as aguias.

CAPÍTULO 18

1 E faloulles unha parábola para este fin, que os homes deben orar sempre e non desfallecer;
2 Dicindo: « Había nunha cidade un xuíz que non temía a Deus, nin tiña en conta aos homes.
3 E había unha viúva naquela cidade; e ela achegouse a el, dicindo: Vingade-me do meu adversario.
4 E non quixo por un tempo, pero despois dixo dentro de si: "Aínda que non teño temor a Deus, nin respecto aos homes;
5Porque esta viúva me molesta, vingareina, para que non me canse coa súa continua chegada.
6 E dixo o Señor: Escoitade o que di o xuíz inxusto.
7 ¿E non vai vingar Deus aos seus propios elixidos, que claman a el día e noite, aínda que lles soporta?
8 Dígovos que pronto os vingará. Non obstante, cando veña o Fillo do Home, atopará fe na terra?
9 E falou esta parábola a algúns que confiaban en si mesmos en que eran xustos e desprezaban aos demais:
10 Dous homes subiron ao templo para orar; o un fariseo e o outro publicano.
11 O fariseo púxose de pé e orou consigo mesmo: "Deus, agradézoche que non son como os demais homes, ladrones, inxustos, adúlteros, nin sequera como este publicano".
12 Xaxúno dúas veces á semana, dou décimos de todo o que posúo.
13 E o publicano, que estaba lonxe, non quixo levantar nin os seus ollos ao ceo, senón que bateu o seu peito, dicindo: Deus ten misericordia de min pecador.
14 Dígovos que este baixou á súa casa xustificado antes que o outro, porque todo aquel que se exalta será humillado; e o que se humilla será exaltado.
15 E trouxéronlle tamén nenos, para que os tocase;
16 Pero Xesús chamounos a el e díxolles: " Deixade que os nenos veñan a min, e non lles prohibades, porque dos tales é o reino de Deus".

17 En verdade dígovos que quen non reciba o reino de Deus coma un neno, non entrará nel.
18 E un xefe preguntoulle, dicindo: Mestre bo, que debo facer para herdar a vida eterna?
19 Xesús díxolle: Por que me chamas bo? ningún é bo, salvo un, é dicir, Deus.
20 Ti coñeces os mandamentos: Non cometas adulterio, Non mates, Non roubes, Non deas falso testemuño, Honra a teu pai e á túa nai.
21 E dixo: "Todo isto gardeino dende a miña mocidade.
22 Cando oíu Xesús estas cousas, díxolle: " Aínda che falta unha cousa: vende todo o que tes e reparte entre os pobres e terás un tesouro no ceo; e ven, sígueme".
23 E cando oíu isto, púxose moi triste, porque era moi rico.
24 E cando Xesús viu que estaba moi triste, dixo: " ¡Que difícil entrarán os que teñen riquezas no reino de Deus!
25 Porque é máis fácil que un camelo pase polo ollo dunha agulla, que un rico entrar no reino de Deus.
26 E os que o escoitaron dixeron: Entón, quen pode salvarse?
27 E dixo: " O que é imposible para os homes é posible para Deus".
28 Entón Pedro dixo: "Velaí, deixamos todo e seguimoste".
29 E díxolles: En verdade dígovos que non hai ninguén que deixou casa, nin pais, nin irmáns, nin muller, nin fillos, polo reino de Deus.
30 Quen non recibirá moitas máis neste tempo presente, e no mundo que vén a vida eterna.
31 Entón colleu para el os doce e díxolles: " Velaí, subimos a Xerusalén, e cumpriranse todas as cousas que están escritas polos profetas sobre o Fillo do Home".
32 Porque será entregado aos xentís e será burlado, insultado e cuspido sobre:
33 E azotaráno e matarán, e resucitará ao terceiro día.
34 E non entendían nada destas cousas, e esta palabra estaba oculta para eles, nin sabían as cousas que se dicían.
35 E aconteceu que cando estaba preto de Xericó, un cego sentou á beira do camiño pedindo:
36 E ao oír pasar a multitude, preguntou que quería dicir.
37 E dixéronlle que Xesús de Nazaret pasaba por alí.
38 E berrou, dicindo: Xesús, Fillo de David, ten piedade de min.
39 E os que ían diante increpárono para que calase, pero el gritou moito máis: Fillo de David, ten piedade de min.
40 E Xesús púxose de pé e mandou que o levasen a el; e cando se achegou, preguntoulle:
41 Dicindo: Que queres que che faga? E dixo: Señor, para que recobra a vista.
42 Xesús díxolle: " Recibe a vista: a túa fe salvote".
43 E inmediatamente recobrou a vista e seguiuno, glorificando a Deus; e todo o pobo, ao velo, louvaba a Deus.

CAPÍTULO 19

1 E Xesús entrou e pasou por Xericó.
2 E velaquí, había un home chamado Zaqueo, que era o xefe dos publicanos, e era rico.
3 E buscou ver a Xesús quen era; e non puido pola prensa, porque era pouco de estatura.
4 E foi correndo diante, e subiu a un sicomoro para velo, porque ía pasar por alí.
5 E cando chegou Xesús ao lugar, levantou a vista, viuno e díxolle: Zaqueo, apúrate e baixa. porque hoxe teño que estar na túa casa.
6 E apurouse, baixou e recibiuno con alegría.
7 E cando o viron, todos murmuraban, dicindo: Que foi para ser hóspede cun home que é pecador.
8 E Zaqueo púxose de pé e díxolle ao Señor: Velaquí, Señor, a metade dos meus bens dou aos pobres; e se lle quitei algunha cousa a algún home por falsa acusación, restituílo catro veces.
9 E Xesús díxolle: " Hoxe chegou a salvación a esta casa, pois tamén el é fillo de Abraham.
10 Porque o Fillo do home veu a buscar e a salvar o que estaba perdido.
11 E ao escoitar estas cousas, engadiu e falou unha parábola, porque estaba preto de Xerusalén e porque pensaban que o reino de Deus aparecería inmediatamente.
12 El dixo, pois, un home nobre foi a un país afastado para recibir para si un reino e volver.
13 E chamou aos seus dez servos, entregoulles dez libras e díxolles: "Ocupade ata que eu veña".
14 Pero os seus cidadáns odiárono e enviaron unha mensaxe detrás del, dicindo: Non queremos que este home reine sobre nós.
15 E aconteceu que cando volveu, despois de recibir o reino, mandou chamar a estes servos a quen lles dera o diñeiro, para que puidese saber canto gañara cada un co comercio.
16 Entón veu o primeiro, dicindo: Señor, a túa libra gañou dez libras.
17 E díxolle: -"Ben, bo servo: porque fuches fiel en moi pouco, tes autoridade sobre dez cidades.
18 E chegou o segundo, dicindo: Señor, a túa libra gañou cinco libras.
19 E díxolle igualmente: "Ten tamén ti sobre cinco cidades".
20 E veu outro, dicindo: Señor, velaquí a túa libra, que teño gardada nun pano.
21 Porque eu te temía, porque es un home austero: colles o que non deitaches e colles o que non sementas.
22 E díxolle: "Pola túa boca xulgarei, servo malvado". Sabías que eu era un home austero, tomando o que non deitaba e recollendo o que non sementaba:
23 Por que, entón, non deches o meu diñeiro no banco, para que, cando viñese, esixise o meu con usura?
24 E díxolles aos que estaban alí: "Quitádelle a libra e dálle ao que teña dez libras".
25 (E dixéronlle: Señor, ten dez libras).
26 Pois dígovos que a todo o que ten será dado; e ao que non ten, ata o que ten será quitado.
27 Pero aqueles meus inimigos, que non querían que eu reinase sobre eles, trae aquí e mátaos diante de min.
28 E despois de falar así, foi diante, subindo a Xerusalén.
29 E aconteceu que cando chegou preto de Betfagé e Betania, no monte chamado monte das Olivas, enviou dous dos seus discípulos:
30 Dicindo: "Ide á aldea de en fronte; no que ao entrar atoparedes un poldro atado, no que aínda non sentou ninguén: soltao e tráeo ata aquí.
31 E se alguén vos pregunta: Por que o soltades? así lle diredes: Porque o Señor ten necesidade del.
32 E os enviados foron e atoparon como el lles dixo.

33 E mentres soltaban o poldro, os seus donos dixéronlles: Por que soltades o poldro?
34 E eles dixeron: O Señor ten necesidade del.
35 E levárono a Xesús, e botaron as súas vestiduras sobre o poldro e puxéronlle a Xesús sobre el.
36 E mentres el ía, estenderon as súas roupas polo camiño.
37 E cando se achegou, aínda agora no descenso do monte das Oliveiras, toda a multitude dos discípulos comezou a alegrarse e loar a Deus en gran voz por todas as obras poderosas que viran;
38 Dicindo: Bendito sexa o Rei que vén no nome do Señor: paz no ceo e gloria no máis alto.
39 E algúns fariseos de entre a multitude dixéronlle: Mestre, reprende aos teus discípulos.
40 E el respondeu e díxolles: Dígovos que, se estes calan, as pedras berrarían inmediatamente.
41 E cando se achegou, mirou a cidade e chorou por ela:
42 Dicindo: " Se ti soubeses, polo menos nestes días, as cousas que pertencen á túa paz! pero agora están agochados dos teus ollos.
43 Pois virán sobre ti días nos que os teus inimigos botarán unha fosa arredor de ti, te rodearán e te manterán por todas partes.
44 E deitarache a terra, e os teus fillos dentro de ti; e non deixarán en ti pedra sobre pedra; porque non coñecías o tempo da túa visita.
45 E entrou no templo, e comezou a botar fóra aos que vendían e aos que compraban;
46 Dicíndolles: " Está escrito: A miña casa é a casa de oración; pero vós fixestes dela unha cova de ladróns".
47 E ensinaba a diario no templo. Pero os sumos sacerdotes e os escribas e o xefe do pobo procuraban destruílo,
48 E non atopaban o que podían facer, porque todo o pobo estaba moi atento para escoitalo.

CAPÍTULO 20

1 E aconteceu que un daqueles días, mentres ensinaba á xente no templo e predicaba o evanxeo, os sumos sacerdotes e os escribas viñeron sobre el cos anciáns,
2 E faloulle, dicindo: Díganos, con que autoridade fas estas cousas? ou quen é o que che deu esta autoridade?
3 El respondeu e díxolles: Eu tamén vos preguntarei unha cousa; e contestame:
4 O bautismo de Xoán, foi do ceo ou dos homes?
5 E razoaban entre si, dicindo: Se dicimos: Do ceo; el dirá: ¿Por que non o crestes?
6 Pero se dicimos: Dos homes; todo o pobo apedrearanos, porque están convencidos de que Xoán era un profeta.
7 E eles responderon que non sabían de onde era.
8 E díxolles Xesús: Nin vos digo con que autoridade fago estas cousas.
9 Entón comezou a falarlle á xente esta parábola; Un home plantou unha viña, deixouna a labradores e marchou a un país afastado por moito tempo.
10 E no seu momento enviou un criado aos labradores para que lle deran do froito da viña;
11 E mandou outra vez outro criado, e eles tamén o golpearon e implorárono con vergoña e despediuno baleiro.
12 E mandou outra vez a un terceiro, e eles tamén o feriron e expulsárono.
13 Entón o señor da viña díxolle: "Que fago? Enviarei o meu fillo amado: quizais o reverencian cando o vexan.
14 Pero os labradores, cando o viron, discutían entre si, dicindo: Este é o herdeiro: veña, matámolo, para que a herdanza sexa nosa.
15 Botárono da viña e matárono. Que lles fará, pois, o señor da viña?
16 El virá e destruirá a estes labradores, e dará a viña a outros. E cando o oíron, dixeron: Deus o libre.
17 E mirándoos e díxolles: -" ¿Que é entón isto que está escrito: A pedra que rexeitaron os canteiros, converteuse na cabeza do ángulo?
18 Quen caia sobre esa pedra será quebrado; pero sobre quen caia, moerá a po.
19 E os sumos sacerdotes e os escribas procuraban na mesma hora impoñerlle as mans; e temían ao pobo, pois decatáronse de que falara contra eles esta parábola.
20 E vixiárono, e enviaron espías, que se finxisen homes xustos, para apoderarse das súas palabras, para entregalo ao poder e autoridade do gobernador.
21 E preguntáronlle, dicindo: Mestre, sabemos que dis e ensinas ben, nin aceptas a persoa de ninguén, senón que ensinas verdadeiramente o camiño de Deus.
22 É lícito para nós dar tributo ao César, ou non?
23 Pero el decatouse da súa astucia e díxolles: Por que me tentades?
24 Móstrame un céntimo. De quen ten a imaxe e subscrición? Eles responderon e dixeron: Do César.
25 E díxolles: " Dádelles, pois, ao César o que é do César, e a Deus o que é de Deus".
26 E non puideron apoderarse das súas palabras diante do pobo, e marabilláronse da súa resposta e calaron.
27 Entón achegáronse a el algúns dos saduceos, que negan que haxa resurrección; e preguntáronlle:
28 Dicindo: Mestre, Moisés escribiunos: Se o irmán dun alguén morre, tendo muller, e morre sen fillos, que o seu irmán tome a súa muller e dea descendencia ao seu irmán.
29 Había, pois, sete irmáns, e o primeiro tomou muller e morreu sen fillos.
30 E o segundo levouna por muller e morreu sen fillos.
31 E o terceiro colleuna; e do mesmo xeito tamén os sete: e non deixaron fillos e morreron.
32 Por último morreu tamén a muller.
33 Polo tanto, na resurrección, de quen deles é a muller? pois sete tíñaa por muller.
34 E respondendo Xesús, díxolles: Os fillos deste mundo casan e son casados.
35 Pero os que serán considerados dignos de obter ese mundo e a resurrección de entre os mortos, nin se casan nin se casan:
36 Tampouco poden morrer máis: porque son iguais aos anxos; e son fillos de Deus, sendo fillos da resurrección.
37 Agora que os mortos resucitaron, incluso Moisés amosou no arbusto cando chamou ao Señor Deus de Abraham, Deus de Isaac e Deus de Xacob.
38 Porque non é Deus dos mortos, senón dos vivos, porque todos viven para el.
39 Entón respondendo algúns dos escribas dixeron: Mestre, ben dixeches.
40 E despois non se atreveron a facerlle ningunha pregunta.
41 E díxolles: Como din que Cristo é fillo de David?

42 E o propio David di no libro dos Salmos: "Díxolle o Señor ao meu Señor: Senta á miña dereita.
43 Ata que faga dos teus inimigos o teu estrado dos pés.
44 Por iso David chámalle Señor, como é entón o seu fillo?
45 Entón, ante o público de todo o pobo, díxolles aos seus discípulos:
46 Coidado cos escribas, que desexan andar vestidos con longas túnicas, e adoran os saúdos nos mercados, os asentos máis altos nas sinagogas e as salas principais nas festas;
47 Os cales devoran as casas das viúvas, e fan longas oracións para un espectáculo: as mesmas recibirán unha condena maior.

CAPÍTULO 21

1 E levantou a vista e viu que os ricos botaban os seus agasallos no tesouro.
2 E viu tamén a unha viúva pobre que botaba alí dous ácaros.
3 E dixo: En verdade dígovos que esta pobre viúva botou máis ca todos.
4 Porque todos estes teñen da súa abundancia entregados ás ofrendas de Deus;
5 E mentres algúns falaban do templo, como estaba adornado con pedras preciosas e agasallos, dixo:
6 En canto a estas cousas que ves, chegarán días nos que non quedará pedra sobre pedra que non sexa derrubada.
7 E preguntáronlle: Mestre, pero cando serán estas cousas? e que sinal haberá cando estas cousas sucedan?
8 E dixo: " Coidado de que non vos enganen; porque moitos virán no meu nome e dirán: Eu son o Cristo; e o tempo achégase: non vaiades, pois, detrás deles.
9 Pero cando oiades falar de guerras e conmocións, non vos asustedes, porque estas cousas deben suceder primeiro; pero o final non é pouco a pouco.
10 Entón díxolles: " Alzarase unha nación contra unha nación e un reino contra un reino".
11 E haberá grandes terremotos en diversos lugares, fames e pestes; e haberá espectáculos temibles e grandes sinais do ceo.
12 Pero antes de todo isto, imporán as súas mans sobre vós e perseguiránvos, entregándovos ás sinagogas e nos cárceres, sendo levados ante reis e gobernantes por mor do meu nome.
13 E volverá para ti como testemuño.
14 Así que, poñédeo no voso corazón, non meditades ante o que contestaredes:
15Porque dareiche boca e sabedoría, que todos os teus adversarios non poderán contrarrestar nin resistir.
16 E seredes traizoados tanto polos pais, coma polos irmáns, polos parentes e polos amigos; e algúns de vós farán matar.
17 E seredes odiados por todos os homes polo meu nome.
18 Pero non perecerá nin un cabelo da túa cabeza.
19 Coa vosa paciencia posúedes as vosas almas.
20 E cando vexades Xerusalén rodeada de exércitos, sabede que a súa desolación está próxima.
21 Entón os que están en Xudea foxen aos montes; e que saian os que están no medio; e que non entren nel os que están nos países.
22 Porque estes son os días de vinganza, para que se cumpran todas as cousas que están escritas.
23 ¡Pero ai das que están encintas e das que amamantan naqueles días! porque haberá grande angustia na terra e ira sobre este pobo.
24 E caerán polo gume da espada e serán levados cativos a todas as nacións, e Xerusalén será pisada polos xentís ata que se cumpran os tempos dos xentís.
25 E haberá sinais no sol, na lúa e nas estrelas; e sobre a terra angustia das nacións, con perplexidade; o mar e as ondas ruxindo;
26 Os corazóns dos homes fallan por medo e por velar polas cousas que veñen sobre a terra, porque os poderes do ceo serán sacudidos.
27 E entón verán ao Fillo do Home vir nunha nube con poder e gran gloria.
28 E cando estas cousas comecen a suceder, mirade cara arriba e erguede a cabeza; porque a túa redención está próxima.
29 E faloulles unha parábola; Velaquí a figueira e todas as árbores;
30 Cando agora brotan, vedes e sabedes por vós mesmos que o verán xa está preto.
31 Así mesmo vós, cando vexades acontecer estas cousas, sabedes que o reino de Deus está preto.
32 En verdade dígovos que esta xeración non pasará ata que todo se cumpra.
33 O ceo e a terra pasarán, pero as miñas palabras non pasarán.
34 E teñades coidado de vós mesmos, para que en ningún momento os vosos corazóns se sobrecarguen de excesos, borracheiras e preocupacións desta vida, e que ese día chegue sobre vós sen darse conta.
35 Porque como unha trampa virá sobre todos os que habitan sobre a faz de toda a terra.
36 Velade, pois, e orade sempre, para que sexades considerados dignos de escapar de todas estas cousas que acontecerán e de estar diante do Fillo do Home.
37 E de día estaba ensinando no templo; e de noite saíu e quedou no monte que se chama o monte das Oliveiras.
38 E todo o pobo veu a el pola mañá cedo no templo, para escoitalo.

CAPÍTULO 22

1Achegábase a festa dos pans ázimos, que se chama a Pascua.
2 E os sumos sacerdotes e os escribas procuraban como matalo; pois temían á xente.
3Entón Satanás entrou en Xudas, chamado Iscariote, que era do número dos doce.
4 E foi e falou cos sumos sacerdotes e os capitáns, como podía entregalo.
5 E alegraronse e fixeron pacto de darlle diñeiro.
6 E prometeu e buscou a oportunidade de traizoalo ante a ausencia da multitude.
7Entón chegou o día dos pans ázimos, cando había que matar a Pascua.
8 E enviou a Pedro e a Xoán, dicindo: " Ide e prepáranos a Pascua para que comemos".
9 E eles dixéronlle: Onde queres que preparemos?

10 E díxolles: " Velaí, cando entredes na cidade, atoparase con vós un home que leva unha xerra de auga; ségueo ata a casa na que entra.
11 E dirédeslle ao home da casa: "O Mestre diche: Onde está a habitación onde comerei a Pascua cos meus discípulos?"
12 E mostrarache un gran aposento alto amueblado: alí preparalo.
13 E foron e atoparon como lles dixera, e prepararon a Pascua.
14 E cando chegou a hora, sentou e os doce apóstolos con el.
15 E díxolles: Con ganas de comer esta Pascua convosco antes de sufrir.
16 Pois dígovos que xa non comerei del ata que se cumpra no reino de Deus.
17 E colleu a copa, deu grazas e dixo: Tomade isto e repárdeo entre vós.
18 Pois dígovos que non beberei do froito da vide ata que chegue o reino de Deus.
19 E colleu pan, deu grazas, partiuno e deulles, dicindo: Este é o meu corpo que é entregado por vós; facede isto en lembranza de min.
20 Tamén o cáliz despois da cea, dicindo: Este cáliz é o novo pacto no meu sangue, que se derrama por vós.
21 Pero velaquí, a man do que me traizoa está comigo na mesa.
22 E verdadeiramente o Fillo do home vai, como estaba determinado, pero ai de aquel home polo que é traizoado!
23 E comezaron a preguntarse entre eles cal deles era o que debía facer isto.
24 E tamén houbo unha contenda entre eles, cal deles debería ser considerado o máis grande.
25 E díxolles: " Os reis dos xentís dominan sobre eles; e os que exercen autoridade sobre eles chámanse benfeitores.
26 Pero vós non serédes así: pero o que sexa máis grande entre vós, que sexa como o máis novo; e o que é o principal, como o que serve.
27 Porque cal é maior, o que está sentado á mesa ou o que serve? non é o que está sentado á comida? pero eu estou entre vós coma o que serve.
28 Sodes os que permanecestes comigo nas miñas tentacións.
29 E púñovos un reino, como o meu Pai me designou;
30 Para que comas e bebas na miña mesa no meu reino, e sentades en tronos para xulgar as doce tribos de Israel.
31 E o Señor dixo: Simón, Simón, velaquí, Satanás quixo terte para peneirarte coma o trigo.
32 Pero eu roguei por ti para que non falte a túa fe; e cando te convertas, fortalece aos teus irmáns.
33 E díxolle: "Señor, estou disposto a ir contigo, tanto á cadea como á morte".
34 E dixo: " Dígoche, Pedro: o galo non cantará hoxe, antes de que negues tres veces que me coñeces".
35 E díxolles: " Cando vos enviei sen bolso, bolso e zapatos, non vos faltou algo? E eles dixeron: Nada.
36 Entón díxolles: " Agora, o que teña unha bolsa, que a tome e tamén a súa bolsa; e quen non teña espada, que venda o seu vestido e compre un".
37 Pois dígovos que o que está escrito aínda ten que cumprirse en min: e foi contado entre os transgresores, porque as cousas que me conciernen teñen un fin.
38 E eles dixeron: Señor, velaquí dúas espadas. E díxolles: " Abonda".
39 E saíu e foise, como era habitual, ao monte das Oliveiras; e os seus discípulos tamén o seguían.
40 E cando estaba no lugar, díxolles: Orade para que non caiades na tentación.
41 E apartouse deles preto dunha pedra, axeonllouse e orou:
42 Dicindo: " Pai, se queres, aparta de min esta copa; pero non se faga a miña vontade, senón a túa".
43 E apareceulle un anxo do ceo, que o fortalecía.
44 E estando en agonía, rezaba con máis fervor, e a súa suor era coma se fosen grandes pingas de sangue que caían ao chan.
45 E cando se levantou da oración e chegou aos seus discípulos, atopounos durmindo de tristeza.
46 E díxolles: " Por que durmides? Levántate e ora, para que non caias na tentación.
47 E mentres aínda falaba, velaquí unha multitude, e o que se chamaba Xudas, un dos doce, foi diante deles e achegouse a Xesús para bicalo.
48 Pero Xesús díxolle: Xudas, traizoas o Fillo do home cun bico?
49 Cando os que estaban ao seu redor viron o que ía seguir, dixéronlle: Señor, imos ferir coa espada?
50 E un deles golpeou o servo do sumo sacerdote e cortoulle a orella dereita.
51 E Xesús respondeu e dixo: " Pasade ata aquí". E tocoulle a orella e curouno.
52 Entón Xesús díxolles aos sumos sacerdotes, aos xefes do templo e aos anciáns que se achegaron a el: Saídes como contra un ladrón con espadas e bastóns?
53 Cando estaba todos os días contigo no templo, non tendestes as mans contra min, pero esta é a túa hora e o poder das tebras.
54 Entón colleronno, levárono e levárono á casa do sumo sacerdote. E Pedro seguiu de lonxe.
55 E cando acenderon un lume no medio da sala e sentáronse xuntos, Pedro sentouse entre eles.
56 Pero unha criada observouno mentres estaba sentado xunto ao lume.
57 E negouno, dicindo: Muller, non o coñezo.
58 E despois un pouco outro viuno e díxolle: Ti tamén es deles. E Pedro dixo: Home, eu non o son.
59 E aproximadamente unha hora despois outro afirmou con confianza, dicindo: Certamente este tamén estaba con el, porque é galileo.
60 E Pedro dixo: Home, non sei o que dis. E inmediatamente, mentres aínda falaba, o galo cantou.
61 E o Señor volveuse e mirou a Pedro. E Pedro lembrouse da palabra do Señor, como lle dixera: Antes de que cante o gallo, me negarás tres veces.
62 E saíu Pedro e chorou amargamente.
63 E os homes que sostiñan a Xesús mofáronse del, e batérono.
64 E vendándolle os ollos, golpeáronlle na cara e preguntáronlle, dicindo: Profetiza, quen é o que te golpeou?
65 E moitas outras cousas falaban blasfemadamente contra el.
66 E axiña que se fixo de día, xuntáronse os anciáns do pobo, os sumos sacerdotes e os escribas e levárono para o seu consello, dicindo:

67 Es ti o Cristo? cóntanos. E díxolles: Se vos digo, non creredes.
68 E se tamén vos pregunto, non me contestaredes nin me deixaredes ir.
69 En adiante sentarase o Fillo do Home á dereita do poder de Deus.
70 Entón todos eles dixeron: ¿Es ti entón o Fillo de Deus? E díxolles: Vós dis que eu son.
71 E eles dixeron: Que necesitamos máis testemuño? pois nós mesmos oímos falar da súa propia boca.

CAPÍTULO 23

1 E toda a multitude levantouse e levouno a Pilato.
2E comezaron a acusalo, dicindo: Atopamos a este pervirtiendo a nación e prohibíndolle dar tributo ao César, dicindo que el mesmo é Cristo Rei.
3 Pilato preguntoulle: "Es ti o rei dos xudeus? E el respondeulle e dixo: Ti o dis.
4Entón díxolles Pilato aos sumos sacerdotes e ao pobo: Non lle atopo ningunha culpa a este home.
5 E eles eran máis feroces, dicindo: El aviva o pobo, ensinando por toda a Xudía, comezando dende Galilea ata este lugar.
6 Cando oíu Pilato falar de Galilea, preguntou se aquel home era galileo.
7 E en canto soubo que pertencía á xurisdición de Herodes, mandouno a Herodes, que tamén estaba naquel tempo en Xerusalén.
8 E cando Herodes viu a Xesús, alegrouse moito, porque facía moito tempo que desexaba velo, porque oíra moitas cousas del; e esperaba ter visto algún milagre feito por el.
9 Entón preguntoulle con moitas palabras; pero non lle respondeu nada.
10 E os sumos sacerdotes e os escribas puxéronse de pé e acusárono con vehemencia.
11 Herodes e os seus homes de guerra deixárono en nada, burláronse del, vestiuno cunha túnica fermosa e mandouno de novo a Pilato.
12 E ese día Pilato e Herodes fixéronse amigos xuntos, porque antes estaban en inimizade entre eles.
13 E Pilato, cando reuniu os sumos sacerdotes, os gobernantes e o pobo,
14 Díxolles: "Troxéchesme a este home, como quen perverte o pobo; e velaquí, eu, despois de examinalo diante de vós, non atopei ningún fallo en este home en canto a cousas das que o acusas.
15 Non, nin Herodes, porque eu te enviei a el; e, velaquí, non se lle fai nada digno de morte.
16Por iso castigareino e soltareino.
17 (Porque por necesidade ten que soltarlles un na festa.)
18 E gritaron á vez, dicindo: Fáxate deste home e solta-nos a Barrabás.
19 (Quen por unha certa sedición feita na cidade e por asasinato foi echado no cárcere.)
20Entón Pilato, disposto a soltar a Xesús, volveu falarlles.
21 Pero eles berraban, dicindo: Crucificao, crucificao.
22 E díxolles por terceira vez: Por que, que mal fixo? Non atopei nel ningunha causa de morte: por iso castigareino e deixarei marchar.
23 E foron instantáneamente con grandes voces, esixindo que fose crucificado. E as voces deles e dos sumos sacerdotes impuxéronse.
24 E Pilato deu sentencia para que fose como eles esixían.
25 E deixoulles en liberdade ao que por sedición e asasinato foi encarcerado, a quen eles desexaban; pero entregou a Xesús á súa vontade.
26 E mentres o levaban, colleron a un certo Simón, Cireneo, que saía do campo, e puxéronlle a cruz para que a levase despois de Xesús.
27 E seguiuno un gran grupo de xente e de mulleres, que tamén choraban e lamentaban del.
28 Pero Xesús volveuse a eles e díxolles: Fillas de Xerusalén, non choredes por min, senón chorade por vós mesmos e polos vosos fillos.
29 Pois velaquí, chegan días nos que dirán: "Felices as estériles, os ventres que nunca pariron, e os pechos que nunca deron de mamar".
30 Entón comezarán a dicirlles aos montes: Caeden sobre nós. e aos outeiros, Cúbrenos.
31 Porque se fan estas cousas nunha árbore verde, que se fará no seco?
32 E tamén houbo outros dous malhechores que levaron con el para ser condenados á morte.
33 E cando chegaron ao lugar chamado Calvario, alí crucificaron a el e aos malhechores, un á dereita e o outro á esquerda.
34 Entón Xesús dixo: " Pai, perdoaos; pois non saben o que fan. E repartiron os seus vestidos e botaron a sorte.
35 E o pobo quedou mirando. E os gobernantes tamén con eles morían del, dicindo: "Salvou a outros; que se salve a si mesmo, se é Cristo, o elixido de Deus.
36 E tamén os soldados mofáronse del, achegándose a el e ofrecéndolle vinagre,
37 E dicindo: Se ti es o rei dos xudeus, sálvate.
38 E tamén se escribiu sobre el unha inscrición en letras gregas, latinas e hebreas: ESTE É O REI DOS XUDEUS.
39 E un dos malfeitores que estaban aforcados insultouno, dicindo: Se ti es o Cristo, sálvate a ti e a nós.
40 Pero o outro, respondendo, reprochouno: "Non temes a Deus, xa que estás na mesma condena?"
41 E nós, de verdade, xustamente; porque recibimos a debida recompensa dos nosos feitos, pero este home non fixo nada malo.
42 E díxolle a Xesús: "Señor, lémbrate de min cando entres no teu reino".
43 E Xesús díxolle: " En verdade dígoche: hoxe estarás comigo no paraíso".
44 E era sobre a hora sexta, e houbo unha escuridade sobre toda a terra ata a hora nove.
45 E o sol escureceuse e o veo do templo rasgou no medio.
46 E cando Xesús clamou a gran voz, dixo: " Pai, encomendo o meu espírito nas túas mans; e dito isto, abandonou o espírito".
47 Cando o centurión viu o que acontecía, glorificou a Deus, dicindo: Certamente este era un home xusto.
48 E toda a xente que se xuntaba para aquel espectáculo, vendo o feito, bateuse no peito e volveu.
49 E todos os seus coñecidos, e as mulleres que o seguían dende Galilea, estaban de lonxe, contemplando estas cousas.

50 E velaquí, había un home chamado Xosé, conselleiro; e era un home bo e xusto:
51 (O mesmo non consentira o seu consello e obra;) era de Arimatea, cidade dos xudeus, que tamén esperaba o reino de Deus.
52 Este foi onda Pilato e suplicou o corpo de Xesús.
53 E levouno abaixo, envolveuno nun liño e púxoo nun sepulcro labrado na pedra, onde nunca antes se puxo un home.
54 E aquel día foi a preparación, e o sábado chegou.
55 E tamén as mulleres que viñeron con el dende Galilea, seguíronlle e viron o sepulcro e como estaba posto o seu corpo.
56 E volveron e prepararon aromas e ungüentos; e descansou o sábado segundo o mandamento.

CAPÍTULO 24

1 O primeiro día da semana, moi cedo pola mañá, chegaron ao sepulcro, levando consigo os aromas que prepararan.
2 E atoparon a pedra retirada do sepulcro.
3 E entraron e non atoparon o corpo do Señor Xesús.
4 E aconteceu que, como estaban moi perplexos por iso, velaquí, dous homes estaban xunto a eles con roupas brillantes:
5 E como tiñan medo e se inclinaban a cara á terra, dixéronlles: "¿Por que buscades entre os mortos o vivo?
6 Non está aquí, senón que resucitou: lembrade como vos falou cando aínda estaba en Galilea:
7 Dicindo: O Fillo do Home debe ser entregado en mans dos pecadores, ser crucificado e resucitar ao terceiro día.
8E acordáronse das súas palabras:
9 E volveu do sepulcro e contoulles todas estas cousas aos once e aos demais.
10 Foron María Magdalena, Xoana e María, a nai de Santiago, e outras mulleres que estaban con elas as que contaron estas cousas aos apóstolos.
11 E as súas palabras pareceronlles contos ociosos, e non as creron.
12 Entón ergueuse Pedro e correu ao sepulcro; e agachándose, viu os lenzos postos por eles mesmos, e marchou marabillado en si do que acontecera.
13 E velaquí, dous deles foron ese mesmo día a unha aldea chamada Emaús, que era de Xerusalén a uns sesenta estadios.
14 E falaron xuntos de todas estas cousas que aconteceran.
15 E aconteceu que, mentres conversaban e discutían, Xesús mesmo achegouse e foi con eles.
16 Pero os seus ollos estaban fixados para que non o coñecesen.
17 E díxolles: " ¿Que tipo de comunicacións son estas que tedes uns cos outros mentres andades e estades tristes?
18 E un deles, que se chamaba Cleopas, respondeulle: "Só ti es forasteiro en Xerusalén e non coñeces o que alí aconteceu nestes días?"
19 E díxolles: Que cousas? E eles dixéronlle: Sobre Xesús de Nazaret, que foi un profeta poderoso en obras e palabras diante de Deus e de todo o pobo.
20 E como os sumos sacerdotes e os nosos gobernantes o entregaron para que o condenasen a morte e o crucificaron.
21 Pero confiabamos en que fora el quen debía redimir a Israel, e ademais de todo isto, hoxe é o terceiro día desde que se fixeron estas cousas.
22 Si, e tamén algunhas mulleres da nosa compañía deixáronnos abraiar, as que estaban cedo no sepulcro;
23 E como non atoparon o seu corpo, viñeron dicindo que tamén tiveran unha visión de anxos, que dixeron que estaba vivo.
24 Algúns dos que estaban con nós foron ao sepulcro e atopárono tal como dixeran as mulleres, pero a el non o viron.
25 Entón díxolles: " Os tolos e lentos de corazón para crer todo o que dixeron os profetas.
26 Non debía Cristo sufrir estas cousas e entrar na súa gloria?
27 E comezando por Moisés e por todos os profetas, explicoulles en todas as Escrituras as cousas que se refiren a si mesmo.
28 E achegáronse á aldea, onde ían, e fixo coma se tivese ir máis lonxe.
29 Pero eles constrinxérono, dicindo: Quédese connosco, porque é cara á tarde e o día está moi esgotado. E entrou para quedarse con eles.
30 E aconteceu que, mentres estaba sentado á mesa con eles, colleu pan, bendiciuno, partiu e deulles.
31 E abríronlles os ollos e coñecéronо; e desapareceu da súa vista.
32 E dixéronse uns a outros: "¿Non ardeu o noso corazón dentro de nós mentres falaba connosco polo camiño e nos abría as Escrituras?
33 E levantáronse na mesma hora e volveron a Xerusalén, e atoparon aos once reunidos e aos que estaban con eles.
34 Dicindo: O Señor resucitou verdadeiramente e apareceuse a Simón.
35 E contaron o que se facían no camiño, e como era coñecido por eles ao partir o pan.
36 E mentres falaban así, Xesús mesmo púxose no medio deles e díxolles: A paz con vós.
37 Pero eles estaban aterrorizados e asustados, e supuxeron que viran un espírito.
38 E díxolles: " ¿Por que vos preocupades? e por que xorden pensamentos nos vosos corazóns?
39 Mirade as miñas mans e os meus pés, que son eu. pois un espírito non ten carne nin ósos, como vedes que teño.
40 E despois de falar así, mostroulles as mans e os pés.
41 E mentres eles aínda non crían pola alegría e se marabillaron, díxolles: " Tedes aquí algunha comida?
42 E déronlle un anaco de peixe asado e dun panal de mel.
43 E colleuno e comeu diante deles.
44 E díxolles: " Estas son as palabras que vos falei, cando aínda estaba convosco, que hai que cumprir todas as cousas que estaban escritas na lei de Moisés, nos profetas e nos salmos. concerniente a min.
45 Entón abriulles o entendemento para que entendesen as Escrituras,
46 E díxolles: Así está escrito, e así tiña que sufrir Cristo e resucitar de entre os mortos ao terceiro día.
47 E que o arrepentimento e a remisión dos pecados deberían ser predicados no seu nome entre todas as nacións, comezando por Xerusalén.
48 E vós sodes testemuñas destas cousas.

49 E velaquí, mando sobre vós a promesa do meu Pai, pero quedades na cidade de Xerusalén ata que sexades revestidos do poder do alto.
50 E levounos ata Betania, e ergueu as mans e bendiciunos.
51 E aconteceu que, mentres os bendiciu, separouse deles e levárono ao ceo.
52 E adoráronlle e volveron a Xerusalén con gran gozo:
53 E estaban continuamente no templo, louvando e bendicindo a Deus. Amén.

Xoán

CAPÍTULO 1

1 No principio era a Palabra, e a Palabra estaba con Deus, e a Palabra era Deus.
2 O mesmo foi no principio con Deus.
3 Todas as cousas foron feitas por el; e sen el non se fixo nada do que se fixo.
4 Nel estaba a vida; e a vida era a luz dos homes.
5 E a luz brilla nas tebras; e a escuridade non o comprendeu.
6 Houbo un home enviado de Deus, que se chamaba Xoán.
7 O mesmo veu como testemuña, para dar testemuño da Luz, para que todos os homes cresen por medio del.
8 El non era esa Luz, senón que foi enviado para dar testemuño desa Luz.
9 Esa era a verdadeira Luz, que ilumina a todo home que vén ao mundo.
10 El estaba no mundo, e o mundo foi feito por el, e o mundo non o coñeceu.
11 El veu aos seus, e os seus non o recibiron.
12 Pero a todos os que o recibiron, deulles o poder de facerse fillos de Deus, mesmo aos que cren no seu nome:
13 Que naceron non do sangue, nin da vontade da carne, nin da vontade do home, senón de Deus.
14 E o Verbo fíxose carne e habitou entre nós (e contemplamos a súa gloria, a gloria como do unigénito do Pai), chea de graza e verdade.
15 Xoán deu testemuño del, e berrou, dicindo: Este era aquel de quen eu falaba: o que vén despois de min é preferido antes que min;
16 E da súa plenitude recibimos todos, e graza por graza.
17 Porque a lei foi dada por Moisés, pero a graza e a verdade foron por Xesucristo.
18 Ninguén viu a Deus en ningún momento; o Fillo unigénito, que está no seo do Pai, declarouno.
19 E este é o relato de Xoán, cando os xudeus enviaron sacerdotes e levitas de Xerusalén para preguntarlle: Quen es ti?
20 E confesou, e non negou; pero confesou: Eu non son o Cristo.
21 E preguntáronlle: E entón? Es ti Elias? E el responde: Non son. Es ti ese profeta? E el respondeu: Non.
22 Entón dixéronlle: Quen es ti? para que lle demos resposta aos que nos enviaron. Que dis de ti mesmo?
23 El dixo: Eu son a voz de quen clama no deserto: Endereitade o camiño do Señor, como dixo o profeta Isaías.
24 E os enviados eran dos fariseos.
25 E preguntáronlle e dixéronlle: "Entón, por que bautizas, se non es ti o Cristo, nin Elías, nin o profeta?"
26 Xoán respondeulles: "Eu bautizo con auga; pero hai entre vós un que non coñecedes;
27 É o que vén detrás de min antes que min, a quen non son digno de soltarlle o peche do calzado.
28 Estas cousas foron feitas en Betábara, alén do Xordán, onde Xoán bautizaba.
29 Ao día seguinte Xoán viu a Xesús que se achegaba a el e díxolle: Velaquí o Año de Deus, que quita o pecado do mundo.
30 Este é aquel de quen dixen: "Despois de min vén un home que é preferido antes que min, porque foi antes que min".
31 E eu non o coñecía, pero para que se manifestase a Israel, por iso vin bautizando con auga.
32 E Xoán deu testemuño, dicindo: Vin o Espírito baixar do ceo coma unha pomba, e quedou sobre el.
33 E eu non o coñecía, pero o que me enviou bautizar con auga, díxome: Sobre quen vexas baixar o Espírito e permanecer sobre el, este é o que bautiza co Espírito Santo.
34 E vin, e dei constancia de que este é o Fillo de Deus.
35 O día seguinte, de novo, Xoán e dous dos seus discípulos puxéronse de pé;
36 E mirando a Xesús mentres camiñaba, dixo: Velaquí o Cordeiro de Deus.
37 E os dous discípulos oíronlle falar, e seguiron a Xesús.
38 Entón Xesús volveuse, viu que seguían e díxolles: Que buscades? Eles dixéronlle: Rabí (que quere dicir: Mestre) onde moras?
39 El díxolles: " Vende e velo. Viñeron e viron onde moraba, e quedaron con el aquel día, porque era sobre a hora décima.
40 Un dos dous que oíron falar a Xoán e o seguían, era Andrés, irmán de Simón Pedro.
41 Primeiro atopou o seu irmán Simón e díxolle: Atopamos o Mesías, que é, que se interpreta, o Cristo.
42 E levouno a Xesús. E cando Xesús virao, díxolle: Ti es Simón, fillo de Xona; chamarácheche Cefas, que por interpretación é unha pedra.
43 O día seguinte Xesús quería saír a Galilea e atopou a Filipe e díxolle: Sígueme.
44 Filipe era de Betsaida, cidade de Andrés e Pedro.
45 Filipe atopou a Natanael e díxolle: Atopamos a aquel de quen escribiron Moisés na Lei e os profetas: Xesús de Nazaret, fillo de Xosé.
46 Natanael díxolle: -¿Pode saír algo bo de Nazaret? Filipe díxolle: Veña e vela.
47Xesús viu que Natanael se achegaba a el e díxolle del: " Velaí un verdadeiro israelita, no que non hai engano".
48 Natanael díxolle: De onde me coñeces? Xesús respondeulle: Antes de que Felipe te chamase, cando estabas debaixo da figueira, vinte.
49 Natanael respondeulle: Rabí, ti es o Fillo de Deus. ti es o Rei de Israel.
50 Xesús respondeulle: " Porque che dixen: vin debaixo da figueira, cres? verás cousas maiores ca estas.
51 E díxolle: En verdade, en verdade dígoche: de aquí en diante veredes o ceo aberto e os anxos de Deus subindo e baixando sobre o Fillo do Home.

CAPÍTULO 2

1 E ao terceiro día houbo un casamento en Caná de Galilea; e alí estaba a nai de Xesús:
2 E tanto Xesús como os seus discípulos foron chamados ao matrimonio.
3 E cando querían viño, a nai de Xesús díxolle: Non teñen viño.
4 Díxolle Xesús: Muller, que teño eu que ver contigo? a miña hora aínda non chegou.
5 A súa nai díxolles aos servos: "Faide o que vos diga.

6 E alí puxéronse seis cántaros de pedra, segundo o modo da purificación dos xudeus, que conteñen dous ou tres firkins cada un.
7 Díxolles Xesús: Enchen de auga as potas. E enchíanas ata o bordo.
8 E díxolles: Saquen agora e lévanlle ao gobernador da festa. E levárono.
9 Cando o xefe da festa probou a auga que se facía viño e non sabía de onde era: (pero sabían os servos que tiraban a auga), o gobernador da festa chamou ao noivo.
10 E díxolle: "Todo o home bota o viño bo ao principio; e cando os homes ben beberon, entón o que é peor: pero ti gardastes o bo viño ata agora.
11 Este principio de milagres fixo Xesús en Caná de Galilea, e manifestou a súa gloria; e os seus discípulos creron nel.
12 Despois disto baixou a Cafarnaúm, el e a súa nai, os seus irmáns e os seus discípulos, e non permaneceron alí moitos días.
13 E chegou a Pascua dos xudeus, e Xesús subiu a Xerusalén.
14 E atopou no templo os que vendían bois, ovellas e pombas, e os cambiadores sentados:
15 E despois de facer un azoute de cordas pequenas, expulsounos a todos do templo, as ovellas e os bois; e derramou os cartos dos cambiadores e derrubou as mesas;
16 E díxolles aos que vendían pombas: " Levade de aquí estas cousas; non fagas da casa de meu Pai unha casa de mercadoría.
17 E os seus discípulos acordáronse de que estaba escrito: O celo da túa casa devoume.
18 Entón os xudeus dixéronlle: Que sinal nos mostras, xa que fas estas cousas?
19 Xesús respondeulles: " Destrude este templo, e en tres días eu o levantarei.
20 Entón os xudeus dixeron: "Este templo foi construído corenta e seis anos, e ti vas levantalo en tres días?
21 Pero el falaba do templo do seu corpo.
22 Cando resucitou de entre os mortos, os seus discípulos acordáronse de que lles dixera isto; e creron na Escritura e na palabra que Xesús dixera.
23 E cando estaba en Xerusalén na Pascua, no día da festa, moitos creron no seu nome, ao ver os milagres que facía.
24Pero Xesús non se comprometeu con eles, porque coñecía a todos os homes,
25 E non necesitaba que ninguén testemuñese do home, porque sabía o que había no home.

CAPÍTULO 3

1Había un home dos fariseos, chamado Nicodemo, un xefe dos xudeus:
2 O mesmo veu a Xesús de noite e díxolle: "Rabí, sabemos que ti es un mestre que vén de Deus; porque ninguén pode facer estes milagres que ti fai, a non ser que Deus estea con el".
3 Xesús respondeulle: " En verdade, en verdade che digo: se un home non nace de novo, non pode ver o reino de Deus".
4 Nicodemo díxolle: Como pode nacer un home cando é vello? pode entrar por segunda vez no ventre da súa nai e nacer?
5 Respondeu Xesús: " En verdade, en verdade dígoche: se o home non nace de auga e do Espírito, non pode entrar no reino de Deus.
6 O que nace da carne é carne; e o que nace do Espírito é espírito.
7 Non te sorprendas de que che dixen: Tes que nacer de novo.
8 O vento sopra onde quere, e escoitas o seu son, pero non sabes de onde vén nin a onde vai: así é todo aquel que nace do Espírito.
9 Nicodemo respondeu e díxolle: Como poden ser estas cousas?
10 Xesús respondeulle: -" Ti es un mestre de Israel e non sabes estas cousas?
11 En verdade, en verdade, dígoche: falamos o que sabemos e testemuñamos o que vimos; e non recibides a nosa testemuña.
12 Se vos contei cousas terrestres e non credes, como creredes, se vos falo das cousas celestiais?
13 E ninguén subiu ao ceo, senón o que baixou do ceo, o Fillo do home que está no ceo.
14 E como Moisés levantou a serpe no deserto, así debe ser levantado o Fillo do Home:
15 Para que quen cre nel non pereza, senón que teña vida eterna.
16 Porque tanto amou Deus ao mundo, que deu ao seu Fillo unigénito, para que quen cre nel non pereza, senón que teña vida eterna.
17 Porque Deus non enviou ao seu Fillo ao mundo para condenalo; senón para que o mundo por medio del se salve.
18 O que cre nel non é condenado, pero o que non cre xa está condenado, porque non creu no nome do Fillo unigénito de Deus.
19 E esta é a condena: que a luz veu ao mundo, e os homes amaron as tebras antes que a luz, porque as súas obras eran malas.
20 Porque todo aquel que fai o mal aborrece a luz, nin vén á luz, para que as súas obras non sexan reprobadas.
21 Pero o que fai a verdade vén á luz, para que os seus feitos se poñan de manifesto, que son obrados en Deus.
22 Despois diso, veu Xesús e os seus discípulos á terra de Xudea; e alí quedou con eles e bautizou.
23 E Xoán tamén estaba a bautizar en Enón, preto de Salim, porque alí había moita auga; e viñeron e foron bautizados.
24 Porque Xoán aínda non foi encarcerado.
25 Entón xurdiu unha cuestión entre algúns dos discípulos de Xoán e os xudeus sobre a purificación.
26 E achegáronse a Xoán e dixéronlle: Rabí, o que estaba contigo alén do Xordán, de quen deches testemuña, velaquí, este bautiza e todos acoden a el.
27 Xoán respondeulle: --Nada pode recibir un home, se non lle sexa dado do ceo.
28 Vós mesmos me testemuñan de que dixen: Eu non son o Cristo, senón que fun enviado diante del.
29 O que ten a noiva é o noivo; pero o amigo do noivo, que está de pé e o escoita, alégrase moito pola voz do noivo: esta a miña alegría, pois, cumpriuse.
30 El debe aumentar, pero eu debo diminuír.
31 O que vén de arriba está por riba de todos: o que é da terra é terreal e fala da terra: o que vén do ceo está por riba de todos.

32 E o que viu e oíu, dá testemuño; e ninguén recibe o seu testemuño.
33 O que recibiu o seu testemuño selou que Deus é verdadeiro.
34 Porque o que Deus enviou fala as palabras de Deus, porque Deus non lle dá o Espírito con medida.
35 O Pai ama o Fillo e entregou todas as cousas nas súas mans.
36 O que cre no Fillo ten vida eterna; e o que non cre no Fillo, non verá a vida; pero a ira de Deus permanece sobre el.

CAPÍTULO 4

1 Xa que logo, cando o Señor soubo que os fariseos escoitaran que Xesús facía e bautizaba máis discípulos que Xoán,
2 (Aínda que non o mesmo Xesús bautizou, senón os seus discípulos,)
3Deixou Xudea e marchou de novo para Galilea.
4 E ten que pasar por Samaria.
5 Entón chegou a unha cidade de Samaria, que se chama Sicar, preto do terreo que Xacob deu ao seu fillo Xosé.
6 Agora estaba alí o pozo de Xacob. Xa que logo, Xesús, canso da súa viaxe, sentou así no pozo: e era como a hora sexta.
7 Alí veu unha muller de Samaria para sacar auga. Xesús díxolle: Dame de beber.
8 (Porque os seus discípulos foron á cidade para mercar carne.)
9 Entón díxolle a muller de Samaria: Como é que ti, sendo xudeu, me pides de beber, que son muller de Samaria? pois os xudeus non teñen trato cos samaritanos.
10 Xesús respondeulle: " Se coñeceses o don de Deus e quen é quen che di: Dame de beber; ti pediríaslle e el che daría auga viva.
11 A muller díxolle: "Señor, non tes nada con que tirar, e o pozo é profundo: de onde tes entón esa auga viva?
12 ¿Eres ti maior que o noso pai Xacob, que nos deu o pozo e bebeu del el, os seus fillos e o seu gando?
13 Xesús respondeulle: --Quen beba desta auga volverá ter sede.
14 Pero quen beba da auga que eu lle darei, nunca terá sede; pero a auga que lle darei será nel un pozo de auga que brota para a vida eterna.
15 Díxolle a muller: "Señor, dáme esta auga, para que non teña sede nin veña buscar aquí".
16 Díxolle Xesús: Vai, chama ao teu marido e ven aquí.
17 A muller respondeu e dixo: Non teño marido. Xesús díxolle: Ben dixeches: Non teño marido.
18 Porque tiveches cinco maridos; e o que agora tes non é o teu marido: niso dixeches a verdade.
19 Díxolle a muller: "Señor, vexo que ti es un profeta".
20 Os nosos pais adoraron neste monte; e dis que en Xerusalén é o lugar onde os homes deben adorar.
21 Díxolle Xesús: Muller, créeme. Chega a hora en que nin neste monte nin en Xerusalén adoraredes ao Pai.
22 Non sabedes o que adorades: nós sabemos o que adoramos, porque a salvación é dos xudeus.
23 Pero chega a hora, e agora é, na que os verdadeiros adoradores adorarán ao Pai en espírito e en verdade, pois o Pai busca tales que o adoren.
24 Deus é Espírito, e os que o adoran deben adoralo en espírito e en verdade.
25 Díxolle a muller: Sei que vén o Mesías, que se chama Cristo; cando veña, dianos todas as cousas.
26 Díxolle Xesús: Eu son o que che falo.
27 E sobre isto viñeron os seus discípulos, e quedaron marabillados de que falase coa muller; pero ninguén dixo: Que buscas? ou: Por que falas con ela?
28A muller deixou entón a súa pota e foi á cidade e díxolles aos homes:
29 Veña, mira un home que me dixo todo o que fixen: non é este o Cristo?
30 Entón saíron da cidade e acudiron a el.
31 Mentres tanto, os seus discípulos oraban, dicíndolle: Mestre, come.
32 Pero el díxolles: Teño para comer unha carne que vós non coñecedes.
33 Por iso os discípulos dixéronlle uns a outros: "¿Alguén lle trouxo de comer?
34 Díxolles Xesús: A miña comida é facer a vontade do que me enviou e rematar a súa obra.
35 Non dis: "Aínda quedan catro meses, e logo chega a colleita?" velaquí, dígovos: Alzade os ollos e mirade o campo; pois xa están brancas para colleitar.
36 E o que sega recibe un salario e recolle froito para a vida eterna, para que tanto o que sementa coma o que sega se alegren xuntos.
37 E aquí é certo ese refrán: Un sementa e outro recolle.
38 Envieivos a segar o que vós non fixestes traballo: outros homes traballaron, e vós entrades nos seus traballos.
39 E moitos dos samaritanos daquela cidade creron nel pola palabra da muller, que testemuñaba: "Díxome todo o que fixen".
40 Entón, cando os samaritanos chegaron a el, rogáronlle que se quedara con eles, e quedou alí dous días.
41 E moitos máis creron pola súa propia palabra;
42 E díxolle á muller: "Agora non cremos polo teu dito, porque nós mesmos o escoitamos, e sabemos que este é realmente o Cristo, o Salvador do mundo".
43 Despois de dous días saíu de alí e foi para Galilea.
44 Porque Xesús mesmo testificou que un profeta non ten honra no seu país.
45 Entón, cando chegou a Galilea, os galileos recibiuno, xa que viron todas as cousas que fixo en Xerusalén na festa, porque tamén foron á festa.
46 Entón Xesús volveu a Caná de Galilea, onde fixo viño a auga. E había un home nobre, cuxo fillo estaba enfermo en Cafarnaúm.
47 Cando oíu que Xesús saíu de Xudea a Galilea, foi onda el e rogoulle que baixase e curase o seu fillo, porque estaba a piques de morrer.
48 Entón Xesús díxolle: Se non vexas sinais e marabillas, non creredes.
49 O nobre díxolle: "Señor, baixa antes de que morra o meu fillo".
50 Díxolle Xesús: Vaite; o teu fillo vive. E o home creu na palabra que Xesús lle dixera, e foise.
51 E mentres baixaba, atopáronse con el os seus servos e dixéronlle: "O teu fillo vive".
52 Entón preguntoulles a hora en que comezou a emendar. E dixéronlle: Onte á hora sétima deixoulle a febre.

53 Así que o pai soubo que era á mesma hora na que Xesús díxolle: O teu fillo vive; e creu el mesmo e toda a súa casa.
54 Este é de novo o segundo milagre que fixo Xesús cando saíu de Xudea a Galilea.

CAPÍTULO 5

1 Despois disto houbo unha festa dos xudeus; e Xesús subiu a Xerusalén.
2 Hai en Xerusalén, xunto ao mercado das ovellas, un estanque que se chama en hebreo Betesda, que ten cinco pórticos.
3 Neles xacía unha gran multitude de impotentes, cegos, parados, murchos, agardando o movemento da auga.
4 Pois un anxo baixaba nun tempo determinado á piscina e turbaba a auga; quen entón, despois da turbación da auga, entrou, quedaba sanado de calquera enfermidade que tiña.
5 E estaba alí un home, que tiña unha enfermidade de trinta e oito anos.
6 Cando Xesús o viu mentir e soubo que levaba moito tempo nese caso, díxolle: Queres ser sanado?
7 O impotente respondeulle: "Señor, non teño ninguén, cando a auga está turbada, que me meta no estanque; pero mentres estou chegando, outro baixa diante de min".
8 Díxolle Xesús: Levántate, toma o teu leito e anda.
9 E enseguida o home quedou sanado, colleu a súa cama e camiñou, e aquel día foi o sábado.
10 Os xudeus dixéronlle, pois, ao que estaba curado: "É o día de reposo; non che é lícito levar a túa cama".
11 El respondeulles: "O que me saudou, díxome: Toma o teu leito e anda".
12 Entón preguntáronlle: Que home é o que che dixo: Toma o teu leito e anda?
13 E o que foi curado non sabía quen era, porque Xesús se afastara, unha multitude naquel lugar.
14 Despois Xesús atopouno no templo e díxolle: " Velaí, estás sanado; non peques máis, para que non che veña algo peor.
15 O home marchou e díxolles aos xudeus que foi Xesús o que o sancionou.
16 E por iso os xudeus perseguían a Xesús e procuraban matalo, porque fixera estas cousas en sábado.
17 Pero Xesús respondeulles: -" Meu Pai traballa ata agora, e eu traballo.
18 Polo tanto, os xudeus procuraban máis matalo, porque non só violara o sábado, senón que tamén dixo que Deus era o seu Pai, facéndose igual a Deus.
19 Entón Xesús respondeulles: En verdade, en verdade dígovos que o Fillo non pode facer nada por si mesmo, senón o que ve facer ao Pai;
20 Porque o Pai ama ao Fillo e móstralle todas as cousas que el mesmo fai;
21 Porque como o Pai resucita aos mortos e os vivifica; así mesmo o Fillo dá vida a quen quere.
22 Porque o Pai non xulga a ninguén, senón que todo o xuízo encomendou ao Fillo:
23 Para que todos os homes honren ao Fillo, así como honran ao Pai. O que non honra ao Fillo non honra ao Pai que o enviou.
24 En verdade, en verdade dígovos que o que escoita a miña palabra e cre no que me enviou, ten vida eterna e non chegará á condena; senón que pasa da morte á vida.
25 En verdade, en verdade dígovos que a hora vén, e agora é, na que os mortos oirán a voz do Fillo de Deus, e os que o escoiten vivirán.
26 Pois como o Pai ten vida en si mesmo; así deulle ao Fillo ter vida en si mesmo;
27 E deulle autoridade tamén para facer xuízo, porque é Fillo do home.
28 Non te sorprendas disto: porque vén a hora na que todos os que están nos sepulcros escoitarán a súa voz.
29 E sairá; os que fixeron o ben, para a resurrección da vida; e os que fixeron o mal, ata a resurrección da condena.
30 Eu non podo facer nada por min mesmo: como escoito, xulgo; e o meu xuízo é xusto; porque non busco a miña propia vontade, senón a vontade do Pai que me enviou.
31 Se dou testemuño de min mesmo, a miña testemuña non é verdade.
32 Hai outro que dá testemuño de min; e sei que a testemuña que el testemuña de min é verdadeira.
33 Vos mandades a Xoán, e el deu testemuño da verdade.
34 Pero eu non recibo testemuño de home, senón que digo isto para que sexades salvos.
35 Era unha luz ardente e resplandeciente: e vós quistes gozar durante un tempo da súa luz.
36 Pero eu teño un testemuño maior que o de Xoán: porque as obras que o Pai me deu para rematar, as mesmas obras que eu fago, dan testemuño de min que o Pai me enviou.
37 E o mesmo Pai, que me enviou, deu testemuño de min. Nin oíches a súa voz en ningún momento, nin viches a súa forma.
38 E non tedes a súa palabra que permaneza en vós: a quen enviou, non credes.
39 Busca nas Escrituras; porque neles pensades que tedes vida eterna, e eles son os que dan testemuño de min.
40 E non queredes vir a min para que teñades vida.
41 Non recibo honra dos homes.
42 Pero eu sei que non tedes en vós o amor de Deus.
43 Eu vin no nome do meu Pai, e non me recibides; se outro vén no seu propio nome, a el recibiredes.
44 Como podedes crer vós, os que recibides honra os uns dos outros, e non buscades a honra que vén só de Deus?
45 Non pensedes que vos acusarei ante o Pai: hai quen vos acusa, Moisés, en quen confías.
46 Porque se creses a Moisés, crerías en min, porque el escribiu de min.
47 Pero se non credes nos seus escritos, como creredes nas miñas palabras?

CAPÍTULO 6

1 Despois diso, Xesús pasou o mar de Galilea, que é o mar de Tiberíades.
2 E seguiuno unha gran multitude, porque viron os seus milagres que facía sobre os enfermos.
3 E Xesús subiu á montaña, e alí sentou cos seus discípulos.
4 E estaba próxima a Pascua, festa dos xudeus.
5 Cando Xesús ergueu os ollos e viu que se achegaba a el unha gran multitude, díxolle a Filipe: " ¿De onde mercaremos pan para que coman estes?"
6 E isto dixo para probalo: porque el mesmo sabía o que ía facer.
7 Filipe respondeulle: "Non lles abondan douscentos céntimos de pan para que cada un tome un pouco".

8 Un dos seus discípulos, Andrés, irmán de Simón Pedro, díxolle:
9 Hai aquí un rapaz que ten cinco pans de cebada e dous peixes, pero que son entre tantos?
10 E dixo Xesús: " Fai sentar os homes. Agora había moita herba no lugar. Así que sentáronse os homes, uns cinco mil.
11 E Xesús colleu os pans; e despois de dar grazas, repartía aos discípulos, e os discípulos aos que estaban sentados; e igualmente dos peixes tanto como farían.
12 Cando se encheron, díxolles aos seus discípulos: " Recollede os anacos que quedan, para que nada se perda.
13 Por iso, reuníronos e encheron doce cestos cos fragmentos dos cinco pans de cebada, que quedaron por riba dos que comeran.
14 Entón aqueles homes, cando viron o milagre que fixo Xesús, dixeron: "Este é a verdade o profeta que debe vir ao mundo".
15 Xa que logo, cando Xesús decatouse de que ían vir e collelo á forza para facerlle rei, marchou de novo para un monte só.
16 E cando xa foi a noite, os seus discípulos baixaron ao mar.
17 E subiu nun barco e pasou o mar cara a Cafarnaúm. E agora estaba escuro, e Xesús non chegou a eles.
18 E o mar levantouse por mor dun gran vento que sopraba.
19 Entón, cando remaron uns vinte e cinco ou trinta estadios, viron a Xesús camiñando sobre o mar e achegándose á nave, e tiveron medo.
20 Pero el díxolles: " Son eu; non teñas medo.
21 Entón, recibiuno de boa gana no barco, e enseguida a nave chegou á terra á que ían.
22 O día seguinte, cando a xente que estaba ao outro lado do mar viron que alí non había ningunha outra barca, excepto aquela na que entraron os seus discípulos, e que Xesús non subía cos seus discípulos á barca, senón que o seu os discípulos marcharon sós;
23 (Con todo, outras barcas de Tiberíades chegaron preto do lugar onde comían o pan, despois de que o Señor dera grazas:)
24 Cando a xente, pois, viron que Xesús non estaba alí, nin os seus discípulos, tamén tomaron un barco e foron a Cafarnaúm en busca de Xesús.
25 E cando o atoparon ao outro lado do mar, dixéronlle: Rabí, cando chegaches aquí?
26 Xesús respondeulles: " En verdade, en verdade dígovos: Non me buscas porque viches os milagres, senón porque comiches dos pans e quedaches fartos".
27 Non traballades pola comida que perece, senón pola comida que perdura ata a vida eterna, a que vos dará o Fillo do Home, porque a el selou Deus o Pai.
28 Entón dixéronlle: Que imos facer para facer as obras de Deus?
29 Respondeu Xesús e díxolles: Esta é a obra de Deus: que creades no que el enviou.
30 Eles dixéronlle, pois, que sinal mostras para que vexamos e creamos en ti? que traballas?
31 Os nosos pais comeron maná no deserto; como está escrito: Deulles para comer pan do ceo.
32 Entón Xesús díxolles: " En verdade, en verdade dígovos que Moisés non vos deu ese pan do ceo; pero o meu Pai dávos o verdadeiro pan do ceo.
33 Porque o pan de Deus é o que baixa do ceo e dá vida ao mundo.
34 Entón dixéronlle: Señor, dános este pan sempre.
35 E Xesús díxolles: Eu son o pan de vida. e quen cre en min nunca terá sede.
36 Pero eu díxenvos que vós tamén me vistedes e non credes.
37 Todo o que o Pai me dá, virá a min; e ao que vén a min non o botarei fóra.
38 Porque baixei do ceo, non para facer a miña propia vontade, senón a vontade do que me enviou.
39 E esta é a vontade do Pai que me enviou: que de todo o que me deu non perda nada, senón que o resucite no último día.
40 E esta é a vontade do que me enviou: que todo aquel que ve ao Fillo e crea nel, teña vida eterna, e eu resucitareino no último día.
41Entón os xudeus murmuraron contra el, porque dixo: Eu son o pan que baixou do ceo.
42 E eles dixeron: Non é este Xesús, o fillo de Xosé, cuxo pai e nai coñecemos? como é entón que di: Eu baixei do ceo?
43 Xesús respondeulles: Non murmuredes entre vós.
44 Ninguén pode vir a min, se non o atrae o Pai que me enviou, e eu resucitareino no último día.
45 Está escrito nos profetas: E todos eles serán ensinados por Deus. Por iso, todo o que escoitou e soubo do Pai, vén a min.
46 Non é que ninguén vise ao Pai, senón o que é de Deus, viu ao Pai.
47 En verdade, en verdade dígovos que o que cre en min ten vida eterna.
48 Eu son ese pan de vida.
49 Os teus pais comeron maná no deserto e morreron.
50 Este é o pan que baixa do ceo, para que un home coma del e non morra.
51 Eu son o pan vivo que baixou do ceo: se alguén come deste pan, vivirá para sempre; e o pan que eu darei é a miña carne, que darei pola vida do mundo.
52 Os xudeus pelexaban entre si, dicindo: Como pode este home darnos a súa carne para comer?
53 Entón Xesús díxolles: En verdade, en verdade dígovos: se non comedes a carne do Fillo do home e non bebedes o seu sangue, non teredes vida en vós.
54 Quen come a miña carne e bebe o meu sangue, ten vida eterna; e resucitareino no último día.
55 Porque a miña carne é verdadeira carne, e o meu sangue é verdadeira bebida.
56 O que come a miña carne e bebe o meu sangue, habita en min, e eu nel.
57 Como o Pai vivo me enviou, e eu vivo polo Pai, así o que me come, tamén el vivirá por min.
58 Este é o pan que baixou do ceo: non como os vosos pais comeron maná e morreron: o que coma deste pan vivirá para sempre.
59 Isto dixo na sinagoga, mentres ensinaba en Cafarnaúm.
60 Moitos dos seus discípulos, cando oíron isto, dixeron: "É unha palabra dura; quen pode escoitalo?
61 Cando Xesús soubo en si que os seus discípulos murmuraban por iso, díxolles: " Isto vos escandaliza?
62 E se ves o Fillo do Home subir onde estaba antes?

63 É o espírito o que vivifica; a carne non serve de nada: as palabras que vos falo son espírito e son vida.
64 Pero hai algúns de vós que non cren. Porque Xesús sabía dende o principio quen eran os que non crían e quen o traizoaba.
65 E dixo: "Por iso vos dixen que ninguén pode vir a min, se non lle fose dado polo meu Pai".
66 Dende aquela moitos dos seus discípulos volveron e xa non andaban con el.
67 Entón Xesús díxolles aos doce: " Vós tamén queredes ir?
68 Entón Simón Pedro respondeulle: Señor, a quen iremos? tes as palabras da vida eterna.
69 E cremos e estamos seguros de que ti es ese Cristo, o Fillo do Deus vivo.
70 Xesús respondeulles: Non vos escollín eu, doce, e un de vós é un demo?
71 Falou de Xudas Iscariote, fillo de Simón, porque era el quen o entregaría, sendo un dos doce.

CAPÍTULO 7

1 Despois disto, Xesús andou por Galilea, porque non quería andar en xudeu, porque os xudeus querían matalo.
2 Xa estaba preto a festa dos tabernáculos dos xudeus.
3 Os seus irmáns dixéronlle: "Vete de aquí e vai a Xudea, para que tamén os teus discípulos vexan as obras que ti fas".
4 Porque non hai ninguén que faga nada en segredo, e el mesmo busca ser coñecido abertamente. Se fas estas cousas, móstrate ao mundo.
5 Pois tampouco os seus irmáns creron nel.
6 Entón Xesús díxolles: " A miña hora aínda non chegou, pero o voso tempo está sempre preparado".
7 O mundo non pode odiarte; pero a min odia, porque o testemuño, que as súas obras son malas.
8 Sube a esta festa: eu aínda non subo a esta festa; pois o meu tempo aínda non está chegado.
9 Cando lles dixo estas palabras, quedou aínda en Galilea.
10 Pero cando subiron os seus irmáns, subiu tamén el á festa, non abertamente, senón como en segredo.
11 Entón os xudeus buscárono na festa e dixéronlle: Onde está?
12 E houbo moita murmuración entre a xente sobre el: porque uns dicían: "É un home bo; outros dixeron: Non; pero engana ao pobo.
13 Con todo, ninguén falou del abertamente por medo dos xudeus.
14 Xa a mediados da festa subiu Xesús ao templo e ensinaba.
15 E os xudeus estaban maravillados, dicindo: Como sabe este home as letras, sen que nunca aprendeu?
16 Xesús respondeulles: " A miña doutrina non é miña, senón do que me enviou".
17 Se alguén quere facer a súa vontade, saberá da doutrina, se é de Deus ou se falo por min mesmo.
18 O que fala de si mesmo busca a súa propia gloria;
19 ¿Non vos deu Moisés a lei e, sen embargo, ningún de vós cumpre a lei? Por que vas a matarme?
20 A xente respondeu: "Tes un demo. Quen vai matarte?
21 Respondeu Xesús e díxolles: " Unha obra fixen, e todos vos marabillades.
22 Moisés deulles a circuncisión; (non porque sexa de Moisés, senón dos pais;) e vós circuncidades un home en sábado.
23 Se un home recibe a circuncisión en sábado, para que a lei de Moisés non sexa violada; ¿Estás enfadado comigo porque eu fixen un home enteiramente o día do sábado?
24 Non xulgue segundo a aparencia, senón xulgue o xuízo xusto.
25 Entón algúns de Xerusalén dixeron: "Non é este a quen pretenden matar?
26 Pero velaquí, fala con audacia, e non lle din nada. Saben realmente os gobernantes que este é o mesmo Cristo?
27 Con todo, sabemos de onde é este home, pero cando Cristo vén, ninguén sabe de onde é.
28 Entón Xesús clamou no templo mentres ensinaba, dicindo: Os dous me coñecedes e sabedes de onde son.
29 Pero eu coñézoo, porque eu son del, e el envioume.
30 Entón procuraron collelo, pero ninguén lle puxo as mans, porque aínda non chegou a súa hora.
31 E moitos da xente creron nel e dixeron: "Cando veña Cristo, fará máis milagres que estes que fixo este home?
32 Os fariseos escoitaron que a xente murmuraba tales cousas sobre el; e os fariseos e os sumos sacerdotes enviaron oficiais para levalo.
33 Entón Xesús díxolles: " Aínda estou convosco un pouco, e entón vou ao que me enviou".
34 Buscaredesme e non me atoparedes; e onde estou, alí non podedes vir.
35 Entón os xudeus dixeron entre si: Onde vai ir para que non o atopemos? ¿Irá aos dispersos entre os xentís e ensinará aos xentís?
36 Que maneira de dicir é o que dixo: "Buscaredesme e non me atoparedes; e onde estou, alí non podedes vir?
37 O derradeiro día, aquel gran día da festa, Xesús púxose de pé e gritou, dicindo: Se alguén ten sede, que veña a min e beba.
38 O que cre en min, como di a Escritura, do seu ventre correrán ríos de auga viva.
39 (Pero isto falou do Espírito, que deberían recibir os que cren nel: porque o Espírito Santo aínda non foi dado, porque Xesús aínda non foi glorificado.)
40 Moitos da xente, polo tanto, ao escoitar este dito, dicían: "En verdade, este é o profeta".
41 Outros dicían: Este é o Cristo. Pero algúns dixeron: "Vai saír Cristo de Galilea?
42 Non di a Escritura que Cristo veu da descendencia de David e da cidade de Belén, onde estaba David?
43 Entón houbo división entre o pobo por mor del.
44 E algúns deles quixeron collelo; pero ninguén lle puxo as mans.
45 Entón chegaron os oficiais aos sumos sacerdotes e aos fariseos; e dixéronlles: Por que non o trouxeches?
46 Os oficiais responderon: "Nunca un home falou coma este.
47 Entón os fariseos respondéronlles: "Vós tamén estades enganados?
48 ¿Creu nel algún dos gobernantes ou dos fariseos?
49 Pero este pobo que non coñece a lei está maldito.
50 Nicodemo díxolles: (o que foi a Xesús de noite, sendo un deles)
51 A nosa lei xulga a alguén antes de que o escoite e saiba o que fai?

52 Eles respondéronlle: "Ti tamén es de Galilea? Busca e mira, porque de Galilea non xurdiu ningún profeta.
53 E cada un foi á súa casa.

CAPÍTULO 8

1 Xesús foi ao monte das Oliveiras.
2 E de mañá cedo volveu entrar no templo, e todo o pobo veu a el; e sentouse e ensinounos.
3 E os escribas e os fariseos trouxéronlle unha muller sorprendida en adulterio; e cando a puxeron no medio,
4Dixéronlle: Mestre, esta muller foi tomada en adulterio no mesmo acto.
5 Moisés na lei mandounos que tales fosen apedreados: pero ti que dis?
6Isto dixeron, tentándoo, para que tivesen que acusalo. Pero Xesús inclinouse e co dedo escribiu no chan, coma se non os escoitase.
7 Entón, cando seguían preguntando, ergueuse e díxolles: O que de vós estea sen pecado, que primeiro lle bote unha pedra.
8 E de novo inclinouse e escribiu no chan.
9 E os que o escoitaron, sendo convencidos pola súa propia conciencia, saíron un a un, comezando polos máis vellos, ata os derradeiros; e Xesús quedou só e a muller de pé no medio.
10 Cando Xesús se ergueu e non viu máis que á muller, díxolle: " Muller, onde están os teus acusadores? ninguén te condenou?
11 Ela dixo: "Ninguén, Señor. E Xesús díxolle: " Tampouco eu te condeno; vai e non peques máis.
12 Entón faloulles Xesús de novo, dicindo: Eu son a luz do mundo; o que me segue non andará nas tebras, senón que terá a luz da vida.
13 Dixéronlle, pois, os fariseos: "Dás testemuño de ti mesmo; o teu rexistro non é certo.
14 Xesús respondeulles: " Aínda que dou testemuño de min mesmo, o meu testemuño é verdadeiro, porque sei de onde vin e a onde vou; pero non podedes dicir de onde veño nin a onde vou.
15 Vós xulgades segundo a carne; Non xulgo a ningún home.
16 E aínda así, se xulgo, o meu xuízo é verdadeiro, porque non estou só, senón eu e o Pai que me enviou.
17 Tamén está escrito na túa lei que o testemuño de dous homes é verdadeiro.
18 Eu son o que testemuño de min mesmo, e o Pai que me enviou dá testemuño de min.
19 Entón dixéronlle: Onde está o teu pai? Xesús respondeulle: " Nin me coñecedes a min, nin ao meu Pai; se me coñecéredes a min, coñeceríades tamén ao meu Pai".
20 Estas palabras falou Xesús no tesouro, mentres ensinaba no templo: e ninguén lle impuxo as mans; pois aínda non chegou a súa hora.
21 Entón Xesús díxolles de novo: " Vou, e vós me buscaréis e morreredes nos vosos pecados; onde eu vou, vós non podedes vir.
22 Entón os xudeus dixeron: "Matarase? porque di: Onde vou eu non podedes vir.
23 E díxolles: " Vós sodes de abaixo; Eu son de arriba: vós sodes deste mundo; Eu non son deste mundo.
24 Por iso díxenvos que morreredes nos vosos pecados, porque se non credes que eu son, morreredes nos vosos pecados.
25 Entón dixéronlle: Quen es ti? E Xesús díxolles: O mesmo que vos dixen dende o principio.
26 Teño moitas cousas que dicir e xulgar de vós, pero o que me enviou é verdade; e falo ao mundo das cousas que oín del.
27 Non entenderon que lles falaba do Pai.
28 Entón díxolles Xesús: Cando erguedes ao Fillo do Home, saberedes que eu son el e que non fago nada por min mesmo; pero tal como o meu Pai me ensinou, falo estas cousas.
29 E o que me enviou está comigo: o Pai non me deixou só; pois fago sempre as cousas que lle gustan.
30 Mentres dicía estas palabras, moitos creron nel.
31 Entón Xesús díxolles aos xudeus que creron nel: Se perseverades na miña palabra, sodes verdadeiramente discípulos meus;
32 E coñeceredes a verdade, e a verdade farávos libres.
33 Eles respondéronlle: "Somos a descendencia de Abraham e nunca estivemos escravos de ninguén. Como dis: Seredes libres?
34 Xesús respondeulles: En verdade, en verdade dígovos que todo aquel que comete pecado é servo do pecado.
35 E o servo non permanece na casa para sempre, senón que o Fillo permanece para sempre.
36 Polo tanto, se o Fillo vos fai libres, seredes de verdade.
37 Sei que sodes a descendencia de Abraham; pero vós buscades matarme, porque a miña palabra non ten cabida en vós.
38 Eu falo o que vin co meu Pai, e vós facedes o que vin co voso pai.
39 Respondéronlle: "Abraham é o noso pai". Díxolles Xesús: Se foses fillos de Abraham, farías as obras de Abraham.
40 Pero agora buscades matarme a min, un home que vos dixo a verdade, que eu oín de Deus: isto non fixo Abraham.
41 Facedes os feitos de voso pai. Entón eles dixéronlle: Non nacemos de fornicación; temos un só Pai, mesmo Deus.
42 Xesús díxolles: " Se Deus fose o voso Pai, amaríame, porque saín e vin de Deus; nin eu vin por min, pero el mandoume.
43 Por que non entendes a miña fala? aínda que non podedes escoitar a miña palabra.
44 Sodes do voso pai, o diaño, e os desexos do voso pai faredes. Foi un asasino dende o principio, e non permaneceu na verdade, porque non hai verdade nel. Cando fala unha mentira, fala das súas propias: porque é un mentireiro e o seu pai.
45 E porque vos digo a verdade, non me credes.
46 Quen de vós me convence do pecado? E se digo a verdade, por que non me cres?
47 O que é de Deus escoita as palabras de Deus; polo tanto, non as escoitades, porque non sodes de Deus.
48 Entón os xudeus dixéronlle: "Non dicimos ben que ti es samaritano e tes demo?
49 Xesús respondeu: "Non teño demo; pero eu honro a meu Pai, e vós me deshonrades.
50 E non busco a miña propia gloria: hai quen busca e xulga.

51 En verdade, en verdade dígovos: Se alguén garda o meu dito, nunca verá a morte.
52 Entón os xudeus dixéronlle: Agora sabemos que tes un demo. Abraham morreu, e os profetas; e ti dis: Se alguén garda o meu dito, nunca gustará a morte.
53 Es ti maior que o noso pai Abraham, que morreu? e os profetas morreron: a quen te fas?
54 Xesús respondeulle: " Se eu me honro a min mesmo, a miña honra non é nada: o meu Pai é o que me honra; de quen dis que é o teu Deus:
55 Aínda non o coñecédes; pero coñézoo: e se dixese: non o coñezo, serei un mentireiro coma vós, pero coñézoo e gardo o seu dito.
56 O teu pai Abraham alegrouse de ver o meu día, e viuno e alegrouse.
57 Entón dixéronlle os xudeus: "Aínda non tes cincuenta anos e viches a Abraham?
58 Díxolles Xesús: " En verdade, en verdade dígovos que antes de que Abraham existise, eu son.
59 Entón levaron pedras para botarlle contra el, pero Xesús escondeuse e saíu do templo, pasando polo medio delas, e así pasou.

CAPÍTULO 9

1 E ao pasar Xesús, viu un home cego dende o seu nacemento.
2 E os seus discípulos preguntáronlle: Mestre, quen pecou, este ou os seus pais, para que nacera cego?
3 Respondeu Xesús: " Nin este home pecou, nin os seus pais, senón que as obras de Deus se manifestasen nel.
4 Debo facer as obras do que me enviou, mentres é de día: chega a noite, cando ninguén pode traballar.
5 Mentres estou no mundo, son a luz do mundo.
6 Cando falou isto, cuspiu no chan e fixo barro coa saliva, e unxiu os ollos do cego co barro.
7 E díxolle: " Vai, lávate no estanque de Siloé (que significa "Enviado"). El foi, pois, lavouse e veu vendo.
8 Xa que logo, os veciños e os que antes o viran que era cego, dixeron: Non é este o que estaba sentado e mendigaba?
9 Uns dicían: Este é el; outros dicían: É coma el; pero el dixo: Eu son.
10 Por iso dixéronlle: Como se che abriron os ollos?
11 El respondeulle: "Un home que se chama Xesús fixo barro, unxiume os ollos e díxome: "Vai á piscina de Siloé e lávate; e fun e laveime e recobrín a vista".
12 Entón dixéronlle: Onde está? El dixo: non sei.
13 Leváronlle aos fariseos o que antes era cego.
14 E era sábado cando Xesús fixo o barro e abriu os ollos.
15Entón, os fariseos tamén lle preguntaron de novo como había recibido a vista. El díxolles: Púxome barro nos ollos, laveime e vexo.
16 Por iso dicían algúns dos fariseos: "Este home non é de Deus, porque non cumpre o día do sábado". Outros dicían: "Como pode un home que é pecador facer tales milagres? E houbo unha división entre eles.
17 De novo dinlle ao cego: Que dis del que che abriu os ollos? El dixo: El é un profeta.
18 Pero os xudeus non crían respecto del, que fora cego e que recobrara a vista, ata que chamaron aos pais do que recibira a vista.
19 E preguntáronlles, dicindo: Este é o voso fillo, que vós dis que naceu cego? como ve agora?
20 Contestáronlles os seus pais e dixeron: "Sabemos que este é o noso fillo e que naceu cego.
21 Pero por que medios ve agora, non o sabemos; ou quen abriu os ollos, non o sabemos: é maior de idade; pregúntalle: falará por si mesmo.
22 Estas palabras dixeron os seus pais, porque tiñan medo dos xudeus, porque os xudeus xa estaban de acordo en que se alguén confesaba que era o Cristo, fose expulsado da sinagoga.
23 Por iso os seus pais dixeron: "É maior de idade; pregúntalle.
24 Entón chamaron de novo ao home cego e dixéronlle: "Dá a louvanza a Deus: sabemos que este home é un pecador".
25 El respondeu e dixo: "Se é un pecador ou non, non o sei; unha cousa sei que, mentres eu era cego, agora vexo".
26 Entón eles volveron dicirlle: Que che fixo? como abriu os teus ollos?
27 El respondeulles: Xa vos dixen, e non o escoitaches. ¿Seredes tamén os seus discípulos?
28 Entón insultárono e dixéronlle: "Ti es o seu discípulo; pero nós somos discípulos de Moisés.
29 Sabemos que Deus lle falou a Moisés; en canto a este, non sabemos de onde é.
30 O home respondeu e díxolles: Por que hai unha cousa marabillosa, que non saibades de onde é, e aínda así abriume os ollos.
31 Agora sabemos que Deus non escoita aos pecadores, pero se alguén é un adorador de Deus e fai a súa vontade, a el escoita.
32Dende que o mundo non se escoitou que ninguén abrise os ollos a un cego de nacemento.
33 Se este home non fose de Deus, non podería facer nada.
34 Eles respondéronlle: -"Ti naciches totalmente en pecados, e ensinas a nós? E expulsárono.
35 Xesús escoitou que o botaran fóra; e cando o atopou, díxolle: Cres no Fillo de Deus?
36 El respondeu e dixo: Quen é, Señor, para que eu crea nel?
37 E Xesús díxolle: -" Vostede o viste, e é el quen fala contigo.
38 E dixo: Señor, eu creo. E adorouno.
39 E dixo Xesús: " Para xuízo vin a este mundo, para que os que non ven vexan; e para que os que ven sexan cegos.
40 E algúns dos fariseos que estaban con el escoitaron estas palabras e dixéronlle: "¿Tamén somos cegos nós?
41 Díxolles Xesús: " Se foses cegos, non terías pecado; pero agora dis: "Vemos". polo tanto, o teu pecado permanece.

CAPÍTULO 10

1 En verdade, en verdade dígovos: o que non entra pola porta no araba, senón que sube por outro lado, este é ladrón e ladrón.
2 Pero o que entra pola porta é o pastor das ovellas.
3 A el ábrelle o porteiro; e as ovellas escoitan a súa voz, e el chama ás súas propias ovellas polo seu nome e sácaas.
4 E cando saca as súas propias ovellas, vai diante delas, e as ovellas séguenlle, porque coñecen a súa voz.

5 E non seguirán a un estranxeiro, senón que fuxirán del, porque non coñecen a voz dos estranxeiros.
6 Esta parábola faloulles Xesús, pero eles non entenderon que cousas eran as que lles falaba.
7 Entón Xesús díxolles de novo: " En verdade, en verdade vos digo: eu son a porta das ovellas".
8 Todos os que viñeron antes de min son ladróns e ladróns, pero as ovellas non os escoitaron.
9 Eu son a porta: se alguén entra por min, salvarase, e entrará e sairá e atopará pasto.
10 O ladrón non vén, senón para roubar, matar e destruír: eu vin para que teñan vida e para que a teñan en abundancia.
11 Eu son o bo pastor: o bo pastor dá a súa vida polas ovellas.
12 Pero o que é mercenario, e non o pastor, do que non son as ovellas, ve vir o lobo, deixa as ovellas e foxe;
13 O mercenario foxe, porque é un mercenario e non lle importan as ovellas.
14 Eu son o bo pastor, coñezo as miñas ovellas e coñézome as miñas.
15 Como o Pai me coñece, así coñezo eu ao Pai, e dou a miña vida polas ovellas.
16 E teño outras ovellas, que non son deste redil: tamén a elas teño que traer, e escoitarán a miña voz; e haberá un rebaño e un só pastor.
17 Por iso, o meu Pai ámame, porque eu dou a miña vida para retomala.
18 Ninguén mo quita, pero eu o deixo por min mesmo. Teño poder para poñelo, e teño poder para tomalo de novo. Este mandamento recibín do meu Pai.
19 Xa que logo, houbo de novo división entre os xudeus por estes ditos.
20 E moitos deles dicían: "Ten un demo e está tolo". por que o escoitades?
21 Outros dicían: "Estas non son palabras do que ten un demo". Pode un demo abrir os ollos dos cegos?
22 E foi en Xerusalén a festa da dedicación, e era inverno.
23 E Xesús camiñaba no templo no pórtico de Salomón.
24 Entón os xudeus achegáronlle ao seu redor e dixéronlle: "Ata cando nos farás dubidar? Se ti es o Cristo, cóntanos claramente.
25 Xesús respondeulles: Díxenvos e non crestes: as obras que fago no nome do meu Pai dan testemuño de min.
26 Pero vós non credes, porque non sodes das miñas ovellas, como vos dixen.
27 As miñas ovellas escoitan a miña voz e coñézoas, e séguenme:
28 E doulles a vida eterna; e nunca perecerán, nin ninguén os arrancará da miña man.
29 O meu Pai, que me deu, é maior que todos; e ninguén pode arrancalos da man de meu Pai.
30 Eu e o meu Pai somos un.
31 Entón os xudeus volveron coller pedras para lapidalo.
32 Xesús respondeulles: " Moitas obras boas vos mostrei de parte do meu Pai; por cal desas obras me apedredes?
33 Contestáronlle os xudeus: "Por unha boa obra non te apedreamos; senón por blasfemia; e porque ti, sendo home, te fas Deus.
34 Xesús respondeulles: Non está escrito na vosa lei: Eu dixen: Sodes deuses?
35 Se os chamou deuses, a quen foi a palabra de Deus, e a Escritura non se pode romper;
36 Aquel a quen o Pai santificou e enviou ao mundo dicides: Blasfemas; porque dixen: Eu son o Fillo de Deus?
37 Se non fago as obras do meu Pai, non me creas.
38 Pero se o fago, aínda que non me creades, crede nas obras, para que coñezades e creades que o Pai está en min e eu nel.
39 Por iso procuraron de novo collelo, pero el escapou das súas mans.
40 E marchou outra vez máis aló do Xordán para o lugar onde Xoán bautizou primeiro; e alí morou.
41 Moitos acudiron a el e dixeron: Xoán non fixo ningún milagre, pero todo o que Xoán falou deste home era verdade.
42 E alí moitos creron nel.

CAPÍTULO 11

1E estaba enfermo un home chamado Lázaro, de Betania, a cidade de María e a súa irmá Marta.
2 (Foi aquela María a que unxiu ao Señor con ungüento e limpou os seus pés cos seus cabelos, cuxo irmán Lázaro estaba enfermo.)
3 Por iso as súas irmás mandáronlle dicir: "Señor, velaquí, o que amas está enfermo".
4 Cando Xesús oíu isto, dixo: Esta enfermidade non é para a morte, senón para a gloria de Deus, para que o Fillo de Deus sexa glorificado por iso.
5Xesús amaba a Marta, á súa irmá e a Lázaro.
6 Cando oíu, pois, que estaba enfermo, permaneceu dous días aínda no mesmo lugar onde estaba.
7 Despois díxolles aos seus discípulos: " Volvamos a Xudea".
8 Os seus discípulos dixéronlle: Mestre, os xudeus procuraban apedrearte. e vas alí outra vez?
9 Xesús respondeulle: -¿Non son doce horas no día? Se alguén anda de día, non tropeza, porque ve a luz deste mundo.
10 Pero se un home anda de noite, tropeza, porque non hai luz nel.
11 El dixo isto, e despois díxolles: O noso amigo Lázaro dorme; pero vou, para que o esperte do sono.
12 Entón os seus discípulos dixeron: "Señor, se durme, fará ben.
13 Con todo Xesús falou da súa morte, pero eles pensaron que falara de descansar no sono.
14 Entón Xesús díxolles claramente: Lázaro morreu.
15 E alégrome por vós de non estar alí, para que creades; con todo imos a el.
16 Entón Tomé, que se chama Dídimo, díxolles aos seus compañeiros: "Imos tamén nós para morrer con el".
17 Cando chegou Xesús, atopouse con que xa levaba catro días deitado no sepulcro.
18 Betania estaba preto de Xerusalén, a uns quince estadios.
19 E moitos dos xudeus acudiron a Marta e María para consolalas polo seu irmán.
20 Entón Marta, en canto soubo que Xesús ía vir, foi ao seu encontro, pero María quedou sentada na casa.
21 Entón Marta díxolle a Xesús: Señor, se estiveses aquí, o meu irmán non morrera.

22 Pero sei que aínda agora, calquera cousa que lle pidas a Deus, Deus cho dara.
23 Díxolle Xesús: O teu irmán resucitará.
24 Marta díxolle: Sei que resucitará na resurrección no último día.
25 Díxolle Xesús: " Eu son a resurrección e a vida; o que cre en min, aínda que estivese morto, vivirá".
26 E quen vive e crea en min, nunca morrerá. Cres isto?
27 Ela díxolle: Si, Señor: creo que ti es o Cristo, o Fillo de Deus, que debe vir ao mundo.
28 E dito isto, foise e chamou a María a súa irmá en segredo, dicindo: O Mestre veu e chámate.
29 En canto escoitou isto, ergueuse axiña e veu onda el.
30Xesús aínda non chegou á cidade, senón que estaba no lugar onde Marta o atopou.
31 Os xudeus que estaban con ela na casa e a consolaron, cando viron a María, que se ergueu apresuradamente e saíu, seguírona, dicindo: "Vai ao sepulcro para chorar alí".
32 Entón, cando chegou María onde estaba Xesús, e velo, botouse aos seus pés e díxolle: Señor, se estiveses aquí, o meu irmán non morrera.
33 Xa que logo, cando Xesús viu a chorar, e aos xudeus que viñan con ela chorando, xemeu no espírito e turbouse.
34 E dixo: Onde o puxeches? Eles dixéronlle: Señor, veña.
35 Xesús chorou.
36 Entón os xudeus dixeron: "Velaí como o quería!
37 E algúns deles dixeron: "Non podería este home, que abriu os ollos aos cegos, facer que nin este home morrese?"
38 Polo tanto, Xesús, xemindo de novo en si mesmo, chega ao sepulcro. Era unha cova, e sobre ela estaba unha pedra.
39 Xesús dixo: Quitade a pedra. Marta, a irmá do morto, díxolle: "Señor, a estas alturas xa apesta, porque leva catro días morto".
40 Díxolle Xesús: Non che dixen que, se cres, verás a gloria de Deus?
41 Entón quitaron a pedra do lugar onde estaba posto o morto. E Xesús ergueu os ollos e dixo: " Pai, agradézoche que me escoitaches".
42 E sabía que sempre me escoitas, pero pola xente que está ao carón díxeno, para que crean que ti me enviaches.
43 E despois de falar así, berrou a gran voz: Lázaro, sae.
44 E o que estaba morto saíu, atado de pés e mans cun pano de sepultura, e o seu rostro estaba atado cun pano. Xesús díxolles: Soltádeo e déixao ir.
45 Entón moitos dos xudeus que se achegaron a María e viran o que fixo Xesús, creron nel.
46 Pero algúns deles foron aos fariseos e contáronlles o que fixera Xesús.
47 Entón os sumos sacerdotes e os fariseos reuniron un concilio e dixeron: "Que facemos? pois este home fai moitos milagres.
48 Se o deixamos así, todos crerán nel, e os romanos virán e quitarán o noso lugar e a nosa nación.
49 E un deles, chamado Caifás, que era o sumo sacerdote ese mesmo ano, díxolles: Non sabedes nada.
50 Tampouco considere que nos convén que un só home morra polo pobo e que non pereza toda a nación.
51 E isto non falou por si mesmo: pero sendo sumo sacerdote aquel ano, profetizou que Xesús morrera por esa nación;
52 E non só para esa nación, senón tamén para que reunira nun só os fillos de Deus que estaban espallados.
53 Entón, a partir daquel día, xuntáronse para matalo.
54Xesús xa non andaba abertamente entre os xudeus; pero foi de alí a un país próximo ao deserto, a unha cidade chamada Efraín, e alí permaneceu cos seus discípulos.
55 E a Pascua dos xudeus estaba próxima, e moitos saíron do campo a Xerusalén antes da Pascua, para purificarse.
56 Entón buscaron a Xesús e, mentres estaban no templo, dixéronse entre si: "Que pensades que non vai vir á festa?
57 E tanto os sumos sacerdotes como os fariseos deran un mandamento de que, se alguén soubese onde estaba, o indicase para que o collesen.

CAPÍTULO 12

1 Entón Xesús seis días antes da Pascua chegou a Betania, onde estaba Lázaro, o que fora morto, a quen resucitou de entre os mortos.
2 Alí fixéronlle unha cea; e Marta servía: pero Lázaro era un dos que se sentaban á mesa con el.
3 Entón María colleu unha libra de ungüento de nardo, moi caro, unxiu os pés de Xesús e limpoulle os pés cos seus cabelos, e a casa encheuse do cheiro do ungüento.
4Entón díxolle un dos seus discípulos, Xudas Iscariote, fillo de Simón, quen o trairía:
5 ¿Por que non se vendeu este ungüento por trescentos denarios e se deu aos pobres?
6 Iso dixo, non é que se preocupase polos pobres; senón porque era un ladrón, e tiña a bolsa e levaba o que alí se meteu.
7 Entón Xesús dixo: " Déixaa en paz: para o día do meu enterro gardou isto.
8 Pois os pobres sempre tedes contigo; pero a min non sempre tes.
9 Moita xente dos xudeus sabía, pois, que estaba alí, e non viñeron só por Xesús, senón para ver tamén a Lázaro, a quen resucitara de entre os mortos.
10 Pero os sumos sacerdotes consultaron para matar tamén a Lázaro;
11Porque por causa del foron moitos dos xudeus e creron en Xesús.
12 Ao día seguinte, moita xente que acudía á festa, cando soubo que Xesús ía vir a Xerusalén,
13 Colleu pólas de palmeiras e saíu ao seu encontro e berrou: Hosanna: Bendito sexa o rei de Israel que vén no nome do Señor.
14 E Xesús, cando atopou un burro novo, sentou nel; como está escrito,
15 Non temas, filla de Sión: velaí que vén o teu Rei sentado nun poldro dun burro.
16 Ao principio, os seus discípulos non entenderon estas cousas, pero cando Xesús foi glorificado, acordáronse de que estas cousas estaban escritas del, e que lle fixeran estas cousas.
17 Polo tanto, a xente que estaba con el cando chamou a Lázaro da súa tumba e o resucitou de entre os mortos, deu testemuño.
18Por iso tamén o encontrou a xente, porque oíron que fixera este milagre.
19 Os fariseos dixéronse, pois, entre si: "Vostede de que non gañades nada? velaquí, o mundo vai detrás del.
20 E entre eles había algúns gregos que subían para adorar na festa:

21 O mesmo chegou a Filipe, que era de Betsaida de Galilea, e pediulle, dicíndolle: Señor, queremos ver a Xesús.
22 Filipe vén e díxollo a Andrés; e Andrés e Filipe cóntanllo a Xesús.
23 E respondeulles Xesús, dicindo: Chegou a hora en que o Fillo do Home sexa glorificado.
24 En verdade, en verdade dígovos: se o millo de trigo non cae na terra e morre, permanece só; pero se morre, dará moito froito.
25 O que ama a súa vida perderaa; e quen aborrece a súa vida neste mundo, conservaraa para a vida eterna.
26 Se alguén me serve, que me siga; e onde estou eu, alí estará tamén o meu servo: se alguén me serve, honraao meu Pai.
27 Agora a miña alma está turbada; e que vou dicir? Pai, sálvame desta hora, pero por iso vin a esta hora.
28 Pai, glorifica o teu nome. Entón chegou unha voz do ceo, que dicía: Eu o glorifiquei e volverei glorificalo.
29 Polo tanto, a xente que estaba alí e o escoitou, dixo que troía; outros dicían: "Un anxo faloulle".
30 Respondeu Xesús: -" Esta voz non veu por min, senón por vós.
31 Agora é o xuízo deste mundo: agora o príncipe deste mundo será expulsado.
32 E eu, se me levantasen da terra, atraerei a todos os homes a min.
33 Isto dixo, indicando de que morte debía morrer.
34 O pobo respondeulle: "Nós escoitamos pola lei que Cristo permanece para sempre; e ti como dis: "O Fillo do home debe ser levantado?" quen é este Fillo do Home?
35 Entón Xesús díxolles: " Aínda está a luz contigo. Anda mentres tes a luz, para que non che veñan as tebras, porque o que anda nas tebras non sabe a onde vai.
36 Mentres teñades luz, creed na luz, para que sexades fillos da luz. Estas cousas falou Xesús, e marchou e escondeuse deles.
37 Pero aínda que fixera tantos milagres ante eles, non creron nel:
38 Para que se cumpra a palabra do profeta Isaías, que dixo: Señor, quen creou a nosa noticia? e a quen se lle revelou o brazo do Señor?
39Por iso non podían crer, porque Isaías volveu dicir:
40 Cegoulles os ollos e endureceu o seu corazón; que non vexan cos ollos, nin entendan co corazón, nin se convertan, e eu os cure.
41 Isto dixo Isaías, cando viu a súa gloria e falou del.
42 Con todo, entre os principais gobernantes tamén moitos creron nel; pero por mor dos fariseos non o confesaron, para que non fosen expulsados da sinagoga.
43 Porque amaban máis a loanza dos homes que a loanza de Deus.
44Xesús berrou e dixo: O que cre en min, non cre en min, senón no que me enviou.
45 E quen me ve, ve ao que me enviou.
46 Eu vin luz ao mundo, para que quen cre en min non permaneza nas tebras.
47 E se alguén escoita as miñas palabras e non cre, eu non o xulgo, porque non vin para xulgar o mundo, senón para salvalo.
48 O que me rexeita e non recibe as miñas palabras, ten quen o xulgue: a palabra que falei, o xulgará no último día.
49 Pois non falei de min mesmo; pero o Pai que me enviou, deume un mandamento, o que debería dicir e o que debería falar.
50 E sei que o seu mandamento é a vida eterna.

CAPÍTULO 13

1 Agora ben, antes da festa da Pascua, cando Xesús soubo que chegou a súa hora de marchar deste mundo ao Pai, amando aos seus que estaban no mundo, amounos ata o final.
2 E rematada a cea, o demo puxo agora no corazón a Xudas Iscariote, fillo de Simón, para entregalo;
3 Sabendo Xesús que o Pai dera todas as cousas nas súas mans, e que viña de Deus e ía a Deus;
4 Levantouse da cea e quitou as súas vestiduras; e colleu unha toalla e cinguiuse.
5 Despois derramou auga nunha cunca e comezou a lavar os pés dos discípulos e a limpalos coa toalla coa que estaba cinguido.
6 Entón chegou a Simón Pedro, e Pedro díxolle: Señor, lavasme os pés?
7 Xesús respondeulle: --Non o sabes agora. pero ti saberás máis adiante.
8 Pedro díxolle: Non me lavarás nunca os pés. Xesús respondeulle: Se non te lavo, non tes parte comigo.
9 Díxolle Simón Pedro: Señor, non só os meus pés, senón tamén as mans e a cabeza.
10 Díxolle Xesús: " O que se lava non necesita senón lavar os seus pés, senón que está todo limpo; e vós estades limpos, pero non todos".
11 Porque sabía quen o traizoaba; por iso dixo: Non todos estades limpos.
12 Entón, despois de lavarlles os pés, coller as súas vestimentas e sentar de novo, díxolles: " Sabedes o que vos fixen?
13 Chamádesme Mestre e Señor: e ben dis; pois así son eu.
14 Se, pois, eu, o teu Señor e Mestre, lavei os teus pés; vós tamén debedes lavar os pés uns aos outros.
15 Porque eu vos dei un exemplo para que fagades como eu fixen con vós.
16 En verdade, en verdade dígovos que o servo non é maior que o seu señor; nin o que é enviado é maior que o que o enviou.
17 Se sabedes estas cousas, felices sodes se as facedes.
18 Non falo de todos vós: sei a quen escollín, pero para que se cumpra a Escritura: O que come pan comigo alzou contra min o calcañar.
19 Agora dígovos antes de que veña, para que, cando aconteza, creades que eu son.
20 En verdade, en verdade dígovos: quen recibe a quen eu envío, recíbeme a min; e o que me recibe, recibe o que me enviou.
21 Cando Xesús dixera isto, turbouse no espírito e deu testemuño e dixo: En verdade, en verdade dígovos que un de vós me traizoará.
22Entón os discípulos miráronse uns a outros, dubidando de quen falaba.
23E estaba apoiado no seo de Xesús un dos seus discípulos, a quen Xesús amaba.
24 Por iso, Simón Pedro fíxolle acenos para que preguntase de quen falaba.

25 Entón, deitado sobre o peito de Xesús, díxolle: Señor, quen é?
26 Xesús respondeulle: "É aquel a quen lle darei unha sopa, cando o mollei". E despois de mollar a sopa, deulla a Xudas Iscariote, fillo de Simón.
27 E despois da sopa entrou nel Satanás. Entón Xesús díxolle: O que fas, fai axiña.
28 Ninguén que estaba á mesa sabía para que propósito lle falou isto.
29 Porque algúns deles pensaban, porque Xudas tiña a bolsa, que Xesús lle dixera: Merca o que necesitamos para a festa. ou, que lle dea algo aos pobres.
30 Despois, despois de recibir a sopa, saíu enseguida e era de noite.
31 Xa que logo, cando saíu, dixo Xesús: " Agora é glorificado o Fillo do home e Deus é glorificado nel".
32 Se Deus é glorificado nel, Deus tamén o glorificará en si mesmo, e enseguida o glorificará.
33 Nenos, un pouco estou contigo. Buscaredesme, e como dixen aos xudeus: Onde eu vou, non podedes vir; entón agora che digo.
34 Douvos un novo mandamento: que vos amédes uns a outros; como eu vos amei, que tamén vos queredes uns a outros.
35 Por isto saberán todos os homes que sodes meus discípulos, se tedes amor uns para outros.
36 Simón Pedro díxolle: Señor, a onde vas? Xesús respondeulle: " A onde vou, agora non me podes seguir; pero ti seguirasme despois.
37 Pedro díxolle: Señor, por que non podo seguirte agora? Eu darei a miña vida por ti.
38 Xesús respondeulle: " Queres dar a túa vida por min? En verdade, en verdade, dígoche: O galo non cantará, ata que me negases tres veces.

CAPÍTULO 14

1 Non se turbe o voso corazón: credes en Deus, credes tamén en min.
2 Na casa de meu Pai hai moitas mansións: se non fose así, diríavos. Vou preparar un lugar para ti.
3 E se vou preparar un lugar para vós, volverei e recibirvos para min; para que onde estou eu, alí estades tamén vós.
4 E xa sabedes onde vou, e o camiño.
5 Díxolle Tomé: Señor, non sabemos a onde vas. e como podemos saber o camiño?
6 Díxolle Xesús: Eu son o camiño, a verdade e a vida. Ninguén chega ao Pai senón por min.
7 Se me coñeceses a min, tamén coñecerías ao meu Pai;
8 Filipe díxolle: Señor, móstranos o Pai e abonda.
9 Díxolle Xesús: Levo tanto tempo contigo e aínda non me coñeces, Felipe? quen me viu, viu ao Pai; e ti, pois, como dis: móstranos o Pai?
10 Non cres que eu estou no Pai e o Pai en min? as palabras que vos falo non as falo por min mesmo, senón que o Pai que habita en min, fai as obras.
11 Crédeme que estou no Pai e o Pai en min; ou crédeme por mor das mesmas obras.
12 En verdade, en verdade dígovos: quen cre en min, tamén fará as obras que eu fago; e fará obras maiores que estas; porque vou ao meu Pai.
13 E todo o que pidades no meu nome, farino, para que o Pai sexa glorificado no Fillo.
14 Se pides algo no meu nome, fareino.
15 Se me amas, garda os meus mandamentos.
16 E eu rogarei ao Pai, e el daravos outro Consolador, para que permaneza convosco para sempre;
17 Mesmo o Espírito da verdade; a quen o mundo non pode recibir, porque non o ve nin o coñece; pero vós o coñecedes; porque el habita contigo e estará en ti.
18Non vos deixarei sen consolo: vou a vos.
19 Aínda un pouco, e o mundo xa non me verá; pero vós me vedes: porque eu vivo, vós tamén viviredes.
20 Nese día saberedes que eu estou no meu Pai, e vós en min, e eu en vós.
21 O que ten os meus mandamentos e os garda, é o que me ama;
22 Xudas díxolle, non Iscariote: Señor, como é que te manifestarás a nós e non ao mundo?
23 Xesús respondeulle: Se alguén me ama, gardará as miñas palabras.
24 O que non me ama non garda as miñas palabras, e a palabra que escoitades non é miña, senón do Pai que me enviou.
25 Estas cousas díxenvos, estando aínda presente convosco.
26 Pero o Consolador, que é o Espírito Santo, a quen o Pai enviará no meu nome, ensinaravos todas as cousas e lembraravos todas as cousas que vos dixen.
27 Deixovos a paz, a miña paz douvos a vós: non vos dou como o mundo dá. Non se turbe o teu corazón, nin teña medo.
28 Xa oíches como vos dixen: Voume e volvo a vós. Se me amaredes, alegraríavos, porque dixen: Vou ao Pai, porque o meu Pai é maior ca min.
29 E agora díxenvos antes de que aconteza, para que, cando aconteza, creades.
30 De aquí en diante non falarei moito contigo, porque vén o príncipe deste mundo e non ten nada en min.
31 Pero para que o mundo saiba que amo ao Pai; e como o Pai me deu mandamento, así o fago. Levántate, imos de aquí.

CAPÍTULO 15

1 Eu son a vide verdadeira, e o meu Pai é o labrador.
2 Toda póla en min que non dá froito quítaa; e toda póla que dá froito, límpiaa para que dea máis froito.
3 Agora estades limpos pola palabra que vos falei.
4 Permanece en min, e eu en ti. Como a rama non pode dar froito por si mesma, se non permanece na vide; xa non podedes máis, se non permanecedes en min.
5 Eu son a vide, vós sodes os sarmentos: o que permanece en min e eu nel, dá moito froito, porque sen min non podedes facer nada.
6 Se un home non permanece en min, é arroxado como unha póla e seca; e os homes reúnenos e bótanos ao lume e queiman.
7 Se permanecedes en min e as miñas palabras permanecen en vós, pediredes o que queirades e farase con vos.
8 Nisto é glorificado o meu Pai, en que deades moito froito; así seredes os meus discípulos.
9 Como o Pai me amou, así vos amei eu a vós: perseverade no meu amor.

10 Se gardades os meus mandamentos, permaneceredes no meu amor; así como gardei os mandamentos do meu Pai e permanezo no seu amor.
11 Estas cousas díxenvos para que a miña alegría permaneza en vós e a vosa alegría sexa total.
12 Este é o meu mandamento: que vos amedes uns a outros, como eu vos amei.
13 Ninguén ten amor máis grande que este, que un home dea a súa vida polos seus amigos.
14 Sodes meus amigos, se facedes o que vos mando.
15 A partir de agora non vos chamo servos; pois o servo non sabe o que fai o seu señor, pero eu chameinos amigos; porque todas as cousas que oín do meu Pai díxenvos a coñecer.
16 Non vós escollistes a min, senón que eu escollín a vós e ordeneivos para que vaiades e deades froito, e que o voso froito permaneza, para que todo o que lle pidades ao Pai no meu nome, el llo dea. .
17 Isto mándovos: que vos amedes uns a outros.
18 Se o mundo vos odia, sabedes que a min me odiou antes que vós.
19 Se vós foses do mundo, o mundo amaría o seu; pero porque non sodes do mundo, senón que eu vos escollín do mundo, o mundo vos odia.
20 Lembrade a palabra que vos dixen: O servo non é maior que o seu señor. Se me perseguiron, tamén te perseguirán a ti; se cumpriron o meu dito, tamén manterán o teu.
21 Pero todas estas cousas faranvos por amor do meu nome, porque non coñecen ao que me enviou.
22 Se eu non viñese e non lles falase, eles non terían pecado, pero agora non teñen manto para o seu pecado.
23 O que me odia tamén odia o meu Pai.
24 Se eu non fixera entre eles as obras que ningún outro fixo, non terían pecado; pero agora víronse e odiaron tanto a min como ao meu Pai.
25 Pero isto sucede para que se cumpra a palabra escrita na súa lei: Aborrecíronme sen causa.
26 Pero cando veña o Consolador, a quen vos enviarei do Pai, o Espírito da verdade, que procede do Pai, el dará testemuño de min:
27 E vós tamén daredes testemuño, porque estiveches comigo dende o principio.

CAPÍTULO 16

1 Estas cousas díxenvos para que non vos ofendas.
2 Botaránvos das sinagogas: si, chega o momento en que quen vos mate pensará que está a servir a Deus.
3 E estas cousas faranvos con vós, porque non coñeceron ao Pai nin a min.
4 Pero estas cousas díxenvos para que, cando chegue o momento, recordades que vos falei delas. E estas cousas non che dixen ao principio, porque estaba contigo.
5 Pero agora vou cara ao que me enviou; e ningún de vós me pregunta: Onde vas?
6 Pero porque vos dixen estas cousas, a tristeza encheu o voso corazón.
7 Non obstante, dígovos a verdade; É conveniente que me vaia, porque se non me vou, non virá a vós o Consolador; pero se me vou, mandareino a vós.
8 E cando veña, reprenderá o mundo do pecado, da xustiza e do xuízo:
9 De pecado, porque non cren en min;
10 De xustiza, porque vou ao meu Pai e xa non me ves;
11 De xuízo, porque o príncipe deste mundo é xulgado.
12 Aínda teño moitas cousas que dicirvos, pero agora non as podedes soportar.
13 Con todo, cando veña el, o Espírito da verdade, guiaravos a toda a verdade, porque non falará por si mesmo; pero todo o que escoite, falará, e indicaravos as cousas que virán.
14 El me glorificará, porque recibirá dos meus e amosarachelo.
15 Todas as cousas que ten o Pai son miñas; por iso díxenlle que tomará das miñas e que cho mostrará.
16 Un pouco, e non me veredes; e outra vez, un pouco, e me veredes, porque vou ao Pai.
17 Entón dixeron entre si algúns dos seus discípulos: Que é isto que nos di: "Un pouco e non me veredes; e outra vez, un pouco e me veredes; Pai?
18 Eles dixeron, pois, que é isto que di: Un pouco? non podemos dicir o que di.
19 Xa sabía Xesús que querían preguntarlle, e díxolles: " Preguntádesvos entre vós o que dixen: Un pouco e non me veredes; e outra vez, un pouco e me veredes". ?
20 En verdade, en verdade dígovos que chorardes e chorardes, pero o mundo alegrarase, e estaredes tristes, pero a vosa tristeza converterase en alegría.
21 Unha muller cando está de parto ten dor, porque a súa hora chegou; pero en canto nace o neno, xa non se lembra da angustia, pola alegría de que un home naceu no mundo.
22 E agora tedes tristeza, pero volverei a vervos, e o voso corazón alegrarase, e ninguén vos quitará a vosa alegría.
23 E nese día non me preguntaredes nada. En verdade, en verdade dígovos que todo o que pidades ao Pai no meu nome, el darao.
24 Ata agora non pediches nada no meu nome: pedide, e recibiredes, para que a vosa alegría sexa plena.
25 Estas cousas díxenvos en proverbios: pero chega o momento en que xa non vos falarei en proverbios, senón que vos mostrarei claramente do Pai.
26 Naquel día pediredes no meu nome, e non vos digo que lle rogarei ao Pai por vós:
27 Porque o mesmo Pai vos ama, porque me amaches e crestes que saín de Deus.
28 Saín do Pai, e vin ao mundo; de novo, deixo o mundo e vou ao Pai.
29 Os seus discípulos dixéronlle: "Velaí, agora falas claramente e non dis ningún proverbio".
30 Agora estamos seguros de que sabes todas as cousas e non necesitas que ninguén che pregunte: por iso cremos que saíches de Deus.
31 Xesús respondeulles: " Agora credes?
32 Velaquí, chega a hora, si, xa chegou, en que seredes espallados, cada un para o seu, e me deixaredes só, e aínda así non estou só, porque o Pai está comigo.
33 Estas cousas díxenvos para que teñades paz en min. No mundo teredes tribulación, pero anímate; superei o mundo.

CAPÍTULO 17

1 Estas palabras falou Xesús, e levantou os ollos ao ceo e dixo: " Pai, a hora chegou; glorifica o teu Fillo, para que tamén te glorifique o teu Fillo:

2 Como lle deches poder sobre toda carne, para que dea vida eterna a cantos lle deches.
3 E esta é a vida eterna: que che coñezan a ti, o único Deus verdadeiro, e a Xesús Cristo, a quen ti enviaches.
4Glorificote na terra: rematei a obra que me deches.
5 E agora, Pai, glóriame contigo mesmo coa gloria que tiven antes de que o mundo fose.
6 Manifestei o teu nome aos homes que me deches do mundo: teus eran e ti deches a min; e cumpriron a túa palabra.
7 Agora saben que todo o que me deches é de ti.
8 Porque eu lles dei as palabras que ti me deches; e recibíronos e souberon con certeza que saín de ti, e creron que ti me enviaches.
9 Rezo por eles: non rezo polo mundo, senón polos que ti me deches; pois son teus.
10 E todos os meus son teus, e os teus son meus; e eu son glorificado neles.
11 E agora xa non estou no mundo, pero estes están no mundo, e veño a ti. Pai Santo, garda polo teu nome os que me deches, para que sexan un, como nós.
12 Mentres estiven con eles no mundo, gardeinos no teu nome: os que me deches gardeinos, e ningún deles se perdeu, senón o fillo da perdición; para que se cumpra a escritura.
13 E agora veño a ti; e estas cousas falo no mundo, para que teñan a miña alegría cumprida en si mesmos.
14 Deille a túa palabra; e o mundo odiounos, porque non son do mundo, como eu non son do mundo.
15 Non pido que os saques do mundo, senón que os gardas do mal.
16 Eles non son do mundo, como eu non son do mundo.
17 Santificaos pola túa verdade: a túa palabra é verdade.
18 Como ti me enviaches ao mundo, así tamén os enviei eu a eles.
19 E por causa deles santifico a min mesmo, para que tamén eles sexan santificados pola verdade.
20 Nin eu rezo só por estes, senón tamén por aqueles que cren en min pola súa palabra;
21 Para que todos sexan un; como ti, Pai, estás en min e eu en ti, para que eles tamén sexan un en nós: para que o mundo crea que ti me enviaches.
22 E a gloria que me deches eu deille; para que sexan un, igual que nós somos un:
23 Eu neles, e ti en min, para que sexan perfectos nun só; e para que o mundo saiba que ti me enviaches e que os amaches como ti me amaches a min.
24 Pai, quero que tamén os que ti me deches, estean comigo onde estou; para que vexan a miña gloria, que ti me deches, porque me amaches antes da fundación do mundo.
25 Oh Pai xusto, o mundo non te coñeceu, pero eu te coñecín, e estes souberon que ti me enviaches.
26 E declareilles o teu nome e declarareino, para que o amor co que me amaches estea neles, e eu neles.

CAPÍTULO 18

1 Cando Xesús dixera estas palabras, saíu cos seus discípulos polo río Cedrón, onde había un xardín, no que entrou el e os seus discípulos.
2 Tamén Xudas, que o traizoaba, coñecía o lugar, porque Xesús ía moitas veces alí cos seus discípulos.
3Xudas, despois de recibir unha banda de homes e oficiais dos sumos sacerdotes e dos fariseos, chegou alí con lanternas, fachos e armas.
4 Xa que logo Xesús, sabendo todo o que lle había de acontecer, saíu e díxolles: A quen buscades?
5 Respondéronlle: Xesús de Nazaret. Xesús díxolles: Eu son. E tamén Xudas, que o traizoou, estivo con eles.
6 Entón, logo que lles dixo: "Eu son el", retrocedéronse e caeron ao chan.
7 Entón volveu preguntarlles: A quen buscades? E eles dixeron: Xesús de Nazaret.
8 Xesús respondeulle: " Díxenvos que eu son el. Por iso, se me buscades, deixade que estes vaian.
9 Para que se cumprise o dito que el dixo: Dos que me deches, eu non perdín ningún.
10 Entón Simón Pedro, que tiña unha espada, sacouno, e bateu ao servo do sumo sacerdote e cortoulle a orella dereita. O criado chamábase Malco.
11 Entón Xesús díxolle a Pedro: -" Mete a túa espada na vaíña. Non o vou beber a copa que me deu o meu Pai?
12Entón a banda, o capitán e os oficiais dos xudeus colleron a Xesús e atárono.
13 E levouno primeiro a Anás; pois era sogro de Caifás, que era o sumo sacerdote ese mesmo ano.
14E Caifás foi o que aconsellou aos xudeus que era conveniente que morrese un só home polo pobo.
15 E Simón Pedro seguiu a Xesús, e tamén outro discípulo: aquel discípulo era coñecido do sumo sacerdote e entrou con Xesús no palacio do sumo sacerdote.
16Pero Pedro quedou fóra á porta. Entón saíu o outro discípulo, que era coñecido do sumo sacerdote, falou coa que gardaba a porta e fixo entrar a Pedro.
17 Entón díxolle a moza que gardaba a porta a Pedro: "Non es ti tamén un dos discípulos deste home? El di: non o son.
18 E os servos e os oficiais estaban alí parados, que fixeran un lume de carbóns; porque facía frío, e quentáronse, e Pedro quedou con eles e quentouse.
19 O sumo sacerdote preguntoulle entón a Xesús polos seus discípulos e pola súa doutrina.
20 Xesús respondeulle: " Falei abertamente ao mundo; Sempre ensinei na sinagoga e no templo, onde sempre acuden os xudeus; e en segredo non dixen nada.
21 Por que me preguntas? pregunta aos que me escoitaron o que lles dixen: velaquí, eles saben o que dixen.
22 E cando falou isto, un dos oficiais que estaban alí, golpeou a Xesús coa palma da man, dicindo: "Así respondes ao sumo sacerdote?
23 Xesús respondeulle: " Se dixen mal, testemuña o mal; pero se está ben, por que me feriches?
24 Anás mandouno atado ao sumo sacerdote Caifás.
25 E Simón Pedro púxose en pé e quentouse. Eles dixéronlle, pois, non es ti tamén un dos seus discípulos? El negouno e dixo: Non o son.
26 Un dos servos do sumo sacerdote, que era o seu parente ao que Pedro lle cortou a orella, díxolle: "Non te vin con el no xardín?
27Entón Pedro volveu negar: e enseguida cantou o galo.
28 Entón levaron a Xesús dende Caifás ata o salón de xuízo: e era cedo; e eles mesmos non entraron no tribunal, para que non fosen contaminados; senón para que comesen a Pascua.

29 Pilato saíu entón cara a eles e díxolles: "¿Que acusación presentades contra este home?
30 Eles respondéronlle: "Se non fose un malfeitor, non o entregaríamos.
31 Entón díxolles Pilato: "Colédeo e xulgade segundo a vosa lei". Os xudeus dixéronlle: "Non nos é lícito matar a ninguén.
32Para que se cumprise a palabra de Xesús, que dixo, indicando de que morte debía morrer.
33 Entón Pilato entrou de novo no tribunal, chamou a Xesús e díxolle: "Es ti o rei dos xudeus?"
34 Xesús respondeulle: --Dis isto por ti mesmo, ou dixéroncho outros de min?
35 Pilato respondeu: -¿Son eu xudeu? A túa propia nación e os sumos sacerdotes entregáronte a min: que fixeches?
36 Xesús respondeulle: " O meu reino non é deste mundo; se o meu reino fose deste mundo, os meus servos loitarían para que non fose entregado aos xudeus; pero agora o meu reino non é de aquí".
37 Pilato díxolle, pois, ti es un rei? Xesús respondeulle: Ti dis que eu son un rei. Para iso nacín, e por iso vin ao mundo, para dar testemuño da verdade. Todo o que é da verdade escoita a miña voz.
38 Pilato díxolle: Que é a verdade? E dito isto, saíu outra vez aos xudeus e díxolles: Non lle atopo ningunha culpa.
39 Pero vós tedes costume de que vos solte un na Pascua: queredes pois que vos solte o rei dos xudeus?
40 Entón todos clamaron de novo, dicindo: Non este, senón Barrabás. Agora Barrabás era un ladrón.

CAPÍTULO 19

1 Entón Pilato colleu a Xesús e azoutouno.
2 E os soldados chaparon unha coroa de espiños, puxéronlla na cabeza e puxéronlle unha túnica de púrpura.
3 E dixo: "Salve, rei dos xudeus! e batéronо coas mans.
4 Pilato saíu de novo e díxolles: "Velaí, o traio para fóra, para que saibades que non lle atopo ningunha culpa".
5Entón saíu Xesús, que levaba a coroa de espiños e o manto roxo. E díxolles Pilato: Velaquí o home.
6 Cando o viron os sumos sacerdotes e os oficiais, gritaron, dicindo: Crucificao, crucificao. Díxolles Pilato: Tomade e crucificao, porque non lle atopo ningunha culpa.
7 Respondéronlle os xudeus: "Temos unha lei, e pola nosa lei debe morrer, porque se fixo Fillo de Deus".
8 Cando Pilato escoitou aquela palabra, tivo máis medo;
9 E volveu entrar no tribunal e díxolle a Xesús: De onde es? Pero Xesús non lle deu resposta.
10 Pilatos díxolle: "Non me falas? ¿Non sabes que teño poder para crucificarte e que teño poder para soltarte?
11 Xesús respondeulle: " Non poderías ter ningún poder contra min, se non che fose dado dende arriba; polo tanto, quen me entregou a ti, ten un pecado maior.
12 E desde entón Pilato procurou liberalo, pero os xudeus gritaron, dicindo: Se deixas ir a este, non es amigo de César; quen se fai rei fala contra César.
13 Polo que Pilato, ao oír aquela palabra, fixo saír a Xesús e sentou no tribunal nun lugar que se chama o pavimento, pero en hebreo Gabata.
14 E era a preparación da Pascua, cara á hora sexta.
15 Pero eles gritaron: Fórao, fórao, crucifícao. Pilato díxolles: ¿Debo crucificar ao voso Rei? Os sumos sacerdotes responderon: Non temos rei senón César.
16 Entón entregouno a eles para que o crucificasen. E colleron a Xesús e levárono.
17 E levando a cruz saíu a un lugar chamado lugar da caveira, que se chama en hebreo Gólgota.
18 Onde o crucificaron, e outros dous con el, a cada lado, e Xesús no medio.
19 E Pilato escribiu un título e púxoo na cruz. E o escrito era: XESÚS DE NAZARET O REI DOS XUDEUIS.
20 Este título líase entón moitos xudeus: porque o lugar onde foi crucificado Xesús estaba preto da cidade, e estaba escrito en hebreo, grego e latín.
21 Entón os sumos sacerdotes dos xudeus dixéronlle a Pilato: "Non escribas: "O rei dos xudeus". pero que dixo: Eu son o rei dos xudeus.
22 Pilato respondeu: "O que escribín escribín.
23 Entón os soldados, cando crucificaron a Xesús, colleron os seus vestidos e fixeron catro partes, a cada soldado unha parte; e tamén o seu abrigo: agora o abrigo estaba sen costura, tecido dende arriba por todas partes.
24 Dixeron, pois, entre si: "Non o desgaguemos, senón que botemos a sorte a quen lle corresponderá, para que se cumpra a Escritura que di: Repartiron entre eles os meus vestidos e tiraron a sorte a miña vestidura". Por iso fixeron estas cousas os soldados.
25 Estaban xunto á cruz de Xesús a súa nai e a irmá da súa nai, María, muller de Cleofás, e María Magdalena.
26 Cando Xesús viu á súa nai e ao discípulo que el amaba que estaba de pé, díxolle á súa nai: " Muller, velaquí o teu fillo!
27 Entón díxolle ao discípulo: Velaquí a túa nai. E desde aquela hora levouna aquel discípulo á súa casa.
28 Despois diso, Xesús, sabendo que xa se cumpriron todas as cousas, para que se cumpra a Escritura, dixo: Teño sede.
29 E puxéronse unha vasija chea de vinagre, e encheron de vinagre unha esponxa, puxérona sobre hisopo e levárona á boca.
30 Xa que logo, cando Xesús recibiu o vinagre, dixo: " Compatado está; e inclinou a cabeza e abandonou o espírito".
31 Polo tanto, os xudeus, porque era a preparación para que os corpos non quedaran na cruz o sábado (porque aquel sábado era un día alto), rogáronlle a Pilato que lles rompesen as pernas e que quitado.
32 Entón viñeron os soldados e romperon as pernas do primeiro e do outro que foi crucificado con el.
33Pero cando chegaron a Xesús, e viron que xa estaba morto, non lle romperon as pernas.
34Pero un dos soldados atravesoulle o costado cunha lanza e enseguida saíu sangue e auga.
35 E o que o viu deu testemuño, e o seu testimonio é verdadeiro: e sabe que di verdadeiro, para que credes.
36 Porque estas cousas foron feitas para que se cumprise a Escritura: Non lle romperá ningún óso.
37 E outra vez outra escritura di: Mirarán a aquel a quen traspasaron.
38 Despois disto, Xosé de Arimatea, sendo discípulo de Xesús, pero en segredo por medo dos xudeus, rogou a Pilato que lle quitase o corpo de Xesús, e Pilato deulle permiso. El veu, pois, e colleu o corpo de Xesús.

39 E chegou tamén Nicodemo, que primeiro veu a Xesús pola noite e trouxo unha mestura de mirra e áloe, duns cen libras de peso.
40 Entón colleron o corpo de Xesús e enrolárono en roupa de liño cos aromas, como son os xudeus para enterrar.
41 E no lugar onde foi crucificado había un xardín; e no xardín un novo sepulcro, no que aínda nunca se puxo home.
42 Polo tanto, alí deitaron a Xesús por mor do día de preparación dos xudeus; pois o sepulcro estaba preto.

CAPÍTULO 20

1 O primeiro día da semana, María Magdalena chegou de madrugada, cando aínda estaba escuro, ao sepulcro, e viu a pedra quitada do sepulcro.
2 Entón ela correu a ver a Simón Pedro e ao outro discípulo, a quen Xesús amaba, e díxolles: "Quitaron o Señor do sepulcro e non sabemos onde o puxeron".
3 Saíron, pois, Pedro e o outro discípulo, e chegaron ao sepulcro.
4Corrían os dous xuntos, e o outro discípulo foi máis que Pedro e chegou primeiro ao sepulcro.
5 E agachándose, mirando para dentro, viu os lenzos deitados; aínda non entrou.
6Entón chegou Simón Pedro seguindoo e entrou no sepulcro, e viu deitados os lenzos.
7 E o pano que tiña arredor da cabeza, non deitado coa roupa de liño, senón envolto nun lugar separado.
8Entón entrou tamén o outro discípulo, que chegou primeiro ao sepulcro, e viu e creu.
9 Pois aínda non sabían a Escritura, que tiña que resucitar de entre os mortos.
10 Entón os discípulos volveron á súa casa.
11Mais María quedou fóra no sepulcro chorando;
12 E viu dous anxos vestidos de branco sentados, un á cabeza e o outro aos pés, onde xacía o corpo de Xesús.
13 E eles dinlle: Muller, por que choras? Ela díxolles: "Porque levaron ao meu Señor e non sei onde o puxeron".
14 E dito isto, volveuse e viu a Xesús de pé, e non sabía que era Xesús.
15 Díxolle Xesús: Muller, por que choras? a quen buscas? Ela, crendo que era o xardineiro, díxolle: Señor, se o levaches de aquí, dime onde o puxeches e levareino.
16 Xesús díxolle: María. Ela volveuse e díxolle: Rabboni; é dicir, Mestre.
17 Díxolle Xesús: Non me toques. porque aínda non subín ao meu Pai, pero vai aos meus irmáns e dilles: Subo ao meu Pai e ao voso Pai; e ao meu Deus e ao teu Deus.
18 María Magdalena veu e díxolles aos discípulos que vira ao Señor e que el lle falou estas cousas.
19 Entón, o mesmo día pola noite, sendo o primeiro día da semana, cando estaban pechadas as portas onde estaban reunidos os discípulos por medo dos xudeus, chegou Xesús e púxose no medio e díxolles: Paz con vós.
20 E dito isto, mostroulles as mans e o costado. Entón os discípulos alegraronse cando viron ao Señor.
21 Entón Xesús díxolles de novo: " A paz estea con vós; como o meu Pai me enviou a min, así vos envío eu.
22 E dito isto, soplou sobre eles e díxolles: " Recibid o Espírito Santo.
23 A quen lle perdones os pecados, serán perdonados; e os pecados a quen lle gardedes, quedaron retidos.
24 Pero Tomé, un dos doce, chamado Dídimo, non estaba con eles cando chegou Xesús.
25 Os outros discípulos dixéronlle: "Vimos ao Señor". Pero el díxolles: Se non vexo nas súas mans a pegada dos cravos, non meto o meu dedo na pegada dos cravos e non lle meta a man no costado, non crerei.
26 E ao cabo de oito días, os seus discípulos estaban de novo dentro e Tomás con eles. Entón veu Xesús, as portas pechadas, púxose no medio e díxolle: " Paz a vós".
27 Entón díxolle a Tomé: " Trae aquí o teu dedo e mira as miñas mans; e tende aquí a túa man e méteo no meu costado: e non sexas infiel, senón crente.
28 E Tomé respondeulle e díxolle: Meu Señor e meu Deus.
29 Díxolle Xesús: " Tomás, porque me viches, creches; benaventurados os que non viron e creron".
30 E moitos outros sinais verdadeiramente fixo Xesús na presenza dos seus discípulos, que non están escritos neste libro:
31 Pero estes están escritos para que creades que Xesús é o Cristo, o Fillo de Deus; e para que, crendo, teñades vida polo seu nome.

CAPÍTULO 21

1 Despois disto, Xesús mostrouse de novo aos discípulos no mar de Tiberíades; e por iso mostrou el mesmo.
2 Estaban xuntos Simón Pedro, Tomé chamado Dídimo, Natanael de Caná de Galilea, e os fillos de Zebedeo e outros dous discípulos seus.
3 Díxolles Simón Pedro: Vou pescar. Eles dinlle: Tamén nós imos contigo. Saíron e entraron inmediatamente nun barco; e aquela noite non colleron nada.
4 Pero cando chegou a mañá, Xesús quedou na beira, pero os discípulos non sabían que era Xesús.
5 Entón Xesús díxolles: Fillos, tedes algunha comida? Eles respondéronlle: Non.
6 E díxolles: Botade a rede á dereita do barco e atoparedes. Botaron polo tanto, e agora non eran quen de debuxalo pola multitude de peixes.
7 Por iso, aquel discípulo a quen Xesús amaba díxolle a Pedro: "É o Señor". Cando Simón Pedro oíu que era o Señor, ciñoulle a túnica de pescador (porque estaba espido) e botouse ao mar.
8 E os outros discípulos viñeron nunha barquiña; (pois non estaban lonxe da terra, senón como douscentos cóbados), arrastrando a rede con peixes.
9 Entón, cando chegaron á terra, viron alí un lume de carbóns e peixe posto sobre el e pan.
10 Díxolles Xesús: Traede dos peixes que agora pescastes.
11 Simón Pedro subiu e sacou a rede a terra chea de cento cincuenta e tres peixes grandes;
12 Díxolles Xesús: Vende cenar. E ningún dos discípulos se atreveu a preguntarlle: Quen es ti? sabendo que era o Señor.
13 Entón veu Xesús, colle pan e dálles, e peixe igualmente.
14 Esta é a terceira vez que Xesús se mostra aos seus discípulos, despois de que resucitou de entre os mortos.
15 Entón, cando cearon, díxolle Xesús a Simón Pedro: Simón, fillo de Xonás, quéresme máis que estes? El díxolle: Si, Señor; ti sabes que te quero. El díxolle: Apacenta os meus cordeiros.

16 Díxolle outra vez por segunda vez: Simón, fillo de Xonás, ¿me queres? El díxolle: Si, Señor; ti sabes que te quero. El díxolle: Apacenta as miñas ovellas.
17 El díxolle por terceira vez: Simón, fillo de Xonás, ¿me queres? Pedro entristecíase porque lle dixo por terceira vez: ¿Quéresme? E díxolle: Señor, ti sabes todas as cousas; ti sabes que te quero. Xesús díxolle: Apacenta as miñas ovellas.
18 En verdade, en verdade, dígoche: cando eras novo, cinguiches e andabas por onde querías; non o faría.
19 Isto dixo, indicando con que morte glorificaría a Deus. E despois de falar isto, díxolle: Sígueme.
20 Entón Pedro, voltando, viu que seguía o discípulo a quen Xesús amaba; que tamén se apoiaba no seu peito na cea, e dixo: Señor, cal é o que te traizoa?
21 Ao velo Pedro, díxolle a Xesús: Señor, e que fará este home?
22 Díxolle Xesús: " Se quero que se quede ata que eu veña, que che pasa? sígueme.
23 Entón foi este dito entre os irmáns: que aquel discípulo non morrera; pero Xesús non lle dixo: "Non morrerá". pero, se quero que se demore ata que eu veña, que che pasa?
24 Este é o discípulo que testemuña destas cousas e escribiu estas cousas, e sabemos que o seu testemuño é verdadeiro.
25 E tamén hai moitas outras cousas que fixo Xesús, que, se fosen escritas cada un, supoño que nin o mundo mesmo podería conter os libros que deberían escribirse. Amén.

Feitos dos Apóstolos

CAPÍTULO 1

1 O primeiro tratado fixen, Teófilo, todo o que Xesús comezou a facer e a ensinar,
2 Ata o día en que foi levantado, despois de que por medio do Espírito Santo dera mandamentos aos apóstolos que elixira:
3A quen tamén se mostrou vivo despois da súa paixón mediante moitas probas infalibles, sendo visto deles corenta días e falando das cousas relativas ao reino de Deus:
4 E, reunidos con eles, mandoulles que non se afastasen de Xerusalén, senón que agardasen a promesa do Pai, que, di, escoitaches de min.
5 Porque Xoán verdadeiramente bautizou con auga; pero seredes bautizados co Espírito Santo dentro de poucos días.
6 Cando se xuntaron, preguntáronlle: "Señor, restaurarás neste momento o reino de Israel?
7 E díxolles: Non vos corresponde saber os tempos nin as estacións que o Pai puxo no seu propio poder.
8 Pero recibiredes poder, despois de que o Espírito Santo veña sobre vós, e seredes testemuñas comigo tanto en Xerusalén, como en toda Xudea, en Samaria e ata o extremo da terra.
9 E cando falou estas cousas, mentres eles viron, foi levantado; e unha nube recibiuno fóra da súa vista.
10 E mentres miraban fixamente cara ao ceo mentres el subía, velaquí, dous homes estaban xunto a eles vestidos de branco;
11 Os cales tamén dixeron: Homes de Galilea, por que estades mirando para o ceo? este mesmo Xesús, que foi levado de vós ao ceo, virá do mesmo xeito que o vistedes ir ao ceo.
12 Entón volveron a Xerusalén dende o monte chamado das Olivas, que é de Xerusalén unha viaxe de sábado.
13 E cando entraron, subiron a un aposento alto, onde vivían Pedro, Santiago, Xoán, Andrés, Filipe, Tomás, Bartolomé, Mateo, Santiago, fillo de Alfeo, e Simón Zelotes. e Xudas, irmán de Santiago.
14Todos estes continuaban unidos na oración e súplica, coas mulleres, con María, a nai de Xesús, e cos seus irmáns.
15 E naqueles días ergueuse Pedro no medio dos discípulos e dixo: (O número de nomes xuntos era de cento vinte).
16 Homes e irmáns, esta Escritura debeu ser cumprida, que o Espírito Santo por boca de David falou antes sobre Xudas, que foi o guía dos que levaron a Xesús.
17 Porque estaba contado connosco e obtivo parte deste ministerio.
18 Este home comprou un campo coa recompensa da iniquidade; e caendo de cabeza, esnaquizou no medio, e todas as súas entrañas brotaron.
19 E era coñecido por todos os habitantes de Xerusalén; de xeito que ese campo se chama na súa lingua propia, Aceldama, é dicir, O campo do sangue.
20 Porque está escrito no libro dos Salmos: Que a súa morada sexa desolada e ninguén habite nela; e o seu bispado que outro tome.
21Por iso destes homes que acompañaron connosco todo o tempo que o Señor Xesús entrou e saíu entre nós,
22 A partir do bautismo de Xoán, ata o mesmo día en que foi arrebatado de entre nós, hai que ser ordenado para que sexa testemuña connosco da súa resurrección.
23 E designaron dous, Xosé chamado Barsabas, que se chamaba Xusto, e Matías.
24 E oraron e dixeron: Ti, Señor, que coñeces o corazón de todos os homes, mostra se escolleches de entre estes dous.
25 Para que participe deste ministerio e apostolado, do que caeu Xudas por transgresión, para ir ao seu lugar.
26 E repartiron as súas sortes; e a sorte recaeu sobre Matías; e foi contado cos once apóstolos.

CAPÍTULO 2

1 E cando chegou o día de Pentecostés, estaban todos nun mesmo lugar.
2 E de súpeto veu desde o ceo un ruído coma de vento forte, e encheu toda a casa onde estaban sentados.
3 E apareceronlles unhas linguas feitas coma de lume, e asentouse sobre cada un deles.
4 E todos enchéronse do Espírito Santo e comezaron a falar noutras linguas, segundo o Espírito lles daba a palabra.
5 E moraban en Xerusalén xudeus, homes devotos, de todas as nacións de debaixo do ceo.
6 Cando isto se fixo ruído, a xente xuntábase e quedou confundida porque cada un os oía falar na súa lingua.
7 E todos quedaron abraiados e asombrados, dicíndose uns a outros: "Velaí, todos estes que falan non son galegos?
8 E como escoitamos cada un na nosa lingua na que nacemos?
9 Partos, medos e elamitas, e os habitantes de Mesopotamia, Xudea e Capadocia, no Ponto e en Asia,
10 Frixia e Panfilia, en Exipto, e nas partes de Libia preto de Cirene, e forasteiros de Roma, xudeus e prosélitos,
11 Cretas e árabes, escoitamos falar nas nosas linguas as marabillosas obras de Deus.
12 E todos quedaron abraiados e dubidando, dicíndose uns a outros: Que quere dicir isto?
13 Outros mofándose dicían: Estes homes están cheos de viño novo.
14 Pero Pedro, ergueuse cos once, ergueu a voz e díxolles: Vós de Xudea e todos os que morades en Xerusalén, coñezades isto e escoitade as miñas palabras:
15 Pois estes non están borrachos, como pensades, xa que é a terceira hora do día.
16 Pero isto é o que falou o profeta Xoel;
17 E acontecerá que nos últimos días, di Deus, derramarei do meu Espírito sobre toda carne; e os teus fillos e as túas fillas profetizarán, e os teus mozos terán visións e os teus vellos soñarán soños. :
18 E sobre os meus servos e as miñas criadas derramarei naqueles días o meu Espírito; e profetizarán:
19 E farei marabillas no ceo arriba e sinais abaixo na terra; sangue, lume e vapor de fume:
20 O sol converterase en tebras e a lúa en sangue, antes de que veña ese día grande e notable do Señor:
21 E acontecerá que todo aquel que invoque o nome do Señor será salvo.
22 Vós homes de Israel, escoitade estas palabras; Xesús de Nazaret, un home aprobado por Deus entre vós por milagres, marabillas e sinais, que Deus fixo por el no medio de vós, como vós mesmos sabedes:

23 A el, sendo liberado polo decidido consello e a presciencia de Deus, tomastes, e con mans malvadas crucificastes e matades:
24 A quen Deus resucitou, soltando as dores da morte, porque non era posible que fose retido por ela.
25 Pois David fala sobre el: "Vía sempre ao Señor diante da miña cara, porque está á miña dereita, para que non me conmove.
26 Por iso alegrouse o meu corazón e alegrouse a miña lingua; ademais a miña carne descansará na esperanza:
27 Porque non deixarás a miña alma no inferno, nin permitirás que o teu Santo vexa corrupción.
28 Fíxome coñecer os camiños da vida; farásme cheo de gozo co teu rostro.
29 Homes e irmáns, permíteme falarvos libremente do patriarca David, que está morto e enterrado, e o seu sepulcro está connosco ata hoxe.
30 Por iso, sendo un profeta, e sabendo que Deus lle xurou con xuramento que do froito dos seus lombos, segundo a carne, levantaría a Cristo para sentar no seu trono;
31 El, ao ver isto antes, falou da resurrección de Cristo, que a súa alma non quedou no inferno, nin a súa carne viu corrupción.
32 Deus resucitou a este Xesús, do que todos somos testemuñas.
33 Polo tanto, sendo exaltado á dereita de Deus, e recibindo do Pai a promesa do Espírito Santo, derramou isto que agora ves e escoitades.
34 Porque David non subiu ao ceo, senón que di: "Díxolle o Señor ao meu Señor: Senta á miña dereita.
35 Ata que faga dos teus inimigos o teu estrado.
36 Polo tanto, saiba con certeza toda a casa de Israel que Deus fixo Señor e Cristo a ese mesmo Xesús a quen vós crucificastes.
37 E cando oíron isto, quedaron nerviosos e dixéronlle a Pedro e ao resto dos apóstolos: "Irmáns, que imos facer?
38 Entón Pedro díxolles: "Arrepentídevos e bautícese cada un de vós no nome de Xesucristo para a remisión dos pecados, e recibiredes o don do Espírito Santo.
39 Porque a promesa é para vós, e para os vosos fillos e para todos os que están de lonxe, a cantos chame o Señor, noso Deus.
40 E con moitas outras palabras testificou e exhortou, dicindo: Salvade-vos desta xeración perversa.
41 Entón os que recibiron a súa palabra foron bautizados, e ese día engadíronlles unhas tres mil almas.
42 E continuaron firmes na doutrina dos apóstolos e na comunión, e no partimento do pan e nas oracións.
43 E o medo invadiu toda alma, e os apóstolos fixeron moitas marabillas e sinais.
44 E todos os que crían estaban xuntos e tiñan todas as cousas en común;
45 E venderon as súas posesións e bens, e repartiunos entre todos os homes, segundo a necesidade de cada un.
46 E eles, que continuaban todos os días unidos no templo, e partindo o pan de casa en casa, comían a súa comida con alegría e soidade de corazón.
47 Loando a Deus, e tendo graza con todo o pobo. E o Señor engadiu á igrexa todos os días os que deberían ser gardados.

CAPÍTULO 3

1 Pedro e Xoán subiron xuntos ao templo á hora da oración, que era a hora novena.
2 E levaron un home coxo dende o ventre da súa nai, ao que cada día deitaban á porta do templo que se chama Fermoso, para pedir esmola aos que entraban no templo;
3 Quen, ao ver a Pedro e a Xoán a punto de entrar no templo, pediu unha esmola.
4 E Pedro, mirando nel con Xoán, dixo: Míranos.
5 E fixo caso deles, esperando recibir algo deles.
6 Entón Pedro dixo: "Non teño prata nin ouro; pero o que teño eu douche: no nome de Xesucristo de Nazaret levántate e camiña.
7 E colleuno pola man dereita e levantouno, e inmediatamente os seus pés e os seus nocellos cobraron forza.
8 E ergueuse de un salto e andou, e entrou con eles no templo, camiñando, saltando e louvando a Deus.
9 E todo o pobo o viu camiñar e louvar a Deus:
10 E souberon que era el quen estaba sentado para pedir esmola na Porta Fermosa do templo, e quedaron abraiados e abraiados polo que lle acontecera.
11 E mentres o coxo que foi curado suxeitaba a Pedro e a Xoán, toda a xente correu xunto a eles no pórtico que se chama de Salomón, moi asombrado.
12 E cando Pedro o viu, respondeulle ao pobo: "Homes de Israel, por que vos marabillas disto? ou por que nos mirades tan seriamente, coma se polo noso propio poder ou santidade fixemos camiñar a este home?
13 O Deus de Abraham, de Isaac e de Xacob, o Deus dos nosos pais, glorificou ao seu Fillo Xesús; a quen entregastes e negásteso diante de Pilato, cando estaba decidido a deixalo ir.
14 Pero vós negástes ao Santo e ao Xusto, e queredes que vos concedese un asasino;
15 E matou ao Príncipe da vida, a quen Deus resucitou de entre os mortos; do que somos testemuñas.
16 E o seu nome por medio da fe no seu nome fortaleceu a este home, a quen vedes e coñecedes: si, a fe que ten por el deulle esta perfecta solidez na presenza de todos vós.
17 E agora, irmáns, sei que por ignorancia o fixestes, como tamén o fixeron os vosos gobernantes.
18 Pero as cousas que Deus manifestara antes por boca de todos os seus profetas, que Cristo debía sufrir, así o cumpriu.
19 Arrepentídevos, pois, e convértete, para que os teus pecados sexan borrados, cando veñan os tempos de refresco da presenza do Señor;
20 E enviará a Xesucristo, que antes vos foi predicado:
21 A quen o ceo debe recibir ata os tempos da restitución de todas as cousas, que Deus falou por boca de todos os seus santos profetas desde o principio do mundo.
22 Porque Moisés díxolles verdadeiramente aos pais: "O Señor, o voso Deus, suscitarávos entre os vosos irmáns un profeta coma min; o escoitaredes en todo o que vos diga.
23 E acontecerá que toda alma que non oirá a ese profeta será destruída de entre o pobo.
24 Si, e todos os profetas desde Samuel e os que seguen despois, cantos falaron, tamén anunciaron estes días.

25 Sodes fillos dos profetas e do pacto que Deus fixo cos nosos pais, dicindo a Abraham: "E na túa descendencia serán bendicidas todas as familias da terra".
26 A vós primeiro Deus, resucitando ao seu Fillo Xesús, enviouno para bendicirvos, afastando a cada un de vós das súas iniquidades.

CAPÍTULO 4

1 E mentres falaban co pobo, os sacerdotes, o xefe do templo e os saduceos atopáronse sobre eles.
2 Contristados porque ensinasen á xente e predicasen por medio de Xesús a resurrección de entre os mortos.
3 E puxéronlles as mans e puxéronos ata o día seguinte, porque xa era tarde.
4 Con todo, moitos dos que escoitaron a palabra creron; e o número dos homes era duns cinco mil.
5 E aconteceu que ao día seguinte, os seus gobernantes, anciáns e escribas,
6 E reuníronse en Xerusalén o sumo sacerdote Anás, e Caifás, e Xoán e Alexandre e todos os que eran da familia do sumo sacerdote.
7 E cando os puxeron no medio, preguntaron: Con que poder ou con que nome fixestes isto?
8Entón Pedro, cheo do Espírito Santo, díxolles: "Vos gobernantes do pobo e anciáns de Israel.
9 Se hoxe se nos examina da boa acción feita ao impotente, por que medios está sanado;
10 Saiban a todos vós e a todo o pobo de Israel que, polo nome de Xesucristo de Nazaret, a quen crucificades, a quen Deus resucitou de entre os mortos, este home está aquí sano diante de vós.
11 Esta é a pedra que vos canteiros desaproveitaron, que se converteu na cabeza da esquina.
12 Tampouco hai salvación en ningún outro, pois non hai outro nome debaixo do ceo que se dea entre os homes, polo que teñamos que ser salvados.
13 Agora ben, cando viron a ousadía de Pedro e Xoán, e decatáronse de que eran homes incultos e ignorantes, marabilláronse; e souberon deles que estiveran con Xesús.
14 E vendo o home que foi curado parado con eles, non puideron dicir nada contra iso.
15 Pero cando lles mandaron saír do concilio, discutiron entre eles:
16 Dicindo: ¿Que lles imos facer a estes homes? porque de feito un milagre notable foi feito por eles é evidente para todos os que moran en Xerusalén; e non podemos negalo.
17 Pero para que non se estenda máis entre o pobo, ameácemos con rigor, de que non falen a ninguén neste nome.
18 E chamáronlles e mandáronlles que non falasen nin ensinasen no nome de Xesús.
19 Pero Pedro e Xoán responderon e dixéronlles: Se é xusto ante Deus escoitarvos máis que a Deus, xulguede vós.
20 Porque non podemos menos que falar das cousas que vimos e oímos.
21 Entón, despois de que os ameazaron máis, soltáronos, sen atopar nada como castigalos, por mor do pobo, porque todos os homes glorificaron a Deus polo que foi feito.
22 Porque o home tiña máis de corenta anos, sobre o que se amosou este milagre de curación.
23 E sendo soltados, foron á súa propia compañía e informaron de todo o que lles dixeran os sumos sacerdotes e os anciáns.
24 E cando oíron isto, alzaron a voz a Deus unidos e dixeron: Señor, ti es Deus que fixeches o ceo, a terra e o mar e todo o que hai neles.
25 Quen dixo por boca do teu servo David: "¿Por que se enfadaron os xentís e o pobo imaxinaba cousas vanas?
26 Os reis da terra levantáronse, e os gobernantes xuntáronse contra o Señor e contra o seu Cristo.
27 Porque, en verdade, contra o teu santo fillo Xesús, a quen unxiches, reuníronse Herodes e Poncio Pilato, cos xentís e o pobo de Israel,
28 Pois facer todo o que a túa man e o teu consello decidiron antes.
29 E agora, Señor, mira as súas ameazas, e dálle aos teus servos que con toda ousadía falen a túa palabra.
30 Estendendo a túa man para curar; e que se fagan sinais e marabillas co nome do teu santo fillo Xesús.
31 E cando rezaron, o lugar onde estaban reunidos tremeuse; e todos estaban cheos do Espírito Santo, e falaron a palabra de Deus con ousadía.
32 E a multitude dos que crían eran dun só corazón e dunha soa alma; pero tiñan todas as cousas en común.
33 E con gran poder deron testemuña aos apóstolos da resurrección do Señor Xesús: e gran graza estaba sobre todos eles.
34Tampouco houbo entre eles quen faltou, pois todos os que posuían terras ou casas vendían e traían o prezo das cousas que se vendían,
35 E deixáronos aos pés dos apóstolos, e repartiuse a cada un segundo a necesidade.
36 E Xoses, que polos apóstolos se chamaba Bernabé (que significa, fillo de consolo), levita e do país de Chipre,
37Tiña terra, vendeuna, trouxo o diñeiro e púxoa aos pés dos apóstolos.

CAPÍTULO 5

1Pero un home chamado Ananías, coa súa muller Safira, venderon unha propiedade,
2 E gardou parte do prezo, sendo tamén a súa muller ao tanto, trouxo unha parte e púxoa aos pés dos apóstolos.
3 Pero Pedro dixo: Ananías, por que Satanás che encheu o teu corazón para mentirlle ao Espírito Santo e para reter parte do prezo da terra?
4 Mentres quedou, non era o teu? e despois de vendelo, non estaba no teu poder? por que concibiches esta cousa no teu corazón? non mentiches aos homes, senón a Deus.
5 E Ananías, ao oír estas palabras, caeu a terra e deu o espírito;
6 E levantáronse os mozos, ferírono, levárono e enterrárono.
7 E foi unhas tres horas despois, cando entrou a súa muller, sen saber o que estaba feito.
8 E Pedro respondeulle: Dime se vendeches a terra por tanto? E ela dixo: Si, por tanto.
9 Entón Pedro díxolle: Como é que puxécheste de acordo para tentar o Espírito do Señor? velaquí, os pés dos que enterraron o teu home están á porta e te sacarán.

10 Entón ela caeu inmediatamente aos seus pés e deu a fantasma; e os mozos entraron, atopárona morta e, levándoa fóra, enterrárona xunto ao seu marido.
11 E un gran temor sobre toda a igrexa e sobre todos os que oían estas cousas.
12 E polas mans dos apóstolos fixéronse moitos sinais e marabillas entre o pobo; (e estaban todos de acordo no pórtico de Salomón.
13 E dos demais ninguén se atrevía a unirse a eles, pero o pobo engrandeceunos.
14 E os crentes foron os máis engadidos ao Señor, multitude de homes e mulleres.)
15 De tal xeito que sacaron aos enfermos ás rúas e deitáronos en camas e diváns, para que, cando menos, a sombra de Pedro que pasase por alí puxese ensombrecer a algúns deles.
16 Tamén chegou a Xerusalén unha multitude das cidades dos arredores, traendo enfermos e aflixidos por espíritos impuros, e todos foron curados.
17Entón levantouse o sumo sacerdote e todos os que estaban con el (que é a secta dos saduceos) e encheronse de indignación.
18 E puxeron as mans sobre os apóstolos e meteunos no cárcere común.
19Pero o anxo do Señor abriu de noite as portas da prisión e sacounos e dixo:
20 Vai, ponte e fala no templo ao pobo todas as palabras desta vida.
21 E cando oíron isto, entraron no templo pola mañá cedo e ensinaron. Pero chegou o sumo sacerdote e os que estaban con el, convocaron o concilio e todo o senado dos fillos de Israel, e mandou á cadea para que os levasen.
22 Pero cando chegaron os oficiais e non os atoparon no cárcere, volveron e dixeron:
23 Dicindo: "A prisión verdadeiramente atopamos pechada con toda seguridade, e os gardas parados fóra diante das portas; pero cando abrimos, non atopamos ninguén dentro".
24 Cando o sumo sacerdote, o capitán do templo e os sumos sacerdotes escoitaron estas cousas, dubidaron de que chegaría isto.
25 Entón chegou un e díxolles: "Velaí, os homes que puxeches no cárcere están no templo e ensinan á xente.
26 Entón foi o capitán cos oficiais e levounos sen violencia, porque tiñan medo do pobo para que non fosen apedreados.
27 Cando os trouxeron, puxéronos diante do concilio, e o sumo sacerdote preguntoulles:
28 Dicindo: ¿Non vos mandamos de xeito rigoroso que non ensinásedes neste nome? e velaquí, encheches Xerusalén coa túa doutrina, e pretendes levar o sangue deste home sobre nós.
29Entón Pedro e os outros apóstolos responderon: "Debemos obedecer a Deus antes que aos homes".
30 O Deus dos nosos pais levantou a Xesús, a quen mataches e colgaches nunha árbore.
31 Deus exaltouno coa súa man dereita para que fose príncipe e salvador, para darlle o arrepentimento a Israel e o perdón dos pecados.
32 E nós somos as súas testemuñas destas cousas; e tamén o Espírito Santo, que Deus deu aos que lle obedecen.
33 Cando oíron iso, cortáronlles o corazón e aconselláronse para matalos.
34 Entón ergueuse alí un no concilio, un fariseo, chamado Gamaliel, doutor da lei, de renome entre todo o pobo, e mandou que os apóstolos fosen un pouco;
35 E díxolles: "Homes de Israel, mirade o que pensades facer con estes homes".
36 Porque antes destes días levantouse Teudas, presumindo de ser alguén; a quen uníronse un número de homes, uns catrocentos: quen foi asasinado; e todos, cantos lle obedecían, foron espallados e destruídos.
37 Despois deste home levantouse Xudas de Galilea nos días dos impostos, e atraeu a moita xente tras el; tamén el pereceu; e todos, ata cantos lle obedecían, foron dispersos.
38 E agora dígovos: Abstérate destes homes e deixalos en paz, porque se este consello ou esta obra é de homes, non será nada.
39 Pero se é de Deus, non o podedes derrubar; para que non vos atopedes aínda para loitar contra Deus.
40 E acordaron con el, e despois de chamar aos apóstolos e golpealos, mandaron que non falasen no nome de Xesús e soltáronos.
41 E saíron da presenza do concilio, alegrados de que fosen considerados dignos de sufrir vergoña polo seu nome.
42 E cada día no templo e en cada casa non cesaban de ensinar e predicar a Xesucristo.

CAPÍTULO 6

1 E naqueles días, cando o número dos discípulos se multiplicou, xurdiu unha murmuración dos gregos contra os hebreos, porque as súas viúvas eran descoidadas no servizo diario.
2 Entón os doce chamaron á multitude dos discípulos, e dixeron: Non é razón que deixemos a palabra de Deus e sirvamos ás mesas.
3 Polo tanto, irmáns, buscade entre vós a sete homes de honra reputación, cheos do Espírito Santo e de sabedoría, a quen designemos este asunto.
4Pero nós entregarémonos continuamente á oración e ao ministerio da palabra.
5 E a palabra gustou a toda a multitude, e escolleron a Estevo, home cheo de fe e do Espírito Santo, a Filipe, a Prócoro, a Nicanor, a Timón, a Parmenas e a Nicolás, prosélito de Antioquía:
6 O que puxeron diante dos apóstolos, e despois de orar, puxéronlles as mans.
7 E a palabra de Deus aumentou; e multiplicouse moito o número dos discípulos en Xerusalén; e unha gran compañía de sacerdotes obedecían á fe.
8 E Estevo, cheo de fe e poder, fixo grandes prodixios e milagres entre o pobo.
9 Entón levantáronse algúns da sinagoga, que se chama a sinagoga dos libertinos, e de Cireneos, de Alexandrios e de Cilicia e de Asia, discutindo con Estevo.
10 E non foron capaces de resistir a sabedoría e o espírito cos que falaba.
11 Entón subornaron os homes que dicían: "Oímoslle falar palabras blasfemias contra Moisés e contra Deus".
12 E conmocionaron o pobo, os anciáns e os escribas, e viñeron sobre el, colleuno e levárono para o concilio.
13 E estableceu testemuñas falsas que dixesen: Este home non deixa de falar blasfemias contra este lugar santo e contra a lei.

14 Porque oímoslle dicir que este Xesús de Nazaret destruirá este lugar e cambiará os costumes que Moisés nos deu.
15 E todos os que estaban sentados no concilio, mirándoo fixamente, viron o seu rostro coma o rostro dun anxo.

CAPÍTULO 7

1 Entón díxolle o sumo sacerdote: -¿Son así?
2 E dixo: Homes, irmáns e pais, escoitade; O Deus da gloria apareceuse ao noso pai Abraham, cando estaba en Mesopotamia, antes de morar en Charrán,
3 E díxolle: Saia do teu país e da túa parentela e entra na terra que che mostrarei.
4 Entón saíu da terra dos caldeos e morou en Charrán, e de alí, cando morreu o seu pai, trasladouno a esta terra na que vostedes habitan agora.
5 E non lle deu ningunha herdanza nela, non, nin para poñer o seu pé: aínda que prometeu que llo daría en posesión e á súa descendencia despois del, cando aínda non tiña fillos. .
6 E Deus falou deste xeito: Que a súa descendencia moraría nunha terra estranxeira; e que os traia á escravitude e lles imploren catrocentos anos.
7 E xulgarei á nación á que estarán escravos, dixo Deus, e despois sairán e serviránme neste lugar.
8 E deulle o pacto da circuncisión, e así Abraham xerou a Isaac, e circuncidiuno ao oitavo día; e Isaac xerou a Xacob; e Xacob enxendrou os doce patriarcas.
9 E os patriarcas, movidos pola envexa, venderon a Xosé a Exipto, pero Deus estaba con el.
10 E liberouno de todas as súas aflicións e deulle gracia e sabedoría ante os ollos do Faraón, rei de Exipto; e fíxoo gobernador de Exipto e de toda a súa casa.
11 Agora chegou unha escaseza en toda a terra de Exipto e de Canaán, e unha gran aflicción, e os nosos pais non atoparon sustento.
12 Pero cando Xacob soubo que había millo en Exipto, enviou primeiro os nosos pais.
13 E por segunda vez deuse a coñecer Xosé aos seus irmáns; e o parente de Xosé deuse a coñecer ao faraón.
14Entón mandou Xosé e chamou a seu pai Xacob e a toda a súa parentela, sesenta e quince almas.
15 Xacob baixou a Exipto e morreu, el e os nosos pais.
16 E foron trasladados a Siquem e depositados no sepulcro que Abraham comprou por unha cantidade de diñeiro dos fillos de Emmor, pai de Siquem.
17Pero cando se achegaba o tempo da promesa, que Deus lle xurou a Abraham, o pobo medrou e multiplicouse en Exipto.
18Ata que xurdiu outro rei que non coñecía a Xosé.
19 O mesmo tratou con astucia aos nosos parentes, e implorou o mal aos nosos pais, para que botasen fóra aos seus fillos pequenos, ata que non puidesen vivir.
20 Nese tempo Moisés naceu, era moi fermoso e criouse na casa de seu pai tres meses.
21 E cando foi expulsado, a filla do faraón levouno e alimentouno para o seu propio fillo.
22 E Moisés era erudito en toda a sabedoría dos exipcios, e era poderoso nas palabras e nos feitos.
23 E cando cumpriu corenta anos, veulle ao corazón visitar aos seus irmáns, os fillos de Israel.
24 E ao ver que un deles sufriu un mal, defendeuno e vingou ao oprimido, e bateu ao exipcio.
25 Porque supoñía que os seus irmáns entenderían como Deus os libraría pola súa man, pero non entenderon.
26 E ao día seguinte mostrouse a eles mentres se pelexaban, e quixo reconcilialos, dicindo: "Señores, sodes irmáns; por que vos mal uns a outros?
27 Pero o que injustou o seu veciño botouno fóra, dicindo: Quen te fixo gobernante e xuíz sobre nós?
28 Queres matarme, como onte fixeches co exipcio?
29 Entón Moisés fuxiu ante esta palabra e foi forasteiro na terra de Madián, onde xerou dous fillos.
30 E cando pasaron corenta anos, apareceulle no deserto do monte Sina un anxo do Señor nunha chama de lume nun arbusto.
31 Cando Moisés o viu, quedou maravillado da vista; e cando se achegaba para vela, chegou a el a voz do Señor:
32 Dicindo: Eu son o Deus dos teus pais, o Deus de Abraham, o Deus de Isaac e o Deus de Xacob. Entón Moisés estremecía e non se atrevía a contemplar.
33 Entón díxolle o Señor: "Quita os zapatos dos teus pés, porque o lugar onde estás é terra santa".
34 Vin, vin a aflicción do meu pobo que está en Exipto, oín os seus xemidos e baixei para libralos. E agora veña, enviareite a Exipto.
35 Este Moisés a quen rexeitaron dicindo: Quen te fixo gobernante e xuíz? o mesmo enviou Deus para ser gobernante e liberador pola man do anxo que se lle apareceu no monte.
36 Sacounos, despois de facer marabillas e sinais na terra de Exipto, no mar Vermello e no deserto corenta anos.
37 Este é o Moisés, que dixo aos fillos de Israel: "O Señor, o voso Deus, suscitarávos entre os vosos irmáns un profeta coma min; o escoitaredes.
38 Este é o que estaba na igrexa no deserto co anxo que lle falou no monte Sina e cos nosos pais: quen recibiu os oráculos vivos para darnos a nós:
39A quen os nosos pais non quixeron obedecer, senón que o afastaron deles e volveron no seu corazón a Exipto.
40 Dicíndolle a Aharón: "Fai que vaiamos diante de nós deuses; porque a este Moisés, que nos sacou da terra de Exipto, non sabemos que lle pasou".
41 E fixeron un becerro naqueles días, ofreceron sacrificios ao ídolo e alegraronse coas obras das súas propias mans.
42 Entón Deus volveuse e entregounos para adorar o exército do ceo; como está escrito no libro dos profetas: "Oh, casa de Israel, ofrecédesme animais mortos e sacrificios durante corenta anos no deserto?"
43 Si, levastes o tabernáculo de Moloch e a estrela do voso deus Remphan, figuras que fixestes para adoralos: e levareino alén de Babilonia.
44 Os nosos pais tiñan o tabernáculo do testemuño no deserto, tal e como el tiña designado, falando con Moisés para que o fixese segundo o estilo que vira.
45 O cal tamén os nosos pais que viñeron despois trouxeron con Xesús en posesión dos xentís, a quen Deus expulsou diante dos nosos pais, ata os días de David;
46 Quen atopou gracia diante de Deus e desexaba atopar un tabernáculo para o Deus de Xacob.
47 Pero Salomón fíxolle unha casa.
48 Con todo, o Altísimo non habita en templos feitos a man; como di o profeta,

49 O ceo é o meu trono, e a terra é o estrado dos meus pés: que casa me edificaredes? di o Señor: ou cal é o lugar do meu descanso?
50 Non fixo todas estas cousas a miña man?
51 Vós, de pescozo duro e incircuncisos de corazón e de oídos, resistídes sempre ao Espírito Santo: como fixeron os vosos pais, tamén facedes vós.
52 A cal dos profetas non perseguiron vosos pais? e mataron aos que antes anunciaban a chegada do Xusto; dos que agora fodes os traidores e asasinos:
53 Que recibiron a lei por disposición dos anxos, e non a cumpriron.
54 Cando oíron estas cousas, cortáronlles o corazón e rechinaron sobre el cos dentes.
55Pero el, cheo do Espírito Santo, levantou a vista fixa para o ceo, e viu a gloria de Deus e a Xesús de pé á dereita de Deus.
56 E dixo: "Velaí, vexo o ceo aberto e o Fillo do home de pé á dereita de Deus".
57 Entón eles gritaron a gran voz, taparon os oídos e correron sobre el unidos.
58 E botárono da cidade e apedrearon, e as testemuñas deitaron as súas roupas aos pés dun mozo que se chamaba Xaúl.
59 E apedrearon a Estevo, invocando a Deus e dicindo: Señor Xesús, recibe o meu espírito.
60 E axeonllouse e berrou a gran voz: Señor, non lles impuxes este pecado. E dito isto, quedou durmido.

CAPÍTULO 8

1 E Xaúl estaba a consentir a súa morte. E naquel tempo houbo unha gran persecución contra a igrexa que estaba en Xerusalén; e todos foron espallados polas rexións de Xudea e Samaria, agás os apóstolos.
2 E homes devotos levaron a Estevo ao seu enterro e fixeron grandes lamentos por el.
3 En canto a Xaúl, destrozou a igrexa, entrando en todas as casas, e sacando homes e mulleres meteunos no cárcere.
4Por iso, os que estaban espallados foron por todas partes predicando a palabra.
5 Entón Filipe baixou á cidade de Samaria e pregoulles a Cristo.
6 E a xente unánimemente fixo caso das cousas que Felipe falaba, escoitando e vendo os milagres que facía.
7 Pois os espíritos inmundos, clamando a gran voz, saíron de moitos posuídos con eles, e moitos paralíticos e coxos foron curados.
8 E houbo unha gran alegría naquela cidade.
9Pero había un home chamado Simón, que antes na mesma cidade facía feiticismo e enfeitizaba á xente de Samaria, dicindo que era un grande:
10 A quen todos lle fixeron caso, dende o máis pequeno ata o máis grande, dicindo: Este home é o gran poder de Deus.
11 E tiñan en conta a el, porque hai moito tempo que os enfeitizara con bruxos.
12 Pero cando creron que Filipe predicaba as cousas relativas ao reino de Deus e ao nome de Xesucristo, foron bautizados, homes e mulleres.
13 Entón o mesmo Simón tamén creu;
14 Cando os apóstolos que estaban en Xerusalén souberon que Samaria recibira a palabra de Deus, enviaron a eles Pedro e Xoán:
15 Quen, cando baixaron, oraron por eles, para que recibisen o Espírito Santo:
16 (Porque aínda non caeu sobre ningún deles: só eles foron bautizados no nome do Señor Xesús.)
17 Entón puxéronlles as mans e recibiron o Espírito Santo.
18 E cando Simón viu que mediante a imposición das mans dos apóstolos se lles daba o Espírito Santo, ofreceulles diñeiro,
19 Dicindo: Dame tamén este poder, para que a quen lle impoña as mans reciba o Espírito Santo.
20 Pero Pedro díxolle: "O teu diñeiro perece contigo, porque pensaches que o don de Deus se pode comprar con diñeiro".
21 Non tes nin parte nin sorte neste asunto, porque o teu corazón non é recto diante de Deus.
22 Arrepítete, pois, desta túa maldade, e prega a Deus, se quizais che perdoen o pensamento do teu corazón.
23 Porque entendo que estás no fel da amargura e no vínculo da iniquidade.
24 Entón respondeu Simón e dixo: Rogade por min ao Señor, que non me veña ningunha das cousas que falastes.
25 E eles, despois de testemuñar e predicar a palabra do Señor, volveron a Xerusalén e predicaron o evanxeo en moitas aldeas dos samaritanos.
26 E o anxo do Señor faloulle a Filipe: Levántate e vai cara ao sur polo camiño que baixa de Xerusalén a Gaza, que é deserto.
27 E levantouse e foise, e velaquí un home de Etiopía, un eunuco de gran autoridade baixo Candace, raíña dos etíopes, que tiña o control de todo o seu tesouro e viña a Xerusalén para adorar.
28 Volvía, e sentado no seu carro lía o profeta Isaías.
29 Entón o Espírito díxolle a Filipe: Achégate e únete a este carro.
30 Filipe foi correndo cara a el e escoitoulle ler ao profeta Isaías e díxolle: "Entendes o que les?
31 E dixo: Como podo eu, se non me guía algún home? E pediulle a Filipe que subise e sentase con el.
32 O lugar da Escritura que leu foi este: Leváronlle coma unha ovella ao matadoiro; e coma un cordeiro mudo diante do seu esquilador, así non abriu a boca.
33 Na súa humillación o seu xuízo foi quitado: e quen contará a súa xeración? pois a súa vida é arrebatada da terra.
34 E respondeulle o eunuco a Filipe: --Pégoche, de quen fala o profeta? de si mesmo ou doutro home?
35 Entón Filipe abriu a boca e comezou pola mesma Escritura, e predicoulle Xesús.
36 E mentres ían camiño, chegaron a unha auga. que me impide ser bautizado?
37 Filipe dixo: "Se cres con todo o teu corazón, podes. E el respondeu e dixo: Eu creo que Xesucristo é o Fillo de Deus.
38 E mandou parar o carro, e baixaron os dous á auga, Filipe e o eunuco; e bautizouno.
39 E cando subiron da auga, o Espírito do Señor arrebatou a Filipe, e o eunuco xa non o viu;
40 Pero Filipe foi atopado en Azoto e, ao pasar, predicou en todas as cidades, ata que chegou a Cesarea.

CAPÍTULO 9

1 E Xaúl, aínda respirando ameazas e matanzas contra os discípulos do Señor, foi onda o sumo sacerdote.
2 E pediulle cartas para Damasco ás sinagogas, para que se atopase algún deste camiño, homes ou mulleres, os levase atados a Xerusalén.
3 E mentres viaxaba, achegouse a Damasco, e de súpeto brillou ao seu redor unha luz do ceo.
4 E caeu á terra e escoitou unha voz que lle dicía: Xaúl, Xaúl, por que me persegues?
5 E dixo: Quen es ti, Señor? E díxolle o Señor: Eu son Xesús a quen ti persegues.
6 E el, tremendo e abraiado, dixo: Señor, que queres que faga? E díxolle o Señor: Levántate e entra na cidade e dirásche o que tes que facer.
7 E os homes que ían con el quedaron mudos, escoitando unha voz, pero sen ver a ninguén.
8 E Xaúl ergueuse da terra; e cando lle abriron os ollos, non viu a ninguén, pero levárono da man e levárono a Damasco.
9 E estivo tres días sen ver, sen comer nin beber.
10 E había un discípulo en Damasco, chamado Ananías; e díxolle o Señor nunha visión: Ananías. E el dixo: Velaquí, eu estou aquí, Señor.
11 E díxolle o Señor: Levántate e vai á rúa que se chama Dereita e consulta na casa de Xudas por un chamado Xaulo, de Tarso, porque velaquí, el ora.
12 E viu nunha visión a un home chamado Ananías que entraba e puxo a man sobre el para que recobrase a vista.
13 Entón Ananías respondeu: "Señor, oín por moitos deste home o mal que fixo aos teus santos en Xerusalén.
14 E aquí ten autoridade dos sumos sacerdotes para atar a todos os que invocan o teu nome.
15 Pero o Señor díxolle: " Vai, porque é un vaso escollido para min, para levar o meu nome diante dos xentís, dos reis e dos fillos de Israel.
16Porque voulle mostrar as grandes cousas que debe sufrir polo meu nome.
17 Ananías foi e entrou na casa; e poñendo as mans enriba del, dixo: Irmán Xaúl, o Señor, Xesús, que se che apareceu no camiño polo que viñas, envioume para que recobras a vista e sexas cheo do Espírito Santo.
18 E inmediatamente caeu dos seus ollos coma unhas escamas: e inmediatamente recibiu a vista, levantouse e foi bautizado.
19 E cando recibiu a comida, foi fortalecido. Entón Xaúl estivo uns días cos discípulos que estaban en Damasco.
20 E enseguida predicou a Cristo nas sinagogas, que é o Fillo de Deus.
21 Pero todos os que o oían quedaron abraiados e dixeron: Non é este o que destruíu aos que invocaban este nome en Xerusalén, e veu aquí para iso, para traelos atados aos sumos sacerdotes?
22 Pero Xaúl aumentaba cada vez máis en forza e confundía aos xudeus que moraban en Damasco, demostrando que este é o mesmo Cristo.
23 E despois de que se cumpriron moitos días, os xudeus acordaron matalo:
24 Pero Xaúl sabía que estaban a agardar. E vixían as portas día e noite para matalo.
25 Entón os discípulos collérono de noite e baixárono xunto á parede nun cesto.
26 E cando chegou Xaúl a Xerusalén, intentou unirse aos discípulos, pero todos lle tiñan medo e non crían que fose discípulo.
27 Pero Bernabé colleuno e levouno aos apóstolos, e contoulles como vira ao Señor no camiño e que lle falara e como predicara con audacia en Damasco no nome de Xesús.
28 E estaba con eles entrando e saíndo en Xerusalén.
29 E falou con valentía no nome do Señor Xesús, e discutiu contra os gregos, pero eles foron a punto de matalo.
30 O que os irmáns souberon, levárono a Cesarea e enviárono a Tarso.
31 Entón as igrexas descansaron por toda Xudea, Galilea e Samaria, e foron edificadas; e camiñando no temor do Señor e no consolo do Espírito Santo, multiplicáronse.
32 E aconteceu que, mentres Pedro percorreu todas as partes, tamén baixou aos santos que habitaban en Lida.
33 E alí atopou un home chamado Eneas, que levaba oito anos en cama e estaba enfermo de parálise.
34 E Pedro díxolle: Eneas, Xesucristo sandache. Levántate e fai o teu leito. E ergueuse inmediatamente.
35 E todos os que moraban en Lida e Sarón vírono e volvéronse ao Señor.
36 E había en Iope unha discípula chamada Tabita, que por interpretación se chama Dorcas: esta muller estaba chea de boas obras e esmolas que facía.
37 E aconteceu naqueles días que ela estaba enferma e morreu.
38 E como Lida estaba preto de Iope, e os discípulos oíron que Pedro estaba alí, mandáronlle dous homes para pedirlle que non tardase en vir a eles.
39Entón Pedro ergueuse e foi con eles. Cando chegou, levárono ao aposento alto, e todas as viúvas estaban ao seu carón chorando e mostrándolle as túnicas e as vestiduras que Dorcas facía, mentres ela estaba con elas.
40 Pero Pedro sacounos a todos, púxose de xeonllos e orou; e dirixíndoo cara ao corpo díxolle: Tabita, érguese. E abriu os ollos, e cando viu a Pedro, ergueuse.
41 E deulle a man, levantouna e, cando chamou aos santos e ás viúvas, presentouna viva.
42 E foi coñecido por todo Jope; e moitos creron no Señor.
43 E aconteceu que estivo moitos días en Jope cun tal Simón curtidor.

CAPÍTULO 10

1Había en Cesarea un home chamado Cornelio, un centurión da banda chamada banda italiana,
2 Home devoto e temeroso de Deus con toda a súa casa, que daba moita esmola ao pobo e rogaba a Deus sempre.
3 Evidentemente viu nunha visión sobre a hora nove do día un anxo de Deus que se achegaba a el e díxolle: Cornelio.
4 E mirando para el, tivo medo e dixo: Que é, Señor? E díxolle: As túas oracións e as túas esmolas subiron para lembrar ante Deus.
5E agora manda homes a Iope e chama a un tal Simón, que se chama Pedro:
6 Aloxa cun tal Simón curtidor, cuxa casa está á beira do mar: el diráche o que tes que facer.

7 E cando se foi o anxo que lle falaba Cornelio, chamou a dous dos seus empregados, e a un soldado devoto dos que agardaban nel continuamente;
8 E cando lles declarou todas estas cousas, mandounos a Iope.
9 Ao día seguinte, mentres ían de viaxe e se achegaban á cidade, Pedro subiu á azotea para orar sobre a hora sexta.
10 E pasou moita fame e quixo comer;
11 E viu o ceo aberto e unha vasilla que baixaba cara a el, como unha gran folla tecida nas catro esquinas e baixada ata a terra:
12 Na que había toda clase de animais de catro patas da terra, e bestas salvaxes, e reptiles e aves do ceo.
13 E chegoulle unha voz: Levántate, Pedro; matar e comer.
14 Pero Pedro díxolle: "Non é así, Señor; pois nunca comín cousa común ou impura.
15 E a voz volveu falarlle por segunda vez: O que Deus limpou, non o chames común.
16 Isto foi feito tres veces, e o vaso foi recibido de novo ao ceo.
17 E mentres Pedro dubidaba en si mesmo do que significaría esta visión que vira, velaquí, os homes que foron enviados de Cornelio preguntaron pola casa de Simón e puxéronse diante da porta.
18 E chamaron e preguntaron se Simón, que se chamaba Pedro, estaba alí aloxado.
19 Mentres Pedro pensaba na visión, o Espírito díxolle: Velaquí, tres homes te buscan.
20 Levántate, pois, baixa e vai con eles, sen dubidar nada, porque eu os mandei.
21 Entón Pedro baixou aos homes que lle enviaban Cornelio; e dixo: "Velaí, eu son a quen buscades: cal é a causa pola que viñestes?
22 E eles dixeron: O centurión Cornelio, home xusto e temeroso de Deus e de boa fama entre toda a nación xudeu, foi advertido de Deus por medio dun anxo santo que mandase chamarte á súa casa e escoitase. palabras de ti.
23 Despois chamounos e aloxounos. E ao día seguinte, Pedro marchou con eles, e acompañárono algúns irmáns de Iope.
24 E ao día seguinte entraron en Cesarea. E Cornelio esperou por eles, e reunira os seus parentes e amigos próximos.
25 E cando Pedro entraba, Cornelio atopouse con el, botouse aos seus pés e adorouno.
26 Pero Pedro levantouno e díxolle: Levántate; Eu tamén son un home.
27 E mentres falaba con el, entrou e atopou moitos que se xuntaban.
28 E díxolles: "Vós sabedes que é ilícito que un xudeu faga compañía ou se achegue a un doutra nación; pero Deus mostroume que non debería chamar a ningún home común ou impuro.
29 Por iso vin a vós sen contestarme, axiña que me mandaron buscar: pregúntome, pois, para que propósito mandastes por min?
30 E díxolle Cornelio: "Hai catro días estiven en xaxún ata esta hora; e á hora nona orei na miña casa, e velaquí, un home estaba diante de min con roupas brillantes,
31 E dixo: Cornelio, a túa oración foi escoitada e a túa esmola lémbrase diante de Deus.
32 Envía, pois, a Iope, e chama aquí a Simón, que se chama Pedro; está aloxado na casa dun tal Simón curtidor á beira do mar: quen, cando veña, falará contigo.
33 Inmediatamente enviei a ti; e ben fixeches que chegaches. Agora, pois, estamos todos aquí presentes diante de Deus, para escoitar todas as cousas que Deus che manda.
34Entón Pedro abriu a boca e dixo: -"A verdade, entendo que Deus non fai acepción de persoas.
35 Pero en toda nación quen lle teme e fai xustiza, é aceptado con el.
36 A palabra que Deus enviou aos fillos de Israel, predicando a paz por Xesucristo: (é o Señor de todos:)
37 Xa sabedes esa palabra, que foi publicada por toda Xudea e que comezou desde Galilea, despois do bautismo que predicou Xoán;
38 Como Deus unxiu co Espírito Santo e con poder a Xesús de Nazaret: que andaba facendo ben e curando a todos os oprimidos polo demo; pois Deus estaba con el.
39 E nós somos testemuñas de todas as cousas que fixo tanto na terra dos xudeus como en Xerusalén; a quen mataron e colgaron nunha árbore:
40 Deus resucitouno ao terceiro día e mostrouno abertamente;
41 Non a todo o pobo, senón a testemuñas escollidas antes de Deus, mesmo a nós, que comimos e bebemos con el despois de que resucitou de entre os mortos.
42 E mandounos predicar ao pobo e testemuñar que é o que foi ordenado por Deus para ser o xuíz dos vivos e dos mortos.
43Del testemuñan todos os profetas que polo seu nome todo aquel que crea nel recibirá a remisión dos pecados.
44 Mentres Pedro falaba aínda estas palabras, o Espírito Santo caeu sobre todos os que escoitaron a palabra.
45 E os da circuncisión que crían quedaron abraiados, todos os que viñeron con Pedro, porque tamén sobre os xentís foi derramado o don do Espírito Santo.
46 Porque oíronlles falar en linguas e engrandecer a Deus. Entón respondeu Pedro:
47 ¿Pode alguén prohibir a auga para que non sexan bautizados estes que recibiron o Espírito Santo igual que nós?
48 E mandou que fosen bautizados no nome do Señor. Entón rogáronlle que se demorase uns días.

CAPÍTULO 11

1 E os apóstolos e os irmáns que estaban en Xudea escoitaron que os xentís tamén recibiran a palabra de Deus.
2 E cando Pedro subiu a Xerusalén, os da circuncisión disputaron con el.
3 Dicindo: "Entraches con homes incircuncisos e comiches con eles".
4Pero Pedro ensaiou o asunto dende o principio e expúxoo por orde, dicindo:
5 Estaba na cidade de Jope rezando; e en transo vin unha visión: baixaba unha embarcación, coma unha gran lámina, baixada do ceo polas catro esquinas; e ata min chegou:
6 Sobre o cal, cando fixen os meus ollos, considerei e vin bestas de catro patos da terra, e feras salvaxes, e reptiles e aves do ceo.

7 E oín unha voz que me dicía: Levántate, Pedro; matar e comer.
8 Pero eu dixen: Non é así, Señor, porque nada común ou impuro entrou na miña boca.
9 Pero a voz respondeume de novo dende o ceo: "O que Deus limpou, non o chames común".
10 E isto foi feito tres veces: e todos foron levados de novo ao ceo.
11 E velaquí, enseguida había tres homes que xa chegaron á casa onde estaba, enviados dende Cesarea.
12 E o Espírito mandoume ir con eles, sen dúbida ningunha. Ademais acompañáronme estes seis irmáns, e entramos na casa do home:
13 E mostrounos como vira na súa casa un anxo que se puxo de pé e díxolle: Envía homes a Iope e chama a Simón, que se chama Pedro.
14 Quen che dirá palabras coas que ti e toda a túa casa seredes salvados.
15 E cando comecei a falar, o Espírito Santo caeu sobre eles, como sobre nós ao principio.
16 Entón lembreime da palabra do Señor, que dixo: Xoán bautizou con auga; pero seredes bautizados co Espírito Santo.
17 Xa que Deus lles deu o mesmo don que a nós, que cremos no Señor Xesucristo; que era eu, que podía resistir a Deus?
18 Cando oíron estas cousas, calaron e glorificaron a Deus, dicindo: "Entón Deus tamén concedeu aos xentís o arrepentimento para a vida".
19 Os que foron espallados pola persecución que xurdiu en torno a Estevo viaxaron ata Fenicia, Chipre e Antioquía, predicando a palabra a ninguén senón só aos xudeus.
20 E algúns deles eran homes de Chipre e Cirene, que cando chegaron a Antioquía, falaron aos gregos, predicando o Señor Xesús.
21 E a man do Señor estaba con eles, e un gran número creron e volvéronse ao Señor.
22 Entón a noticia destas cousas chegou a oídos da igrexa que estaba en Xerusalén, e enviaron a Bernabé para que fose ata Antioquía.
23 Quen, cando chegou e vira a graza de Deus, alegrouse e exhortounos a todos a que se unisen ao Señor con propósito de corazón.
24 Porque era un home bo e cheo do Espírito Santo e de fe; e moita xente engadiuse ao Señor.
25Entón Bernabé marchou a Tarso para buscar a Xaulo:
26 E cando o atopou, levouno a Antioquía. E aconteceu que un ano enteiro reuníronse coa igrexa e ensinaron a moita xente. E os discípulos foron chamados cristiáns primeiro en Antioquía.
27 E nestes días chegaron profetas de Xerusalén a Antioquía.
28 E ergueuse un deles chamado Ágabo, e manifestou polo Espírito que había moita carencia en todo o mundo, o que aconteceu nos días de Claudio César.
29 Entón os discípulos, cada un segundo a súa capacidade, decidiron enviar socorro aos irmáns que moraban en Xudea:
30 O que tamén fixeron, e enviárono aos anciáns por mans de Bernabé e Xaúl.

CAPÍTULO 12

1 Por aquel entón o rei Herodes estendeu as mans para molestar a algúns da Igrexa.
2 E matou coa espada a Santiago, irmán de Xoán.
3 E como viu que lles agradaba aos xudeus, continuou a coller tamén a Pedro. (Entón foron os días dos pans ázimos.)
4 E despois de aprehelo, meteuno no cárcere e entregouno a catro cuaternións de soldados para que o gardasen; coa intención despois da Pascua de traelo á xente.
5 Polo tanto, Pedro foi gardado no cárcere, pero a Igrexa orou sen cesar a Deus por el.
6 E cando Herodes quixo sacalo, esa mesma noite Pedro durmía entre dous soldados, atado con dúas cadeas; e os gardas que estaban diante da porta gardaban a prisión.
7 E velaquí, o anxo do Señor veu sobre el, e unha luz brillou no cárcere; E caéronlle as cadeas das mans.
8 E o anxo díxolle: Cíñete e átache as sandalias. E así o fixo. E díxolle: Bota o teu vestido arredor e sígueme.
9 Saíu e seguiuno; e non sabía que era certo o que fixo o anxo; pero pensou ter unha visión.
10 Cando pasaron o primeiro e o segundo barrio, chegaron á porta de ferro que leva á cidade; que lles abriu por si mesmo: e saíron e pasaron por unha rúa; e enseguida o anxo foise del.
11 E cando Pedro volveu en si, dixo: "Agora sei de certo que o Señor enviou o seu anxo e libroume da man de Herodes e de toda a expectativa do pobo xudeu".
12 E despois de considerar o asunto, chegou á casa de María, a nai de Xoán, que se chamaba Marcos; onde moitos estaban reunidos rezando.
13 E cando Pedro chamaba á porta da porta, veu unha moza para escoitar, chamada Roda.
14 E cando coñeceu a voz de Pedro, non abriu a porta de alegría, senón que entrou correndo e contou como Pedro estaba diante da porta.
15 E eles dixéronlle: "Estás tola". Pero ela afirmou constantemente que era así. Entón eles dixeron: É o seu anxo.
16 Pero Pedro seguía chamando, e cando abriron a porta e velo, quedaron abraiados.
17 Pero el, facéndolles acenos coa man para que calasen, declaroulles como o Señor o sacara da prisión. E dixo: "Ide a amosar estas cousas a Santiago e aos irmáns". E marchou e foi para outro lugar.
18En canto se fixo de día, entre os soldados houbo un gran alboroto, o que foi de Pedro.
19 E cando Herodes o buscou e non o atopou, examinou aos gardiáns e mandou que fosen mortos. E baixou de Xudea a Cesarea, e alí quedou.
20 Herodes estaba moi disgustado cos de Tiro e Sidón, pero eles acudiron unánimemente a el e, despois de facer amigo de Blasto o chambelán do rei, pediron a paz; porque o seu país se nutría da patria do rei.
21 E un día determinado Herodes, vestido con vestimentas reais, sentou no seu trono e fixo unha oración para eles.
22 E o pobo deu un berro, dicindo: "É a voz dun deus, e non dun home".
23 E inmediatamente o anxo do Señor bateuno, porque non lle deu a gloria a Deus;
24 Pero a palabra de Deus medrou e multiplicouse.

25 E Bernabé e Xaúl volveron de Xerusalén, cando cumpriron o seu ministerio, e levaron consigo a Xoán, que se chamaba Marcos.

CAPÍTULO 13

1 Había na igrexa que estaba en Antioquía algúns profetas e mestres; como Bernabé, e Simeón que se chamaba Níxer, e Lucio de Cirene, e Manaén, que fora criado con Herodes o tetrarca, e Xaúl.
2 Mentres ministraban ao Señor e xaxaban, o Espírito Santo dixo: Sepárame a Bernabé e a Xaúl para a obra á que os chamei.
3 E cando xaxunaron e oraron e puxeron as mans sobre eles, despediunos.
4 Entón eles, enviados polo Espírito Santo, partiron para Seleucia; e desde alí navegaron cara a Chipre.
5 E cando estaban en Salamina, predicaron a palabra de Deus nas sinagogas dos xudeus, e tamén tiñan a Xoán como ministro.
6 E cando pasaron pola illa ata Pafos, atoparon un feiticeiro, un falso profeta, xudeu, que se chamaba Barxesus.
7 Que estaba co deputado do país, Serxio Paulo, un home prudente; que chamou a Bernabé e a Xaúl, e quixo escoitar a palabra de Deus.
8Pero Elimas o feiticeiro (pois así é o seu nome por interpretación) resistiulles, procurando apartar da fe ao deputado.
9Entón Xaúl, (que tamén se chama Paulo), cheo do Espírito Santo, puxo os seus ollos nel.
10 E dixo: "Oh cheo de toda astucia e toda maldade, fillo do demo, inimigo de toda xustiza, non deixarás de pervertir os camiños correctos do Señor?
11 E agora, velaquí, a man do Señor está sobre ti, e quedarás cego sen ver o sol por un tempo. E inmediatamente caeu sobre el unha néboa e unha escuridade; e andou buscando algún que o levase da man.
12 Entón o deputado, ao ver o que estaba feito, creu, asombrado da doutrina do Señor.
13 Cando Paulo e a súa compañía saíron de Pafos, chegaron a Perge, en Panfilia, e Xoán, partindo deles, volveu a Xerusalén.
14 Pero cando saíron de Perge, chegaron a Antioquía en Pisidia, e entraron na sinagoga o día de sábado e sentáronse.
15 E despois de ler a lei e os profetas, os xefes da sinagoga mandáronlles dicir: Homes irmáns, se tedes algunha palabra de exhortación para o pobo, falade.
16 Entón Paulo ergueuse e, facendo acenos coa man, dixo: Homes de Israel, e vós que temédes a Deus, escoitade.
17 O Deus deste pobo de Israel escolleu aos nosos pais e exaltou ao pobo cando moraban como forasteiros na terra de Exipto, e sacounos dela cun brazo alto.
18 E sobre o tempo de corenta anos sufriu os seus costumes no deserto.
19 E despois de destruír sete nacións na terra de Canaán, repartiulles a súa terra por sorteo.
20 E despois deulles xuíces durante catrocentos cincuenta anos, ata o profeta Samuel.
21 Despois pediron un rei, e Deus deulles a Xaúl, fillo de Cis, home da tribo de Benxamín, por corenta anos.
22 Despois de quitalo, levantoulles a David para que fose o seu rei; de quen tamén deu testemuño e dixo: Atopei a David, fillo de Isai, un home segundo o meu corazón, que cumprirá toda a miña vontade.
23 Da descendencia deste home, segundo a súa promesa, Deus suscitou a Israel un Salvador, Xesús:
24 Cando Xoán predicara por primeira vez antes da súa chegada o bautismo de arrepentimento a todo o pobo de Israel.
25 E cando Xoán cumpriu o seu camiño, dixo: Quen pensades que son eu? Eu non son el. Pero velaquí, vén un detrás de min, cuxos zapatos dos seus pés non son digno de soltarlle.
26 Homes e irmáns, fillos da raia de Abraham, e quen de entre vós teme a Deus, a vós é enviada a palabra desta salvación.
27 Pois os que moran en Xerusalén e os seus gobernantes, porque non o coñecían, nin as voces dos profetas que se len todos os sábados, cumpriron ao condenalo.
28 E aínda que non atoparon nel ningunha causa de morte, pedíronlle a Pilato que fose asasinado.
29 E cando cumpriron todo o que estaba escrito sobre el, baixárono da árbore e puxérono nun sepulcro.
30 Pero Deus resucitouno de entre os mortos:
31 E foi visto moitos días dos que subiron con el de Galilea a Xerusalén, que son as súas testemuñas para o pobo.
32 E declarámosvos a boa nova de que a promesa que se fixo aos pais,
33 Deus cumpriu o mesmo para nós, os seus fillos, en que resucitou a Xesús; como tamén está escrito no salmo segundo: Ti es o meu Fillo, eu te xerei hoxe.
34 E en canto a que o resucitou de entre os mortos, para que non volva máis á corrupción, dixo así: Vouche dar as misericordias seguras de David.
35 Por iso tamén di noutro salmo: Non permitirás que o teu Santo vexa corrupción.
36 Porque David, despois de servir á súa propia xeración pola vontade de Deus, adormeceu, foi entregado aos seus pais e viu a corrupción:
37 Pero aquel, a quen Deus resucitou, non viu corrupción.
38 Saibades pois, homes e irmáns, que por este home se vos predica o perdón dos pecados:
39 E por el todos os que cren son xustificados de todas as cousas, das cales non podíades ser xustificados pola lei de Moisés.
40 Coidado, pois, que non che veña o que se fala nos profetas;
41 Velaquí, desprezadores, e maravíllate e perecedes: porque eu fago unha obra nos vosos días, unha obra na que non creredes de ningún xeito, aínda que un home lla declare.
42 E cando os xudeus saíron da sinagoga, os xentís rogaron que se lles predicasen estas palabras o sábado seguinte.
43 Cando a congregación se disolveu, moitos dos xudeus e dos prosélitos relixiosos seguiron a Paulo e Bernabé, os cales, falando con eles, persuadíanos para que continuaran na graza de Deus.
44 E ao día seguinte sábado xuntáronse case toda a cidade para escoitar a palabra de Deus.
45 Pero cando os xudeus viron a multitude, encheronse de envexa e falaron contra as cousas que dicía Paulo, contradicindo e blasfemando.
46 Entón Paulo e Bernabé enfadáronse e dixeron: "Era necesario que a palabra de Deus fose falada primeiro con

vós; pero xa que vós a quitades e vós xulgádesvos a vós mesmos indignos da vida eterna, velaquí, volvemos aos xentís. .
47 Porque así nos mandou o Señor, dicindo: Eu puxente para ser unha luz dos xentís, para que sexas para a salvación ata os confíns da terra.
48 E cando os xentís oíron isto, alegraronse e glorificaron a palabra do Señor, e todos os que estaban ordenados para a vida eterna creron.
49 E a palabra do Señor foi publicada por toda a rexión.
50 Pero os xudeus avivaron ás mulleres devotas e honradas e aos xefes da cidade, suscitaron persecución contra Paulo e Bernabé e expulsáronos das súas terras.
51 Pero sacudiron contra eles o po dos seus pés e chegaron a Iconio.
52 E os discípulos enchéronse de alegría e do Espírito Santo.

CAPÍTULO 14

1 E aconteceu que en Iconio entraron ambos xuntos á sinagoga dos xudeus, e así falaron, que unha gran multitude tanto de xudeus como tamén de gregos creron.
2Pero os xudeus incrédulos avivaron aos xentís e fixeron que as súas mentes fosen afectadas contra os irmáns.
3 Polo tanto, permaneceron moito tempo falando con valentía no Señor, que deu testemuño da palabra da súa graza, e permitiu que as súas mans se fixesen sinais e marabillas.
4 Pero a multitude da cidade estaba dividida: unha parte conxuntaba cos xudeus e outra parte cos apóstolos.
5 E cando houbo un asalto contra os xentís, e tamén contra os xudeus cos seus gobernantes, para maltratalos e lapidalos,
6 Decatáronse diso e fuxiron a Listra e Derbe, cidades de Licaonia, e á rexión que hai arredor.
7 E alí predicaron o evanxeo.
8 E estaba sentado un home en Listra, impotente nos seus pés, paraxo dende o ventre da súa nai, que nunca andara.
9 O mesmo escoitou falar a Paulo: quen, mirándoo fixamente, e decatándose de que tiña fe para ser curado,
10 Dixo en voz alta: Párate de pé sobre os teus pés. E saltou e andou.
11 E cando a xente viu o que Paulo fixera, alzaron a voz e dicían na fala de Licaonia: "Os deuses baixaron ata nós a forma de homes".
12 E chamaron a Bernabé Xúpiter; e Paulo, Mercurio, porque era o orador principal.
13 Entón o sacerdote de Xúpiter, que estaba diante da súa cidade, trouxo bois e guirnaldas ás portas, e quixo ofrecer sacrificios co pobo.
14O que cando souberon os apóstolos Bernabé e Paulo, rasgaron as vestiduras e entraron correndo entre a xente, clamando:
15 E dicindo: Señores, por que facedes estas cousas? Tamén nós somos homes de semellantes paixóns con vós, e pregoámosvos que vos volvédes destas vanidades ao Deus vivo, que fixo o ceo, a terra, o mar e todo o que neles hai.
16 Que en tempos pasados permitiron que todas as nacións andasen polos seus camiños.
17 Con todo, non se deixou sen testemuño, porque fixo o ben e deunos choiva do ceo e estacións fecundas, enchendo os nosos corazóns de alimento e alegría.
18 E con estes ditos apenas reprimiron o pobo, que non lles fixeran sacrificio.
19 E chegaron alí algúns xudeus de Antioquía e de Iconio, que convenceron á xente e, apedreando a Paulo, sacárono da cidade, crendo que morrera.
20 Con todo, cando os discípulos estaban arredor del, levantouse e entrou na cidade; e ao día seguinte marchou con Bernabé para Derbe.
21 Despois de predicar o evanxeo a aquela cidade e de ensinar a moitos, volveron a Listra, a Iconio e a Antioquía.
22 Confirmando as almas dos discípulos e exhortándoos a que permanezan na fe, e que, por moitas tribulacións, debemos entrar no reino de Deus.
23 E cando os ordenaron anciáns en todas as igrexas, e oraron con xaxún, encomendáronos ao Señor, en quen crían.
24 E despois de pasar por Pisidia, chegaron a Panfilia.
25E despois de predicar a palabra en Perge, baixaron a Atalia:
26 E de alí embarcaron para Antioquía, desde onde foran recomendados á graza de Deus para a obra que cumpriron.
27 E cando chegaron e reuniron a igrexa, ensaiaron todo o que Deus fixera con eles, e como abrira a porta da fe aos xentís.
28 E alí estiveron moito tempo cos discípulos.

CAPÍTULO 15

1 E algúns homes que baixaron de Xudea ensinaron aos irmáns e dicían: "Se non vos circuncidades como Moisés, non podedes ser salvados".
2 Polo tanto, cando Paulo e Bernabé tiveron non pequenas discordias e disputas con eles, decidiron que Paulo e Bernabé, e algúns outros deles, subisen a Xerusalén aos apóstolos e aos anciáns sobre esta cuestión.
3 E levados polo seu camiño pola igrexa, pasaron por Fenicia e Samaria, anunciando a conversión dos xentís, e causaron gran alegría a todos os irmáns.
4 E cando chegaron a Xerusalén, foron recibidos pola igrexa, polos apóstolos e os anciáns, e declararon todo o que Deus fixera con eles.
5 Mais levantáronse algúns da secta dos fariseos que crían, dicindo: Era preciso circuncidalos e mandarlles que gardaran a lei de Moisés.
6 E xuntáronse os apóstolos e os anciáns para considerar este asunto.
7 E cando houbo moita discusión, ergueuse Pedro e díxolles: Homes irmáns, xa sabedes que hai moito tempo Deus escolleu entre nós para que os xentís escoitasen pola miña boca a palabra do evanxeo. e crer.
8 E Deus, que coñece os corazóns, deulles testemuño, dándolles o Espírito Santo, igual que el fixo con nós;
9 E non poña diferenza entre nós e eles, purificando os seus corazóns pola fe.
10 Agora ben, por que tentades a Deus a poñer un xugo no pescozo dos discípulos, que nin os nosos pais nin nós puidemos soportar?
11 Mais cremos que pola graza do Señor Xesús Cristo seremos salvos, igual que eles.

12Entón toda a multitude calou e deu oído a Bernabé e a Paulo, que lles contaban cales milagres e marabillas fixera Deus entre os xentís por eles.
13 E despois de calar, Santiago respondeu dicindo: Homes irmáns, escoitade-me.
14 Simeón declarou como Deus visitou primeiro os xentís para sacar deles un pobo polo seu nome.
15 E con isto coinciden as palabras dos profetas; como está escrito,
16 Despois disto, volverei e reedificarei o tabernáculo de David, que está derrubado; e reconstruirei as súas ruínas, e levantareinas:
17 Para que o resto dos homes busque ao Señor, e todos os xentís, sobre os que se chama o meu nome, di o Señor, quen fai todas estas cousas.
18 Coñecidas de Deus son todas as súas obras dende o principio do mundo.
19 Xa que logo, a miña sentencia é que non molestemos a aqueles que de entre os xentís se volveron a Deus.
20 Pero que lles escribimos que se absteñan das contaminacións dos ídolos, da fornicación, das cousas estranguladas e do sangue.
21 Porque Moisés de antigo ten en todas as cidades os que o predican, sendo lidos nas sinagogas todos os sábados.
22 Entón os apóstolos e os anciáns, con toda a Igrexa, agradaron enviar a Antioquía homes escollidos da súa propia compañía con Paulo e Bernabé; é dicir, Xudas de apelido Barsabas, e Silas, os principais entre os irmáns:
23 E escribiron cartas por eles deste xeito; Os apóstolos, os anciáns e os irmáns envían un saúdo aos irmáns dos xentís en Antioquía, Siria e Cilicia:
24 Segundo oímos, algúns que saíron de nós turbaronvos con palabras, subvirtíndovos a alma, dicindo: "Debedes circuncidarvos e gardar a lei; a quen non lles demos tal mandamento".
25 Pareceunos ben, reunidos unánimemente, enviarvos homes escollidos xunto aos nosos amados Bernabé e Paulo.
26Homes que arriscaron a súa vida polo nome do noso Señor Xesucristo.
27Enviamos, pois, a Xudas e a Silas, que tamén che dirán as mesmas cousas de boca.
28 Porque pareceu ben ao Espírito Santo e a nós non impoñervos unha carga maior que estas cousas necesarias;
29 Que vos absterades das comidas ofrecidas aos ídolos, do sangue, das cousas estranguladas e da fornicación; Pasade ben.
30 Entón, cando foron despedidos, chegaron a Antioquía e, reunida á multitude, entregaron a epístola:
31 O cal, despois de ler, alegraron o consolo.
32 E Xudas e Silas, sendo tamén profetas, exhortaron aos irmáns con moitas palabras e confirmáronos.
33 E despois de quedar alí un tempo, soltáronos en paz dos irmáns aos apóstolos.
34 Non obstante, a Silas gustou permanecer alí aínda.
35 Tamén Paulo e Bernabé permaneceron en Antioquía, ensinando e predicando a palabra do Señor, con moitos outros.
36 E algúns días despois díxolle Paulo a Bernabé: "Imos de novo visitar os nosos irmáns en todas as cidades onde predicamos a palabra do Señor, e vexamos como lles vai".
37 E Bernabé decidiu levar consigo a Xoán, que se chamaba Marcos.
38 Pero a Paulo non lle pareceu ben levar consigo a el, que partiu deles de Panfilia e non foi con eles á obra.
39 E a contenda era tan aguda entre eles, que se separaron uns dos outros; e así Bernabé colleu a Marcos e embarcou para Chipre;
40 E Paulo escolleu a Silas e marchou, recomendado polos irmáns á graza de Deus.
41 E pasou por Siria e Cilicia, confirmando as igrexas.

CAPÍTULO 16

1 Entón chegou a Derbe e a Listra; e velaquí, alí estaba un discípulo chamado Timoteo, fillo dunha muller xudía, que cría; pero o seu pai era grego:
2O que foi ben informado polos irmáns que estaban en Listra e en Iconio.
3 Quería que Paul tivese que saír con el; e colleuno e circuncidarono por mor dos xudeus que había naqueles barrios, porque sabían todo que o seu pai era grego.
4 E mentres percorrían as cidades, entregáronlles os decretos para que gardasen, que foron ordenados polos apóstolos e os anciáns que estaban en Xerusalén.
5 E así as igrexas foron establecidas na fe, e aumentaban en número cada día.
6E cando pasaron pola Frixia e pola rexión de Galacia, e o Espírito Santo lles prohibiu predicar a palabra en Asia,
7 Despois de chegar a Misia, intentaron ir a Bitinia, pero o Espírito non lles permitiu.
8 E pasando por Misia baixaron a Troas.
9 E apareceu a Paulo unha visión pola noite; Púxose alí un home de Macedonia e orouno, dicindo: Pasa a Macedonia e axúdanos.
10 E despois de que tivo a visión, deseguida esforzámonos por ir a Macedonia, con certeza que o Señor nos chamou para predicarlles o evanxeo.
11 Por iso, soltando de Troas, chegamos en liña recta a Samotracia, e ao día seguinte a Neápolis;
12 E de alí a Filipos, que é a principal cidade daquela parte de Macedonia e unha colonia: e estivemos nesa cidade uns días.
13 E o sábado saímos da cidade pola beira do río, onde se adoitaba orar; e sentámonos e falamos coas mulleres que acudían alí.
14 E escoitounos unha muller chamada Lidia, vendedora de púrpura, da cidade de Tiatira, que adoraba a Deus, á cal o Señor abriulle o corazón para que atendese ás cousas que lle dicían Paulo.
15 E cando ela foi bautizada e a súa familia, suplicounos, dicindo: "Se me xulgaches fiel ao Señor, entra na miña casa e quédate alí". E ela constrinciounos.
16 E aconteceu que, mentres iamos á oración, veunos ao encontro unha moza dotada dun espírito de adiviñación, que lle trouxo moito beneficio aos seus amos dicindo adiviños:
17 Estes seguiunos a Paulo e a nós, e berraban, dicindo: Estes homes son os servos do Deus Altísimo, que nos indican o camiño da salvación.
18 E iso fixo ela moitos días. Pero Paulo, entristecido, volveuse e díxolle ao espírito: Ó nome de Xesucristo mándoche que saias dela. E saíu á mesma hora.

19 E cando os seus amos viron que a esperanza das súas ganancias desaparecía, colleron a Paulo e a Silas, e leváronos ao mercado para os gobernantes.
20 E levounos aos maxistrados, dicíndolles: Estes homes, sendo xudeus, molestan moito a nosa cidade.
21 E ensina os costumes que non nos é lícito recibir nin observar, sendo romanos.
22 E a multitude levantouse contra eles, e os maxistrados rasgaron as súas roupas e mandaron golpealos.
23 E despois de que lles puxeran moitas azotes, botounos no cárcere, mandando ao carcereiro que os gardase a salvo:
24 Quen, recibindo tal encargo, meteunos no cárcere interior e fixaron os seus pés no cepo.
25 E á media noite Paulo e Silas oraron e cantaron loanzas a Deus, e os prisioneiros escoitáronos.
26 E de súpeto produciuse un gran terremoto, de xeito que os cimentos da prisión se estremeceron;
27 E o garda do cárcere espertando do seu sono, e ao ver as portas do cárcere abertas, sacou a espada e quixo matar, pensando que os prisioneiros fuxiran.
28 Pero Paulo berrou a gran voz, dicindo: Non te fagas mal, porque todos estamos aquí.
29 Entón chamou a luz, entrou e entrou temblando, e caeu diante de Paulo e Silas.
30 E levounos fóra e díxolles: Señores, que teño que facer para salvarme?
31 E eles dixeron: "Cre no Señor Xesucristo, e serás salvo ti e a túa casa".
32 E faláronlle a palabra do Señor e a todos os que estaban na súa casa.
33 E colleunos á mesma hora da noite e lavoulles as batidas; e foi bautizado, el e todos os seus, enseguida.
34 E cando os trouxo na súa casa, púxolles comida diante e alegrouse, crendo en Deus con toda a súa casa.
35 E cando se fixo de día, os maxistrados enviaron os xefes a dicir: "Deixa ir a eses homes".
36 E o xefe do cárcere díxolle isto a Paulo: "Os maxistrados mandaron para que te deixes ir; agora, pois, vai e vai en paz".
37 Pero Paul díxolles, golpeáronnos abertamente incondementados, sendo romanos e nos botaron en prisión; e agora bótannos en segredo? non, de verdade; pero que veñan eles mesmos a buscarnos.
38 E os xefes dixéronlle estas palabras aos maxistrados, e eles temen ao escoitar que eran romanos.
39 E viñeron e suplicáronlles, sacáronlles fóra e pedíronlles que marchasen da cidade.
40 E saíron do cárcere e entraron na casa de Lidia, e cando viron aos irmáns, consoláronos e marcharon.

CAPÍTULO 17

1 Despois de pasar por Anfípole e Apolonia, chegaron a Tesalónica, onde había unha sinagoga dos xudeus.
2 E Paulo, segundo o seu costume, entrou a eles, e tres sábados discutiu con eles a partir das Escrituras:
3 Abrindo e alegando, que Cristo debeu ter sufrido e resucitar de entre os mortos; e que este Xesús, a quen vos prego, é Cristo.
4 Algúns deles creron e relacionáronse con Paulo e Silas; e dos devotos gregos unha gran multitude, e das principais mulleres non poucas.
5 Pero os xudeus que non crían, movidos pola envexa, levaron para eles a algúns lascivos da clase máis vil, reuniron un grupo e provocaron un alboroto en toda a cidade, asaltaron a casa de Xasón e procuraron sacalos. á xente.
6 E como non os atoparon, atraeron a Xasón e algúns irmáns cara aos gobernantes da cidade, clamando: "Estes que cambiaron o mundo tamén chegaron aquí;
7 A quen recibiu Xasón, e todos estes contrapoñen os decretos do César, dicindo que hai outro rei, un Xesús.
8 E inquietaron ao pobo e aos gobernantes da cidade ao escoitar estas cousas.
9 E cando tomaron seguridade de Xasón e do outro, soltáronos.
10 E inmediatamente os irmáns enviaron a Paulo e a Silas de noite a Berea.
11 Estes eran máis nobres que os de Tesalónica, xa que recibían a palabra con toda prontitud, e procuraban diariamente as Escrituras para saber se as cousas eran así.
12 Por iso moitos deles creron; tamén de mulleres honradas que eran gregas, e de homes, non poucos.
13 Pero cando os xudeus de Tesalónica souberon que a palabra de Deus era predicada por Paulo en Berea, tamén chegaron alí e conmocionaron o pobo.
14 E entón os irmáns enviaron a Paulo para que fose como ao mar, pero Silas e Timoteo permaneceron alí aínda.
15 E os que dirixían a Paulo leváronо a Atenas e, recibindo o mandamento a Silas e Timoteo de que acudiran a el con toda celeridade, marcharon.
16 Mentres Paulo agardaba por eles en Atenas, o seu espírito conmoveuse nel, ao ver a cidade totalmente entregada á idolatría.
17Por iso discutía na sinagoga cos xudeus e cos devotos, e no mercado todos os días cos que se atopaban con el.
18 Entón algúns filósofos dos epicúreos e dos estoicos atopáronse con el. E algúns dixeron: Que dirá este balbuceador? outros, parece que é un expositor de deuses estraños, porque lles predicou Xesús e a resurrección.
19 E colleronno e leváronо ao Areópago, dicindo: Podemos saber cal é esta nova doutrina da que falas?
20 Pois nos traes algunhas cousas estrañas aos nosos oídos; polo tanto, queremos saber o que significan estas cousas.
21 (Porque todos os atenienses e os forasteiros que alí estaban alí pasaban o seu tempo en nada máis, senón para contar ou escoitar algo novo.)
22 Entón Paulo púxose no medio do outeiro de Marte e díxolle: "Homes de Atenas, vexo que en todo sodes demasiado supersticiosos".
23 Porque ao pasar e contemplar as túas devocións, atopei un altar con esta inscrición: AO DEUS DESCOÑECIDO. A quen, pois, a quen non sabedes adorar, declaro eu.
24 Deus que fixo o mundo e todas as cousas que hai nel, xa que é o Señor do ceo e da terra, non habita en templos feitos a man;
25 Tampouco é adorado con mans de homes, coma se precisase de algo, xa que a todos dá vida, alento e todas as cousas;
26 E fixo dun só sangue todas as nacións dos homes para morar en toda a faz da terra, e determinou os tempos antes sinalados e os límites da súa morada;
27 Para que busquen ao Señor, se acaso o buscan e o atopan, aínda que non estea lonxe de cada un de nós:

28 Porque nel vivimos, movemos e somos; como dixeron tamén algúns dos teus propios poetas: Porque nós tamén somos a súa descendencia.
29 Xa que logo, como somos descendencia de Deus, non debemos pensar que a Divinidade é semellante ao ouro, ou á prata ou á pedra, esculpidas pola arte e o artificio do home.
30 E os tempos desta ignorancia Deus facía o ollo; pero agora manda a todos os homes en todas partes que se arrepintan:
31 Porque fixou un día no que xulgará o mundo con xustiza por aquel home que el ordenou; do cal deu seguridade a todos os homes, en que o resucitou de entre os mortos.
32 E cando oíron da resurrección dos mortos, uns mofáronse e outros dixeron: "Volveremos escoitarte sobre este asunto".
33Entón Paulo partiu de entre eles.
34 Con todo, algúns homes uníronse a el e creron: entre os cales estaba Dionisio o areopago, e unha muller chamada Damaris, e outros con eles.

CAPÍTULO 18

1 Despois diso, Paulo partiu de Atenas e chegou a Corinto;
2 E atopou un xudeu chamado Aquila, nacido no Ponto, recentemente vido de Italia, coa súa muller Priscila; (porque Claudio mandara a todos os xudeus que saísen de Roma:) e chegou a eles.
3 E porque era do mesmo oficio, quedou con eles e traballou, porque pola súa ocupación eran tendas de campaña.
4 E discutía na sinagoga todos os sábados, e persuadía aos xudeus e aos gregos.
5 E cando Silas e Timoteo chegaron de Macedonia, Paulo estaba apremiado no espírito e deu testemuño aos xudeus de que Xesús era o Cristo.
6 E cando se opuxeron e blasfemaron, el moveu os seus vestidos e díxolles: O voso sangue sexa sobre as vosas cabezas; Estou limpo: a partir de agora irei aos xentís.
7 E saíu de alí e entrou na casa dun home chamado Xusto, que adoraba a Deus, cuxa casa se unía á sinagoga.
8 E Crispo, o xefe da sinagoga, creu no Señor con toda a súa casa; e moitos dos corintios oíndo, creron e foron bautizados.
9Entón o Señor díxolle a Paulo pola noite mediante unha visión: " Non teñas medo, pero fala e non cales.
10 Porque eu estou contigo, e ninguén se poñerá en ti para facerte dano, porque teño moita xente nesta cidade.
11 E estivo alí un ano e seis meses, ensinando a palabra de Deus entre eles.
12 E cando Galión era o deputado de Acaia, os xudeus insurrecéronse unánimemente contra Paulo e levárono ao tribunal.
13 Dicindo: Este persuade os homes para que adoren a Deus en contra da lei.
14 E cando Paulo estaba a punto de abrir a boca, Galión díxolles aos xudeus: "Se fose unha cuestión de maldade ou de lascivia perversa, xudeus, querería que eu os soportara.
15 Pero se se trata de palabras e nomes e da túa lei, mirade por iso; pois eu non vou ser xuíz de tales asuntos.
16 E expulsounos do tribunal.
17Entón todos os gregos colleron a Sóstenes, o xefe principal da sinagoga, e batéronо ante o tribunal. E Gallio non lle importaba nada desas cousas.
18 Despois disto, Paulo quedou alí aínda un bo tempo, e despois despediuse dos irmáns e embarcou de alí a Siria, e con el Priscila e Aquila; tendo a cabeza rapada en Cencrea, pois tiña un voto.
19 E chegou a Éfeso e deixounos alí, pero el mesmo entrou na sinagoga e discutiu cos xudeus.
20 Cando lle pediron que estivese máis tempo con eles, non aceptou;
21 Pero despediuse deles, dicindo: Eu teño que celebrar esta festa que vén en Xerusalén, pero volverei a vós, se Deus quere. E partiu de Éfeso.
22 E cando desembarcou en Cesarea, subiu e saudou á igrexa, baixou a Antioquía.
23 E despois de pasar un tempo alí, marchou e percorreu todo o país de Galacia e Frixia en orde, fortalecendo a todos os discípulos.
24 E un xudeu chamado Apolos, nado en Alexandría, home elocuente e poderoso nas Escrituras, chegou a Éfeso.
25 Este home foi instruído no camiño do Señor; e sendo fervoroso no espírito, falaba e ensinaba con dilixencia as cousas do Señor, coñecendo só o bautismo de Xoán.
26 E púxose a falar con audacia na sinagoga: ao que Aquila e Priscila oíron, levárono a eles e expuxéronlle máis perfectamente o camiño de Deus.
27 E cando estaba disposto a pasar a Acaia, os irmáns escribiu, exhortando aos discípulos a que o recibisen;
28 Porque convenceu poderosamente aos xudeus, e iso publicamente, amosando polas Escrituras que Xesús era Cristo.

CAPÍTULO 19

1 E aconteceu que, estando Apolos en Corinto, Paulo, atravesando as costas altas, chegou a Éfeso, e atopou uns discípulos.
2 Díxolles: "Recibiches o Espírito Santo desde que crestes? E eles dixéronlle: Nin sequera oímos se hai Espírito Santo.
3 E díxolles: En que entón fomos bautizados? E eles dixeron: Ao bautismo de Xoán.
4 Entón Paulo dixo: Xoán bautizou co bautismo de arrepentimento, dicindo á xente que crese no que viría despois del, é dicir, en Cristo Xesús.
5 Cando oíron isto, foron bautizados no nome do Señor Xesús.
6 E cando Paulo puxo as mans sobre eles, o Espírito Santo veu sobre eles; e falaban en linguas e profetizaban.
7 E todos os homes eran uns doce.
8 E entrou na sinagoga e falou con valentía durante tres meses, discutindo e convencendo as cousas relativas ao reino de Deus.
9 Pero cando varios se endurecían e non crían, senón que falaban mal daquel camiño diante da multitude, apartouse deles e separou aos discípulos, discutindo a diario na escola dun tal Tirano.
10 E isto continuou por dous anos; de xeito que todos os que moraban en Asia escoitaron a palabra do Señor Xesús, tanto xudeus como gregos.
11 E Deus fixo milagres especiais por mans de Paulo:

12 De xeito que do seu corpo traíanlles aos enfermos panos ou mandiles, e as enfermidades apartáronse deles, e os malos espíritos saían deles.
13 Entón algúns dos xudeus vagabundos, exorcistas, encargáronse de chamar sobre os que tiñan espíritos malignos o nome do Señor Xesús, dicindo: Xurámosvos por Xesús que Paul predica.
14 E houbo sete fillos dun tal Esceva, xudeu e xefe dos sacerdotes, que o fixeron.
15 E o espírito maligno respondeu e dixo: -Coñezo a Xesús e coñezo a Paulo. pero quen es?
16 E o home en quen estaba o espírito maligno saltou sobre eles, venceulles e venceu contra eles, de modo que fuxiron daquela casa espidos e feridos.
17 E isto era coñecido por todos os xudeus e gregos que tamén moraban en Éfeso; e o medo caeu sobre todos eles, e o nome do Señor Xesús foi engrandecido.
18 E moitos dos que crían viñeron, confesaron e mostraron os seus feitos.
19 Tamén moitos deles que usaban artes curiosas xuntaron os seus libros e queimáronos diante de todos os homes, e contaron o prezo deles e atoparon cincuenta mil pezas de prata.
20 Así creceu poderosamente a palabra de Deus e triunfou.
21 Unha vez rematadas estas cousas, Paulo propúxose no espírito, cando pasara por Macedonia e Acaia, ir a Xerusalén, dicindo: "Despois de estar alí, teño que ver tamén Roma".
22 Así que enviou a Macedonia a dous dos que o servían, Timoteo e Erasto; pero el mesmo quedou en Asia unha tempada.
23 E ao mesmo tempo xurdiu un gran revuelo por aquel camiño.
24 Pois un home chamado Demetrio, prateiro, que facía santuarios de prata para Diana, aportou non poucos beneficios aos artesáns;
25 A quen convocou cos obreiros da mesma profesión, e díxolles: Señores, vós sabedes que por este oficio temos a nosa riqueza.
26 Ademais, ves e escoitades que este Paulo non só en Éfeso, senón case en toda Asia, persuadiu e afasta a moita xente, dicindo que non son deuses feitos coas mans:
27 Para que non só este o noso oficio corre perigo de ser anulado; pero tamén que se desprezase o templo da gran deusa Diana e que se destruíse a súa magnificencia, a quen toda Asia e o mundo adoran.
28 E cando oíron estas palabras, enchéronse de ira e gritaron, dicindo: Grande é Diana dos Efesios.
29 E toda a cidade encheuse de confusión; e collendo a Caio e a Aristarco, homes de Macedonia, compañeiros de viaxe de Paulo, correron unidos ao teatro.
30 E cando Paulo quixo entrar na xente, os discípulos non o permitiron.
31 E algúns dos xefes de Asia, que eran os seus amigos, mandáronlle a pedirlle que non se aventurase no teatro.
32 Uns, polo tanto, clamaban unha cousa e outros outra: porque a asemblea estaba confusa; e a maioría non sabía por que se xuntaron.
33 E sacaron a Alexandre da multitude, os xudeus propuxérono. E Alexandre fixo acenos coa man e quixo defender o pobo.
34 Pero cando souberon que era xudeu, todos a unha soa voz durante dúas horas gritaron: Grande é Diana dos Efesios.
35 E cando o funcionario tranquilizaba á xente, díxolle: "Vos homes de Éfeso, que home non sabe que a cidade dos Efesios é adoradora da gran deusa Diana e da imaxe que caeu de Xúpiter? ?
36 Xa que logo non se pode falar contra estas cousas, debes estar calados e non facer nada temerario.
37 Porque trouxeches aquí a estes homes, que non son nin ladróns de igrexas nin blasfemas da túa deusa.
38 Polo tanto, se Demetrio e os artesáns que están con el teñen un asunto contra alguén, a lei está aberta e hai deputados: que se imputen entre eles.
39 Pero se preguntades algunha cousa sobre outros asuntos, decidirase nunha asemblea legal.
40 Pois corremos o perigo de ser cuestionados polo alboroto deste día, non habendo ningunha causa pola que poidamos dar conta desta concurrencia.
41 E despois de falar así, despediu a asemblea.

CAPÍTULO 20

1 E despois de que cesou o tumulto, Paulo chamou aos discípulos, abrazounos e partiu para ir a Macedonia.
2 E despois de pasar por aquelas partes e de exhortarlles moito, chegou a Grecia.
3 E alí permaneceu tres meses. E cando os xudeus o agardaron, cando estaba a punto de embarcar para Siria, propuxo volver por Macedonia.
4 E alí acompañouno ata Asia Sópater de Berea; e dos tesalonicenses, Aristarco e Secundo; e Caio de Derbe e Timoteo; e de Asia, Tíquico e Trófimo.
5 Estes que ían diante detivéronse para nós en Troas.
6 E navegamos de Filipos despois dos días dos ázimos, e chegamos a eles a Troas en cinco días; onde vivimos sete días.
7 E o primeiro día da semana, cando os discípulos se xuntaban para partir o pan, Paulo predicoulles, disposto a partir o día seguinte; e continuou o seu discurso ata a media noite.
8 E había moitas luces na cámara alta, onde estaban reunidos.
9 E estaba sentado nunha fiestra un mozo chamado Eutico, que estaba caído nun profundo sono.
10 E Paulo baixou e botouse sobre el. pois a súa vida está nel.
11 Xa que logo volveu subir, partiu o pan, comeu e falou moito tempo, ata o alba, marchou.
12 E levaron vivo ao mozo, e non pouco se consolaron.
13 E fomos antes para o barco, e navegamos para Assos, coa intención de acoller alí a Paulo, porque así o sinalara, pensando en ir a pé.
14 E cando se atopou con nós en Assos, acollimos a el e chegamos a Mitilene.
15 E navegamos de alí, e chegamos ao día seguinte fronte a Quíos; e ao día seguinte chegamos a Samos e quedamos en Troxilio; e ao día seguinte chegamos a Mileto.
16 Pois Paulo decidira navegar por Éfeso, porque non quería pasar o tempo en Asia, pois apresurouse, se lle foi posible, a estar en Xerusalén o día de Pentecostés.

17 E desde Mileto enviou a Éfeso e chamou aos anciáns da igrexa.
18 E cando chegaron a el, díxolles: "Vós sabedes que desde o primeiro día que vin a Asia como estiven con vós en todas as estacións.
19 Servindo ao Señor con toda humildade de espírito, e con moitas bágoas e tentacións, que me sucederon pola acecha dos xudeus:
20 E como non gardei nada do que vos fose de proveito, senón que vos mostrei e vos enseñei publicamente e de casa en casa,
21 Testemuñando aos xudeus e tamén aos gregos o arrepentimento ante Deus e a fe no noso Señor Xesucristo.
22 E agora, velaquí, vou ligado no espírito a Xerusalén, sen saber as cousas que alí me sucederán:
23 Salvo que o Espírito Santo testemuña en todas as cidades, dicindo que me persisten ataduras e aflicións.
24 Pero nada destas cousas me conmove, nin me considero querida a miña vida, para rematar o meu curso con alegría e o ministerio que recibín do Señor Xesús, para testemuñar o evanxeo da graza de Deus. .
25 E agora, velaquí, sei que todos vós, entre os que fun predicando o reino de Deus, non veredes máis o meu rostro.
26 Por iso lévovos a deixar constancia hoxe de que son puro do sangue de todos os homes.
27 Porque non me resistín a anunciarvos todo o consello de Deus.
28 Tede coidado, pois, de vós mesmos e de todo o rabaño, sobre o cal o Espírito Santo os fixo superintendentes, para alimentar a igrexa de Deus, que el mercou co seu propio sangue.
29 Pois sei que despois da miña marcha entrarán entre vós lobos feroces, que non perdonarán o rabaño.
30 Tamén se levantarán de vós mesmos homes que falen cousas perversas, para atraer discípulos tras eles.
31 Por iso, mirade e lembrade que durante tres anos non deixei de avisar a todos noite e día con bágoas.
32 E agora, irmáns, encomendovos a Deus e á palabra da súa graza, que pode edificarvos e darvos unha herdanza entre todos os santificados.
33 Non cobizei prata nin ouro nin roupa de ninguén.
34 Si, vós mesmos sabedes que estas mans atenderon ás miñas necesidades e aos que estaban comigo.
35 Mostreinos todas as cousas que, traballando así, debedes apoiar aos débiles e lembrar as palabras do Señor Xesús, que dixo: " Máis bendito é dar que recibir".
36 E despois de falar así, axeonllouse e orou con todos eles.
37 E todos choraron moitísimo e botáronse no pescozo de Paulo e bicárono:
38 Entristecido sobre todo polas palabras que falou, para que non lle viran máis a cara. E acompañárono ata o barco.

CAPÍTULO 21

1 E aconteceu que, despois de saírnos deles e botar a andar, chegamos en liña recta ata Coos, e ao día seguinte ata Rodas, e desde alí ata Patara:
2 E atopando un barco que navegaba para Fenicia, subimos a bordo e puxémonos en marcha.
3 Cando descubrimos Chipre, deixámolo á esquerda e navegamos para Siria e desembarcamos en Tiro, porque alí o barco debía descargar a súa carga.
4 E atopando discípulos, estivemos alí sete días, os cales dixeron a Paulo polo Espírito que non subise a Xerusalén.
5 E cumpridos aqueles días, saímos e fomos camiño; e todos nos levaron camiño, con mulleres e fillos, ata que saímos da cidade, e axeonllamonos na ribeira e rezamos.
6 E cando nos despedimos uns dos outros, embarcamos; e volveron a casa de novo.
7 E cando rematamos o camiño de Tiro, chegamos a Ptolemaida, saudamos os irmáns e quedamos con eles un día.
8 E ao día seguinte, os que eramos da compañía de Paulo saímos e chegamos a Cesarea; e entramos na casa de Filipe o evanxelista, que era un dos sete; e quedou con el.
9 E o mesmo home tiña catro fillas, virxes, que profetizaban.
10 E estando alí moitos días, baixou de Xudea un profeta chamado Ágabo.
11 E cando chegou a nós, colleu o cinto de Paulo, atoulle as mans e os pés, e dixo: Así di o Espírito Santo: Así atarán os xudeus de Xerusalén ao home que posúe este cinto e entregarano. as mans dos xentís.
12 E cando oímos estas cousas, tanto nós como os daquel lugar, rogámoslle que non subise a Xerusalén.
13 Entón Paulo respondeu: "Que queredes chorar e romper o meu corazón? porque estou disposto non só a ser atado, senón tamén a morrer en Xerusalén polo nome do Señor Xesús.
14 E cando non quería convencer, cesamos dicindo: Fágase a vontade do Señor.
15 Despois daqueles días, levamos os nosos carruaxes e subimos a Xerusalén.
16 Tamén foron connosco algúns dos discípulos de Cesarea, e trouxeron consigo a un Mnason de Chipre, un discípulo vello, no que deberiamos aloxarse.
17 E cando chegamos a Xerusalén, os irmáns recibíronnos encantados.
18 E ao día seguinte Paulo entrou connosco a Santiago; e todos os anciáns estaban presentes.
19 E despois de saudalos, declarou especialmente o que Deus fixera entre os xentís co seu ministerio.
20 E ao oír isto, glorificaron ao Señor e dixéronlle: "Ves, irmán, cantos milleiros de xudeus cren; e todos son celosos da lei:
21 E infórmaselles de ti que ensinas a todos os xudeus que están entre os xentís a abandonar a Moisés, dicindo que non deben circuncidar aos seus fillos nin seguir os costumes.
22 Que é, pois? é preciso que a multitude se xunte, porque oirán que viñeches.
23 Fai, pois, o que che dicimos: Temos catro homes que teñen un voto sobre eles;
24 Tómaos e purifícate con eles, e encárgase deles para que se afeitan a cabeza; pero que ti tamén andas ordenado e gardas a lei.
25 En canto aos xentís que cren, escribimos e concluímos que non observan tal cousa, salvo que se protexen das cousas ofrecidas aos ídolos, do sangue, dos estrangulados e da fornicación.
26Entón Paulo colleu aos homes, e ao día seguinte, purificándose con eles, entrou no templo, para indicar o cumprimento dos días de purificación, ata que se ofrecía unha ofrenda por cada un deles.

27 E cando xa estaban case rematados os sete días, os xudeus que eran de Asia, cando o viron no templo, espertaron a todo o pobo e puxéronlle as mans.
28 Gritando: Homes de Israel, axudade: Este é o home que ensina a todos os homes en todas partes contra o pobo, a lei e este lugar;
29 (Porque xa viran con el na cidade a Trófimo, un efesio, a quen supuxeron que Paulo trouxera no templo.)
30 E toda a cidade conmoveuse, e a xente correu xunto, e colleron a Paulo e sacáronlle do templo, e enseguida pecháronse as portas.
31 E cando estaban a piques de matalo, chegou a noticia ao xefe da banda de que toda Xerusalén estaba abalada.
32 Os cales colleron inmediatamente soldados e centurións e baixaron correndo cara a eles.
33 Entón achegouse o xefe do capitán, colleuno e mandou que o atasen con dúas cadeas; e esixiu quen era e que fixera.
34 E uns clamaban unha cousa, outros outra, entre a multitude: e cando non podía saber a certeza do tumulto, mandou que o levasen ao castelo.
35 E cando chegou ás escaleiras, así foi que naceu dos soldados pola violencia do pobo.
36 Pois a multitude do pobo seguía, gritando: Fórao.
37 E cando ía ser conducido Paulo ao castelo, díxolle ao capitán: "Podo falarche? Quen dixo: Sabes falar grego?
38 Non es ti ese exipcio que antes destes días provocou un alboroto e levou ao deserto catro mil homes asasinos?
39 Pero Paulo dixo: "Eu son xudeu de Tarso, cidade de Cilicia, cidadán dunha cidade nada sencilla; e pídoche que me permitas falar co pobo.
40 E cando lle deu a licenza, Paulo púxose na escaleira e fixo acenos coa man á xente. E cando se fixo un gran silencio, faloulles en lingua hebrea, dicindo:

CAPÍTULO 22

1 Homes, irmáns e pais, escoitade a miña defensa que vos fago agora.
2 (E cando oíron que lles falaba en lingua hebrea, calaron máis, e dixo:)
3 Son verdadeiramente un home xudeu, nacido en Tarso, cidade de Cilicia, pero criado nesta cidade aos pés de Gamaliel, e ensinando segundo a perfecta lei dos pais e celoso Deus, como sodes todos este día.
4 E perseguín este camiño ata a morte, atando e entregando nos cárceres a homes e mulleres.
5 Como tamén me dan testemuño o sumo sacerdote e todo o estado dos anciáns, dos cales tamén recibín cartas para os irmáns, e fun a Damasco para levar a Xerusalén aos que alí estaban atados, para que fosen castigados.
6 E aconteceu que, cando facía a miña viaxe, e estaba preto de Damasco sobre o mediodía, de súpeto brillou desde o ceo unha gran luz arredor de min.
7 E caín ao chan e oín unha voz que me dicía: Xaúl, Xaúl, por que me persegues?
8 E eu respondín: Quen es ti, Señor? E díxome: Eu son Xesús de Nazaret, a quen ti persegues.
9 E os que estaban comigo viron a luz e tiveron medo; pero non escoitaron a voz do que me falaba.
10 E eu dixen: ¿Que farei, Señor? E díxome o Señor: Levántate e vai a Damasco; e alí seráselle informado de todas as cousas que che teñen que facer.
11 E como non podía ver pola gloria daquela luz, sendo conducido pola man dos que estaban comigo, entrei a Damasco.
12 E un certo Ananías, home devoto segundo a lei, que tiña boa conta de todos os xudeus que alí habitaban,
13 Achegouse a min, púxose de pé e díxome: Irmán Xaúl, recibe a vista. E na mesma hora mirei para el.
14 E dixo: "O Deus dos nosos pais escolleitote para que coñezas a súa vontade, vexas o Xusto e escoites a voz da súa boca".
15 Porque serás a súa testemuña ante todos os homes do que viches e escoitaches.
16 E agora por que te demoras? Levántate, bautízate e lava os teus pecados, invocando o nome do Señor.
17 E aconteceu que cando volvín a Xerusalén, aínda que oraba no templo, estaba en transo;
18 E viu que me dicía: " Apresúrate e saia de Xerusalén axiña, porque non recibirán o teu testemuño sobre min".
19 E dixen: Señor, saben que encarcei e batei en todas as sinagogas aos que creron en ti.
20 E cando se derramou o sangue do teu mártir Estevo, eu tamén estaba presente, consentindo a súa morte, e gardaba os vestidos dos que o asasinaron.
21 E díxome: " Vete, porque te enviarei lonxe para os xentís".
22 E deixáronlle oído esta palabra, e entón alzaron a voz e dixeron: "Fóralle da terra a tal tipo, porque non convén que viva".
23 E mentres gritaban, e tiraban as súas roupas e botaban po ao aire,
24 O capitán xefe mandou que o levasen ao castelo e mandou que fose examinado por azote; para que soubese por que clamaron tanto contra el.
25 E mentres o ataban con correas, díxolle Paulo ao centurión que estaba presente: ¿É lícito que azotes a un romano e non condenado?
26 Cando o centurión soubo isto, foi e díxolle ao capitán: "Fíxate no que fas, porque este home é romano".
27 Entón chegou o capitán e díxolle: Dime, ti es romano? El dixo: Si.
28 E o capitán respondeulle: "Con gran cantidade obtiven esta liberdade. E Paul dixo: Pero eu nacín libre.
29 Entón, enseguida partiron do que debía examinalo, e tamén o xefe do capitán tivo medo, cando soubo que era romano e porque o atara.
30 Ao día seguinte, como quixese saber a certeza de que foi acusado polos xudeus, soltouno das súas bandas e mandou que comparecesen os sumos sacerdotes e a todo o seu consello, fixo baixar a Paulo e púxoo diante deles.

CAPÍTULO 23

1 E Paulo, mirando atentamente o concilio, dixo: Homes irmáns, vivín con toda boa conciencia diante de Deus ata hoxe.
2 E o sumo sacerdote Ananías mandou aos que estaban ao seu carón que o golpeasen na boca.
3 Entón díxolle Paulo: "Deus vaite ferir, muro branco; porque estás sentado para xulgarme segundo a lei e mandas que me aferren contra a lei?"
4 E os que estaban alí dixéronlle: "¿Injurias o sumo sacerdote de Deus?

5 Entón Paulo dixo: "Non sabía, irmáns, que era o sumo sacerdote; porque está escrito: Non falarás mal do xefe do teu pobo".
6 Pero cando Paul decatouse de que uns eran saduceos e os outros fariseos, gritou no concilio: "Irmáns, eu son fariseo, fillo dun fariseo; da esperanza e da resurrección dos mortos son chamado. en cuestión.
7 E dito isto, xurdiu unha discordia entre os fariseos e os saduceos, e a multitude dividiuse.
8 Porque din os saduceos que non hai resurrección, nin anxo nin espírito, pero os fariseos confesan as dúas cousas.
9 E levantouse un gran clamor; e levantáronse os escribas dos fariseos, e loitaron, dicindo: Non atopamos ningún mal neste home; pero se un espírito ou un anxo lle falou, non loitamos Deus.
10 E cando xurdiu unha gran discordia, o capitán xefe, temendo que Paulo fose despedazado deles, mandou aos soldados que baixasen e que o tomaran pola forza de entre eles e que o levasen ao castelo.
11 E a noite seguinte o Señor estivo ao seu carón e díxolle: Anímate, Paulo, pois como testemuñaches de min en Xerusalén, así debes testemuñar tamén en Roma.
12 E cando se fixo de día, uníronse algúns xudeus, e atascaronse cunha maldición, dicindo que non comerían nin beberían ata que matasen a Paulo.
13 E eran máis de corenta os que fixeran esta conspiración.
14 E acudiron aos sumos sacerdotes e aos anciáns e dixéronlles: "Nos obrigamos a unha gran maldición: non comeremos nada ata que matemos a Paulo".
15 Agora, xa que logo, co concilio, indicades ao capitán xefe que o faga baixar mañá, coma se quixeses preguntar algo máis perfectamente sobre el; e nós, ou sempre que se achegue, estamos dispostos a matalo.
16 E cando o fillo da irmá de Paulo soubo da súa acecha, foi e entrou no castelo e díxoo a Paulo.
17 Entón Paulo chamou a un dos centurións e díxolle: "Trae a este mozo ao xefe do capitán, porque ten algo que dicirlle".
18 Entón, colleuno e levouno ao xefe do capitán, e díxolle: "O prisioneiro Paulo chamoume a el e rogoume que che levase a este mozo, que ten algo que dicirche".
19 Entón o xefe do capitán colleuno da man e foi con el aparte e preguntoulle: "Que é iso que me tes que dicir?"
20 E dixo: "Os xudeus acordaron quererche que mañá fagas baixar a Paulo ao concilio, coma se o preguntaran algo máis perfectamente.
21Pero non te rendis a eles, porque hai máis de corenta homes que o acechan, que se comprometeron con xuramento de que non comerán nin beberán ata que o maten, e agora xa están preparados. buscando unha promesa de ti.
22 Entón, o capitán xefe deixou marchar o mozo e mandoulle: "Mira que non digas a ninguén que me mostraches estas cousas".
23 E chamoulle dous centurións, dicindo: "Prepara douscentos soldados para ir a Cesarea, e sesenta cabaleiros e douscentos lanceiros á hora terceira da noite;
24 Proporcionalles unhas bestas para que poñan a Paulo e o traian sano salvo a Félix, o gobernador.
25 E escribiu unha carta deste xeito:
26 Claudio Lisias envía un saúdo ao excelente gobernador Félix.
27 Este home foi tomado de entre os xudeus, e debería ser asasinado por eles; entón vin cun exército e rescateino, entendendo que era romano.
28 E cando quixen saber a causa pola que o acusaron, leveino ao seu consello:
29 A quen eu percibín que estaba acusado de cuestións da súa lei, pero que non tiña nada digno de morte ou de prisións.
30 E cando me contaron que os xudeus lle agardaban ao home, enviei de inmediato a ti, e ordenei tamén aos seus acusadores que dixesen diante de ti o que tiñan contra el. Adeus.
31Entón os soldados, como lles foi mandado, colleron a Paulo e levárono de noite a Antípatris.
32 Ao día seguinte deixaron os cabaleiros para ir con el, e volveron ao castelo:
33 Quen, cando chegaron a Cesarea e entregaron a epístola ao gobernador, presentou tamén a Paulo diante del.
34 E cando o gobernador leu a carta, preguntou de que provincia era. E cando entendeu que era de Cilicia;
35 Escoitareite, dixo el, cando veñan tamén os teus acusadores. E mandou que o gardase no tribunal de Herodes.

CAPÍTULO 24

1 E despois de cinco días baixou o sumo sacerdote Ananías cos anciáns e cun orador chamado Tértulo, quen informou ao gobernador contra Paulo.
2 E cando o chamaron, Tértulo comezou a acusalo, dicindo: "Vendo que por ti gozamos de gran quietud e que se fan con esta nación obras moi dignas pola túa providencia.
3 Aceptámolo sempre, e en todos os lugares, nobre Félix, con todo agradecemento.
4 Non obstante, que non che faga máis tedioso, pídoche que nos escoites algunhas palabras da túa clemencia.
5Porque atopamos a este home un pestilente e un motor de sedición entre todos os xudeus do mundo, e un xefe da secta dos nazarenos:
6 Quen tamén se intentou profanar o templo: a quen collemos e queriamos xulgar segundo a nosa lei.
7Pero o capitán en xefe Lisias veu sobre nós, e con gran violencia quitouno das nosas mans.
8 Mandando aos seus acusadores que acudan a ti: examinando a quen podes coñecer todas estas cousas das que o acusamos.
9 E tamén os xudeus asentiron, dicindo que as cousas eran así.
10 Entón Paulo, despois de que o gobernador lle fixera aceno para que falase, respondeu: "Como sei que durante moitos anos eras xuíz desta nación, con máis alegría respondo por min mesmo:
11 Porque para que comprendas que aínda non hai máis que doce días que subín a Xerusalén para adorar.
12 E nin me atoparon no templo discutindo con ninguén, nin levantando o pobo, nin nas sinagogas nin na cidade.
13 Tampouco poden probar as cousas das que agora me acusan.
14 Pero isto confésoche: segundo o camiño que eles chaman herexía, eu adoro ao Deus dos meus pais, crendo todo o que está escrito na lei e nos profetas:

15 E teñan esperanza en Deus, que eles mesmos tamén permiten, de que haberá unha resurrección de mortos, tanto de xustos como de inxustos.
16 E nisto exércitome para ter sempre unha conciencia sen ofensas cara a Deus e cos homes.
17 Despois de moitos anos vin para traer esmola á miña nación e ofrendas.
18 Entón algúns xudeus de Asia me atoparon purificado no templo, nin con multitude nin con tumulto.
19 Quen debería estar aquí antes de ti, e opoñerse, se tivesen algo contra min.
20 Ou digan estes mesmos aquí: se atoparon en min algún mal, mentres eu estaba diante do concilio,
21 Excepto por esta única voz, que eu clamei de pé en medio deles: Tocando a resurrección dos mortos estou en cuestión por vós hoxe.
22 E cando Félix escoitou estas cousas, que tiña un coñecemento máis perfecto daquel camiño, aprazounas, e dixo: "Cando baixe o capitán Lisias, coñecerei o final do voso asunto".
23 E mandoulle a un centurión que gardase a Paulo e que lle deixase liberdade e que non prohibise a ningún dos seus coñecidos ministrar ou acudir a el.
24 E despois de certos días, cando Félix chegou coa súa muller Drusila, que era xudía, mandou chamar a Paulo e escoitoulle sobre a fe en Cristo.
25 E mentres razoaba sobre a xustiza, a templanza e o xuízo por vir, Félix estremecía e respondeu: "Vai por esta vez; cando teña unha estación conveniente, chamarei por ti.
26 Tamén esperaba que Paulo lle dese diñeiro para que o soltase, polo que mandaba chamalo máis a miúdo e comunicou con el.
27 Pero ao cabo de dous anos, Porcio Festo entrou no cuarto de Félix.

CAPÍTULO 25

1 Cando Festo chegou á provincia, ao cabo de tres días subiu de Cesarea a Xerusalén.
2Entón o sumo sacerdote e o xefe dos xudeus puxéronlle en contra de Paulo e rogáronlle:
3 E pediu favor contra el para que o mandase a buscar a Xerusalén, facendo acecho no camiño para matalo.
4Pero Festo respondeulle que Paulo debía ser gardado en Cesarea e que el mesmo marcharía alí en breve.
5Por iso, dixo el, quen de vós poida, baixe comigo e acuse a este home, se hai algunha maldade nel.
6 E despois de estar máis de dez días entre eles, baixou a Cesarea; e ao día seguinte, sentado no tribunal, mandou levar a Paulo.
7 E cando chegou, os xudeus que baixaban de Xerusalén puxéronse arredor e presentaron contra Paulo moitas e graves queixas, que non puideron probar.
8 Mentres el respondeu por si mesmo: Nin contra a lei dos xudeus, nin contra o templo nin contra o César, eu non ofendín nada.
9 Pero Festo, querendo facer un pracer ós xudeus, respondeulle a Paulo: -"Queres subir a Xerusalén e alí ser xulgado por estas cousas diante de min?
10 Entón díxolle Paulo: "Estou no tribunal de César, onde debería ser xulgado. Non fixen ningún mal cos xudeus, como ti sabes.
11 Porque se son un delincuente ou cometín algo digno de morte, non me nego a morrer; pero se non hai ningunha destas cousas das que estes me acusan, ninguén me pode entregar a elas. Apelo ao César.
12 Entón Festo, despois de ter consultado co concilio, respondeu: "Recorreches ao César? ao César irás.
13 E despois de certos días o rei Agripa e Bernice chegaron a Cesarea para saudar a Festo.
14 E despois de que estiveron alí moitos días, Festo declaroulle ao rei a causa de Paulo, dicindo: "Hai un home que deixou preso por Félix.
15 De quen, cando estaba en Xerusalén, me informaron os sumos sacerdotes e os anciáns dos xudeus, desexando que se xudiciara contra el.
16 A quen lle respondín: "Non é a maneira dos romanos de entregar a morrer a ninguén, antes de que o acusado teña os acusadores cara a cara e teña licenza para responder por si mesmo do crime cometido contra el".
17 Por iso, cando chegaron aquí, ao día seguinte, sen demora, senteime no tribunal e ordenei que o home fose sacado.
18Contra quen, cando os acusadores se levantaron, non presentaron ningunha acusación das cousas que eu supoña:
19 Pero tiñan algunhas cuestións contra el sobre a súa propia superstición e sobre un tal Xesús, que estaba morto, a quen Paul afirmaba que estaba vivo.
20 E como dubidaba deste tipo de preguntas, pregunteille se iría a Xerusalén e alí fose xulgado por estes asuntos.
21 Pero cando Paulo apelou para que se reservase para oír a Augusto, ordenei que o gardase ata que o enviase ao César.
22 Entón Agripa díxolle a Festo: "Eu tamén quero escoitar o home. Mañá, dixo, oirás.
23 E ao día seguinte, cando viñeron Agripa e Bernice, con gran pompa, e entraron no lugar da audiencia, cos xefes dos capitáns e os principais homes da cidade, por orde de Festo saíu a Paulo.
24 E Festo dixo: "O rei Agripa e todos os homes que están aquí connosco, ves a este home, sobre o que toda a multitude dos xudeus trataron comigo, tanto en Xerusalén como aquí, clamando que non debe vivir máis tempo.
25 Pero cando descubrín que non cometera nada digno de morte e que el mesmo recorreu a Augusto, decidín envialo.
26 De quen non teño nada certo que escribirlle ao meu señor. Por iso o presentei ante ti, e especialmente ante ti, oh rei Agripa, para que, despois de examinalo, tivese algo que escribir.
27Porque non me parece razoable enviar un prisioneiro, e non tamén para indicar os crimes que se cometen contra el.

CAPÍTULO 26

1 Entón Agripa díxolle a Paulo: Permíteche falar por ti mesmo. Entón Paulo tendeu a man e respondeu por si mesmo:
2 Paréceme feliz, rei Agripa, porque hoxe responderei por min mesmo diante de ti de todas as cousas das que me acusan os xudeus:
3 Sobre todo porque sei que es experto en todos os costumes e cuestións que hai entre os xudeus;

4 O meu modo de vida dende a miña mocidade, que foi ao principio entre a miña nación en Xerusalén, coñezo todos os xudeus;
5 Que me coñecían dende o principio, se querían testemuñar, que despois da secta máis estreita da nosa relixión vivía fariseo.
6 E agora estou de pé e son xulgado pola esperanza da promesa feita por Deus aos nosos pais:
7 A que promesa as nosas doce tribos, que serven a Deus día e noite, esperan vir. Por iso, rei Agripa, son acusado dos xudeus.
8 Por que se lle parece incrible que Deus resucite aos mortos?
9De verdade pensei comigo mesmo que debía facer moitas cousas contrarias ao nome de Xesús de Nazaret.
10 O que fixen tamén en Xerusalén; e cando morreron, dei a miña voz contra eles.
11 E castigábaos a miúdo en todas as sinagogas e obrigábaos a blasfemar; e estando moi tolo contra eles, perseguínos ata as cidades estrañas.
12Entón, cando ía a Damasco con autoridade e comisión dos sumos sacerdotes,
13 Ao mediodía, rei, vin no camiño unha luz do ceo, por riba do brillo do sol, que brillaba arredor de min e dos que ían comigo.
14 E cando todos caemos á terra, oín unha voz que me falaba e dicía en lingua hebrea: Xaúl, Xaúl, por que me persegues? cústache dar patadas contra os pinchazos.
15 E eu dixen: Quen es ti, Señor? E dixo: Eu son Xesús a quen ti persegues.
16 Pero levántate e ponte sobre os teus pés: porque aparecínche para este propósito, para facerte ministro e testemuña tanto destas cousas que viches como das cousas nas que che aparecerei;
17 Librándote do pobo e dos xentís, a quen agora te envío,
18 Para abrirlles os ollos e convertelos das tebras á luz e do poder de Satanás a Deus, para que reciban o perdón dos pecados e a herdanza entre os que son santificados pola fe que hai en min.
19 Entón, rei Agripa, eu non desobedei á visión celestial:
20 Pero mostrou primeiro aos de Damasco, e en Xerusalén e en todas as costas de Xudea, e despois aos xentís, que se arrepentiran e se volveran a Deus, e que fixeran obras dignas para o arrepentimento.
21Por iso os xudeus colleronme no templo e foron a matarme.
22 Xa que logo, obtido a axuda de Deus, sigo ata hoxe, testemuñando aos pequenos e aos grandes, sen dicir outra cousa que as que os profetas e Moisés dixeron que virían:
23 Para que Cristo sufrise, e fose o primeiro que resucitase de entre os mortos, e iluminase ao pobo e aos xentís.
24 E mentres el falaba por si mesmo, Festo dixo en voz alta: Paulo, estás fóra de ti; moita aprendizaxe faite tolo.
25 Pero el dixo: Non estou tolo, nobre Festo; pero di as palabras de verdade e sobriedade.
26 Porque o rei sabe destas cousas, ante o que tamén falo libremente: porque estou convencido de que ningunha destas cousas lle son ocultas; pois esta cousa non se fixo nun recuncho.
27 Rei Agripa, cres nos profetas? Sei que ti cres.
28 Entón Agripa díxolle a Paulo: "Case me convences de ser cristián".
29 E Paulo dixo: "Quixera a Deus que non só ti, senón tamén todos os que hoxe me escoitan, fosen case e totalmente tales como eu, agás estes lazos.
30 E despois de falar isto, levantáronse o rei, o gobernador, Bernice e os que estaban sentados con eles:
31 E cando se apartaron, falaron entre eles, dicindo: Este home non fai nada digno de morte ou de cadeas.
32 Entón Agripa díxolle a Festo: Este home podería ser posto en liberdade se non apelase ao César.

CAPÍTULO 27

1 E cando se decidiu que navegaríamos para Italia, entregaron a Paulo e a outros prisioneiros a un chamado Xulio, centurión da banda de Augusto.
2 E entrando nun barco de Adramitio, botamos a mar, querendo navegar polas costas de Asia; un Aristarco, un macedonio de Tesalónica, estando connosco.
3 E ao día seguinte tocamos Sidón. E Xulio suplicou con cortesía a Paulo e deulle liberdade para ir aos seus amigos para refrescarse.
4 E despois de botar a andar dende alí, navegamos por debaixo de Chipre, porque os ventos eran contrarios.
5 E cando navegamos polo mar de Cilicia e Panfilia, chegamos a Mira, cidade de Licia.
6 E alí o centurión atopou un barco de Alexandría que navegaba para Italia; e meteunos alí.
7 E despois de que navegamos lentamente moitos días, e apenas chegamos fronte a Cnido, sen que o vento nos agrave, navegamos debaixo de Creta, fronte a Salmone;
8 E, sen pasar por ela, chegou a un lugar que se chama Os fermosos paraísos; preto de onde estaba a cidade de Lasea.
9 E cando pasou moito tempo, e cando a navegación era agora perigosa, porque o xaxún xa pasou, Paulo amoestáballes:
10 E díxolles: "Señores, entendo que esta viaxe será con moito dano e moito dano, non só do embarque e do barco, senón tamén das nosas vidas".
11 Con todo, o centurión cría no patrón e no dono do barco, máis que as cousas que dicía Paulo.
12 E como o refuxio non era cómodo para o inverno, a maioría aconsellou marchar tamén de alí, se por algún medio podían chegar a Fenicia e alí invernar; que é un paraíso de Creta, e atópase cara ao suroeste e noroeste.
13 E cando o vento do sur sopraba suavemente, supoñendo que conseguiran o seu propósito, soltando alí, navegaron preto de Creta.
14 Pero pouco despois xurdiu contra ela un vento tempestuoso, chamado Euroclidón.
15 E cando o barco quedou atrapado e non puido soportar o vento, deixámolo conducir.
16 E correndo debaixo dunha illa que se chama Clauda, tiñamos moito traballo que vir na barca:
17 Os cales, despois de levantar, utilizaron axudas, apoiando o barco; e, temendo que caesen nas areas movedizas, velaron, e así foron expulsados.
18 E estando nós moi sacudidos por unha tempestade, ao día seguinte alumearon o barco;
19 E ao terceiro día botamos coas nosas propias mans os aparellos do barco.

20 E cando en moitos días non apareceron nin o sol nin as estrelas, e unha tempestade non pequena caeu sobre nós, toda esperanza de sermos salvos foi quitada.
21 Pero despois dunha longa abstinencia, Paulo púxose no medio deles e díxolles: "Señores, deberías escoitarme e non soltar de Creta e gañar este dano e perda.
22 E agora exhortovos a que teñades boa ánimo, porque entre vós non se perderá a vida de ninguén, senón o barco.
23Porque esta noite estivo ao meu carón o anxo de Deus, de quen son e a quen servo,
24 Dicindo: Non temas, Paulo; hai que levarte ante César, e velaquí que Deus che deu a todos os que navegan contigo.
25 Polo tanto, señores, anímate, porque creo a Deus, que será tal como me dixo.
26 Con todo, debemos ser botados nunha determinada illa.
27 Pero cando chegou a decimocuarta noite, cando nos levaban de arriba abaixo en Adriático, sobre a medianoite os marineros consideraron que se achegaban a algún país;
28 E sondaron, e atopárono vinte brazas;
29 Entón, temendo que caéramos sobre as pedras, botaron catro áncoras pola popa e desexaron o día.
30 E cando os marineiros estaban a piques de fuxir do barco, cando baixaron a barca ao mar, baixo cor, coma se quixesen botar áncoras desde a proa,
31 Díxolle Paulo ao centurión e aos soldados: Se estes permanecen no barco, non podedes ser salvados.
32Entón os soldados cortaron as cordas da barca e deixaron caer.
33 E mentres chegaba o día, Paulo rogoulles a todos que tomasen carne, dicindo: Este é o día catorce no que tardastes e continuastes en xaxún sen tomar nada.
34 Por iso pídoche que tomes algo de carne, porque isto é para a túa saúde, pois non lle caerá un cabelo da cabeza a ningún de vós.
35 E despois de falar isto, colleu pan e deu grazas a Deus en presenza de todos e, partindoo, púxose a comer.
36Entón estaban todos alegres e tamén tomaron algo de carne.
37 E en total estabamos no barco duascentas sesenta e dezaseis almas.
38 E cando comeron abondo, alixeiraron o barco e botaron o trigo ao mar.
39 E cando se fixo de día, descoñecían a terra, pero descubriron un regato cunha ribeira, no que pensaban, se era posible, meter o barco.
40 E despois de levantar as áncoras, deixáronse ao mar, soltaron as correas do temón, izaron a vela maior ao vento e dirixíronse cara á costa.
41 E caendo nun lugar onde se xuntaban dous mares, encallaron o barco; e o dianteiro pegouse rápido, e permaneceu inmóbil, pero a traseira rompíase coa violencia das ondas.
42 E o consello dos soldados era matar os prisioneiros, para que ningún deles escapara a nado.
43 Pero o centurión, disposto a salvar a Paulo, evitounos do seu propósito; e ordenou que os que sabían nadar se botasen primeiro ao mar e chegasen á terra:
44 E o resto, uns en táboas e outros en anacos rotos do barco. E así aconteceu, que escaparon todos a salvo para terra.

CAPÍTULO 28

1 E cando escaparon, souberon que a illa se chamaba Melita.
2 E o pobo bárbaro mostráronnos non pouca bondade: porque prenderon lume e recibiunos a todos por mor da choiva actual e do frío.
3 E cando Paulo colleu un feixe de varas e púxoos no lume, unha víbora saíu do lume e púxolle a man.
4 E cando os bárbaros viron a besta velenosa pendurada da súa man, dixeron entre si: Sen dúbida este home é un asasino que, aínda que escapou do mar, a vinganza non permite vivir.
5 E sacudiu a besta no lume e non sentiu dano.
6 Con todo, miraban cando debería incharse ou caer morto de súpeto, pero despois de mirar moito tempo e de ver que non lle ocorreu ningún dano, cambiaron de opinión e dixeron que era un deus.
7 Neses mesmos barrios estaban as posesións do principal da illa, que se chamaba Publio; que nos recibiu e nos aloxou tres días con cortesía.
8 E aconteceu que o pai de Publio xacía enfermo dunha febre e dun fluxo de sangue, a quen entrou Paulo, orou, puxo as mans sobre el e curouno.
9 Entón, cando isto foi feito, tamén chegaron outros, que tiñan enfermidades na illa, e foron curados:
10 Quen tamén nos honrou con moitas honras; e cando marchamos, cargáronnos as cousas que fosen necesarias.
11 E despois de tres meses saímos nun barco de Alexandría, que invernara na illa, cuxo sinal era Cástor e Pólux.
12 E chegando a Siracusa, estivemos alí tres días.
13 E de alí collemos unha brúxula e chegamos a Rexio, e despois un día sopraba o vento do sur, e ao día seguinte chegamos a Puteoli.
14 Onde atopamos irmáns, e nos pediron que permanezamos con eles sete días, e así fomos cara a Roma.
15 E de alí, cando os irmáns oíron falar de nós, viñeron ao noso encontro ata o foro de Apios e as tres tabernas: aos cales Paulo viu, deu grazas a Deus e colleu valor.
16 E cando chegamos a Roma, o centurión entregou os prisioneiros ao capitán da garda;
17 E aconteceu que, ao cabo de tres días, Paulo convocou aos xefes dos xudeus, e cando se xuntaron, díxolles: "Irmáns, aínda que non fixen nada contra o pobo ou os costumes dos nosos pais. , aínda que fun preso de Xerusalén en mans dos romanos.
18 Quen, despois de examinarme, me deixaran ir, porque non había en min causa de morte.
19 Pero cando os xudeus falaron en contra, vinme obrigado a apelar ao César; non é que eu tivese que acusar á miña nación.
20Por iso te chamei para verte e falar contigo, porque pola esperanza de Israel estou atado con esta cadea.
21 E eles dixéronlle: "Nin recibimos cartas de Xudea sobre ti, nin ningún dos irmáns que viñeron mostrou nin falou nada de ti.
22 Pero queremos escoitar de ti o que pensas, porque en canto a esta secta, sabemos que en todas partes se fala en contra.
23 E cando lle fixaron un día, foron moitos a el ao seu albergue; a quen expuxo e deu testemuño do reino de Deus,

persuadíndoos de Xesús, tanto pola lei de Moisés como polos profetas, dende a mañá ata a noite.
24 E algúns creron o que se dicían, e outros non creron.
25 E como non se puxeron de acordo entre eles, marcharon, despois de que Paulo dixera unha palabra: Ben falou o Espírito Santo aos nosos pais por medio do profeta Isaías.
26 Dicindo: "Ide a este pobo e di: "Oíndo escoitaredes e non entenderedes; e vendo, veredes e non entenderedes:
27 Porque o corazón deste pobo está engrosado, e os seus oídos son embotados e pecharon os ollos; para que non vexan cos seus ollos, e escoiten cos seus oídos, e entendan co seu corazón, e se convertan, e eu os cure.
28 Sabedes, pois, que a salvación de Deus é enviada aos xentís, e que o escoitarán.
29 E despois de dicir estas palabras, os xudeus marcharon e discutían moito entre eles.
30 E Paulo viviu dous anos enteiros na súa casa de aluguer, e recibiu todo o que lle entraba.
31 Predicando o reino de Deus e ensinando con toda confianza as cousas que se refiren ao Señor Xesucristo, sen que ninguén o prohiba.

Romanos

CAPÍTULO 1

1 Paulo, servo de Xesucristo, chamado a ser apóstolo, separado para o evanxeo de Deus,
2 (O que antes prometera polos seus profetas nas Sagradas Escrituras,)
3 Sobre o seu Fillo Xesús Cristo, noso Señor, que foi feito da descendencia de David segundo a carne;
4 E declarado ser o Fillo de Deus con poder, segundo o espírito de santidade, pola resurrección de entre os mortos:
5 Polo que recibimos graza e apostolado, pola obediencia á fe entre todas as nacións, polo seu nome:
6 Entre os que tamén estades vós os chamados de Xesucristo:
7 A todos os que están en Roma, amados de Deus, chamados a ser santos: Graza e paz a vós de parte de Deus, noso Pai, e do Señor Xesucristo.
8 En primeiro lugar, dou grazas ao meu Deus por medio de Xesucristo por todos vós, porque se fala da vosa fe en todo o mundo.
9 Porque Deus é o meu testemuño, a quen sirvo co meu espírito no evanxeo do seu Fillo, que sempre vos fago mención nas miñas oracións;
10 Pedindo, se por algún medio puidese ter agora unha viaxe próspera pola vontade de Deus para vir a vós.
11 Porque desexo vervos, para impartirvos algún don espiritual, para que seades establecidos;
12 É dicir, para que eu poida ser consolado xunto a vós pola fe mutua de vós e de min.
13 Non quero que ignores, irmáns, que moitas veces me propuxía vir a vós, (pero ata agora permitíronme) para ter algún froito tamén entre vós, como entre outros xentís.
14 Son debedor tanto cos gregos como cos bárbaros; tanto aos sabios como aos insensatos.
15Entón, por moito que estea en min, estou disposto a anunciarvos o evanxeo tamén a vós que estades en Roma.
16 Porque non me avergoño do evanxeo de Cristo, porque é o poder de Deus para salvación de todo aquel que cre; ao xudeu primeiro, e tamén ao grego.
17 Porque nela revélase a xustiza de Deus de fe en fe, como está escrito: O xusto vivirá pola fe.
18 Porque a ira de Deus revélase desde o ceo contra toda impiedade e inxusticia dos homes, que manteñen a verdade na inxustiza;
19 Porque o que se pode coñecer de Deus é manifesto neles; pois Deus mostroullo.
20 Porque as cousas invisibles del desde a creación do mundo vense claramente, sendo entendidas polas cousas feitas, mesmo o seu poder eterno e divindade; para que sexan sen escusa:
21 Porque, cando coñeceron a Deus, non o glorificaron como Deus, nin lle agradeceron; pero volvéronse vanos nas súas imaxinacións, e o seu corazón insensato escureceuse.
22 Profesándose sabios, convertéronse en parvos,
23 E cambiou a gloria do Deus incorruptible nunha imaxe semellante ao home corruptible, aos paxaros, aos cuadrúpedos e aos reptiles.
24 Polo que Deus tamén os entregou á impureza polos desexos dos seus propios corazóns, para deshonrar os seus propios corpos entre eles:
25 Quen cambiou a verdade de Deus en mentira, e adorou e serviu á criatura máis que ao Creador, bendito para sempre. Amén.
26 Por iso Deus entregounos a afectos viles, porque ata as súas mulleres cambiaron o uso natural por outro que está en contra da natureza:
27 E do mesmo xeito tamén os homes, deixando o uso natural da muller, arderon na súa concupiscencia uns para outros; homes con homes traballando o que non é decoroso, e recibindo en si mesmos aquela compensación do seu erro que correspondía.
28 E aínda que non lles gustaba reter a Deus no seu coñecemento, Deus entregounos a unha mente reprobada, para que fixeran aquelas cousas que non convén;
29 Estando cheos de toda iniquidade, fornicación, maldade, cobiza, malicia; cheo de envexa, asasinato, debate, engano, malignidade; murmurios,
30 Mofadores, aborrecidores de Deus, rencorosos, soberbios, fanfarrones, inventores de cousas malas, desobedientes aos pais,
31 Sen entendemento, quebrantadores de pacto, sen cariño natural, implacables, implacables:
32 Quen sabendo o xuízo de Deus, que os que cometen tales cousas son dignos de morte, non só fan o mesmo, senón que gozan dos que as fan.

CAPÍTULO 2

1 Polo tanto, ti es inescusable, home, quen sexas o que xulgas; pois ti que o xuíz fai as mesmas cousas.
2 Pero estamos seguros de que o xuízo de Deus é conforme á verdade contra os que cometen tales cousas.
3 E pensas isto, oh home, que xulgas aos que fan tales cousas e fai o mesmo, que escaparás do xuízo de Deus?
4 Ou desprezas as riquezas da súa bondade, paciencia e paciencia; sen saber que a bondade de Deus te leva ao arrepentimento?
5 Pero segundo a túa dureza e o teu corazón impenitente atesoura para ti a ira contra o día da ira e da revelación do xusto xuízo de Deus;
6 Quen pagará a cada un segundo as súas obras:
7 A aqueles que con paciencia perseverando no ben procuran a gloria, a honra e a inmortalidade, a vida eterna:
8Pero aos que están contenciosos e non obedecen á verdade, senón que obedecen á inxustiza, a indignación e a ira,
9 Tribulación e angustia, sobre toda alma do home que fai o mal, do xudeu primeiro, e tamén do xentil;
10Pero gloria, honra e paz para todo o que fai o ben, primeiro para o xudeu, e tamén para o xentil:
11 Porque non hai respecto ás persoas con Deus.
12 Porque todos os que pecaron sen a lei tamén perecerán sen a lei; e todos os que pecaron na lei serán xulgados pola lei;
13 (Porque non os oíntes da lei son xustos diante de Deus, senón que os que fan a lei serán xustificados.
14 Porque cando os xentís, que non teñen a lei, fan por natureza as cousas contidas na lei, estes, que non teñen a lei, son lei para si mesmos:

15Que amosan a obra da lei escrita no seu corazón, testemuñando tamén a súa conciencia, e os seus pensamentos insignificantes mentres se acusan ou se escudan uns aos outros;)
16 O día en que Deus xulgará os segredos dos homes por Xesucristo segundo o meu evanxeo.
17 Velaquí que te chamas xudeu, descansas na lei e te glorias de Deus.
18 E coñece a súa vontade e aproba as cousas que son máis excelentes, sendo instruídos pola lei;
19 E confía en que ti es guía dos cegos, luz dos que están nas tebras,
20 Un mestre de tolos, un mestre de nenos, que ten a forma do coñecemento e da verdade na lei.
21 Ti, pois, que ensinas a outro, non te ensinas a ti mesmo? ti que predicas a un home non debes roubar, roubas?
22 Ti que dis que un home non debe cometer adulterio, cometes adulterio? ti que aborreces os ídolos, cometes sacrilexio?
23 Ti que te glorias da lei, deshonras a Deus ao quebrantar a lei?
24 Porque o nome de Deus é blasfemado entre os xentís por medio de vós, como está escrito.
25 Porque a circuncisión de verdade é de proveito, se observas a lei;
26 Polo tanto, se o incircuncisión observa a xustiza da lei, ¿non se computará a súa incircuncisión como circuncisión?
27 E non te xulgará a incircuncisión que é por natureza, se cumpre a lei, a ti, que por letra e circuncisión transgredes a lei?
28 Porque non é xudeu, o que é un por fóra; tampouco a circuncisión, que é exterior na carne:
29 Pero el é xudeu, que o é por dentro; e a circuncisión é a do corazón, no espírito e non na letra; cuxa louvanza non é dos homes, senón de Deus.

CAPÍTULO 3

1 Que vantaxe ten entón o xudeu? ou que proveito ten a circuncisión?
2 Moito en todos os sentidos: principalmente, porque a eles foron encomendados os oráculos de Deus.
3 Pois que pasaría se algúns non cresen? a súa incredulidade deixará sen efecto a fe de Deus?
4 Deus o libre: si, que Deus sexa verdadeiro, pero cada home mentireiro; como está escrito: Para ser xustificado nos teus ditos e vencer cando sexas xulgado.
5 Pero se a nosa iniquidade encomia a xustiza de Deus, que diremos? ¿É inxusto Deus quen se vinga? (Eu falo como un home)
6 Deus o libre: pois, entón, como xulgará Deus o mundo?
7 Pois se a verdade de Deus abundou máis pola miña mentira para a súa gloria; por que tamén son xulgado como pecador?
8 E non máis ben (como se nos calumnia e como algúns afirman que dicimos): Fagamos o mal para que veña o ben? cuxa condena é xusta.
9 E entón? somos mellores ca eles? Non, de ningún xeito: xa que antes probamos tanto a xudeus como a xentís, que todos están baixo pecado;
10Como está escrito: Non hai xusto, nin un;
11 Non hai quen entenda, non hai quen busque a Deus.
12 Saíronse todos, xuntos quedaron inútiles; non hai quen faga o ben, non, nin un.
13 A súa gorxa é un sepulcro aberto; coas súas linguas usaron o engano; o veleno dos aspidos está baixo os seus beizos:
14 Cuxa boca está chea de maldición e amargura:
15Os seus pés son rápidos para derramar sangue:
16 A destrución e a miseria están nos seus camiños:
17 E non coñeceron o camiño da paz:
18 Non hai medo de Deus ante os seus ollos.
19 Agora sabemos que calquera cousa que di a lei, dille aos que están baixo a lei, para que toda boca se tape e todo o mundo se faga culpable diante de Deus.
20 Polo tanto, polos feitos da lei ningunha carne será xustificada ante el, porque pola lei é o coñecemento do pecado.
21 Pero agora maniféstase a xustiza de Deus sen a lei, sendo testemuñada pola lei e polos profetas;
22 Incluso a xustiza de Deus que é pola fe de Xesucristo para todos e sobre todos os que cren, porque non hai diferenza:
23 Porque todos pecaron e están destituídos da gloria de Deus;
24Sendo xustificado gratuitamente pola súa graza mediante a redención que é en Cristo Xesús:
25 A quen Deus expuxo como propiciación pola fe no seu sangue, para declarar a súa xustiza para a remisión dos pecados pasados, mediante a paciencia de Deus;
26 Para declarar, digo, neste momento a súa xustiza, para que sexa xusto e xustificador do que cre en Xesús.
27 Onde está entón a gloria? Queda excluído. Por que lei? de obras? Non, senón pola lei da fe.
28 Polo tanto, concluímos que un home é xustificado pola fe sen os feitos da lei.
29 É só o Deus dos xudeus? ¿Non é tamén dos xentís? Si, tamén dos xentís:
30 Xa que é un só Deus, que xustificará a circuncisión pola fe e a incircuncisión pola fe.
31 Anulamos entón a lei mediante a fe? Deus o libre: si, establecemos a lei.

CAPÍTULO 4

1 Que diremos, entón, que atopou Abraham, noso pai, en canto á carne?
2 Porque se Abraham foi xustificado polas obras, ten de que gloriarse; pero non ante Deus.
3 Pois que di a Escritura? Abraham creu en Deus, e foille contado por xustiza.
4 Agora ben, ao que traballa, a recompensa non se lle contabiliza como graza, senón por débeda.
5 Pero ao que non traballa, pero cre no que xustifica aos impíos, a súa fe tenlle xustiza.
6 Así como David tamén describe a benaventuranza do home, a quen Deus imputa xustiza sen obras,
7 Dicindo: Dichosos aqueles aos que lles perdoan as iniquidades e os pecados están cubertos.
8 Benaventurado o home a quen o Señor non lle imputará pecado.
9 Esta bendición vén entón só sobre a circuncisión, ou tamén sobre a incircuncisión? porque dicimos que a fe foi contada a Abraham como xustiza.

10 Como se contaba entón? cando estaba en circuncisión ou incircuncisión? Non na circuncisión, senón na incircuncisión.
11 E recibiu o sinal da circuncisión, un selo da xustiza da fe que aínda non estaba circuncidado, para que fose pai de todos os que cren, aínda que non fosen circuncidados; para que tamén se lles imputase a xustiza:
12 E o pai da circuncisión para aqueles que non só son da circuncisión, senón que tamén andan nos pasos da fe do noso pai Abraham, que tiña aínda incircunciso.
13 Porque a promesa de que sería o herdeiro do mundo non foi a Abraham nin á súa descendencia pola lei, senón pola xustiza da fe.
14 Porque se os que son da lei son herdeiros, a fe queda anulada e a promesa non ten efecto:
15 Porque a lei produce ira, pois onde non hai lei, non hai transgresión.
16 Polo tanto, é por fe, para que sexa por graza; ata o final a promesa podería estar segura para toda a semente; non só ao que é da lei, senón tamén ao que é da fe de Abraham; quen é o pai de todos nós,
17 (Como está escrito: Eu fixenche pai de moitas nacións), antes de quen el cría, Deus, que da vida aos mortos e chama ás cousas que non son coma se fosen.
18 Quen, contra a esperanza, creu na esperanza, para facerse pai de moitas nacións, segundo o que se dixo: Así será a túa descendencia.
19 E non sendo débil na fe, non consideraba o seu propio corpo agora morto, cando tiña uns cen anos, nin a morte do ventre de Sara.
20 Non se tambaleou ante a promesa de Deus por incredulidade; pero foi forte na fe, dando gloria a Deus;
21 E estando plenamente convencido de que o que prometera, tamén podía cumprir.
22 E, polo tanto, imputáronlle por xustiza.
23 Agora ben, non foi escrito só por el, que se lle imputase;
24 Pero tamén para nós, a quen se nos imputará, se cremos no que resucitou de entre os mortos a Xesús, noso Señor;
25 Quen foi liberado polas nosas ofensas, e resucitou para a nosa xustificación.

CAPÍTULO 5

1Por iso, sendo xustificados pola fe, temos paz con Deus por medio do noso Señor Xesucristo:
2 Por quen tamén temos acceso pola fe a esta graza na que estamos firmes, e nos alegramos na esperanza da gloria de Deus.
3 E non só así, senón que tamén nos gloriamos nas tribulacións, sabendo que a tribulación produce paciencia;
4 E paciencia, experiencia; e experiencia, espero:
5 E a esperanza non avergoña; porque o amor de Deus é derramado nos nosos corazóns polo Espírito Santo que nos é dado.
6 Porque cando aínda estabamos sen forzas, no seu tempo Cristo morreu polos impíos.
7 Porque apenas por un home xusto morrerá un, pero quizais por un home bo algún se atrevería a morrer.
8 Pero Deus encomia o seu amor por nós, en que, cando aínda eramos pecadores, Cristo morreu por nós.
9Moito máis, estando agora xustificados polo seu sangue, seremos salvados da ira por medio del.
10 Pois se, cando eramos inimigos, fomos reconciliados con Deus pola morte do seu Fillo, moito máis, estando reconciliados, seremos salvos pola súa vida.
11 E non só así, senón que tamén nos alegramos en Deus por medio do noso Señor Xesús Cristo, por quen agora recibimos a expiación.
12 Polo tanto, como por un só home o pecado entrou no mundo e a morte polo pecado; e así a morte pasou sobre todos os homes, porque todos pecaron:
13 (Porque ata que a lei estaba o pecado no mundo; pero o pecado non se imputa cando non hai lei.
14 Con todo, a morte reinou desde Adán ata Moisés, mesmo sobre os que non pecaron como a transgresión de Adán, que é a figura do que estaba por vir.
15 Pero non como a ofensa, tamén o é o don gratuíto. Porque se por culpa dun só morreron moitos, moito máis a graza de Deus e o don da graza, que é dun só home, Xesucristo, abondou para moitos.
16 E non como foi por un que pecou, así é o don: porque o xuízo foi por un para condena, pero o don gratuíto é de moitas faltas para a xustificación.
17 Porque se por culpa dun só reinou a morte; moito máis os que reciben a abundancia da graza e do don da xustiza, reinarán na vida por un, Xesucristo.)
18 Polo tanto, como pola ofensa dun só xuízo chegou a condenar a todos os homes; así mesmo, pola xustiza dun só, o don gratuíto veu sobre todos os homes para a xustificación da vida.
19 Pois como pola desobediencia dun só, moitos foron feitos pecadores, así pola obediencia dun só moitos serán feitos xustos.
20 Ademais entrou a lei para que abondase o delito. Pero onde abundaba o pecado, a graza abundaba moito máis:
21 Para que así como o pecado reinou ata a morte, así reine a graza mediante a xustiza para a vida eterna por medio de Xesucristo, noso Señor.

CAPÍTULO 6

1 Que diremos entón? Continuaremos no pecado, para que a graza abunde?
2 Deus o libre. Como nós, que estamos mortos ao pecado, viviremos máis nel?
3 Non sabedes que tantos de nós que fomos bautizados en Xesucristo fomos bautizados na súa morte?
4Por iso somos sepultados con el polo bautismo na morte, para que, como Cristo resucitou de entre os mortos pola gloria do Pai, así tamén nós andemos en novidade de vida.
5 Porque se fomos plantados xuntos á semellanza da súa morte, estaremos tamén á semellanza da súa resurrección:
6 Sabendo isto, que o noso vello foi crucificado con el, para que o corpo do pecado fose destruído, para que en diante non sirvamos ao pecado.
7 Pois o que está morto está libre do pecado.
8 Agora ben, se morremos con Cristo, cremos que tamén viviremos con el:
9 Sabendo que Cristo resucitado de entre os mortos xa non morre; a morte xa non ten dominio sobre el.
10 Porque no que morreu, morreu ao pecado unha vez; pero no que vive, vive para Deus.

11 Do mesmo xeito, considerades vós mesmos mortos ao pecado, pero vivos para Deus por medio de Xesucristo noso Señor.
12 Non deixedes, pois, que o pecado reine no voso corpo mortal, para que o obedezades nos seus desexos.
13 Tampouco entreguedes os vosos membros ao pecado como instrumentos de iniquidade, senón entregadevos a Deus, como os que están vivos de entre os mortos, e os vosos membros como instrumentos de xustiza a Deus.
14 Porque o pecado non dominará sobre vós, porque non estades baixo a lei, senón baixo a graza.
15 E entón? pecaremos, porque non estamos baixo a lei, senón baixo a graza? Deus o libre.
16 Non sabedes que a quen vos entregades servos para obedecer, sodes os seus servos a quen obedecedes; se do pecado para a morte, ou da obediencia para a xustiza?
17 Pero agradecémoslle a Deus que erades servos do pecado, pero obedecedes de corazón a forma de doutrina que vos foi entregada.
18 Sendo entón liberados do pecado, vós convertédesvos en servos da xustiza.
19 Falo ao xeito dos homes por mor da enfermidade da vosa carne, pois como vos entregastes os vosos membros servos á impureza e á iniquidade á iniquidade; así mesmo agora entrega os vosos membros servos á xustiza para a santidade.
20 Porque cando erades servos do pecado, estabades libres da xustiza.
21 Que froito tiveches entón naqueles cousas das que agora tes vergoña? pois o fin desas cousas é a morte.
22 Pero agora sendo liberados do pecado e convertidos en servos de Deus, tedes o voso froito para a santidade e o fin para a vida eterna.
23 Porque o salario do pecado é a morte; pero o don de Deus é a vida eterna por medio de Xesucristo, noso Señor.

CAPÍTULO 7

1 Non sabedes, irmáns, (pois falo aos que coñecen a lei) que a lei domina sobre un home mentres vive?
2 Porque a muller que ten marido está obrigada pola lei ao seu marido mentres este viva; pero se o marido está morto, ela está solta da lei do seu marido.
3 Entón, se, mentres viva o seu marido, casase con outro home, chamarase adúltera; pero se o seu marido morreu, estará libre desa lei; para que non sexa adúltera, aínda que estea casada con outro home.
4 Polo tanto, meus irmáns, tamén vós morreches á lei polo corpo de Cristo; para que vos casedes con outro, mesmo co que resucitou de entre os mortos, para que lle deamos froito a Deus.
5 Porque cando estabamos na carne, os movementos dos pecados, que eran pola lei, obraban nos nosos membros para producir froito para a morte.
6 Pero agora estamos librados da lei, o que estando morto no que estabamos recluídos; que debemos servir en novidade de espírito, e non na antigüidade da letra.
7 Que diremos entón? A lei é pecado? Deus o libre. Non, eu non coñecera o pecado, senón pola lei, porque non coñecera a luxuria, se a lei non dixese: Non cobizarás.
8 Pero o pecado, tomando ocasión polo mandamento, provocou en min toda sorte de concupiscencia. Porque sen a lei o pecado estaba morto.
9 Porque unha vez vivín sen a lei, pero cando chegou o mandamento, o pecado reavivou e morrín.
10 E o mandamento, que foi ordenado para a vida, atopei que era para a morte.
11 Porque o pecado, tomando ocasión polo mandamento, enganoume, e por el me matou.
12 Polo que a lei é santa, e o mandamento santo, xusto e bo.
13 ¿Fíxome entón morte o que é bo? Deus o libre. Pero o pecado, para que pareza pecado, obra en min a morte polo que é bo; para que o pecado polo mandamento se faga sumamente pecaminoso.
14 Porque sabemos que a lei é espiritual, pero eu son carnal, vendido ao pecado.
15 Pois o que fago non o permito: pois o que quero, non o fago; pero o que odio, iso o fago.
16 Entón, se fago o que non quero, acepto a lei que é boa.
17 Agora ben, xa non son eu quen o fago, senón o pecado que habita en min.
18 Porque sei que en min (é dicir, na miña carne) non habita ningunha cousa boa, porque o querer está presente comigo; pero como facer o que é bo non atopo.
19 Pois o ben que quero non o fago, pero o mal que non quero, o fago.
20 Agora ben, se fago o que non quixera, xa non son eu quen o fago, senón o pecado que habita en min.
21Atopo, pois, unha lei que, cando quero facer o ben, o mal está presente comigo.
22 Porque me deleito na lei de Deus segundo o home interior:
23 Pero vexo outra lei nos meus membros, que loita contra a lei da miña mente e que me leva catividade á lei do pecado que hai nos meus membros.
24 ¡Oh desgraciado que son! quen me librará do corpo desta morte?
25 Agradezo a Deus por medio de Xesucristo, noso Señor. Así que coa mente sirvo eu mesmo á lei de Deus; pero coa carne a lei do pecado.

CAPÍTULO 8

1 Polo tanto, agora non hai condena para os que están en Cristo Xesús, que non andan segundo a carne, senón segundo o Espírito.
2 Porque a lei do Espírito de vida en Cristo Xesús fíxome libre da lei do pecado e da morte.
3 Pois o que a lei non podía facer, porque era débil pola carne, Deus enviou ao seu propio Fillo en semellanza de carne pecadora e, polo pecado, condenou o pecado na carne:
4 Para que a xustiza da lei se cumpra en nós, que non andamos segundo a carne, senón segundo o Espírito.
5 Pois os que son conformes á carne cómprense das cousas da carne; pero os que están segundo o Espírito as cousas do Espírito.
6 Porque ser carnal é a morte; pero ter unha mente espiritual é vida e paz.
7 Porque a mente carnal é inimizade contra Deus, porque non está suxeita á lei de Deus, nin pode estarlo.
8 Entón, os que están na carne non poden agradar a Deus.

9 Pero vós non estades na carne, senón no Espírito, se é que o Espírito de Deus habita en vós. Agora ben, se alguén non ten o Espírito de Cristo, non é del.
10 E se Cristo está en vós, o corpo está morto por mor do pecado; pero o Espírito é vida por mor da xustiza.
11 Pero se o Espírito do que resucitou a Xesús dos mortos habita en vós, o que resucitou a Cristo dos mortos tamén vivificará os vosos corpos mortais co seu Espírito que habita en vós.
12 Polo tanto, irmáns, somos debedores, non á carne, para vivir segundo a carne.
13 Porque se vivides segundo a carne, morreredes; pero se por medio do Espírito mortificades as obras do corpo, viviredes.
14 Porque todos os que son guiados polo Espírito de Deus, son fillos de Deus.
15 Porque non recibiches o espírito de servidume de novo para o medo; pero vós recibistes o Espírito de adopción, polo cal clamamos: Abba, Pai.
16 O Espírito mesmo dá testemuño co noso espírito de que somos fillos de Deus:
17 E se fillos, entón herdeiros; herdeiros de Deus e coherdeiros con Cristo; se é así que padecemos con el, para que tamén seamos glorificados xuntos.
18 Porque considero que os sufrimentos deste tempo presente non son dignos de ser comparados coa gloria que se revelará en nós.
19 Porque a ferviente expectación da criatura agarda a manifestación dos fillos de Deus.
20Porque a criatura foi sometida á vaidade, non por vontade, senón por causa de quen a someteu con esperanza,
21 Porque a propia criatura tamén será librada da escravitude da corrupción para a gloriosa liberdade dos fillos de Deus.
22 Porque sabemos que a creación enteira xeme e está de parto xuntos ata agora.
23 E non só eles, senón tamén nós mesmos, que temos as primicias do Espírito, nós mesmos xemimos dentro de nós, esperando a adopción, é dicir, a redención do noso corpo.
24 Porque somos salvos pola esperanza; pero a esperanza que se ve non é esperanza; porque o que un home ve, por que aínda espera?
25Pero se esperamos que non vemos, agardamos con paciencia.
26 Do mesmo xeito, o Espírito tamén axuda ás nosas enfermidades, porque non sabemos por que debemos orar como debemos, pero o Espírito mesmo intercede por nós con xemidos que non se poden pronunciar.
27 E o que escruta os corazóns sabe cal é a mente do Espírito, porque intercede polos santos segundo a vontade de Deus.
28 E sabemos que todas as cousas colaboran para o ben dos que aman a Deus, dos que son chamados segundo o seu propósito.
29 Pois a quen coñeceu de antemán, tamén os predestinou para que fosen conformes á imaxe do seu Fillo, para que fose o primoxénito entre moitos irmáns.
30 Ademais, a quen predestinou, tamén chamou; e a quen chamou, tamén xustificou; e a quen xustificou, tamén glorificou.
31 Que diremos entón a estas cousas? Se Deus está por nós, quen pode estar contra nós?
32 Aquel que non perdonou ao seu propio Fillo, senón que o entregou por todos nós, ¿como non nos dará tamén con el todas as cousas?
33 Quen acusará algo aos elixidos de Deus? É Deus o que xustifica.
34 Quen é o que condena? É Cristo que morreu, si máis ben, o que resucitou, que está á dereita de Deus, quen tamén intercede por nós.
35 Quen nos separará do amor de Cristo? será a tribulación, ou a angustia, ou a persecución, ou a fame, ou a nudez, ou o perigo, ou a espada?
36 Como está escrito: Por ti morrémonos mortos todo o día; contamos como ovellas para a matanza.
37Non, en todas estas cousas somos máis que vencedores por medio de quen nos amou.
38 Porque estou convencido de que nin a morte, nin a vida, nin os anxos, nin os principados, nin as potencias, nin as cousas presentes, nin as vindeiras,
39 Nin a altura, nin a profundidade, nin ningunha outra criatura poderá separarnos do amor de Deus, que está en Cristo Xesús, noso Señor.

CAPÍTULO 9

1Eu digo a verdade en Cristo, non minto, a miña conciencia tamén me dá testemuño no Espírito Santo,
2 Que teño no corazón unha gran pesadez e unha continua tristeza.
3Porque desexaría que eu fose maldito de Cristo polos meus irmáns, meus parentes segundo a carne:
4 Quen son os israelitas; a quen corresponde a adopción, e a gloria, e as alianzas, e a dotación da lei, e o servizo de Deus e as promesas;
5 De cuxos son os pais, e dos cales veu Cristo en canto á carne, que é sobre todos, Deus bendito para sempre. Amén.
6 Non coma se a palabra de Deus non tivese efecto. Porque non todos son Israel, os que son de Israel:
7 Tampouco, porque son a descendencia de Abraham, todos son fillos, senón: En Isaac chamarase a túa descendencia.
8 É dicir, os que son fillos da carne, estes non son fillos de Deus, senón que os fillos da promesa son contados como descendencia.
9 Pois esta é a palabra da promesa: Neste tempo virei, e Sara terá un fillo.
10 E non só isto; pero cando Rebeca tamén concibira por un, mesmo polo noso pai Isaac;
11 (Porque aínda non naceron os fillos, nin fixeron nin ben nin mal, para que o propósito de Deus, segundo a elección, se manteña, non polas obras, senón polo que chama;)
12 Díxolle: O maior servirá ao máis novo.
13 Como está escrito: Eu amei a Xacob, pero a Esaú aborrecín.
14 Que diremos entón? Hai inxustiza con Deus? Deus o libre.
15 Pois díxolle a Moisés: "Terei misericordia de quen teña misericordia, e compadecereime de quen queira ter compaixón".
16 Polo tanto, non é do que quere, nin do que corre, senón de Deus quen fai misericordia.

17 Pois a Escritura di ao Faraón: "Para este mesmo propósito eu te levantei, para mostrar o meu poder en ti e para que o meu nome sexa declarado por toda a terra".
18 Por iso ten misericordia de quen quere, e endurece a quen quere.
19 Entón dirásme: ¿Por que aínda se reprocha? Pois quen se resistiu á súa vontade?
20 Non, home, quen es ti que respondes contra Deus? Dirá a cousa formada ao que a formou: Por que me fixeches así?
21 Non ten o oleiro poder sobre o barro, da mesma masa, para facer un vaso para honra e outro para deshonra?
22 E se Deus, disposto a mostrar a súa ira e a dar a coñecer o seu poder, soportase con moita paciencia os vasos da ira aptos para a destrución:
23 E para dar a coñecer as riquezas da súa gloria nos vasos da misericordia, que antes tiña preparados para a gloria,
24 A nós, a quen chamou, non só dos xudeus, senón tamén dos xentís?
25 Como tamén di en Oseas, chamareinos meu pobo, que non era o meu pobo; e a súa amada, que non era amada.
26 E acontecerá que no lugar onde se lles dixo: Non sodes o meu pobo; alí serán chamados fillos do Deus vivo.
27 Isaías tamén clama sobre Israel: "Aínda que o número dos fillos de Israel sexa como a area do mar, un remanente salvarase.
28 Porque rematará a obra e abreviará con xustiza: porque o Señor fará unha obra breve sobre a terra.
29 E como dixo antes Isaías: "Se o Señor de Sabaoth non nos deixara unha semente, fomos coma Sodoma e semellaran Gomorra".
30 Que diremos entón? Que os xentís, que non seguiron a xustiza, acadaron a xustiza, mesmo a xustiza que é da fe.
31 Pero Israel, que seguía a lei da xustiza, non chegou á lei da xustiza.
32 Por que? Porque non o buscaron pola fe, senón como polas obras da lei. Porque tropezaron con aquela pedra de tropezo;
33 Como está escrito: Velaquí, poño en Sion unha pedra de tropezo e rocha de escándalo; e quen crea nel non se avergonzará.

CAPÍTULO 10

1 Irmáns, o desexo do meu corazón e a oración a Deus por Israel é que se salven.
2 Pois lles dou testemuño de que teñen celo por Deus, pero non segundo o coñecemento.
3 Porque ignorando a xustiza de Deus e intentando establecer a súa propia xustiza, non se someteron á xustiza de Deus.
4 Porque Cristo é o fin da lei para a xustiza de todo aquel que cre.
5 Porque Moisés describe a xustiza que é da lei, que o home que faga esas cousas vivirá por elas.
6 Pero a xustiza que é da fe fala deste xeito: Non digas no teu corazón: Quen subirá ao ceo? (é dicir, facer descender a Cristo de arriba:)
7 Ou: Quen descenderá ao abismo? (é dicir, resucitar a Cristo dos mortos).
8 Pero que di? A palabra está preto de ti, mesmo na túa boca e no teu corazón: é dicir, a palabra de fe, que predicamos;
9 Que se confesas coa túa boca ao Señor Xesús e cres no teu corazón que Deus o resucitou de entre os mortos, serás salvo.
10 Porque co corazón o home cre para a xustiza; e coa boca confesase para a salvación.
11 Porque a Escritura di: Quen crea nel non se avergonzará.
12 Pois non hai diferenza entre o xudeu e o grego, pois o mesmo Señor sobre todos é rico para todos os que o invocan.
13 Porque quen invoque o nome do Señor, salvarase.
14 Como chamarán entón a aquel en quen non creron? e como crerán naquel de quen non escoitaron? e como escoitarán sen predicador?
15 E como predicarán, se non son enviados? como está escrito: Que fermosos son os pés dos que predican o evanxeo da paz e traen boas novas!
16 Pero non todos obedeceron o evanxeo. Porque Isaías di: Señor, quen creu o noso anuncio?
17 Entón, a fe vén polo oído, e o oído pola palabra de Deus.
18 Pero eu digo: Non oíron? Si, de verdade, o seu son chegou a toda a terra, e as súas palabras ata o fin do mundo.
19 Pero eu digo: Non o sabía Israel? Primeiro di Moisés: Vou provocarvos celos por parte dos que non son pobo, e por unha nación insensata vouvos irritar.
20 Pero Isaías é moi ousado e di: Atopáronme dos que non me buscaban; Fíxome manifesto aos que non preguntaban por min.
21 Pero a Israel díxolle: "Todo o día estendei as miñas mans a un pobo rebelde e rebelde".

CAPÍTULO 11

1 Eu digo entón: ¿Deixou Deus o seu pobo? Deus o libre. Porque eu tamén son israelita, da descendencia de Abraham, da tribo de Benxamín.
2 Deus non botou fóra ao seu pobo que antes coñecía. Non sabedes o que a Escritura di de Elías? como intercede a Deus contra Israel, dicindo:
3 Señor, mataron aos teus profetas e derrubaron os teus altares; e quedo só, e buscan a miña vida.
4 Pero que lle di a resposta de Deus? Reservo para min sete mil homes, que non dobraron o xeonllo ante a imaxe de Baal.
5 Así pois, neste tempo tamén hai un remanente segundo a elección da graza.
6 E se por graza, xa non é por obras; se non, a graza xa non é graza. Pero se é por obras, xa non é graza: senón o traballo xa non é traballo.
7 E entón? Israel non conseguiu o que busca; pero a elección conseguiuno, e o resto quedaron cegados
8 (Segundo está escrito, Deus deulles espírito de sono, ollos para que non vexan e oídos para que non oiñan) ata hoxe.
9 E díxolle David: "Que a súa mesa sexa unha trampa, unha trampa e un tropezo e unha compensación para eles.
10 Que os seus ollos sexan escurecidos, para que non vexan, e inclínanse sempre as costas.
11 Eu digo entón: ¿Trebuceron para caer? Deus o libre, senón que pola súa caída chegou a salvación aos xentís, para provocaros aos celos.

12 Agora ben, se a caída deles é a riqueza do mundo, e a diminución deles as riquezas dos xentís; canto máis a súa plenitude?
13 Pois falo a vós, xentís, en canto son o apóstolo dos xentís, engrandizo o meu oficio:
14 Se por algún medio podo provocar a imitación dos que son a miña carne e salvar algúns deles.
15 Pois se a expulsión deles é a reconciliación do mundo, que será a súa recepción, senón a vida de entre os mortos?
16 Pois se as primicias son santas, o terrón tamén o é; e se a raíz é santa, tamén o son as pólas.
17 E se se rompen algunhas das pólas e ti, sendo unha oliveira silvestre, foches enxertada entre elas, e con elas participas da raíz e da graxa da oliveira;
18 Non te glories contra as pólas. Pero se te glorias, non levas a raíz, senón a raíz ti.
19Entón dirás: As ramas foron cortadas, para que eu fose enxertado.
20 Ben; por mor da incredulidade foron destruídos, e ti permaneces na fe. Non sexas soberbio, pero teme:
21 Pois se Deus non aforrou as ramas naturais, mira que non te aforre tamén a ti.
22 Velaquí, pois, a bondade e a severidade de Deus: sobre os que caeron, a severidade; pero cara a ti, bondade, se continúas na súa bondade: senón tamén serás cortado.
23 E tamén eles, se non permanecen aínda na incredulidade, serán enxertados, porque Deus pode enxertalos de novo.
24 Pois se fuches cortado da oliveira, que é salvaxe por natureza, e te enxertaron contra a natureza nunha boa oliveira, canto máis estas, que son as pólas naturais, serán enxertadas na súa propia oliveira?
25 Pois, irmáns, non quero que ignorases este misterio, para que non sexades sabios nos vosos propios conceptos; esa cegueira en parte sucedeulle a Israel, ata que entre a plenitude dos xentís.
26 E así será salvado todo Israel, como está escrito: Sairá de Sión o Libertador, e apartará de Xacob a impiedade.
27 Porque este é o meu pacto con eles, cando lles quite os pecados.
28 En canto ao evanxeo, son inimigos por causa de vós, pero en canto á elección, son amados polos pais.
29 Pois os dons e a chamada de Deus son sen arrepentimento.
30 Pois como noutro tempo non crestes a Deus, pero agora obtiveches misericordia pola súa incredulidade:
31 Así mesmo agora non creron estes, para que pola túa misericordia tamén obteñan misericordia.
32 Porque Deus acabou con todos na incredulidade, para ter misericordia de todos.
33 ¡Oh profundidade das riquezas tanto da sabedoría como do coñecemento de Deus! que inescrutables son os seus xuízos e os seus camiños que non se descubren!
34 Porque quen coñeceu a mente do Señor? ou quen foi o seu conselleiro?
35 Ou quen lle deu primeiro, e volverá serlle recompensado?
36 Porque del, e por el e para el son todas as cousas: a quen sexa a gloria para sempre. Amén.

CAPÍTULO 12

1 Rógovos pois, irmáns, polas misericordias de Deus, que presentedes os vosos corpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Deus, que é o voso servizo razoable.
2 E non vos conformeis a este mundo, senón transformaos mediante a renovación da vosa mente, para que comprobedes cal é a vontade boa, aceptable e perfecta de Deus.
3 Pois dígolle, pola graza que se me deu, a todo o que está entre vós, que non pense de si mesmo máis do que debería pensar; senón pensar con sobriedade, segundo Deus deu a cada home a medida da fe.
4Porque como temos moitos membros nun mesmo corpo, e todos os membros non teñen o mesmo oficio:
5Así que nós, sendo moitos, somos un só corpo en Cristo, e todos membros uns dos outros.
6 Pois tendo dons diferentes segundo a graza que se nos dá, xa sexa profecía, profeticemos segundo a proporción da fe;
7 Ou ministerio, agardemos no noso ministerio; ou o que ensina, en ensinar;
8 Ou o que exhorta, sobre a exhortación: o que dá, que o faga con sinxeleza; o que manda, con dilixencia; o que fai misericordia, con alegría.
9 Que o amor sexa sen disimulo. Aborrece o que é malo; únete ao que é bo.
10 Agarimádevos uns cos outros con amor fraternal; en honra preferindo uns aos outros;
11 Non perezoso nos negocios; fervoroso de espírito; servir ao Señor;
12 Alegrámonos na esperanza; paciente na tribulación; continuando instantáneamente na oración;
13 Repartindo á necesidade dos santos; entregado á hostalería.
14 Bendice aos que te perseguen: bendice e non maldices.
15 Alégrate cos que se alegran, e chora cos que choran.
16 Estade da mesma opinión uns para os outros. Non te preocupes das cousas altas, pero condescende aos homes de baixo nivel. Non sexas sabio nos teus propios conceptos.
17 Non lle pagues a ninguén mal por mal. Proporciona cousas honestas á vista de todos os homes.
18 Se é posible, en canto sexa en ti, vive en paz con todos os homes.
19 Queridos amados, non vos vinguédes, senón deixade lugar á ira, porque está escrito: A vinganza é miña; Eu pagarei, di o Señor.
20 Polo tanto, se o teu inimigo ten fame, dálle de comer; se ten sede, dálle de beber: pois, facendo iso, acumularás carbóns sobre a súa cabeza.
21 Non vos deixes vencer polo mal, senón vence o mal co ben.

CAPÍTULO 13

1 Que toda alma se someta aos poderes superiores. Porque non hai poder senón de Deus: os poderes que hai son ordenados por Deus.
2 Polo tanto, quen se resiste ao poder, resiste á ordenanza de Deus; e os que resistan recibirán condenación.
3 Porque os gobernantes non son un terror para as boas obras, senón para as malas. Non terás medo do poder? fai o que é bo, e terás o eloxio:

4 Porque el é o ministro de Deus para ti para o ben. Pero se fas o mal, ten medo; porque non leva a espada en balde: porque é o ministro de Deus, un vingador para executar a ira contra o que fai o mal.
5 Polo tanto, é necesario que esteades sometidos, non só por ira, senón tamén por razón de conciencia.
6Por iso tamén pagades tributo, porque son ministros de Deus, que se ocupan continuamente de isto mesmo.
7 Retribuír, pois, a todos os seus dereitos: tributo a quen se debe tributo; costume a quen costume; medo a quen medo; honra a quen honra.
8 Non lle debedes a ninguén, senón amarse uns a outros, porque o que ama a outro cumpriu a lei.
9 Por iso: Non cometerás adulterio, non matarás, non roubarás, non darás falso testemuño, non cobizarás; e se hai algún outro mandamento, enténdese brevemente neste refrán, a saber: Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo.
10 O amor non lle fai mal ao próximo; polo tanto, o amor é o cumprimento da lei.
11 E iso, sabendo o tempo, que xa é hora de espertar do sono: porque agora está máis preto a nosa salvación que cando cremos.
12 A noite está moi gastada, o día está preto: despexámonos, pois, das obras das tebras, e poñamos a armadura da luz.
13 Camiñemos honestamente, como de día; non en disturbios e borracheiras, nin en cámaras e desenfrenos, nin en contendas e envexas.
14 Pero vós vestides do Señor Xesucristo, e non vos atendedes á carne para cumprir os seus desexos.

CAPÍTULO 14

1 Ao que é débil na fe, recibidedes, pero non para disputas dubidosas.
2 Porque un cre que pode comer de todas as cousas; outro, que é débil, come herbas.
3 O que come non desprece o que non come; e quen non come non xulgue ao que come, porque Deus o recibiu.
4 Quen es ti que xulgas o servo doutro? ante o seu propio amo está ou cae. Si, será sostido, porque Deus pode facelo en pé.
5 Un estima un día por riba do outro: outro estima todos os días por igual. Que cada home estea plenamente convencido na súa propia mente.
6 O que mira o día, ten en conta o Señor; e quen non ten en conta o día, non o ten en conta o Señor. O que come, come para o Señor, porque dá grazas a Deus; e o que non come, ao Señor non come, e dá grazas a Deus.
7 Porque ningún de nós vive para si mesmo, nin ninguén morre para si mesmo.
8 Porque se vivimos, vivimos para o Señor; e se morremos, morremos ao Señor: se vivimos, ou morremos, somos do Señor.
9 Pois para iso Cristo morreu, resucitou e resucitou, para ser o Señor tanto dos mortos como dos vivos.
10 Pero por que xulgas o teu irmán? ou por que descartas o teu irmán? porque todos estaremos ante o tribunal de Cristo.
11 Porque está escrito: Vivo eu, di o Señor, todo xeonllo dobrarase ante min e toda lingua confesará a Deus.
12 Entón, cada un de nós dará conta de si mesmo a Deus.
13 Xa non nos xulguemos uns aos outros, senón que xulguemos máis ben: que ninguén poña escollo nin ocasión para caer no camiño do seu irmán.
14 Sei, e estou convencido polo Señor Xesús, que non hai nada impuro por si mesmo;
15 Pero se o teu irmán se entristece coa túa comida, agora non andas con caridade. Non destrúas coa túa comida a aquel polo que morreu Cristo.
16 Non se fale, pois, do teu ben:
17 Porque o reino de Deus non é comida nin bebida; senón xustiza, paz e gozo no Espírito Santo.
18 Pois quen nestas cousas serve a Cristo é agradable a Deus e aprobado polos homes.
19 Sigamos, pois, as cousas que fan a paz e as cousas coas que un pode edificar a outro.
20 Porque a carne non destrúes a obra de Deus. De feito, todas as cousas son puras; pero é malo para aquel home que come con ofensa.
21 É bo non comer carne, nin beber viño, nin nada polo que o teu irmán tropece, se ofenda ou se debilite.
22 Tes fe? téñao para ti diante de Deus. Feliz o que non se condena a si mesmo no que permite.
23 E o que dubida é condenado se come, porque non come de fe, pois todo o que non é de fe é pecado.

CAPÍTULO 15

1 Os que somos fortes debemos soportar as enfermidades dos débiles e non agradarnos a nós mesmos.
2 Cada un de nós agrada ao seu próximo polo seu ben para a edificación.
3 Porque nin sequera Cristo lle gustou; pero, como está escrito: Os reproches dos que te reprochaban caeron sobre min.
4 Porque todo o que se escribiu antes, foi escrito para a nosa aprendizaxe, para que, coa paciencia e o consolo das Escrituras, teñamos esperanza.
5 Agora ben, o Deus da paciencia e do consolo concédevos que esteades uns cos outros conforme a Cristo Xesús:
6 Para que cunha soa mente e unha soa boca glorifiquedes a Deus, o Pai do noso Señor Xesucristo.
7 Polo tanto, recibídevos uns a outros, como tamén Cristo nos recibiu a nós para a gloria de Deus.
8 Agora digo que Xesucristo foi un ministro da circuncisión para a verdade de Deus, para confirmar as promesas feitas aos pais:
9 E para que os xentís glorifiquen a Deus pola súa misericordia; como está escrito: Por iso confesareiche entre os xentís e cantarei ao teu nome.
10 E de novo di: Alegraos, xentís, co seu pobo.
11 E de novo: Load ao Señor, todos os xentís; e lovádeo, todos os pobos.
12 E de novo, Isaías di: Haberá unha raíz de Isai, e o que se levantará para reinar sobre os xentís; nel confiarán os xentís.
13 Agora ben, o Deus da esperanza enchevos de toda alegría e paz ao crer, para que abundédes en esperanza, polo poder do Espírito Santo.
14 E eu tamén estou convencido de vós, meus irmáns, de que vós tamén estades cheos de bondade, cheos de todo coñecemento, capaces tamén de amonestarnos uns a outros.

15 Non obstante, irmáns, escribínvos con máis audacia dalgunha maneira, como recordándovos, por mor da graza que me deu Deus.
16 Para que eu fose o ministro de Xesucristo para os xentís, ministrando o evanxeo de Deus, para que a ofrenda dos xentís fose aceptable, sendo santificado polo Espírito Santo.
17 Por iso teño o que me gloriar por medio de Xesucristo nas cousas que pertencen a Deus.
18 Porque non me atreverei a falar de ningunha das cousas que Cristo non fixo por min, para facer obedientes aos xentís, de palabra e de obra,
19 A través de poderosos sinais e marabillas, polo poder do Espírito de Deus; de xeito que desde Xerusalén, e arredores ata Iliria, prediquei plenamente o evanxeo de Cristo.
20 Si, así me esforcei por predicar o evanxeo, non onde se chamaba Cristo, para que non edificase sobre o fundamento doutro home:
21 Pero como está escrito: A quen non se lles falou, verán, e os que non oíron entenderán.
22Por iso tamén me impediron moito vir a vós.
23 Pero agora non tendo máis lugar nestas partes, e tendo un gran desexo de vir a vós estes moitos anos;
24Sempre que faga a miña viaxe a España, chegarei a ti, porque confío en verte na miña viaxe e en ser traído por ti ata alí, se antes me enche un pouco da túa compañía.
25 Pero agora vou a Xerusalén para servir aos santos.
26 Pois os de Macedonia e Acaia quixeron facer unha contribución para os pobres santos que están en Xerusalén.
27 Agradeceulles de verdade; e os seus debedores son. Porque se os xentís foron feitos partícipes das súas cousas espirituais, o seu deber tamén é ministrarlles en cousas carnais.
28Por tanto, cando teña feito isto e lles sele este froito, pasarei por vós a España.
29 E estou seguro de que, cando veña a vós, chegarei na plenitude da bendición do evanxeo de Cristo.
30 Agora pídovos, irmáns, polo amor do Señor Xesucristo e polo amor do Espírito, que loitades comigo nas vosas oracións a Deus por min;
31 Para que eu sexa librado dos que non cren en Xudea; e para que o meu servizo que teño a Xerusalén sexa aceptado polos santos;
32 Para que eu poida vir a vós con gozo pola vontade de Deus, e que convosco me refresque.
33 Agora o Deus da paz estea con todos vós. Amén.

CAPÍTULO 16

1 Encomendoche a nosa irmá Febe, que é servo da igrexa que está en Cencrea:
2 Que a recibades no Señor, como corresponde aos santos, e que a axudedes en calquera asunto que necesite de vós, porque foi socorridora de moitos e tamén de min.
3 Saúde a Priscila e a Aquila, os meus axudantes en Cristo Xesús:
4 Que para a miña vida puxeron os seus propios pescozos, aos que non só lles dou grazas, senón tamén a todas as igrexas dos xentís.
5 Saúde do mesmo xeito á igrexa que está na súa casa. Saúde ao meu benquerido Epeneto, que é a primicia de Acaia para Cristo.
6 Saúde a María, que nos deu moito traballo.
7 Saúde a Andrónico e a Xunía, os meus parentes e os meus compañeiros de prisión, que son destacados entre os apóstolos, que tamén estiveron en Cristo antes que min.
8 Saúde a Amplias, meu amado no Señor.
9 Saúde a Urbano, o noso axudante en Cristo, e a Estaquis, o meu amado.
10 Saúde a Apeles aprobado en Cristo. Saúde aos que son da casa de Aristóbulo.
11 Saúde a Herodión, meu parente. Saúde os da casa de Narciso, que están no Señor.
12 Saúde a Trifena e a Trifosa, que traballan no Señor. Saúde á amada Persis, que traballou moito no Señor.
13 Saúde a Rufo escollido polo Señor, á súa nai e á miña.
14 Saúde a Asíncrito, Flegon, Hermas, Patrobas, Hermes e os irmáns que están con eles.
15 Saúde a Filólogo, a Xulia, a Nereo e a súa irmá, a Olimpa e a todos os santos que están con eles.
16 Saúde uns a outros cun bico santo. As igrexas de Cristo saúdanvos.
17 Agora pídovos, irmáns, que observedes aqueles que causan divisións e ofensas contrarias á doutrina que aprendestes; e evitalos.
18 Porque os que son tales non serven ao noso Señor Xesucristo, senón ao seu propio ventre; e con boas palabras e discursos xustos enganan os corazóns dos sinxelos.
19 Porque a túa obediencia chegou a todos os homes. Alégrome, pois, pola vosa parte, pero quero que sexades sabios no ben e sinxelos no que se refire ao mal.
20 E o Deus da paz machará a Satanás debaixo dos teus pés en breve. A graza do noso Señor Xesucristo estea contigo. Amén.
21 Saúdanvos Timoteo, o meu compañeiro de traballo, e Lucio, Xasón e Sosípater, os meus parentes.
22 Eu Tercio, que escribín esta epístola, saúdovos no Señor.
23 Saúdavos Caio, o meu anfitrión e de toda a Igrexa. Saúdavos Erasto, o chambelán da cidade, e Cuarto, un irmán.
24 A graza do noso Señor Xesucristo estea con todos vós. Amén.
25 Agora ben, a quen ten poder para confirmarvos segundo o meu evanxeo e a predicación de Xesucristo, segundo a revelación do misterio, que foi gardado en segredo desde o comezo do mundo,
26 Pero agora é manifestado, e polas Escrituras dos profetas, segundo o mandamento do Deus eterno, dado a coñecer a todas as nacións para a obediencia da fe:
27 A Deus só sabio, sexa a gloria por Xesucristo para sempre. Amén. (Escrito para os romanos desde Corinto, e enviado por Febe, servo da igrexa de Cencrea.)

1 Corintios

CAPÍTULO 1

1 Paulo, chamado a ser apóstolo de Xesucristo pola vontade de Deus, e o noso irmán Sóstenes,
2 Á igrexa de Deus que está en Corinto, aos santificados en Cristo Xesús, chamados a ser santos, con todos os que en todo lugar invocan o nome de Xesucristo, o noso Señor, tanto deles como do noso:
3 Graza e paz convosco de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
4 Sempre agradezo ao meu Deus pola túa parte, pola graza de Deus que che é dada por Xesucristo;
5 Que en todo sodes enriquecidos por el, en toda expresión e en todo coñecemento;
6 Así como o testemuño de Cristo foi confirmado en vós:
7 Para que non quedes atrás en ningún agasallo; agardando a vinda do noso Señor Xesucristo:
8 Quen tamén vos confirmará ata o final, para que sexades irreprensibles no día do noso Señor Xesucristo.
9 Fiel é Deus, polo que fomos chamados á comunión do seu Fillo Xesús Cristo, noso Señor.
10 Agora pídovos, irmáns, polo nome do noso Señor Xesucristo, que faledes todos o mesmo e que non haxa divisións entre vós; senón que esteades perfectamente unidos nunha mesma mente e no mesmo xuízo.
11 Porque de vós, meus irmáns, declaráronme os que son da casa de Cloe, que hai disputas entre vós.
12 Agora digo isto: que cada un de vós dis: Eu son de Paulo; e eu de Apolos; e eu de Cefas; e eu de Cristo.
13 Está Cristo dividido? Paulo foi crucificado por ti? ou foi bautizado no nome de Paulo?
14 Agradezo a Deus que non bautizei a ningún de vós, senón a Crispo e a Gaio;
15 Para que ninguén diga que eu bautizara no meu propio nome.
16 E tamén bauticei á casa de Estefanas; ademais, non sei se bautizei a algún outro.
17 Porque Cristo non me enviou para bautizar, senón para predicar o evanxeo: non con sabedoría de palabras, para que a cruz de Cristo non se faga inútil.
18 Porque a predicación da cruz é unha insensatez para os que perecen; pero para nós que somos salvos é o poder de Deus.
19 Porque está escrito: Destruirei a sabedoría dos sabios e anularei o entendemento dos prudentes.
20 Onde está o sabio? onde está o escribano? onde está o disputador deste mundo? Non fixo Deus tola a sabedoría deste mundo?
21 Pois despois de que, na sabedoría de Deus, o mundo por sabedoría non coñeceu a Deus, a Deus gustou coa insensatez da predicación salvar os crentes.
22 Porque os xudeus esixen un sinal, e os gregos buscan sabedoría:
23 Pero nós predicamos a Cristo crucificado, para os xudeus un tropezo, e para os gregos unha insensatez;
24 Pero para os que son chamados, tanto xudeus como gregos, Cristo o poder de Deus e a sabedoría de Deus.
25 Porque a insensatez de Deus é máis sabia que os homes; e a debilidade de Deus é máis forte que os homes.
26 Pois, irmáns, vedes a vosa vocación, como non se chaman moitos sabios segundo a carne, nin moitos poderosos, nin moitos nobres:
27 Pero Deus escolleu as cousas necias do mundo para confundir aos sabios; e Deus escolleu as cousas débiles do mundo para confundir as cousas poderosas;
28 E as cousas viles do mundo, e as que son desprezadas, escolleu Deus, si, e as que non son, para anular as que son:
29 Para que ningunha carne se glorie na súa presenza.
30 Mais del sodes vós en Cristo Xesús, quen por Deus nos foi feito sabedoría, xustiza, santificación e redención.
31 Para que, segundo está escrito: O que se gloría, que se gloríe no Señor.

CAPÍTULO 2

1 E eu, irmáns, cando vin a vós, non vin con excelencia de fala nin de sabedoría, declarándovos o testemuño de Deus.
2 Porque decidín non saber nada entre vós, agás Xesucristo e o crucificado.
3 E estiven contigo con debilidade, con medo e con moito temblor.
4 E o meu discurso e a miña predicación non foron con palabras seductoras de sabedoría humana, senón demostración do Espírito e do poder:
5 Para que a túa fe non se basee na sabedoría dos homes, senón no poder de Deus.
6 Con todo, falamos sabedoría entre os perfectos, pero non a sabedoría deste mundo, nin dos príncipes deste mundo, que se van en nada.
7 Pero falamos a sabedoría de Deus nun misterio, a sabedoría oculta, que Deus ordenou diante do mundo para a nosa gloria:
8 O que ningún dos príncipes deste mundo coñecía, porque se o souberan, non crucificarían ao Señor da gloria.
9 Pero como está escrito: O ollo non viu, nin oído escoitou, nin entraron no corazón do home, as cousas que Deus preparou para os que o aman.
10 Pero Deus revelounos a nós polo seu Espírito, porque o Espírito investiga todas as cousas, si, as cousas profundas de Deus.
11 Porque quen coñece as cousas dun home, senón o espírito do home que está nel? así mesmo as cousas de Deus non coñecen ninguén, senón o Espírito de Deus.
12 Agora ben, non recibimos o espírito do mundo, senón o espírito que é de Deus; para que coñezamos as cousas que Deus nos da gratuitamente.
13 Cousas que tamén falamos, non coas palabras que ensina a sabedoría humana, senón coas que ensina o Espírito Santo; comparando as cousas espirituais coas espirituais.
14 Pero o home natural non recibe as cousas do Espírito de Deus, porque para el son unha insensatez, nin el pode coñecelas, porque son discernidas espiritualmente.
15 Pero o que é espiritual xulga todas as cousas, pero el mesmo non é xulgado por ninguén.
16 Porque quen coñeceu a mente do Señor para que o instruíse? Pero temos a mente de Cristo.

CAPÍTULO 3

1 E eu, irmáns, non podía falarvos como a espirituais, senón como a carnais, como a nenos en Cristo.

2 Eu alimenteivos con leite, e non con carne, porque ata agora non o podíades soportar, nin agora o podedes.
3 Porque aínda sodes carnais; pois mentres hai entre vós envexa, contendas e divisións, non sodes carnais e andades coma os homes?
4 Porque mentres un di: Eu son de Paul; e outro, son de Apolos; non sodes carnais?
5 Quen é, pois, Paulo e quen é Apolos, senón os ministros polos que crestes, como o Señor deu a cada un?
6 Plantei, regou Apolos; pero Deus deu o aumento.
7 Entón, nin o que planta, nin o que rega; senón Deus que dá o aumento.
8 Agora ben, o que planta e o que rega son un: e cada un recibirá a súa propia recompensa segundo o seu traballo.
9 Porque nós somos traballadores xunto con Deus: vós sodes a labranza de Deus, vós sodes o edificio de Deus.
10 Segundo a graza de Deus que me foi dada, como un sabio mestre de obras, puxen o fundamento, e outro edifica sobre el. Pero que cada quen teña en conta como constrúe sobre el.
11 Pois ninguén pode poñer outro fundamento que o que está posto, que é Xesucristo.
12 Agora ben, se alguén edifica sobre este fundamento ouro, prata, pedras preciosas, madeira, feno, restrollo;
13 A obra de cada home será manifestada: porque o día o declarará, porque será revelada polo lume; e o lume probará a obra de cada un.
14 Se a obra de alguén que construíu sobre ela permanece, recibirá unha recompensa.
15 Se a obra de alguén é queimada, sufrirá unha perda, pero el mesmo será salvado; aínda así como polo lume.
16 Non sabedes que sodes o templo de Deus e que o Espírito de Deus habita en vós?
17 Se alguén contamina o templo de Deus, Deus destruírao; porque o templo de Deus é santo, o que sodes vós.
18 Que ninguén se engane a si mesmo. Se algún entre vós parece sabio neste mundo, que se faga parvo, para que sexa sabio.
19 Porque a sabedoría deste mundo é tolemia para Deus. Porque está escrito: El colle aos sabios na súa propia astucia.
20 E de novo: O Señor sabe que os pensamentos dos sabios son vans.
21 Polo tanto, ninguén se glorie nos homes. Porque todas as cousas son túas;
22 Xa sexa Paulo, ou Apolos, ou Cefas, ou o mundo, ou a vida, ou a morte, ou as cousas presentes ou as por vir; todos son teus;
23 E vós sodes de Cristo; e Cristo é de Deus.

CAPÍTULO 4

1 Que un home nos considere así, como aos ministros de Cristo e administradores dos misterios de Deus.
2 Ademais, esíxese aos administradores que un home se atope fiel.
3 Pero para min é moi pouco que eu sexa xulgado por ti, ou polo xuízo do home: si, non me xulgo a min.
4 Porque non sei nada por min mesmo; aínda así non estou xustificado: pero o que me xulga é o Señor.
5 Polo tanto, non xulguedes nada antes do tempo, ata que veña o Señor, quen traerá á luz as cousas ocultas das tebras e manifestará os consellos dos corazóns: e entón todo home terá loanza de Deus.
6 E estas cousas, irmáns, transfríronas a min mesmo e a Apolos por mor de vós; para que aprendades en nós a non pensar en homes por riba do que está escrito, para que ninguén de vós se enfade uns contra outros.
7 Porque quen te diferencia doutro? e que tes que non recibiches? agora se o recibiches, por que te glorias, coma se non o tiveses recibido?
8 Agora estades fartos, agora sodes ricos, reinastes como reis sen nós;
9 Porque penso que Deus nos expuxo, os apóstolos, os últimos, como estaba destinado á morte: porque somos feitos un espectáculo para o mundo, para os anxos e para os homes.
10 Somos tolos por amor de Cristo, pero vós sodes sabios en Cristo; nós somos débiles, pero vós sodes fortes; vós sodes honrados, pero nós somos desprezados.
11 Ata esta hora pasamos fame e sede, e estamos espidos, abofetados e non temos morada segura;
12 E traballamos, traballando coas nosas propias mans: insultados, bendicimos; sendo perseguidos, padecemos:
13 Sendo difamados, suplicamos: somos feitos como a inmundicia do mundo, e somos a depuración de todas as cousas ata hoxe.
14 Non escribo estas cousas para avergoñarvos, senón que vos aviso como os meus amados fillos.
15 Pois aínda que tedes dez mil instrutores en Cristo, aínda non tedes moitos pais, porque en Cristo Xesús vos xerei polo evanxeo.
16 Por iso pídovos que sexades seguidores de min.
17 Por iso envieivos a Timoteo, que é o meu fillo amado e fiel no Señor, que vos fará lembrar os meus camiños que son en Cristo, tal e como ensino en todas partes en cada igrexa.
18Algúns están inflados, coma se eu non quixese vir a vós.
19Pero en breve chegarei a vós, se o Señor quere, e saberá, non a fala dos que están hinchados, senón o poder.
20 Porque o reino de Deus non está en palabras, senón en poder.
21 Que queredes? ¿Debo vir a vós con vara, ou con amor e con espírito de mansedume?

CAPÍTULO 5

1 Cóntase habitualmente de que hai fornicación entre vós, e tal fornicación que non se nomea nin moito menos entre os xentís, para que un teña a muller do seu pai.
2 E vós estades hinchados, e non máis ben choraches para que o que fixera este feito fose quitado de entre vós.
3 Porque eu, verdadeiramente, como ausente no corpo, pero presente no espírito, xa xulguei, coma se estivese presente, sobre o que fixo este feito.
4 No nome do noso Señor Xesucristo, cando esteades reunidos, e o meu espírito, co poder do noso Señor Xesucristo,
5 Para entregar a tal persoa a Satanás para a destrución da carne, para que o espírito sexa salvo no día do Señor Xesús.
6 A túa gloria non é boa. Non sabedes que un pouco de fermento leva todo o terro?

7 Limpa, pois, o vello fermento, para que sexades un terro novo, como sodes ázimos. Porque mesmo Cristo, a nosa Pascua, é sacrificado por nós:
8 Por iso celebremos a festa, non con fermento vello, nin con fermento de malicia e maldade; pero co pan ácimo da sinceridade e da verdade.
9 Escribínvos nunha epístola para non acompañar aos fornicarios:
10 Porén, non enteiramente cos fornicadores deste mundo, nin cos cobizosos, nin os ladrones, nin cos idólatras; pois entón tes que saír do mundo.
11 Pero agora escribínvos para que non vos fagades compañía, se algún que se chama irmán é fornicario, ou cobizoso, ou idólatra, ou malhechor, ou borracho ou ladron; con tal non para non comer.
12 Pois que teño que facer para xulgar tamén aos que están fóra? Non xulgades os que están dentro?
13 Pero os que están sen Deus xulgan. Por iso, apartade de entre vós a esa persoa malvada.

CAPÍTULO 6

1 ¿Algún de vós, que ten un asunto contra outro, se atreve a ir á xustiza ante os inxustos e non ante os santos?
2 Non sabes que os santos xulgarán o mundo? e se o mundo é xulgado por vós, non sodes dignos de xulgar as cousas máis pequenas?
3 Non sabedes que xulgaremos aos anxos? cantas cousas máis pertencen a esta vida?
4 Se, entón, tedes xuízos sobre as cousas relacionadas coa vida, poñédeos para que xulguen aos menos estimados na igrexa.
5Falo á túa vergoña. É así, que non hai entre vós un home sabio? non, ninguén que poida xulgar entre os seus irmáns?
6 Pero o irmán vai a xuízo co irmán, e iso ante os incrédulos.
7Agora, pois, hai entre vós unha falta absoluta, porque vós alegades uns cos outros. Por que non prefires tomar mal? por que non vos deixades estafar?
8 Non, facedes o mal e defraudades, e iso os vosos irmáns.
9 Non sabedes que os inxustos non herdarán o reino de Deus? Non vos deixedes enganar: nin fornicarios, nin idólatras, nin adúlteros, nin afeminados, nin maltratadores de si mesmos cos homes,
10 Nin os ladróns, nin os cobizosos, nin os borrachos, nin os insultantes, nin os ladrones, herdarán o reino de Deus.
11 E tales erades algúns de vós: pero vos lavades, pero sodes santificados, pero sodes xustificados no nome do Señor Xesús e polo Espírito do noso Deus.
12 Todas as cousas son lícitas para min, pero non todas as cousas son convenientes: todas as cousas son lícitas para min, pero non vou ser sometido ao poder de ninguén.
13 As carnes para o ventre, e o ventre para as carnes, pero Deus destruíraa tanto a el como a eles. Agora ben, o corpo non é para a fornicación, senón para o Señor; e o Señor polo corpo.
14 E Deus levantou ao Señor, e tamén nos resucitará a nós polo seu propio poder.
15 Non sabedes que os vosos corpos son membros de Cristo? Entón, vou tomar os membros de Cristo e facelos membros dunha rameira? Deus o libre.
16 Que? ¿Non sabedes que o que está unido a unha rameira é un só corpo? pois dous, di, serán unha soa carne.
17 Pero o que está unido ao Señor é un só espírito.
18 Fuxe da fornicación. Todo pecado que comete un home está sen o corpo; pero o que comete fornicación peca contra o seu propio corpo.
19 Que? Non sabedes que o voso corpo é o templo do Espírito Santo que está en vós, que tedes de Deus, e que non sodes vosos?
20 Porque sodes comprados a un prezo; por iso, glorificade a Deus no voso corpo e no voso espírito, que son de Deus.

CAPÍTULO 7

1 Agora ben, sobre as cousas das que me escribiches: É bo que un home non toque a muller.
2 Con todo, para evitar a fornicación, que cada home teña a súa muller, e cada muller teña o seu propio marido.
3 Que o marido dea á muller a benevolencia debida: e tamén a muller ao marido.
4 A muller non ten poder sobre o seu propio corpo, senón o marido;
5 Non vos defraudedes os uns aos outros, a non ser por consentimento por un tempo, para que vos entreguedes ao xaxún e á oración; e xúntate de novo, para que Satanás non te tente pola túa incontinencia.
6 Pero isto falo por permiso, e non por mandamento.
7Porque quixera que todos os homes fosen coma min. Pero cada home ten o seu propio don de Deus, un deste xeito e outro despois.
8Por iso dígolles aos solteiros e ás viúvas: É bo para eles se permanecen coma min.
9 Pero se non poden conter, que casen, porque é mellor casar que queimar.
10 E mándolles aos casados, pero non eu, senón ao Señor: que a muller non se aparte do seu marido.
11 Pero se ela marcha, que quede solteira ou que se reconcilie co seu marido; e o marido non deixe á súa muller.
12 Pero aos demais falo eu, non o Señor: se algún irmán ten unha muller que non cre e quere habitar con el, que non a repuda.
13 E a muller que ten un marido que non cre, e se quere habitar con ela, que non o abandone.
14 Porque o home incrédulo é santificado pola muller, e a muller incrédula é santificada polo marido; pero agora son santos.
15 Pero se o incrédulo se vai, que se vaia. Un irmán ou unha irmá non están sometidos a escravitude nestes casos, pero Deus chamounos á paz.
16 Pois que sabes ti, muller, se salvas o teu marido? ou como sabes, home, se salvarás á túa muller?
17 Pero como Deus repartiu a cada home, como o Señor chamou a cada un, así camiñe. E así ordeno eu en todas as igrexas.
18 ¿Chámase a algún home circuncidado? que non se faga incircunciso. Algún é chamado incircuncisión? que non se circuncida.
19 A circuncisión non é nada, e a incircuncisión non é nada, senón o cumprimento dos mandamentos de Deus.
20 Que cada home permaneza na mesma vocación na que foi chamado.

21 Chámanche ser servo? non te preocupes por iso, pero se podes ser libre, úsao.
22 Porque o que é chamado no Señor, sendo servo, é o home libre do Señor; igualmente o que é chamado, sendo libre, é servo de Cristo.
23 Sodes comprados cun prezo; non sexades servos dos homes.
24 Irmáns, que todo home, onde é chamado, permaneza con Deus.
25 Agora ben, respecto das virxes, non teño ningún mandamento do Señor, pero dou o meu xuízo, como quen obtivo misericordia do Señor para ser fiel.
26 Supoño, polo tanto, que isto é bo para a angustia actual, digo, que é bo para un home o ser así.
27 Estás atado a unha muller? procura non perderse. ¿Estás solto dunha muller? non busques muller.
28 Pero se te casas, non pecaches; e se unha virxe casa, non pecou. Con todo, estes terán problemas na carne, pero eu vos perdoo.
29 Pero isto digo, irmáns: o tempo é curto: queda que os dous que teñen muller sexan coma se non tivesen;
30 E os que choran, coma se non choran; e os que se alegran, coma se non se alegrasen; e os que compran, coma se non tivesen;
31 E os que usan este mundo, como non abusando del, porque a moda deste mundo pasa.
32 Pero quereríavos sen coidado. O que non está casado preocúpase das cousas que pertencen ao Señor, como pode agradar ao Señor:
33 Pero o que está casado preocúpase das cousas do mundo, como pode agradar á súa muller.
34 Tamén hai diferenza entre unha muller e unha virxe. A muller solteira preocúpase das cousas do Señor, para que sexa santa tanto no corpo como no espírito; pero a casada preocúpase das cousas do mundo, como pode agradar ao seu marido.
35 E isto falo para o teu propio proveito; non para que vos bote unha trampa, senón para o que é hermoso, e para que atendedes ao Señor sen distraccións.
36 Pero se alguén pensa que se comporta mal coa súa virxe, se ela pasa a flor da súa idade e o precisa, que faga o que queira, non peca: que casen.
37 Con todo, o que se mantén firme no seu corazón, sen necesidade, pero ten poder sobre a súa propia vontade, e decretou no seu corazón que manterá a súa virxe, fai ben.
38 Entón, o que a dá en casamento fai ben; pero quen non a dá en casamento, fai mellor.
39 A muller está obrigada pola lei mentres viva o seu marido; pero se o seu marido morreu, ten liberdade para casarse con quen queira; só no Señor.
40 Pero ela é máis feliz se así permanece, segundo o meu xuízo, e tamén penso que teño o Espírito de Deus.

CAPÍTULO 8

1 Agora ben, en canto ás cousas ofrecidas aos ídolos, sabemos que todos temos coñecemento. O coñecemento engrandece, pero a caridade edifica.
2 E se alguén pensa que sabe algo, aínda non sabe nada como debería saber.
3Pero se alguén ama a Deus, sábese del.
4 Polo tanto, en canto ao comer das cousas que se ofrecen en sacrificio aos ídolos, sabemos que un ídolo non é nada no mundo e que non hai outro Deus que un só.
5Porque aínda que haxa quen se chaman deuses, xa sexa no ceo ou na terra, (como hai moitos deuses e moitos señores)
6 Pero para nós só hai un Deus, o Pai, do que son todas as cousas, e nós nel; e un só Señor Xesucristo, polo que son todas as cousas, e nós por el.
7 Con todo, non hai en todos os homes ese coñecemento: porque algúns con conciencia do ídolo ata este momento cómeno como ofrenda a un ídolo; e a súa conciencia sendo débil está contaminada.
8 Pero a comida non nos encomenda a Deus, pois tampouco, se comemos, somos mellores; tampouco, se non comemos, somos peor.
9 Pero ten coidado de que de ningún xeito esta túa liberdade se converta nun escollo para os débiles.
10 Pois se alguén te ve que tes coñecemento sentado a comer no templo do ídolo, a conciencia do débil non se animará a comer as cousas que se ofrecen aos ídolos;
11 E polo teu coñecemento perecerá o irmán débil, polo que morreu Cristo?
12 Pero cando pecades así contra os irmáns e feridas a súa débil conciencia, pecádes contra Cristo.
13 Polo tanto, se a carne fai ofender ao meu irmán, non comerei carne mentres o mundo estea en pé, para que non faga ofender ao meu irmán.

CAPÍTULO 9

1 Non son eu un apóstolo? non son libre? ¿Non vin eu a Xesucristo, noso Señor? Non sodes vós a miña obra no Señor?
2 Se non son apóstolo para outros, sen dúbida son para vós, pois o selo do meu apostolado estades vós no Señor.
3A miña resposta aos que me examinan é esta:
4 Non temos poder para comer e beber?
5 Non temos poder para levar a unha irmá, unha muller, así como outros apóstolos, e como os irmáns do Señor e Cefas?
6 Ou só eu e Bernabé, non temos poder para deixar de traballar?
7 Quen fai unha guerra cada vez ás súas propias cargas? quen planta unha viña e non come do seu froito? ou quen apacenta un rabaño e non come do leite do rabaño?
8 Digo eu estas cousas como home? ou a lei non di o mesmo?
9 Porque está escrito na lei de Moisés: Non botarás bociño á boca do boi que pisa o millo. Coida Deus dos bois?
10 Ou o di por nós? Polo noso ben, sen dúbida, isto está escrito: que quen ara lare con esperanza; e que quen debulla na esperanza sexa partícipe da súa esperanza.
11 Se vos sementamos cousas espirituais, é gran cousa que segamos as vosas cousas carnais?
12 Se outros participan deste poder sobre vós, non o somos máis ben? Con todo non usamos este poder; pero sufren todas as cousas, para que non obstaculicemos o evanxeo de Cristo.
13 Non sabedes que os que ministran as cousas santas viven das cousas do templo? e os que esperan no altar son partícipes do altar?
14 Así mesmo o Señor ordenou que os que predican o evanxeo vivan do evanxeo.

15 Pero eu non usei ningunha destas cousas, nin escribín estas cousas para que se me fixese así, porque é mellor para min morrer que que alguén anulase a miña gloria.
16 Pois aínda que predique o evanxeo, non teño nada de que gloriarme, porque a necesidade é imposta sobre min; si, ai de min, se non predico o evanxeo!
17 Porque se fago isto de vontade, teño unha recompensa;
18 Cal é entón a miña recompensa? De certo, cando predico o evanxeo, poida facer o evanxeo de Cristo sen cargos, para non abusar do meu poder no evanxeo.
19 Pois aínda que estou libre de todos os homes, fixenme servo de todos, para gañar máis.
20 E para os xudeus fíxome como xudeu, para gañar aos xudeus; aos que están baixo a lei, como baixo a lei, para que eu poida gañar aos que están baixo a lei;
21 Aos que están sen lei, como sen lei (non estando sen lei a Deus, senón baixo a lei a Cristo), para gañar aos que están sen lei.
22 Aos débiles fíxome débil, para poder gañar aos débiles: todo fun feito para todos os homes, para poder salvar a algúns.
23 E isto fágoo por mor do evanxeo, para poder participar del contigo.
24 Non sabedes que os que corren nunha carreira corren todos, pero un recibe o premio? Así que corre, para que poidas conseguir.
25 E todo home que loita polo dominio é moderado en todas as cousas. Agora fano para conseguir unha coroa corruptible; pero nós un incorruptible.
26 Por iso corro, non con tanta incerteza; así que eu loito, non coma quen bate o aire:
27 Pero gardo debaixo do meu corpo e suxeitoo, para que, de ningún xeito, despois de predicar aos demais, eu mesmo sexa un náufrago.

CAPÍTULO 10

1 Ademais, irmáns, non quixera que ignorases que todos os nosos pais estaban baixo a nube e todos pasaron polo mar;
2 E todos foron bautizados para Moisés na nube e no mar;
3 E todos comeron a mesma carne espiritual;
4 E todos beberon a mesma bebida espiritual: porque bebían daquela Rocha espiritual que os seguía: e esa Rocha era Cristo.
5 Pero con moitos deles, Deus non se agradaba ben, porque foron derrubados no deserto.
6 Agora ben, estas cousas foron os nosos exemplos, para non codiciar as malas, como eles tamén desexaban.
7 Non sexades tampouco idólatras, como o foron algúns deles; como está escrito: O pobo sentouse a comer e a beber, e levantouse a xogar.
8 Nin fornicamos, como algúns deles cometeron, e caeron nun día vinte e tres mil.
9 Tampouco tentemos a Cristo, como tamén tentaron algúns deles, e foron destruídos polas serpes.
10 Tampouco murmurades, como tamén murmuraron algúns deles, e foron destruídos polo destrutor.
11 Agora ben, todas estas cousas sucedéronselles como exemplo, e están escritas para a nosa advertencia, a quen chegou a fin do mundo.
12 Por iso, quen pense que está en pé, teña coidado de que non caia.
13 Non vos colleu ningunha tentación que non sexa a común ao home; pero Deus é fiel, quen non permitirá que sexades tentados por encima do que podedes; pero coa tentación tamén abrirá un camiño para escapar, para que poidades soportar.
14 Por iso, meus amados, foxe da idolatría.
15 Falo coma a sabios; xulgade o que digo.
16 A copa de bendición que bendicimos, non é a comuñón do sangue de Cristo? O pan que partimos, non é a comuñón do corpo de Cristo?
17 Porque sendo moitos somos un só pan e un só corpo, porque todos somos partícipes dese único pan.
18 Velaquí Israel segundo a carne: non son os que comen dos sacrificios participantes do altar?
19 Que digo entón? que o ídolo é calquera cousa, ou o que se ofrece en sacrificio aos ídolos é algo?
20 Pero eu digo que as cousas que sacrifican os xentís, sacrifican aos demos, e non a Deus, e non quero que teñades comunión cos demos.
21 Non podedes beber a copa do Señor e a copa dos demos: non podedes ser partícipes da mesa do Señor e da mesa dos demos.
22 ¿Provocamos o Señor aos celos? somos máis fortes ca el?
23 Todo é lícito para min, pero non todo é conveniente: todo é lícito para min, pero non todo edifica.
24 Que ninguén busque a súa, senón a riqueza de cada un.
25Como todo o que se vende na ruina, sen facer preguntas por razón de conciencia:
26 Porque do Señor é a terra e a súa plenitude.
27 Se algún dos que non cren vos invita a unha festa e estades dispostos a ir; todo o que se te poña diante, come, sen facer preguntas por mor da conciencia.
28 Pero se alguén vos di: "Isto ofrécese en sacrificio aos ídolos, non comades por causa de quen o mostrou e por razón de conciencia, porque do Señor é a terra e a súa plenitude".
29 A conciencia, digo, non a túa, senón a doutra: porque por que se xulga a miña liberdade pola conciencia allea?
30 Porque se eu son partícipe pola graza, por que se me fala mal polo que dou grazas?
31 Xa que logo, tanto se coma, coma se beba, ou calquera cousa que faga, facede todo para a gloria de Deus.
32 Non ofendas, nin aos xudeus, nin aos xentís, nin á igrexa de Deus:
33 Así como agrada a todos en todas as cousas, non procurando o meu proveito, senón o proveito de moitos, para que se salven.

CAPÍTULO 11

1 Sede seguidores de min, así como eu tamén o son de Cristo.
2 Agora ben, irmáns, lódovos que vos acordades de min en todas as cousas e que gardedes as ordenanzas, tal e como vos entreguei.
3 Pero quero que saibades que a cabeza de todo home é Cristo; e a cabeza da muller é o home; e a cabeza de Cristo é Deus.
4 Todo home que ora ou profetiza, tendo a cabeza tapada, deshonra a súa cabeza.

5Pero toda muller que reza ou profetiza coa cabeza descuberta deshonra a súa cabeza, porque iso é todo coma se estivese rapada.
6 Pois se a muller non está cuberta, que tamén se rape; pero se é unha vergoña que unha muller se rape ou se rape, que se cubra.
7 Porque un home non debe tapar a cabeza, xa que é imaxe e gloria de Deus, pero a muller é a gloria do home.
8 Porque o home non é da muller; pero a muller do home.
9 Tampouco o home foi creado para a muller; pero a muller para o home.
10Por iso a muller debe ter poder sobre a súa cabeza por mor dos anxos.
11 Non obstante, nin o home está sen muller, nin a muller sen o home, no Señor.
12 Pois como a muller é do home, así tamén o home é da muller; senón todas as cousas de Deus.
13 Xulgade por vós mesmos: ¿é ben que unha muller pregue a Deus sen cubrir?
14 Nin sequera a propia natureza vos ensina que, se un home ten o pelo longo, é unha vergoña para el?
15 Pero se unha muller ten o cabelo longo, é unha gloria para ela, porque o seu cabelo dálle como cobertura.
16 Pero se alguén parece disputar, non temos tal costume, nin as igrexas de Deus.
17 Agora ben, nisto que vos declaro non vos louvo: que vos xunteu non para mellor, senón para peor.
18 Porque en primeiro lugar, cando vos xuntades na igrexa, escoito que hai divisións entre vós; e en parte créoo.
19 Porque tamén debe haber herexías entre vós, para que os aprobados se poñan de manifesto entre vós.
20 Cando vos xuntedes, pois, nun só lugar, non é para comer a cea do Señor.
21 Porque ao comer cada un toma antes a súa propia cea: e un ten fame e outro está bébedo.
22 Que? Non tedes casas onde comer e beber? ou desprezades a igrexa de Deus e avergoñades aos que non teñen? Que che vou dicir? vouche loar nisto? Eu non te eloxio.
23 Porque recibín do Señor o que tamén vos entreguei: que o Señor Xesús tomou pan a mesma noite na que foi traizoado.
24 E despois de dar grazas, partiuno e díxolle: " Tomade e comede: este é o meu corpo, que se partiu por vós: facede isto en lembranza de min".
25 Do mesmo xeito tamén tomou a copa, cando ceou, dicindo: Esta copa é o novo pacto no meu sangue.
26 Porque cada vez que comedes este pan e bebedes esta copa, anunciades a morte do Señor ata que veña.
27 Polo tanto, quen coma este pan e beba este cáliz do Señor, indignamente, será culpable do corpo e do sangue do Señor.
28 Pero que un home examine a si mesmo, e así coma dese pan e beba daquela copa.
29 Porque o que come e bebe indignamente, come e bebe condenación para si mesmo, sen discernir o corpo do Señor.
30Por iso moitos son débiles e enfermos entre vós, e moitos dormen.
31 Porque se nos xulgáramos a nós mesmos, non seríamos xulgados.
32 Pero cando somos xulgados, somos castigados polo Señor, para que non sexamos condenados co mundo.
33 Xa que logo, meus irmáns, cando vos xuntedes para comer, quédate uns para outros.
34 E se alguén ten fame, que coma na casa; que non vos xuntedes á condena. E o resto poñereino en orde cando veña.

CAPÍTULO 12

1 En canto aos dons espirituais, irmáns, non quero que vos ignores.
2 Sabedes que erades xentís, levados a estes ídolos mudos, así como vos levaron.
3 Polo tanto, dou a entender que ninguén falando polo Espírito de Deus chama a Xesús maldito, e que ninguén pode dicir que Xesús é o Señor, senón polo Espírito Santo.
4 Agora ben, hai diversidade de dons, pero o mesmo Espírito.
5 E hai diferenzas de administracións, pero o mesmo Señor.
6 E hai diversidade de operacións, pero é o mesmo Deus o que obra todo en todos.
7Pero a manifestación do Espírito dáselle a todo o home para provelo.
8 Porque a un é dado polo Espírito a palabra de sabedoría; a outro a palabra de coñecemento polo mesmo Espírito;
9 A outro a fe polo mesmo Espírito; a outro os dons de curación polo mesmo Espírito;
10 A outro a obra de milagres; a outra profecía; a outro discernidor de espíritos; a outro diversos tipos de linguas; a outro a interpretación das linguas:
11 Pero todo isto obra ese mesmo Espírito, repartindo a cada un por separado como quere.
12 Pois como o corpo é un e ten moitos membros, e todos os membros do mesmo corpo, sendo moitos, son un só corpo, así tamén o é Cristo.
13 Porque nun Espírito todos somos bautizados para formar un só corpo, xa sexamos xudeus ou xentís, sexamos esclavos ou libres; e todos foron feitos para beber dun só Espírito.
14 Porque o corpo non é un membro, senón moitos.
15 Se o pé di: "Porque non son a man, non son do corpo; non é polo tanto do corpo?
16 E se o oído dixese: "Porque non son ollo, non son do corpo; non é polo tanto do corpo?
17Se todo o corpo fose un ollo, onde estaría o oído? Se o conxunto fose oído, onde estaba o cheiro?
18 Pero agora Deus puxo os membros a cada un deles no corpo, como quixo.
19 E se todos foran un só membro, onde estaba o corpo?
20 Pero agora son moitos membros, pero un só corpo.
21 E o ollo non pode dicirlle á man: Non teño necesidade de ti, nin a cabeza aos pés: Non teño necesidade de ti.
22Non, moito máis son necesarios aqueles membros do corpo que parecen máis débiles:
23 E aqueles membros do corpo, que pensamos que son menos honrados, a estes lles concedemos máis abundante honra; e as nosas partes desagradables teñen máis abondosa xenreira.
24 Porque as nosas partes lindas non teñen necesidade, pero Deus atemperou o corpo, dándolle maior honra á parte que carecía.
25 Que non haxa cisma no corpo; senón que os membros deben ter o mesmo coidado uns polos outros.

26 E se un membro sofre, todos os membros sofren con el; ou un membro sexa honrado, todos os membros se alegran con el.
27 Agora vós sodes o corpo de Cristo, e os membros en particular.
28 E Deus puxo a algúns na igrexa, primeiro apóstolos, segundo profetas, terceiro mestres, despois milagres, despois dons de curacións, axudas, gobernos, diversidade de linguas.
29 Son todos apóstolos? son todos profetas? son todos profesores? son todos milagres?
30 Tes todos os dons da curación? todos falan en linguas? interpretan todos?
31 Pero cobiza con fervor os mellores dons;

CAPÍTULO 13

1 Aínda que falo en linguas dos homes e dos anxos, e non teña caridade, fíxenme coma un bronce que soa ou un címbalo que repica.
2 E aínda que teño o don da profecía e entendo todos os misterios e todo o coñecemento; e aínda que teño toda a fe, para poder quitar montañas, e non teño caridade, non son nada.
3 E aínda que dou todos os meus bens para alimentar aos pobres, e aínda que entregue o meu corpo para que o queimen, e non teña caridade, de nada me serve.
4 A caridade soporta moito tempo e é bondadosa; a caridade non envexa; a caridade non se presume, non se enfada,
5 Non se comporta indebidamente, non busca o seu, non se irrita facilmente, non pensa mal;
6 Non se alegra coa iniquidade, senón que se alegra coa verdade;
7 Soporta todas as cousas, cre todas as cousas, todo espera, todo soporta.
8 A caridade nunca falla; pero se hai profecías, fallarán; se hai linguas, cesarán; se hai coñecemento, desaparecerá.
9 Porque sabemos en parte, e en parte profetizamos.
10 Pero cando chegue o perfecto, entón o que é en parte desaparecerá.
11 Cando era neno, falaba de neno, entendía de neno, pensaba de neno: pero cando me fixen home, abandonei as cousas infantís.
12 Pois agora vemos a través dun cristal, escuro; pero logo cara a cara: agora sei en parte; pero entón saberei como tamén son coñecido.
13 E agora permanecen a fe, a esperanza, a caridade, estas tres; pero o máis grande deles é a caridade.

CAPÍTULO 14

1 Seguide a caridade e desexade os dons espirituais, senón para profetizar.
2 Porque o que fala en lingua descoñecida non fala aos homes, senón a Deus, porque ninguén o entende; aínda que no espírito fala misterios.
3 Pero o que profetiza fálalles aos homes para edificación, exhortación e consolación.
4 O que fala en lingua descoñecida edifícase a si mesmo; pero o que profetiza edifica a igrexa.
5 Gustaríame que todos falases en linguas, senón que profetizases, pois maior é o que profetiza que o que fala en linguas, se non interpreta, para que a igrexa reciba edificación.
6 Agora ben, irmáns, se veño a vós falando en linguas, ¿de que vos serviría, se non vos falase por revelación, ou por coñecemento, ou por profecía ou por doutrina?
7 E ata as cousas sen vida que dan son, xa sexan flautas ou arpas, a non ser que distingan nos sons, ¿como se saberá o que se toca?
8 Porque se a trompeta dá un son incerto, quen se preparará para a batalla?
9 Así mesmo vós, se non pronunciades pola lingua palabras fáciles de entender, como se saberá o que se fala? pois falaredes ao aire.
10 Pode que existan tantos tipos de voces no mundo, e ningunha delas carece de significado.
11 Polo tanto, se non sei o significado da voz, serei un bárbaro para o que fale, e o que fale será para min un bárbaro.
12 Así mesmo vós, por canto sodes celosos dos dons espirituais, procurade que vos destaque na edificación da igrexa.
13 Por iso, quen fale en lingua descoñecida, ore para que interprete.
14 Porque se eu rezo nunha lingua descoñecida, o meu espírito ora, pero o meu entendemento é infrutuoso.
15 Que é entón? Orarei co espírito, e orarei tamén co entendemento: cantarei co espírito, e cantarei tamén co entendemento.
16 Se non, cando bendigas co espírito, como dirá o que ocupa o cuarto dos incultos Amén ao teu agradecemento, xa que non entende o que dis?
17 Porque ben dás grazas, pero o outro non é edificado.
18Agradezo ao meu Deus, falo en linguas máis que todos vós:
19Pero na igrexa prefiro falar cinco palabras co meu entendemento, para ensinar tamén a outros coa miña voz, que dez mil palabras en lingua descoñecida.
20 Irmáns, non sexades fillos no entendemento; pero con malicia sexades fillos, pero en intelixencia sexades homes.
21 Na lei está escrito: Con homes doutras linguas e outros beizos falarei a este pobo; e aínda así non me escoitarán, di o Señor.
22 Polo tanto, as linguas son un sinal, non para os que cren, senón para os que non cren; pero a profecía non serve para os que non cren, senón para os que cren.
23 Se, polo tanto, se reúne toda a Igrexa nun só lugar, e todos falan en linguas, e entran incultos ou incrédulos, ¿non dirán que estades tolos?
24Pero se todos profetizan, e chega un que non cre, ou un inculto, está convencido de todos, é xulgado por todos:
25 E así se manifestan os segredos do seu corazón; e así, caendo sobre o seu rostro, adorará a Deus e informará de que Deus está en ti de verdade.
26 Como é entón, irmáns? cando vos xunteu, cada un de vós ten un salmo, ten unha doutrina, ten unha lingua, ten unha revelación, ten unha interpretación. Que se fagan todas as cousas para edificar.
27 Se alguén fala en lingua descoñecida, que sexa por dous, ou como máximo por tres, e iso por suposto; e que un interprete.

28 Pero se non hai intérprete, que garde silencio na igrexa; e que fale a si mesmo e a Deus.
29 Que falen os profetas dous ou tres, e que o outro xulgue.
30 Se se lle revela algo a outro que está sentado, que calce o primeiro.
31 Porque todos podedes profetizar un a un, para que todos aprendan e todos sexan consolados.
32 E os espíritos dos profetas están suxeitos aos profetas.
33 Porque Deus non é autor da confusión, senón da paz, como en todas as igrexas dos santos.
34 Que as vosas mulleres calen nas igrexas, porque non lles está permitido falar; pero se lles manda obedecer, como tamén di a lei.
35 E se queren aprender algo, que lle pregunten aos seus maridos na casa: porque é unha vergoña que as mulleres falen na igrexa.
36 Que? saíu de ti a palabra de Deus? ou só che chegou a ti?
37 Se alguén se considera profeta ou espiritual, que recoñeza que as cousas que vos escribo son mandamentos do Señor.
38 Pero se alguén é ignorante, que o sexa.
39 Polo que, irmáns, codiciade profetizar e non prohibedes falar en linguas.
40 Que todo se faga decentemente e con orde.

CAPÍTULO 15

1 Ademais, irmáns, declarovos o evanxeo que vos prediquei, que tamén recibistes e no que estades firmes;
2 Polo cal tamén sodes salvos, se gardades na memoria o que vos prediquei, a non ser que cresemos en balde.
3 Xa vos entreguei antes de nada o que tamén recibín, que Cristo morreu polos nosos pecados segundo as Escrituras;
4 E que foi enterrado e que resucitou ao terceiro día, segundo as Escrituras:
5 E que foi visto a Cefas, logo aos doce:
6 Despois diso, foi visto por máis de cincocentos irmáns á vez; dos cales a maior parte permanece ata o momento, pero algúns están durmidos.
7 Despois diso, foi visto por Santiago; despois de todos os apóstolos.
8 E, por último, tamén se viu de min, coma dun nacido fóra do tempo.
9 Porque eu son o máis pequeno dos apóstolos, que non son axeitado para ser chamado apóstolo, porque perseguín á Igrexa de Deus.
10 Pero pola graza de Deus son o que son: e a súa graza que me foi concedida non foi en balde; pero traballei máis que todos eles, pero non eu, senón a graza de Deus que estaba comigo.
11 Polo tanto, se fose eu ou eles, así predicamos, e así crestes.
12 Agora ben, se se predica a Cristo que resucitou de entre os mortos, como din algúns de vós que non hai resurrección dos mortos?
13Pero se non hai resurrección dos mortos, entón Cristo non resucitou:
14 E se Cristo non resucitou, a nosa predicación é baleira, e tamén a túa fe.
15 Si, e atopamos falsos testemuños de Deus; porque testemuñamos de Deus que resucitou a Cristo, a quen non resucitou, se é que os mortos non resucitan.
16 Porque se os mortos non resucitan, Cristo non resucitou.
17 E se Cristo non resucita, a túa fe é vana; aínda estás nos teus pecados.
18 Entón tamén pereceron os que durmiron en Cristo.
19Se só nesta vida temos esperanza en Cristo, somos os máis miserables de todos os homes.
20 Pero agora Cristo resucitou de entre os mortos, e converteuse na primicia dos que durmiron.
21 Porque xa que por un home veu a morte, por un home tamén veu a resurrección dos mortos.
22 Pois como en Adán todos morren, así en Cristo todos serán revividos.
23 Pero cada un na súa orde: Cristo os primeiros froitos; despois os que son de Cristo na súa chegada.
24 Entón chegará o fin, cando entregou o reino a Deus, o Pai; cando derrubou toda regra e toda autoridade e poder.
25 Porque ten que reinar ata que poña debaixo dos seus pés a todos os inimigos.
26 O último inimigo que será destruído é a morte.
27 Porque puxo todas as cousas debaixo dos seus pés. Pero cando di que todas as cousas están sometidas a el, é evidente que está exceptuado, quen lle someteu todas as cousas.
28 E cando todas as cousas sexan sometidas a el, entón tamén o Fillo mesmo estará suxeito a quen lle someteu todas as cousas, para que Deus sexa todo en todos.
29 Se non, que farán os que son bautizados polos mortos, se os mortos non resucitan? por que son entón bautizados polos mortos?
30 E por que estamos en perigo cada hora?
31Protesto polo teu gozo que teño en Cristo Xesús, noso Señor, morro cada día.
32 Se, como os homes, loitei contra as bestas en Éfeso, que me beneficia se os mortos non resucitan? comamos e bebamos; pois mañá morremos.
33 Non vos deixedes enganar: as malas comunicacións corrompen os bos costumes.
34 Esperta para a xustiza, e non peques; pois algúns non coñecen a Deus: falo para a túa vergoña.
35 Pero algún dirá: Como resucitan os mortos? e con que corpo veñen?
36 Necio, o que sementas non vive, se non morre.
37 E o que sementas, non o sementas o corpo que será, senón o gran espido, pode ser trigo ou algún outro gran:
38 Pero Deus dálle un corpo como lle apetece, e a cada semente o seu propio corpo.
39 Non toda carne é a mesma carne, pero hai unha especie de carne de homes, outra de besta, outra de peixe e outra de aves.
40 Tamén hai corpos celestes e corpos terrestres: pero a gloria do celestial é unha, e outra é a gloria do terrestre.
41 Hai unha gloria do sol, outra gloria da lúa e outra gloria das estrelas: porque unha estrela difiere doutra en gloria.
42 Así é tamén a resurrección dos mortos. Seméntase na corrupción; érguese na incorrupción:
43 Seméntase en deshonra; resucita na gloria: sementa na debilidade; é levantado no poder:
44 Seméntase un corpo natural; é levantado un corpo espiritual. Hai un corpo natural, e hai un corpo espiritual.
45 E así está escrito: O primeiro home Adán fíxose alma viva; o último Adán foi feito un espírito vivificador.

46 Con todo, non foi o primeiro o que é espiritual, senón o que é natural; e despois o que é espiritual.
47 O primeiro home é da terra, terrestre; o segundo home é o Señor do ceo.
48 Tal como é o terrestre, tales son tamén os que son terrestres; e como é o celestial, tales son tamén os que son celestiales.
49 E como levamos a imaxe do terrestre, tamén levaremos a imaxe do celestial.
50 Agora digo isto, irmáns, que a carne e o sangue non poden herdar o reino de Deus; nin a corrupción herda a incorrupción.
51 Velaquí, móstrovos un misterio; Non todos dormiremos, pero todos seremos transformados,
52 Nun momento, nun abrir e pechar de ollos, á última trompeta: pois a trompeta soará, e os mortos resucitarán incorruptibles, e nós seremos transformados.
53 Porque este corruptible debe vestirse de incorrupción, e este mortal debe vestirse de inmortalidade.
54 Entón, cando este corruptible se vestise de incorrupción, e este mortal se vestise de inmortalidade, entón cumprirase o dito que está escrito: A morte é engulida na vitoria.
55 Oh morte, onde está o teu aguillón? Oh sepulcro, onde está a túa vitoria?
56 O aguillón da morte é o pecado; e a forza do pecado é a lei.
57 Mais grazas a Deus, que nos dá a vitoria por medio do noso Señor Xesucristo.
58 Polo tanto, meus amados irmáns, seed firmes, inamovibles, abundando sempre na obra do Señor, xa que sabedes que o voso traballo non é en balde no Señor.

CAPÍTULO 16

1 Agora ben, en canto á recollida para os santos, como eu ordenei ás igrexas de Galacia, así mesmo facedes vós.
2 O primeiro día da semana, que cada un de vós deitedes xunto a el, como Deus o prosperou, para que non haxa reunións cando eu veña.
3 E cando chegue, a quen aprobades polas vosas cartas, enviareille para levar a vosa liberalidade a Xerusalén.
4 E se é conveniente que eu tamén vaia, eles irán comigo.
5 Agora irei a vós cando pase por Macedonia, porque eu paso por Macedonia.
6 E pode ser que eu permaneza, si, e inverno contigo, para que me levades á miña viaxe a onde vaia.
7 Pois non te vexo agora polo camiño; pero confío en quedarme un tempo contigo, se o Señor o permite.
8Pero quedarei en Éfeso ata Pentecostés.
9 Porque ábreseme unha porta grande e eficaz, e hai moitos adversarios.
10 Agora ben, se ven Timoteo, mirade que estea convosco sen medo, porque el realiza a obra do Señor, como eu tamén.
11 Xa que logo, ninguén o desprece, senón que condúceo en paz, para que veña a min, porque o busco cos irmáns.
12 En canto ao noso irmán Apolos, desexaba moito que viñese a vós cos irmáns; pero virá cando teña tempo conveniente.
13 Vixía, estade firmes na fe, deixade como homes, fortalecede.
14 Que todas as túas cousas se fagan con caridade.
15Pógovos, irmáns, (xa coñecedes a casa de Estéfanas, que son as primicias de Acaia, e que se adicáronse ao ministerio dos santos).
16 Que vos sometédes a tales e a todos os que nos axudan e traballan.
17 Alégrome da chegada de Estéfanas, Fortunato e Acaico: o que faltaba pola túa parte, eles supliron.
18 Porque refrescaron o meu espírito e o teu; polo tanto, recoñecedes aos que son tales.
19 As igrexas de Asia saúdanvos. Aquila e Priscila saúdanvos moito no Señor, coa igrexa que está na súa casa.
20 Saúdanvos todos os irmáns. Saúdevos cun bico santo.
21 O saúdo de min Paulo coa miña propia man.
22 Se alguén non ama ao Señor Xesucristo, sexa Anathema Maranatha.
23 A graza do noso Señor Xesucristo estea contigo.
24 O meu amor estea con todos vós en Cristo Xesús. Amén.
(A primeira epístola aos corintios foi escrita desde Filipos por Estefanas e Fortunato e Acaico e Timoteo.)

2 Corintios

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo de Xesucristo pola vontade de Deus, e o noso irmán Timoteo, á igrexa de Deus que está en Corinto, con todos os santos que están en toda Acaia.
2 Graza e paz vos sexa de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
3 Bendito sexa Deus, o Pai do noso Señor Xesús Cristo, o Pai das misericordias e o Deus de todo consolo;
4 Quen nos consola en todas as nosas tribulacións, para que poidamos consolar aos que se atopan en calquera dificultade, co consolo co que nós mesmos somos consolados por Deus.
5 Porque así como os sufrimentos de Cristo abundan en nós, así tamén abunda o noso consolo por Cristo.
6 E se estamos aflixidos, é para o voso consolo e salvación, que é eficaz para soportar os mesmos sufrimentos que nós tamén sufrimos; ou se nos consolamos, é para a vosa consolación e salvación.
7 E a nosa esperanza de vós é firme, sabendo que, como vós sodes partícipes dos sufrimentos, así seredes tamén do consolo.
8 Pois, irmáns, non queremos que ignorases a nosa aflición que nos ocorreu en Asia, de que fomos agobiados desmesuradamente, por encima das forzas, de tal xeito que desesperamos ata a vida.
9 Pero nós tiñamos a sentenza de morte en nós, para que non confiáramos en nós mesmos, senón en Deus que resucita os mortos:
10 Quen nos librou dunha morte tan grande e nos libra; en quen confiamos en que aínda nos librará;
11Vós tamén axudades xuntos coa oración por nós, para que moitas persoas dean grazas polo don que nos fixeron por medio de moitas persoas.
12 Pois este é o noso gozo, o testemuño da nosa conciencia, que con sinxeleza e sinceridade piadosa, non con sabedoría carnal, senón pola graza de Deus, tivemos a nosa conversación no mundo, e máis abundantemente con vos.
13 Porque non vos escribimos outra cousa que o que ledes ou recoñecedes; e confío en que o recoñeceredes ata o final;
14 Como tamén nos recoñecestes en parte, que somos o voso gozo, así como vós tamén sodes nosos no día do Señor Xesús.
15 E nesta confianza quixen vir a vós antes, para que tiverades un segundo beneficio;
16 E pasar por vós a Macedonia, e volver a vós de Macedonia, e ser traído de vós polo meu camiño cara a Xudea.
17 Por iso, cando pensaba así, usei a lixeireza? ou as cousas que proxecto, propúñoo segundo a carne, que comigo haxa si, si e non, non?
18 Pero como Deus é verdadeiro, a nosa palabra para vós non foi si e non.
19 Porque o Fillo de Deus, Xesucristo, que foi predicado entre vós por nós, mesmo por min e por Silvano e por Timoteo, non foi si e non, senón que nel estaba o si.
20 Porque todas as promesas de Deus nel son si, e nel Amén, para a gloria de Deus por nós.
21 Agora ben, o que nos establece contigo en Cristo e nos unxiu, é Deus;
22 Quen tamén nos selou e deu nos nosos corazóns as cargas do Espírito.
23 Ademais, chamo a Deus para que teña constancia na miña alma de que para perdoarte aínda non vin a Corinto.
24 Non por iso dominamos a vosa fe, senón que somos axudantes da vosa alegría: porque pola fe sodes firmes.

CAPÍTULO 2

1Pero decidín comigo mesmo, que non volvería a vós con pesadez.
2 Pois se vos dou pena, quen é entón quen me alegra, senón o que me lamenta?
3 E escribínvos isto mesmo, para que, cando cheguei, tivese tristeza daqueles dos que debo alegrarme; tendo confianza en todos vós, que a miña alegría é a alegría de todos vós.
4 Porque de moita aflición e angustia de corazón escribínvos con moitas bágoas; non para que vos entristecedes, senón para que coñezades o amor que vos teño máis en abundancia.
5 Pero se algún causou dor, non me entristeceu a min, senón en parte, para que non vos cobre a todos.
6 A tal home é suficiente este castigo, que foron inflixidos a moitos.
7 De xeito que, pola contra, deberías perdoalo e consolalo, para que non se vexa engulido con moita tristeza.
8 Por iso pídovos que confirmedes o voso amor por el.
9 Porque tamén para iso escribín, para coñecer a proba de vós, se sodes obedientes en todas as cousas.
10 A quen lle perdoades algo, eu tamén perdoo: porque se lle perdoei algo, a quen lle perdoei, eu perdoeille por vós na persoa de Cristo;
11 Para que Satanás non se aproveite de nós, porque non ignoramos os seus artificios.
12 Ademais, cando vin a Troas para predicar o evanxeo de Cristo, e abriuseme unha porta do Señor,
13 Non tiven descanso no meu espírito, porque non atopei o meu irmán Tito, pero despedindome deles, marchei de alí a Macedonia.
14 Agora ben, grazas a Deus, que sempre nos fai triunfar en Cristo, e manifesta o sabor do seu coñecemento por nós en todo lugar.
15 Porque para Deus somos un doce olor de Cristo, nos que se salvan e nos que perecen:
16 Para aquela somos o cheiro da morte ata a morte; e ao outro o sabor de vida para vida. E quen é suficiente para estas cousas?
17 Porque non somos moitos os que corrompemos a palabra de Deus, senón que somos sinceros, pero como de Deus, falamos en Cristo ante Deus.

CAPÍTULO 3

1 Comezamos de novo a elogiarnos a nós mesmos? ou necesitamos, como algúns outros, epístolas de eloxio para vostede ou cartas de eloxio de vostede?
2 Sodes a nosa epístola escrita no noso corazón, coñecida e lida por todos os homes:
3 Xa que sodes manifestamente declarados a epístola de Cristo ministrada por nós, escrita non con tinta, senón co

Espírito do Deus vivo; non en táboas de pedra, senón en táboas carnosas do corazón.
4 E tal confianza temos a Deus por medio de Cristo:
5 Non é que sexamos suficientes de nós mesmos para pensar calquera cousa como de nós mesmos; pero a nosa suficiencia é de Deus;
6 Quen tamén nos fixo ministros capaces do novo pacto; non da letra, senón do espírito: porque a letra mata, pero o espírito da vida.
7 Pero se o ministerio da morte, escrito e gravado nas pedras, fose glorioso, de xeito que os fillos de Israel non puidesen contemplar con firmeza o rostro de Moisés pola gloria do seu rostro; que gloria había de ser eliminada:
8 Como non será máis ben glorioso o ministerio do espírito?
9 Porque se o ministerio da condena é a gloria, moito máis o ministerio da xustiza supera en gloria.
10 Pois nin sequera o que foi feito glorioso non tivo gloria neste aspecto, por razón da gloria que supera.
11 Pois se o que foi eliminado foi glorioso, moito máis o que queda é glorioso.
12 Xa que logo temos tal esperanza, usamos unha gran claridade de palabra:
13 E non como Moisés, que puxo un veo sobre o seu rostro, para que os fillos de Israel non puidesen mirar firmemente o fin do que está abolido.
14 Pero as súas mentes quedaron cegadas: pois ata hoxe permanece o mesmo veo sen quitar na lectura do Antigo Testamento; que veo é eliminado en Cristo.
15 Pero ata hoxe, cando se le a Moisés, o velo está sobre o seu corazón.
16 Con todo, cando se volva cara ao Señor, quitarase o veo.
17 Agora ben, o Señor é ese Espírito: e onde está o Espírito do Señor, hai liberdade.
18 Pero todos nós, contemplando coa cara aberta como nun espello a gloria do Señor, somos transformados na mesma imaxe de gloria en gloria, así como polo Espírito do Señor.

CAPÍTULO 4

1 Por iso, como temos este ministerio, como recibimos misericordia, non desfallecemos;
2 Pero renunciaron ás cousas ocultas da deshonestidade, non andando con astucia, nin manipulando a palabra de Deus con engano; senón por manifestación da verdade recomendándonos á conciencia de cada home ante Deus.
3Pero se o noso evanxeo está oculto, ocúltase aos perdidos:
4 En quen o deus deste mundo cegou a mente dos que non cren, para que non lles brille a luz do glorioso evanxeo de Cristo, que é a imaxe de Deus.
5 Porque non nos predicamos a nós mesmos, senón a Cristo Xesús, o Señor; e nós mesmos os teus servos por amor de Xesús.
6 Porque Deus, que mandou brillar a luz das tebras, brillou nos nosos corazóns, para dar a luz do coñecemento da gloria de Deus no rostro de Xesucristo.
7 Pero temos este tesouro en vasos de barro, para que a excelencia do poder sexa de Deus, e non de nós.
8 Estamos angustiados por todas partes, pero non angustiados; estamos perplexos, pero non desesperados;
9 Perseguidos, pero non abandonados; derrubado, pero non destruído;
10Levando sempre no corpo a morte do Señor Xesús, para que tamén a vida de Xesús se manifeste no noso corpo.
11 Pois os que vivimos somos sempre entregados á morte por mor de Xesús, para que tamén a vida de Xesús se manifeste na nosa carne mortal.
12 Entón, a morte obra en nós, pero a vida en ti.
13 Temos o mesmo espírito de fe, segundo está escrito: Eu crin, e por iso falei; nós tamén cremos, e polo tanto falamos;
14 Sabendo que o que resucitou ao Señor Xesús, tamén nos resucitará por Xesús e nos presentará contigo.
15 Porque todas as cousas son por vós, para que a graza abundante, mediante a acción de grazas de moitos, redunde á gloria de Deus.
16 Polo cal non desfallecemos; pero aínda que o noso home exterior perece, o interior vaise renovando día a día.
17 Porque a nosa leve aflicción, que non é máis que por un momento, fai para nós un peso de gloria moito máis eterno e infinito;
18 Mentres non miramos as cousas que se ven, senón as que non se ven, pois as cousas que se ven son temporais; pero as cousas que non se ven son eternas.

CAPÍTULO 5

1 Porque sabemos que se a nosa casa terrestre deste tabernáculo se disolvese, temos un edificio de Deus, unha casa non feita por mans, eterna nos ceos.
2 Pois nisto xemimos, desexando ser revestidos da nosa casa que é do ceo:
3 Se é así, estando vestidos non seremos atopados espidos.
4 Pois os que estamos neste tabernáculo xemimos cargados: non por iso queremos desvestirnos, senón vestirnos, para que a mortalidade sexa tragada pola vida.
5 Agora ben, o que nos fixo polo mesmo é Deus, quen tamén nos deu as ganancias do Espírito.
6Por iso estamos sempre seguros, sabendo que, mentres estamos na casa no corpo, estamos ausentes do Señor:
7 (Porque andamos pola fe, non pola vista:)
8 Estamos seguros, digo, e queremos máis ben ausentarse do corpo e estar presentes co Señor.
9Por iso traballamos para que, presentes ou ausentes, sexamos aceptados por el.
10 Porque todos temos que comparecer ante o tribunal de Cristo; para que cada un reciba as cousas feitas no seu corpo, segundo o que fixera, sexa boa ou mala.
11 Coñecendo, pois, o terror do Señor, persuadimos os homes; pero somos manifestados a Deus; e confío que tamén se manifestarán nas vosas conciencias.
12 Porque non nos encomendamos de novo a vós, senón que vos damos ocasión de gloriarnos pola nosa parte, para que teñades algo que responder aos que se glorian en aparencia, e non no corazón.
13 Porque se estamos fóra de nós, é para Deus; ou se somos sobrios, é pola túa causa.
14 Porque o amor de Cristo constrúenos; porque así xulgamos que se un morreu por todos, todos morrerían:
15 E que morreu por todos, para que os que viven xa non vivan para si mesmos, senón para o que morreu por eles e resucitou.

16 Xa que logo non coñecemos a ninguén segundo a carne: si, aínda que coñecemos a Cristo segundo a carne, agora xa non o coñecemos.
17 Polo tanto, se alguén está en Cristo, é unha criatura nova: as cousas antigas pasaron; velaquí, todas as cousas son novas.
18 E todas as cousas son de Deus, quen nos reconciliou consigo por Xesucristo e nos deu o ministerio da reconciliación;
19 É dicir, que Deus estaba en Cristo, reconciliando o mundo consigo mesmo, non imputándolles as súas ofensas; e encomendounos a palabra de reconciliación.
20 Agora ben, somos embaixadores de Cristo, coma se Deus vos supplicase por nós: rogámosvos en lugar de Cristo, reconciliádevos con Deus.
21 Porque fíxoo pecado para nós, quen non coñeceu pecado; para que seamos feitos a xustiza de Deus nel.

CAPÍTULO 6

1 Nós, pois, como obreiros con el, rogámosvos tamén que non recibades a graza de Deus en van.
2 (Porque el di: "Oínte nun tempo aceptado, e no día da salvación socorrote: velaquí, agora é o tempo aceptado; velaquí, agora é o día da salvación".
3 Sen ofender en nada, para que o ministerio non sexa culpable:
4Pero en todas as cousas aprobando a nós mesmos como ministros de Deus, con moita paciencia, nas aflicións, nas necesidades, nas angustias,
5 En golpes, en prisións, en tumultos, en traballos, en velacións, en xaxúns;
6 Pola pureza, polo coñecemento, pola longa paciencia, pola bondade, polo Espírito Santo, polo amor non finxido,
7 Pola palabra da verdade, polo poder de Deus, pola armadura da xustiza á dereita e á esquerda,
8 Por honra e deshonra, por malas noticias e boas noticias: como enganadores, pero verdadeiros;
9 Como descoñecido, e aínda ben coñecido; como morrendo, e velaquí, vivimos; como castigado, e non morto;
10 Como triste, pero sempre gozoso; como pobres, pero facendo ricos a moitos; como non ter nada, e aínda posuír todas as cousas.
11 Ós corintios, a nosa boca está aberta para vós, o noso corazón está engrandecido.
12 Non estádes estreitos en nós, senón que estades estreitos nas vosas propias entrañas.
13 Agora ben, para compensar o mesmo, (falo como aos meus fillos), tamén vos engrandecedes.
14 Non esteades unidos de xeito desigual cos incrédulos, pois que comunión ten a xustiza coa inxustiza? e que comunión ten a luz coas tebras?
15 E que concordia ten Cristo con Belial? ou que parte ten o que cre cun infiel?
16 E que acordo ten o templo de Deus cos ídolos? porque vós sodes o templo do Deus vivo; como Deus dixo: Habitarei neles e camiñarei neles; e eu serei o seu Deus, e eles serán o meu pobo.
17 Xa que logo, saíde de entre eles, e separadevos, di o Señor, e non toquedes o impuro; e recibirei,
18 E será para vós un pai, e seredes os meus fillos e fillas, di o Señor Todopoderoso.

CAPÍTULO 7

1 Por iso, tendo estas promesas, benqueridos, limpémonos de toda inmundicia da carne e do espírito, perfeccionando a santidade no temor de Deus.
2 Recíbenos; non defraudamos a ninguén, a ninguén corrompimos, a ninguén defraudamos.
3 Non falo isto para condenarvos, porque xa dixen que estades no noso corazón para morrer e vivir convosco.
4 Grande é a miña ousadía de falar contigo, grande é a miña gloria contigo: estou cheo de consolo, estou moi gozoso en toda a nosa tribulación.
5 Porque cando chegamos a Macedonia, a nosa carne non tiña descanso, pero estabamos turbados por todas partes; fóra estaban as loitas, dentro estaban os medos.
6 Non obstante, Deus, que consola aos abatidos, consolounos coa chegada de Tito;
7 E non só pola súa chegada, senón polo consolo co que foi consolado en ti, cando nos dixo o teu desexo fervoroso, o teu loito, a túa fervorosa mente para min; para que me alegrara máis.
8 Pois aínda que vos lastimei cunha carta, non me arrepinto, aínda que me arrepintei;
9 Agora alégrome, non de que vos apenarades, senón de que vos apenarades ata o arrepentimento, porque vos lamentáisvos de xeito piadoso, para que en nada recibises danos por nós.
10 Porque a tristeza divina produce o arrepentimento para a salvación da que non hai que arrepentirse, pero a tristeza do mundo produce a morte.
11 Pois velaquí esta mesma cousa, que vós entristecedes de xeito piadoso, que coidado fixo en vós, si, que claridade de vós mesmos, si, que indignación, si, que medo, si, que desexo vehemente, si, que celo, si, que vinganza! En todas as cousas, aprobadesvos a vós mesmos para ser claros neste asunto.
12 Polo tanto, aínda que vos escribín, non o fixen pola súa causa que fixera o mal, nin pola súa causa que sufriu o mal, senón para que vos aparezase o noso coidado por vós diante de Deus.
13 Por iso fomos consolados co voso consolo: si, e moito máis nos alegramos polo gozo de Tito, porque o seu espírito foi refrescado por todos vós.
14 Pois se eu me vanagloriai con el de ti, non me avergoño; pero como todas as cousas vos falamos con verdade, así a nosa gloria, que fixen diante de Tito, é considerada verdade.
15 E o seu afecto interior é máis abundante cara a vós, mentres se lembra da obediencia de todos vós, de como con medo e temblor o recibistes.
16Alégrome pois de ter confianza en ti en todas as cousas.

CAPÍTULO 8

1 Ademais, irmáns, facémosvos saber a graza de Deus concedida ás igrexas de Macedonia;
2 Como nunha gran proba de aflicción a abundancia da súa alegría e a súa profunda pobreza abundaron ata as riquezas da súa liberalidade.
3 Pois do seu poder, dou testemuño, si, e máis aló do seu poder estaban dispostos por si mesmos;
4 Rogándonos con moita súplica para que recibamos o don e tomemos sobre nós a comunión do ministerio dos santos.

5 E isto fixeron, non como nós esperabamos, senón que primeiro entregáronse ao Señor e a nós pola vontade de Deus.
6 De tal xeito que lle pedimos a Tito, que tal como el comezara, así rematase tamén en vós a mesma graza.
7 Polo tanto, como abundas en todas as cousas, na fe, na expresión e no coñecemento, e en toda dilixencia e no teu amor por nós, mirade que tamén abundades nesta graza.
8 Non falo por mandamento, senón por ocasión da premura dos demais e para probar a sinceridade do teu amor.
9 Pois xa coñecedes a graza do noso Señor Xesucristo, que aínda que era rico, por causa vós se fixo pobre, para que vós, pola súa pobreza, fosedes ricos.
10 E aquí dou o meu consello: porque isto é conveniente para vós, que xa empezaches antes, non só a facelo, senón tamén a avanzar hai un ano.
11 Agora, pois, realizade o feito; que como había unha disposición á vontade, tamén pode haber unha actuación fóra do que tedes.
12 Porque se hai primeiro unha mente disposta, acéptase segundo o que un home ten, e non segundo o que non ten.
13 Pois non quero dicir que outros homes sexan aliviados e vós cargados:
14Pero por unha igualdade, para que neste momento a túa abundancia sexa un abastecemento para a súa necesidade, para que a súa abundancia sexa tamén un abastecemento para a túa necesidade: para que haxa igualdade.
15 Como está escrito: O que reunira moito non lle sobraba; e o que recollera pouco non lle faltou.
16 Pero grazas a Deus, que puxo por ti o mesmo coidado no corazón de Tito.
17 Porque aceptou a exhortación; pero sendo máis adiante, por si mesmo foi a vós.
18 E enviamos con el ao irmán, cuxa louvanza está no evanxeo en todas as igrexas;
19 E non só iso, senón quen tamén foi elixido das igrexas para viaxar connosco con esta graza, que é administrada por nós para a gloria do mesmo Señor, e a declaración da túa disposición:
20Evitando isto, que ninguén nos reproche desta abundancia que é administrada por nós:
21 Procurando cousas honestas, non só ante o Señor, senón tamén ante os homes.
22 E enviamos con eles o noso irmán, a quen moitas veces demostramos ser diligente en moitas cousas, pero agora moito máis dilixente pola gran confianza que teño en ti.
23 Se alguén consulta a Tito, é o meu compañeiro e compañeiro de axuda con respecto a vós; ou os nosos irmáns, son os mensaxeiros das igrexas e a gloria de Cristo.
24 Xa que logo, mostrádelles e ante as igrexas a proba do voso amor e da nosa gloria por vosotros.

CAPÍTULO 9

1 Pois no que respecta ao servizo aos santos, é superfluo que che escriba:
2 Pois coñezo a tesura da túa mente, pola que me glorio de ti ante os de Macedonia, de que Acaia estaba preparada hai un ano; e o teu celo provocou a moitos.
3 Con todo, mandei os irmáns, para que a nosa gloria de vós non sexa en balde por iso; para que, como dixen, esteades preparados:
4 Non vaia ser que, se os de Macedonia veñen comigo, e vos atopan desprevenidos, nós (que non digamos, vós) nos avergoñemos deste mesmo orgulloso confiado.
5 Polo tanto, pensei que era necesario exhortar aos irmáns a que fosen diante de vós e fixeran de antemán a vosa generosidade, da que xa tiñades contado antes, para que a mesma puidese estar lista, como unha cuestión de generosidade e non como de cobiza. .
6 Pero isto digo: o que sementa escasamente tamén segará escasamente; e quen sementa abundantemente, tamén segará abundantemente.
7 Cada un, segundo queira no seu corazón, que dea; non a regañadientes, nin por necesidade: porque Deus ama a un doador alegre.
8 E Deus pode facer que toda graza abunde cara a vós; para que vós, tendo sempre toda a suficiencia en todas as cousas, abundades en toda boa obra:
9 (Como está escrito: El espallouse; deu aos pobres; a súa xustiza permanece para sempre.
10 Agora ben, o que dá a semente ao sementador, dálle pan para o teu alimento, multiplica a túa semente sementada e fai crecer os froitos da túa xustiza;)
11 Estando enriquecidos en todo para toda abundancia, que por medio de nós provoca acción de grazas a Deus.
12 Porque a administración deste servizo non só suplirá a falta dos santos, senón que tamén abunda en moitas accións de grazas a Deus;
13 Mentres que mediante o experimento deste ministerio glorifican a Deus pola vosa suxeición declarada ao evanxeo de Cristo e pola vosa distribución liberal a eles e a todos os homes;
14 E pola súa oración por vós, que anhelan a gran gracia de Deus en vós.
15 Grazas a Deus polo seu don indecible.

CAPÍTULO 10

1Eu mesmo, Paulo, pídovos pola mansedume e a mansedume de Cristo, quen na súa presenza son vil entre vós, pero estando ausente, son audaz para convosco:
2 Pero pídoche que non sexa ousado cando estea presente con esa confianza, coa que penso ser audaz contra algúns, que pensan en nós coma se camiñamos segundo a carne.
3Porque aínda que andemos na carne, non loitamos segundo a carne:
4 (Pois as armas da nosa guerra non son carnais, senón poderosas por Deus para derrubar fortalezas;)
5 Derrumbando as imaxinacións e todo o alto que se exalta contra o coñecemento de Deus, e levando cativiade todo pensamento á obediencia de Cristo;
6 E tendo disposto a vingarse de toda desobediencia, cando se cumpra a túa obediencia.
7 Mirades as cousas despois da aparencia exterior? Se alguén confía en si mesmo que é de Cristo, que pense por si mesmo: que, como é de Cristo, tamén nós somos de Cristo.
8Porque aínda que me gloriase algo máis da nosa autoridade, que o Señor nos deu para edificación, e non para a vosa destrución, non me avergoñaría:
9 Para que non pareza que che atemorizase con cartas.

10 Porque as súas cartas, din, son pesadas e poderosas; pero a súa presenza corporal é feble e o seu discurso desprezable.
11 Que tal pense isto, que tal como somos de palabra por letras cando estamos ausentes, tales seremos tamén de feito cando esteamos presentes.
12 Pois non nos atrevemos a facernos o número, nin a compararnos con algúns que se encomiendan a si mesmos, pero eles, que se miden por si mesmos e comparándose entre eles, non son sabios.
13 Pero non nos gloriamos das cousas sen a nosa medida, senón segundo a medida da regra que Deus nos distribuíu, unha medida para chegar ata vós.
14 Porque non nos estiramos máis alá da nosa medida, coma se non chegásemos ata vós, porque tamén chegamos ata vós predicando o evanxeo de Cristo.
15 Non presumir de cousas sen a nosa medida, é dicir, de traballos alleos; pero tendo esperanza, cando a túa fe aumente, que seremos engrandecidos por ti segundo a nosa regra en abundancia,
16 Para predicar o evanxeo nas rexións que están máis aló de ti, e non para presumir da liña de cousas doutro home preparada á nosa man.
17 Pero o que se gloria, que se gloríe no Señor.
18 Porque non o que se ela a si mesmo é aprobado, senón a quen o Señor recomenda.

CAPÍTULO 11

1 Quixese Deus que puideses soportar comigo un pouco na miña tolemia, e, de feito, soportar comigo.
2Porque estou celoso de ti con celos divinos: porque te desposei cun só marido, para presentarte como unha virxe casta a Cristo.
3 Pero temo que, como a serpe enganou a Eva coa súa astucia, as vosas mentes sexan corrompidas da sinxeleza que hai en Cristo.
4 Porque se o que vén predica outro Xesús, a quen nós non predicamos, ou se recibides outro espírito que non recibistes, ou outro evanxeo que non aceptastes, ben podedes soportar con el.
5 Pois supoño que eu non estaba un pouco por detrás dos principais apóstolos.
6 Pero aínda que son rudo na fala, non en coñecemento; pero fomos plenamente manifestados entre vós en todas as cousas.
7 ¿Cometín eu unha ofensa ao humillarme para que vos enalteces, porque vos prediquei gratis o evanxeo de Deus?
8 Roubei outras igrexas, tomándolles un salario, para que vos fixera un servizo.
9 E cando estiven convosco e quedei, non lle facía cargo a ninguén, porque o que me faltaba suplicáronme os irmáns que viñeron de Macedonia. voume manter.
10Como a verdade de Cristo está en min, ninguén me impedirá esta gabada nas rexións de Acaia.
11 Por que? porque non te quero? Deus sabe.
12 Pero o que fago, o farei, para cortarlles ocasión aos que desexan ocasión; para que onde se glorian, se atopen igual que nós.
13 Porque tales son falsos apóstolos, obreiros enganosos, que se transforman nos apóstolos de Cristo.
14 E ningunha marabilla; pois o propio Satanás transfórmase nun anxo de luz.
15 Polo tanto, non é gran cousa que os seus ministros tamén sexan transformados como ministros da xustiza; cuxo fin será segundo as súas obras.
16 Volvo a dicir: Que ninguén me considere parvo; se non, recíbeme como un parvo, para que me glorie un pouco.
17 O que falo, non o digo segundo o Señor, senón como unha tontería, con esta confianza de gabar.
18Vendo que moitos se glorian segundo a carne, eu tamén me gloriarei.
19 Porque padecedes tolos con gusto, xa que vós mesmos sodes sabios.
20 Porque padecedes, se alguén vos escravitude, se vos devora, se vos quita, se enaltece, se vos golpea na cara.
21 Falo de reproche, coma se fósemos débiles. Porén, en calquera cousa que se atreva, (falo parvadamente), eu tamén son ousada.
22 Son hebreos? eu tamén. Son israelitas? eu tamén. Son a descendencia de Abraham? eu tamén.
23 Son ministros de Cristo? (falo de parvo) Son máis; en traballos máis abundantes, en raias sobre medida, en prisións máis frecuentes, en mortes a miúdo.
24 Dos xudeus cinco veces recibín corenta azotes menos un.
25 Tres veces batéronme con varas, unha vez apedrearon, tres veces naufraguei, unha noite e un día estiven no fondo;
26 Nas viaxes a miúdo, nos perigos das augas, nos perigos dos ladróns, nos perigos dos meus paisanos, nos perigos dos pagáns, nos perigos da cidade, nos perigos do deserto, nos perigos do mar, nos perigos entre falsos. irmáns;
27 No cansazo e dor, nas veladas a miúdo, na fame e sede, en xaxúns a miúdo, no frío e na nudez.
28 Ademais das cousas que están fóra, o que me ven diariamente, o coidado de todas as igrexas.
29 Quen é débil, e eu non son débil? quen se ofende e eu non queimo?
30 Se necesito gloria, gloriareime das cousas relativas ás miñas enfermidades.
31 O Deus e Pai do noso Señor Xesús Cristo, bendito para sempre, sabe que non mento.
32En Damasco, o gobernador do rei Aretas gardaba a cidade dos damascenos cunha guarnición, desexando apresarme.
33 E por unha fiestra nun cesto deixáronme abaixo pola parede e escapou das súas mans.

CAPÍTULO 12

1 Sen dúbida, non me convén gloriarme. Chegarei ás visións e revelacións do Señor.
2 Eu coñecín a un home en Cristo hai máis de catorce anos (se no corpo, non podo dicir, ou se fóra do corpo, non podo dicir: Deus sabe);
3 E coñecín a tal home (se no corpo ou fóra do corpo, non podo dicir: Deus sabe;)
4 Como foi arrebatado no paraíso e escoitou palabras indicibles, que non é lícito a un home pronunciar.
5 Deste tal me gloriarei, pero non me gloriarei de min mesmo, senón das miñas enfermidades.
6 Porque aínda que quixera gloriarme, non serei un tolo; porque direi a verdade: pero agora abstérome, para que

ninguén pense en min por encima do que ve que son ou que escoita falar de min.
7 E para que non fose exaltado por riba da abundancia das revelacións, deuseme unha espiña na carne, o mensaxeiro de Satanás para abofetarme, para que non fose exaltado por riba de toda medida.
8 Por iso roguéille tres veces ao Señor que se afastase de min.
9 E díxome: A miña graza é suficiente para ti, porque a miña forza perfecciona na debilidade. Por iso, moi felizmente me gloriarei nas miñas enfermidades, para que o poder de Cristo descanse sobre min.
10 Por iso gústame as enfermidades, os reproches, as necesidades, as persecucións e as angustias por amor de Cristo; porque cando son débil, entón son forte.
11 Fíxome un tolo na gloria; obrigáchesme, porque eu debería ser eloxiado de vós, pois en nada estou por detrás dos máis principais apóstolos, aínda que non sexa nada.
12 Verdadeiramente, os sinais dun apóstolo foron obrados entre vós con toda paciencia, en sinais, marabillas e obras poderosas.
13 Pois que é o que vós erades inferiores ás outras igrexas, se non que eu mesmo non era unha carga para vós? perdóame este mal.
14 Velaquí, por terceira vez estou disposto a vir a vós; e non vos serei gravoso, porque non busco o voso, senón a vós: porque os fillos non deben facer para os pais, senón os pais para os fillos.
15 E gastarei moito e gastarei por ti; aínda que canto máis te quero, menos me quero.
16Pero sexa así, eu non vos lastrei; con todo, sendo astuto, collínvos con astucia.
17 ¿Acaso gañei de ti algún dos que che mandei?
18 Pedín a Tito e con el enviei un irmán. Tito gañou de ti? non andamos no mesmo espírito? non andamos nos mesmos pasos?
19 De novo, cres que nos escusamos ante vós? falamos diante de Deus en Cristo, pero facemos todas as cousas, amados, para a vosa edificación.
20 Porque temo que, cando chegue, non vos atope como quixera, e que se me atope para vós como non queredes: non vaia haber debates, envexas, iras, liortas, murmuracións, murmurios, hinchazóns, tumultos:
21 E non vaia ser que, cando volva, o meu Deus me humille entre vós, e me lamente por moitos que xa pecaron e non se arrepentiron da impureza, a fornicación e a lascivia que cometeron.

CAPÍTULO 13

1 Esta é a terceira vez que veño a ti. En boca de dúas ou tres testemuñas establecerase cada palabra.
2 Xa cho dixen antes, e adiantocho, coma se estivese presente, a segunda vez; e estando agora ausente, escríbolles aos que ata agora pecaron, e a todos os demais, que, se volvo, non perdoarei:
3 Xa que buscades unha proba de que Cristo fala en min, que para vós non é débil, senón que é poderoso en vós.
4 Porque aínda que foi crucificado pola debilidade, aínda vive polo poder de Deus. Porque nós tamén somos débiles nel, pero viviremos con el polo poder de Deus para con vós.
5 Examinadevos a vós mesmos se estades na fe; probar a si mesmos. Non coñecedes vós mesmos que Xesucristo está en vós, a menos que sexades reprobados?
6 Pero confío en que saberedes que non somos réprobos.
7 Agora pídolle a Deus que non fagades ningún mal; non para que parezamos aprobados, senón para que fagades o que é honesto, aínda que sexamos como réprobos.
8 Porque non podemos facer nada contra a verdade, senón pola verdade.
9 Porque nos alegramos cando somos débiles e vós sodes fortes: e tamén queremos isto, a vosa perfección.
10 Por iso escribo estas cousas estando ausente, para que, estando presente, use a nitidez, segundo o poder que o Señor me deu para edificación e non para destrución.
11 En fin, irmáns, despedida. Sexa perfecto, sexa de boa comodidade, sexa de mente, vive en paz; e o Deus do amor e da paz estará contigo.
12 Saúde uns a outros cun bico santo.
13 Todos os santos saúdanvos.
14 A graza do Señor Xesús Cristo, o amor de Deus e a comuñón do Espírito Santo, estean con todos vós. Amén. (A segunda epístola aos corintios foi escrita desde Filipos, unha cidade de Macedonia, por Tito e Lucas.)

Gálatas

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo, (non de homes, nin de homes, senón de Xesucristo e Deus Pai, que o resucitou de entre os mortos;)
2 E todos os irmáns que están comigo, ás igrexas de Galacia:
3 Graza e paz vos sexa de Deus Pai e do noso Señor Xesucristo,
4 Quen se entregou a si mesmo polos nosos pecados, para librarnos do presente mundo malo, segundo a vontade de Deus e noso Pai:
5 A quen sexa a gloria para sempre. Amén.
6 Marañámeme que sexades tan pronto afastados de aquel que vos chamou á graza de Cristo, a outro evanxeo:
7 Que non é outra; pero hai algúns que te molestan e queren pervertir o evanxeo de Cristo.
8 Pero aínda que nós, ou un anxo do ceo, vos predicamos outro evanxeo que o que vos predicamos, que sexa maldito.
9 Como dixemos antes, tamén o digo agora: Se alguén vos anuncia outro evanxeo distinto do que recibistes, que sexa maldito.
10 Porque agora persuadío aos homes ou a Deus? ou busco agradar aos homes? porque se aínda me gustara aos homes, non sería o servo de Cristo.
11 Pero eu vos aseguro, irmáns, que o evanxeo que foi predicado de min non é home.
12 Porque nin o recibín de home, nin me ensinaron, senón pola revelación de Xesucristo.
13 Pois xa escoitaches falar da miña conversación no pasado na relixión dos xudeus, de que perseguín sen medida á igrexa de Deus e a derroquei:
14 E proveín na relixión dos xudeus por riba de moitos meus iguais na miña propia nación, sendo máis celoso das tradicións dos meus pais.
15 Pero cando lle gustou a Deus, que me apartou do ventre da miña nai e me chamou pola súa graza,
16 Para revelar o seu Fillo en min, para predicalo entre os pagáns; de inmediato non conferei con carne nin óso:
17 Tampouco subín a Xerusalén aos que foron apóstolos antes que min; pero fun a Arabia e volvín a Damasco.
18 Despois de tres anos subín a Xerusalén para ver a Pedro, e estiven con el quince días.
19 Pero ningún outro dos apóstolos vin, agás Santiago, irmán do Señor.
20 Agora ben, as cousas que vos escribo, velaquí, diante de Deus, non minto.
21 Despois cheguei ás rexións de Siria e Cilicia;
22 E era descoñecido de cara ás igrexas de Xudea que estaban en Cristo:
23 Pero eles só escoitaran que o que nos perseguiu noutros tempos predica agora a fe que antes destruíu.
24 E glorificaron a Deus en min.

CAPÍTULO 2

1 Entón catorce anos despois subín de novo a Xerusalén con Bernabé, e levei tamén a Tito comigo.
2 E subín por revelación, e comuniqueille o evanxeo que predico entre os xentís, pero en privado aos que tiñan reputación, para que de ningún xeito puidese correr ou correr en balde.
3Pero nin Tito, que estaba comigo, sendo grego, foi obrigado a circuncidarse.
4 E iso por causa de falsos irmáns que entraron sen darse conta, que entraron en segredo para espiar a nosa liberdade que temos en Cristo Xesús, para que nos esclavasen:
5 A quen lles demos lugar por suxeición, non, nin por unha hora; para que a verdade do evanxeo continúe contigo.
6 Pero destes que parecían ser algo, (foran o que fosen, non me importa: Deus non acepta a persoa de ninguén:) porque os que parecían estar algo en conferencia non me engadiron nada:
7 Pero ao contrario, cando viron que o evanxeo da incircuncisión foi encomendado a min, como o evanxeo da circuncisión foi para Pedro;
8 (Porque o que traballou con eficacia en Pedro para o apostolado da circuncisión, foi poderoso en min para cos xentís:)
9 E cando Santiago, Cefas e Xoán, que parecían alicerces, decatáronse da graza que me foi dada, déronme a min e a Bernabé a man dereita de comunión; que nós iamos aos pagáns e eles á circuncisión.
10 Só eles querían que nos acordásemos dos pobres; o mesmo que eu tamén tiña ganas de facer.
11 Pero cando Pedro chegou a Antioquía, resistínlle de cara, porque era culpable.
12 Porque antes de que algúns chegasen de Santiago, comía cos xentís; pero cando chegaron, retirouse e separou, temendo aos que eran da circuncisión.
13 E os outros xudeus disimularon igualmente con el; de tal xeito que Bernabé tamén se deixou levar polo seu disimulo.
14 Pero cando vin que non andaban rectos segundo a verdade do Evanxeo, díxenlle a Pedro ante todos: Se ti, sendo xudeu, vives como os xentís, e non como os xudeus, por que obrigas que os xentís vivan como os xudeus?
15 Nós, que somos xudeus por natureza, e non pecadores dos xentís,
16 Sabendo que un home non é xustificado polas obras da lei, senón pola fe de Xesucristo, tamén cremos en Xesucristo, para que poidamos ser xustificados pola fe de Cristo, e non polas obras da lei. : porque polas obras da lei ningunha carne será xustificada.
17 Pero se, mentres buscamos ser xustificados por Cristo, tamén nós mesmos somos atopados pecadores, ¿é entón Cristo o ministro do pecado? Deus o libre.
18 Porque se reconstruín as cousas que destruín, fágome un transgresor.
19 Porque eu pola lei morrei á lei, para vivir para Deus.
20 Con Cristo estou crucificado, pero vivo; pero non eu, senón Cristo vive en min; e a vida que agora vivo na carne, vívoa pola fe do Fillo de Deus, quen me amou e se entregou a si mesmo por min.
21 Non frustro a graza de Deus, porque se a xustiza vén pola lei, entón Cristo morreu en balde.

CAPÍTULO 3

1 Ós insensatos gálatas, quen vos embruxou para que non obedecédes á verdade, ante cuxos ollos foi evidentemente exposto Xesús Cristo, crucificado entre vós?

2 Só querería aprender de vós: recibistes o Espírito polas obras da lei ou polo oído da fe?
3 Sodes tan parvos? Comezando polo Espírito, estades agora feitos perfectos pola carne?
4 Sufriches tantas cousas en balde? se aínda é en balde.
5 Polo tanto, o que vos ministra o Espírito e fai milagres entre vós, ¿faino polas obras da lei ou polo oído da fe?
6 Así como Abraham creu en Deus, e foille contado por xustiza.
7 Sabedes, pois, que os que son da fe, son fillos de Abraham.
8 E a Escritura, previndo que Deus xustificaría aos pagáns pola fe, predicoulle a Abraham antes do evanxeo, dicindo: En ti serán bendicidas todas as nacións.
9 Entón, os que teñen fe son bendicidos co fiel Abraham.
10 Porque todos os que son das obras da lei están baixo a maldición, porque está escrito: Maldito todo aquel que non persevera en todas as cousas que están escritas no libro da lei para facelas.
11 Pero que ninguén é xustificado pola lei diante de Deus, é evidente: porque o xusto vivirá pola fe.
12 E a lei non é de fe, senón: O home que as faga vivirá nelas.
13 Cristo rescatounos da maldición da lei, sendo feito maldición por nós, porque está escrito: Maldito todo aquel que está pendurado dunha árbore.
14 Para que a bendición de Abraham chegase sobre os xentís por medio de Xesucristo; para que recibamos a promesa do Espírito mediante a fe.
15 Irmáns, falo ao xeito dos homes; Aínda que non é máis que un pacto dun home, aínda que se confirma, ninguén o anula nin o engade.
16 Agora ben, a Abraham e á súa descendencia foron feitas as promesas. Non di: E ás sementes, como a de moitos; pero como dun, E á túa descendencia, que é Cristo.
17 E isto digo, que o pacto, que foi confirmado antes de Deus en Cristo, a lei, que foi catrocentos trinta anos despois, non pode anular, para que a promesa non teña efecto.
18 Pois se a herdanza é da lei, xa non é da promesa, senón que Deus deulla a Abraham por promesa.
19 Por que serve a lei? Engadiuse por mor das transgresións, ata que chegase a semente a quen foi feita a promesa; e foi ordenado por anxos na man dun mediador.
20 Agora ben, un mediador non é mediador dun, senón que Deus é un.
21 ¿A lei vai entón contra as promesas de Deus? Deus o libre: porque se houbera dada unha lei que puidese dar vida, a xustiza debería ser pola lei.
22 Pero a Escritura concluíu todo baixo o pecado, para que a promesa pola fe de Xesucristo sexa dada aos que cren.
23 Pero antes de que chegase a fe, fomos gardados baixo a lei, pechados para a fe que se revelaría despois.
24 Polo que a lei foi o noso mestre de escola para levarnos a Cristo, para que fosemos xustificados pola fe.
25 Pero despois de que chega a fe, xa non estamos baixo un mestre de escola.
26 Porque todos vós sodes fillos de Deus pola fe en Cristo Xesús.
27 Pois todos os que fomos bautizados en Cristo, vestistes de Cristo.
28 Non hai xudeu nin grego, non hai escravo nin libre, non hai home nin muller, porque todos vós sodes un en Cristo Xesús.
29 E se sodes de Cristo, entón sodes descendencia de Abraham e herdeiros segundo a promesa.

CAPÍTULO 4

1 Agora digo: o herdeiro, mentres é neno, non se diferencia en nada dun servo, aínda que sexa o señor de todos;
2Pero está baixo titores e gobernadores ata o tempo sinalado polo pai.
3Aínda así nós, cando eramos nenos, estabamos escravos baixo os elementos do mundo:
4Pero cando chegou o plenitude dos tempos, Deus enviou ao seu Fillo, feito de muller, feito baixo a lei,
5 Para redimir aos que estaban baixo a lei, para que recibisemos a adopción de fillos.
6 E porque sodes fillos, Deus enviou o Espírito do seu Fillo nos vosos corazóns, clamando: Abba, Pai.
7 Por iso xa non es un servo, senón un fillo; e se é fillo, entón herdeiro de Deus por medio de Cristo.
8 Con todo, cando non coñecías a Deus, servistes aos que por natureza non son deuses.
9 Pero agora, despois de que coñecedes a Deus, ou mellor dito, sodes coñecidos por Deus, como vós volvédesvos de novo aos elementos débiles e esmoleiros, aos que queredes volver ser escravos?
10 Observades os días, os meses, os tempos e os anos.
11 Teño medo de ti, para que non che fixera traballo en balde.
12 Irmáns, suplico que sexades coma min; porque eu son como vós: non me fixestes mal.
13 Xa sabedes como por medio da enfermidade da carne vos prediquei o evanxeo ao principio.
14 E a miña tentación que estaba na miña carne non desprezaches nin rexeitastes; pero recibiume como un anxo de Deus, como Cristo Xesús.
15 Onde está entón a bendición da que falastes? porque vos dou testemuño de que, se fose posible, arrancaríades os vosos propios ollos e mo terías dado.
16 ¿Estoume, pois, o teu inimigo, porque che digo a verdade?
17 Infórmante con celo, pero non ben; si, excluíronvos, para que os afectarades.
18 Pero é bo ser afectado con celo sempre en algo bo, e non só cando estou presente contigo.
19 Os meus fillos pequenos, dos que estou a sufrir de novo ata que Cristo sexa formado en vós,
20 Desexo estar contigo agora e cambiar a miña voz; pois dubido de ti.
21 Dime, vós que queredes estar baixo a lei, ¿non escoitades a lei?
22 Porque está escrito que Abraham tivo dous fillos, un dunha criada, o outro dunha muller libre.
23 Pero o que era da esclava naceu segundo a carne; pero el da muller libre foi por promesa.
24 As cousas que son unha alegoría: pois estas son as dúas alianzas; o do monte Sinaí, que é a escravitude, que é Agar.
25 Porque este Agar é o monte Sinaí en Arabia, e responde a Xerusalén que agora é, e está en servidume cos seus fillos.

26Pero Xerusalén que está enriba é libre, que é a nai de todos nós.
27 Porque está escrito: Alégrate, estéril que non parias; brota e chora, ti que non estás de parto, porque a desolada ten moitos máis fillos que a que ten marido.
28 Agora ben, nós, irmáns, como era Isaac, somos fillos da promesa.
29 Pero como entón o que naceu segundo a carne perseguiu ao que naceu segundo o Espírito, así é agora.
30 Con todo, que di a Escritura? Bota á escrava e ao seu fillo, porque o fillo da escrava non será herdeiro co fillo da muller libre.
31 Polo tanto, irmáns, non somos fillos da esclava, senón da libre.

CAPÍTULO 5

1 Estade firmes, pois, na liberdade coa que Cristo nos fixo libres, e non vos enredades de novo co xugo da servidume.
2 Velaquí, eu, Paulo, dígovos que, se vos circuncidades, Cristo non vos servirá de nada.
3 Pois de novo testifico a todo home circuncidado que é debedor de cumprir toda a lei.
4 Cristo quedou inútil para vós, quen de vós sexa xustificado pola lei; estades caídos da graza.
5 Porque nós polo Espírito esperamos a esperanza da xustiza pola fe.
6 Porque en Xesucristo nin a circuncisión vale nada, nin a incircuncisión; senón a fe que obra polo amor.
7 Correstes ben; quen vos impediu que non obedecerades á verdade?
8 Esta persuasión non provén de quen te chama.
9 Un pouco de fermento leva todo o terro.
10 Confío en vós por medio do Señor, que non seredes doutra maneira, pero o que vos moleste soportará o seu xuízo, calquera que sexa.
11 E eu, irmáns, se aínda prego a circuncisión, por que sufro aínda persecución? entón cesa a ofensa da cruz.
12 Gustaríame que fosen cortados o que che molesta.
13 Porque, irmáns, fomos chamados á liberdade; só non usen a liberdade como ocasión para a carne, senón que serven uns aos outros con amor.
14 Porque toda a lei cúmprese nunha soa palabra, mesmo nesta; Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo.
15 Pero se vos mordedes e devorádesvos uns a outros, mirade de non ser consumidos os uns dos outros.
16 Isto digo entón: Andade no Espírito, e non cumpriredes o desexo da carne.
17 Porque a carne desexa contra o Espírito e o Espírito contra a carne;
18 Pero se vos deixades guiar polo Espírito, non estades baixo a lei.
19 Agora ben, as obras da carne son evidentes, cales son estas; adulterio, fornicación, impureza, lascivia,
20 Idolatría, bruxería, odio, variación, emulacións, ira, contendas, sedicións, herexías,
21 Envexas, asasinatos, borracheiras, diversións e semellantes: do que vos digo antes, como tamén vos dixen no pasado, que os que fagan tales cousas non herdarán o reino de Deus.
22 Pero o froito do Espírito é amor, alegría, paz, paciencia, mansedume, bondade, fe,
23 A mansedume, a temperanza: contra tales non hai lei.
24 E os que son de Cristo crucificaron a carne cos agarimos e concupiscencias.
25 Se vivimos no Espírito, camiñemos tamén no Espírito.
26 Non desexemos unha vana gloria, provocándonos uns aos outros, envexándonos.

CAPÍTULO 6

1 Irmáns, se un home é sorprendido nunha falta, vós que sodes espirituais, restaurade a aquel co espírito de mansedume; considerándote a ti mesmo, para que ti tamén sexas tentado.
2 Soportade uns as cargas dos outros, e cumprir así a lei de Cristo.
3 Pois se un home pensa que é algo, cando non é nada, engáñase a si mesmo.
4 Pero que cada un probe a súa propia obra, e entón terá gozo en si mesmo, e non noutro.
5 Porque cada un levará a súa propia carga.
6 O que é ensinado na palabra, comunique a quen ensina todas as cousas boas.
7 Non vos deixedes enganar; Non se burla de Deus: pois todo o que sementa o home, iso tamén segará.
8 Porque o que sementa para a súa carne, da carne segará corrupción; pero o que sementa para o Espírito, do Espírito segará vida eterna.
9 E non nos cansemos de facer o ben: porque no seu momento segaremos, se non desfallecemos.
10 Xa que logo temos oportunidade, fagamos o ben a todos os homes, especialmente aos que son da familia da fe.
11 Xa vedes que grande é a carta que che escribín coa miña propia man.
12 Todos os que queren facer un bo espectáculo na carne, obríganvos a circuncidarse; só para que non sufran persecución pola cruz de Cristo.
13 Porque nin os mesmos que están circuncidados gardan a lei; pero desexan que vos circuncidan, para que se glorien na vosa carne.
14 Pero Deus me libre de gloriarme, agás na cruz do noso Señor Xesucristo, pola cal o mundo foi crucificado para min, e eu para o mundo.
15 Porque en Cristo Xesús nin a circuncisión vale nada, nin a incircuncisión, senón unha criatura nova.
16 E todos os que camiñan segundo esta regra, a paz sexa con eles, e misericordia e sobre o Israel de Deus.
17 De aquí en diante que ninguén me moleste, porque levo no meu corpo as marcas do Señor Xesús.
18 Irmáns, a graza do noso Señor Xesús Cristo sexa co voso espírito. Amén. (Aos Gálatas escritos desde Roma.)

Efesios

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo de Xesucristo pola vontade de Deus, para os santos que están en Éfeso e para os fieis en Cristo Xesús:
2 Graza e paz sexa con vós de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
3 Bendito sexa o Deus e Pai do noso Señor Xesucristo, que nos bendiciu con todas as bendicións espirituais nos lugares celestiales en Cristo:
4 Segundo nos escolleu nel antes da fundación do mundo, para que sexamos santos e irreprensibles ante el no amor.
5Tendonos predestinados para a adopción de fillos por Xesucristo para si mesmo, segundo o bo gusto da súa vontade,
6 Para eloxio da gloria da súa graza, na que nos fixo aceptados no amado.
7 En quen temos a redención polo seu sangue, o perdón dos pecados, segundo as riquezas da súa graza;
8 En que abundou para nós en toda sabedoría e prudencia;
9 Dándonos a coñecer o misterio da súa vontade, segundo o seu bo gusto que se propuxo en si mesmo:
10 Para que na dispensación da plenitude dos tempos reunise nunha soa todas as cousas en Cristo, tanto as que están no ceo como as que están na terra; mesmo nel:
11 En quen tamén obtivemos unha herdanza, sendo predestinados segundo o propósito de quen fai todas as cousas segundo o consello da súa propia vontade:
12 Para que sexamos para louvanza da súa gloria, quen primeiro confiou en Cristo.
13 En quen tamén confiabas, despois de que escoitaches a palabra da verdade, o evanxeo da túa salvación;
14 O que é a garantía da nosa herdanza ata a redención da posesión comprada, para eloxio da súa gloria.
15 Por iso tamén eu, despois de oír falar da túa fe no Señor Xesús e do teu amor a todos os santos,
16 Non deixes de dar grazas por ti, facendo mención de ti nas miñas oracións;
17 Para que o Deus do noso Señor Xesucristo, o Pai da gloria, vos dea o espírito de sabedoría e de revelación no coñecemento del:
18 Os ollos do teu entendemento están iluminados; para que saibades cal é a esperanza da súa vocación e cales son as riquezas da gloria da súa herdanza nos santos,
19 E cal é a grandeza do seu poder para nós, os que cremos, segundo a obra do seu poderoso poder?
20O que fixo en Cristo, cando o resucitou de entre os mortos e o puxo á súa dereita nos lugares celestiales,
21 Moi por riba de todo principado, e poder, e poder, e dominio, e todo nome que se nomea, non só neste mundo, senón tamén no que está por vir:
22 E púxoo todas as cousas debaixo dos seus pés, e deulle como xefe de todas as cousas da igrexa,
23 O que é o seu corpo, a plenitude do que enche todo en todos.

CAPÍTULO 2

1 E vivificouvos a vós, que estabades mortos en delitos e pecados;
2 Na que antigamente camiñaches segundo o curso deste mundo, segundo o príncipe do poder do ar, o espírito que agora obra nos fillos da desobediencia:
3 Entre os cales tamén todos tivemos a nosa conversa en tempos pasados nos desexos da nosa carne, cumprindo os desexos da carne e da mente; e foron por natureza fillos da ira, igual que outros.
4Pero Deus, que é rico en misericordia, polo seu gran amor co que nos amou,
5Aínda cando estabamos mortos nos pecados, vivificounos xunto con Cristo (pola graza sodes salvos;)
6 E resucitounos xuntos e fíxonos sentar xuntos nos lugares celestiales en Cristo Xesús:
7 Para que nos séculos vindeiras mostre as inmensas riquezas da súa graza na súa bondade para con nós por medio de Cristo Xesús.
8 Porque pola graza sodes salvos mediante a fe; e iso non de vós mesmos: é don de Deus:
9 Non por obras, para que ninguén se glorie.
10 Porque nós somos a súa obra, creados en Cristo Xesús para as boas obras, que Deus ordenou de antemán para que andemos nelas.
11 Xa que logo, lembrade que xa erades xentís na carne, que son chamados incircuncisión polo que se chama a circuncisión na carne feita a man;
12 Que naquel tempo estabades sen Cristo, sendo estranxeiros da comunidade de Israel, e alleos dos pactos da promesa, sen esperanza e sen Deus no mundo.
13 Pero agora, en Cristo Xesús, vós, que ás veces estabades lonxe, estades achegados polo sangue de Cristo.
14 Porque el é a nosa paz, quen fixo un só e derrubou o muro medio de división entre nós;
15 Ter abolido na súa carne a inimizade, mesmo a lei dos mandamentos contidas nas ordenanzas; pois facer en si mesmo de dous un home novo, facendo as paces;
16 E para reconciliar a ambos con Deus nun só corpo pola cruz, matando con ela a inimizade:
17 E viñeron predicar a paz a vós, que estabais de lonxe, e aos que estaban preto.
18Porque por medio del temos os dous acceso ao Pai por medio dun só Espírito.
19 Agora ben, xa non sodes estranxeiros nin forasteiros, senón concidadáns dos santos e da casa de Deus;
20 E están construídos sobre o fundamento dos apóstolos e dos profetas, sendo o propio Xesucristo a principal pedra angular;
21 En quen todo o edificio ben encadrado crece nun templo santo no Señor:
22 En quen tamén vós estades edificados xuntos para morar de Deus polo Espírito.

CAPÍTULO 3

1Por iso eu, Paulo, prisioneiro de Xesucristo para vós, os xentís,
2 Se escoitaches falar da dispensación da graza de Deus que me foi dada para ti:
3 Como por revelación me deu a coñecer o misterio; (como escribín antes en poucas palabras,
4 Polo cal, cando leades, entenderedes o meu coñecemento no misterio de Cristo)

5 O cal noutras idades non foi dado a coñecer aos fillos dos homes, como agora se lle revela aos seus santos apóstolos e profetas polo Espírito;
6 Para que os xentís sexan coherdeiros e do mesmo corpo, e partícipes da súa promesa en Cristo polo evanxeo:
7 Do cal fun feito ministro, segundo o don da graza de Deus que me foi dado pola obra eficaz do seu poder.
8 A min, que son menor que o máis pequeno de todos os santos, dáselle esta graza de que predice entre os xentís as inescrutables riquezas de Cristo;
9 E para que todos vexan cal é a comunión do misterio, que desde o principio do mundo estivo agochado en Deus, quen creou todas as cousas por Xesucristo:
10 Co propósito de que agora os principados e as potestades dos lugares celestiais poidan coñecer pola igrexa a múltiple sabedoría de Deus,
11 Segundo o propósito eterno que propuxo en Cristo Xesús, noso Señor:
12 En quen temos ousadía e acceso con confianza pola fe nel.
13 Por iso quero que non vos desmayes ante as miñas tribulacións para vós, que é a vosa gloria.
14Por iso dobro os meus xeonllos ante o Pai do noso Señor Xesucristo,
15 De quen recibe o nome de toda a familia do ceo e da terra,
16 Para que, de acordo coas riquezas da súa gloria, che permita ser fortalecidos con forza polo seu Espírito no home interior;
17 Para que Cristo habite nos vosos corazóns pola fe; que vós, estando arraigados e fundamentados no amor,
18 Podes comprender con todos os santos cal é a anchura, a lonxitude, a profundidade e a altura;
19 E coñecer o amor de Cristo, que supera o coñecemento, para que esteades cheos de toda a plenitude de Deus.
20 Agora ben, a aquel que é capaz de facer moito máis que todo o que pedimos ou pensamos, segundo o poder que obra en nós,
21 A el sexa a gloria na igrexa por Cristo Xesús por todas as idades, por todos os tempos. Amén.

CAPÍTULO 4

1 Polo tanto, eu, prisioneiro do Señor, pídovos que andades dignos da vocación coa que sodes chamados,
2 Con toda humildade e mansedumbre, con longanimidade, soportándoos uns aos outros con amor;
3 Esforzándose por manter a unidade do Espírito no vínculo da paz.
4 Hai un só corpo e un só Espírito, así como sodes chamados nunha soa esperanza da vosa chamada;
5 Un só Señor, unha fe, un bautismo,
6 Un só Deus e Pai de todos, que está por riba de todos, e por todos, e en todos vós.
7 Pero a cada un de nós é dada graza segundo a medida do don de Cristo.
8 Por iso di: "Cando subiu ao alto, levou a catividade e deu presentes aos homes".
9 (Agora que subiu, que é senón que tamén descendeu primeiro ás partes máis baixas da terra?
10O que baixou é o mesmo que subiu por riba de todos os ceos, para encher todas as cousas.)
11 E deu algúns, apóstolos; e algúns, profetas; e algúns, evanxelistas; e algúns, pastores e mestres;
12 Para o perfeccionamento dos santos, para a obra do ministerio, para a edificación do corpo de Cristo:
13 Ata que todos cheguemos na unidade da fe e do coñecemento do Fillo de Deus, a un home perfecto, á medida da estatura da plenitude de Cristo:
14 Para que xa non sexamos fillos de aquí en diante, arroxados e levados por todos os ventos de doutrina, pola astucia dos homes e as astucias astutas, polas cales agardan para enganar;
15 Pero dicindo a verdade no amor, creza nel en todas as cousas, que é a cabeza, Cristo:
16 De quen o corpo enteiro unido e compactado polo que proporciona cada articulación, segundo o traballo eficaz na medida de cada parte, fai crecer o corpo para edificarse a si mesmo no amor.
17 Polo tanto, digo isto, e testifico no Señor, que de aquí en diante non andades como andan os demais xentís, na vaidade da súa mente.
18 Tendo o entendemento escurecido, sendo afastado da vida de Deus pola ignorancia que hai neles, pola cegueira do seu corazón:
19 Os cales, superados os sentimentos, entregáronse á lascivia, para facer toda impureza con cobiza.
20 Pero vós non aprendestes así a Cristo;
21 Se é así que o escoitaches e foches ensinado por el, como a verdade está en Xesús:
22 Que despoxades da antiga conversación ao vello, que se corrompe segundo os desexos enganosos;
23 E renovate no espírito da túa mente;
24 E que revestades do home novo, que segundo Deus é creado en xustiza e verdadeira santidade.
25 Xa que logo, afastando a mentira, cada un di a verdade co seu próximo, porque somos membros os uns dos outros.
26 Enfárate e non peques: non se poña o sol sobre a túa ira.
27 Nin dar lugar ao demo.
28 Que non roube máis o que roubou, senón que traballe, traballando coas súas mans o que é bo, para que teña que darlle ao que o necesita.
29 Que non saia da túa boca ningunha comunicación corrupta, senón a que é boa para o uso de edificación, para que poida servir de graza aos oíntes.
30 E non contristeis ao Espírito Santo de Deus, polo cal estades selados para o día da redención.
31 Que se quite de vós toda amargura, ira, ira, clamor e maldade, con toda malicia.
32 E sexades bondadosos uns cos outros, tenros de corazón, perdoándovos uns a outros, como Deus vos perdoou por Cristo.

CAPÍTULO 5

1 Sede, pois, seguidores de Deus, como fillos queridos;
2 E anda no amor, como tamén Cristo nos amou, e entregouse a si mesmo por nós en ofrenda e sacrificio a Deus en sabor doce.
3 Pero a fornicación, e toda impureza ou cobiza, non se nomee nin unha vez entre vós, como corresponde aos santos;
4 Nin inmundicia, nin tonterías, nin bromas, que non convén, senón dar grazas.

5 Pois xa sabedes que ningún fornicario, nin impuro, nin cobizoso, que sexa idólatra, ten herdanza algunha no reino de Cristo e de Deus.
6 Que ninguén vos engañe con palabras vanas, porque por estas cousas vén a ira de Deus sobre os fillos da desobediencia.
7 Non sexades, pois, partícipes con eles.
8 Porque ás veces erades tebras, pero agora sodes luz no Señor: andade como fillos da luz.
9 (Pois o froito do Espírito está en toda bondade, xustiza e verdade;)
10 Probando o que é agradable ao Señor.
11 E non teñas comunión coas obras infrutuosas das tebras, senón que reprochaas.
12 Porque é unha vergoña incluso falar das cousas que se fan deles en segredo.
13 Pero todas as cousas que son reprobadas son manifestadas pola luz, porque todo o que se manifesta é luz.
14 Por iso di: Esperta, que dormes, e érguese de entre os mortos, e Cristo iluminarache.
15 Mirade, pois, que andades con prudencia, non como tolos, senón como sabios,
16 Redimindo o tempo, porque os días son malos.
17 Polo que non sexades imprudentes, senón entendendo cal é a vontade do Señor.
18 E non te embriagues co viño, no que hai exceso; pero sécheos do Espírito;
19 Falándovos a vós mesmos con salmos e himnos e cánticos espirituais, cantando e cantando no voso corazón ao Señor;
20 Dando sempre grazas por todas as cousas a Deus e Pai no nome do noso Señor Xesucristo;
21 Sometendovos uns aos outros no temor de Deus.
22 Esposas, sometédevos aos vosos propios maridos, como ao Señor.
23 Porque o marido é a cabeza da muller, así como Cristo é a cabeza da igrexa, e el é o salvador do corpo.
24 Polo tanto, como a igrexa está suxeita a Cristo, así as mulleres estean aos seus propios maridos en todo.
25 Maridos, amade ás vosas mulleres, como tamén Cristo amou á Igrexa e entregouse a si mesmo por ela;
26 Para santificalo e purificalo co lavado de auga coa palabra,
27 Para que se presentase a si mesmo como unha igrexa gloriosa, sen mancha, nin engurras nin cousa semellante; senón que debe ser santo e sen defecto.
28 Así que os homes deben amar ás súas mulleres como aos seus propios corpos. Quen ama á súa muller, ámase a si mesmo.
29 Porque ninguén aínda odiou a súa propia carne; senón que nútreo e aliméntao, como o Señor a igrexa:
30 Porque somos membros do seu corpo, da súa carne e dos seus ósos.
31 Por iso un home deixará ao seu pai e á súa nai e unirase á súa muller, e os dous serán unha soa carne.
32 Este é un gran misterio, pero falo de Cristo e da Igrexa.
33 Con todo, que cada un de vós en particular ame á súa muller coma a si mesmo; e a muller ve que reverencia ao seu marido.

CAPÍTULO 6

1 Fillos, obedecede aos vosos pais no Señor, porque isto é correcto.
2 Honra o teu pai e a túa nai; (que é o primeiro mandamento con promesa;)
3 Para que che vaia ben e que vivas moito tempo na terra.
4 E, pais, non provoquedes a ira dos vosos fillos, senón que criadeos coa educación e a advertencia do Señor.
5 Servos, obedecedes aos vosos amos segundo a carne, con medo e temblor, na soidade do voso corazón, como a Cristo;
6 Non con atención á vista, como os que agradan aos homes; senón como servos de Cristo, facendo a vontade de Deus de corazón;
7 Facendo servizo de boa vontade, como ao Señor, e non aos homes:
8 Sabendo que calquera cousa boa que faga un home, o recibirá do Señor, sexa escravo ou libre.
9 E, mestres, facede o mesmo con eles, evitando as ameazas: sabendo que o voso Mestre tamén está no ceo; tampouco hai respecto das persoas con el.
10 Finalmente, meus irmáns, fortalecede no Señor e no poder da súa forza.
11Veste toda a armadura de Deus, para que poidades resistir as artimañas do demo.
12 Porque non loitamos contra a carne e o sangue, senón contra os principados, contra os poderes, contra os gobernantes das tebras deste mundo, contra a maldade espiritual nos lugares altos.
13 Polo tanto, tomade toda a armadura de Deus, para que poidades resistir no día malo e, unha vez feito todo, permanecer en pé.
14 Estade, pois, tendo os lombos ceñidos coa verdade e levando a coraza da xustiza;
15 E os teus pés calzados coa preparación do evanxeo da paz;
16 Sobre todo, tomando o escudo da fe, co que poderedes apagar todos os dardos de lume dos impíos.
17 E toma o casco da salvación e a espada do Espírito, que é a palabra de Deus:
18 Orando sempre con toda oración e súplica no Espírito, e velando por iso con toda perseveranza e súplica por todos os santos;
19 E para min, que se me dea a palabra, para que abra a boca con audacia, para dar a coñecer o misterio do evanxeo,
20 Polo que son embaixador en cadeas, para que nel fale con audacia, como debo falar.
21 Pero para que vós tamén coñezades os meus asuntos e como o fago, Tíquico, irmán amado e ministro fiel no Señor, daravos a coñecer todas as cousas:
22 A quen enviei a vós co mesmo propósito, para que coñezades os nosos asuntos e para que reconforte os vosos corazóns.
23 Paz aos irmáns e amor con fe, de parte de Deus Pai e do Señor Xesucristo.
24 A graza sexa con todos os que aman sinceramente ao noso Señor Xesucristo. Amén. (Aos Efesios escrito desde Roma, por Tíquico.)

Filipenses

CAPÍTULO 1

1 Paulo e Timoteo, servos de Xesucristo, a todos os santos en Cristo Xesús que están en Filipos, cos bispos e diáconos:
2 Graza e paz convosco de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
3Agradezo ao meu Deus por cada lembranza de ti,
4 Sempre en cada miña oración por todos vós, pedindo con gozo,
5 Pola túa comunión co evanxeo desde o primeiro día ata agora;
6 Confiando nisto mesmo, que o que comezou en vós unha boa obra, a realizará ata o día de Xesucristo:
7 Así como me convén pensar isto de todos vós, porque os teño no corazón; na medida en que tanto nas miñas ataduras como na defensa e confirmación do evanxeo, todos sodes partícipes da miña graza.
8 Porque Deus é o meu testimonio, canto anhelo por todos vós nas entrañas de Xesucristo.
9 E estou pído, para que o teu amor abunde cada vez máis en coñecemento e en todo xuízo;
10 Para que aprobedes cousas excelentes; para que sexades sinceros e sen ofender ata o día de Cristo;
11 Estando cheos dos froitos da xustiza, que son por Xesucristo, para gloria e loanza de Deus.
12 Pero quixera, irmáns, que entendades que as cousas que me aconteceron foron máis ben para o avance do evanxeo;
13 De xeito que os meus lazos en Cristo se manifestan en todo o palacio e en todos os outros lugares;
14 E moitos dos irmáns no Señor, confiados nas miñas cadeas, son moito máis ousados para pronunciar a palabra sen medo.
15 Algúns predican a Cristo mesmo de envexa e contenda; e algúns tamén de boa vontade:
16O que predica a Cristo de discordia, non sinceramente, supoñendo engadir aflición ás miñas cadeas:
17Pero o outro de amor, sabendo que estou disposto á defensa do evanxeo.
18 E entón? non obstante, de todos os xeitos, xa sexa en pretensión ou en verdade, Cristo é predicado; e eu alégrome, si, e me alegrarei.
19 Pois sei que isto se converterá na miña salvación mediante a túa oración e a subministración do Espírito de Xesucristo.
20 Segundo a miña sincera expectativa e a miña esperanza, de que en nada me avergonzarei, senón de que con toda ousadía, coma sempre, así agora tamén Cristo será magnificado no meu corpo, sexa pola vida ou pola morte.
21 Porque para min vivir é Cristo, e morrer é ganancia.
22 Pero se eu vivo na carne, este é o froito do meu traballo; pero non sei o que vou escoller.
23 Porque estou nun estreito entre dous, tendo desexo de marchar e estar con Cristo; que é moito mellor:
24 Con todo, permanecer na carne é máis necesario para vós.
25 E tendo esta confianza, sei que estarei e seguirei con todos vós para o voso avance e gozo da fe;
26 Para que a túa alegría sexa máis abundante para min en Xesucristo ao vir de novo a ti.
27 Só que a túa conversación sexa como corresponde ao evanxeo de Cristo: para que, se eu veño e te vexo, ou ben estea ausente, eu poida escoitar dos teus asuntos, para que esteas firmes nun só espírito, cunha soa mente loitando xuntos pola fe. do evanxeo;
28 E en nada aterrorizado polos teus adversarios: o que é para eles unha mostra evidente de perdición, senón para ti a salvación e a de Deus.
29 Porque a vos é dado en nome de Cristo, non só crer nel, senón tamén sufrir por el;
30 Tendo o mesmo conflito que viches en min, e agora escoitaches estar en min.

CAPÍTULO 2

1 Por tanto, se hai algún consolo en Cristo, se algún consolo de amor, se algunha comunión do Espírito, se algunha entraña e misericordia,
2 Cumpride a miña alegría de que sexades semellantes, tendo o mesmo amor, sendo unáns, unidos.
3 Que nada se faga por contenda ou vanagloria; pero na humildade de espírito que cada un se estime mellor que a si mesmo.
4 Non mire cada un nas súas cousas, senón tamén nas cousas dos demais.
5 Que estea en vós este pensamento, que foi tamén en Cristo Xesús:
6 Quen, sendo en forma de Deus, pensaba que non era un roubo ser igual a Deus:
7Pero non se fixo a si mesmo a reputación, e tomou sobre el a forma de servo e fíxose a semellanza dos homes:
8 E sendo atopado como un home, humillóuse a si mesmo e fíxose obediente ata a morte, ata a morte de cruz.
9 Polo que Deus tamén o exaltou e deulle un nome que está por riba de todo nome:
10 Que no nome de Xesús se doblegue todo xeonllo, das cousas do ceo, das da terra e das debaixo da terra;
11 E que toda lingua confesa que Xesucristo é o Señor, para gloria de Deus Pai.
12 Por iso, meus amados, como sempre obedeceches, non só na miña presenza, senón agora moito máis na miña ausencia, realizade a vosa propia salvación con medo e temblor.
13 Porque é Deus quen fai en vós o querer e o facer, segundo o seu bo gusto.
14Fade todo sen murmuracións nin disputas:
15 Para que sexades irreprensibles e inofensivos, fillos de Deus, sen reproche, no medio dunha nación torta e perversa, entre a que brillades como luces no mundo;
16 Mantendo a palabra da vida; para que me alegre no día de Cristo, que non fun en balde, nin traballei en balde.
17 Si, e se me ofrecen polo sacrificio e o servizo da vosa fe, alegrome e alégrome con todos vós.
18Por iso tamén vos alegrades e alegraos comigo.
19 Pero confío no Señor Xesús para enviarvos pronto a Timoteo, para que tamén eu poida ser de bo consolo, cando coñeza o voso estado.
20 Pois non teño ningún home que teña a mesma idea, que se preocupe naturalmente do teu estado.
21 Porque todos buscan o seu, non o que é de Xesucristo.
22 Pero vós coñecedes a proba del, que, como fillo co pai, serviu comigo no evanxeo.

23 Polo tanto, espero envialo pronto, en canto vexa como me vai.
24 Pero confío no Señor que eu tamén viñerei en breve.
25 Con todo, pensei que era necesario enviarvos a Epafrodito, meu irmán, compañeiro de traballo e compañeiro de guerra, pero o voso mensaxeiro e o que atendía as miñas necesidades.
26 Porque anhelaba por todos vós, e estaba cheo de pesadez, porque oíches que estaba enfermo.
27 Porque, de feito, estaba enfermo ata a morte, pero Deus tivo misericordia del; e non só sobre el, senón tamén sobre min, para que non teña pena tras pena.
28 Envieino, pois, con máis coidado, para que, cando o vexades de novo, vos alegres e eu estea menos triste.
29 Recibeo, pois, no Señor con toda alegría; e ter tal reputación:
30 Porque pola obra de Cristo estivo preto da morte, non se refire á súa vida, para suplir a túa falta de servizo comigo.

CAPÍTULO 3

1 Finalmente, meus irmáns, alégrense no Señor. Escribirche as mesmas cousas, para min non é penoso, pero para ti é seguro.
2 Coidado cos cans, coidado cos malos obreiros, coidado coa concisión.
3 Porque nós somos a circuncisión, que adoramos a Deus en espírito, e nos alegramos en Cristo Xesús, e non confiamos na carne.
4 Aínda que eu tamén poida ter confianza na carne. Se alguén pensa que ten o que pode confiar na carne, eu máis:
5 Circuncidado o oitavo día, da estirpe de Israel, da tribo de Benxamín, un hebreo dos hebreos; en canto á lei, un fariseo;
6 En canto ao celo, perseguir á igrexa; tocando a xustiza que está na lei, irreprensible.
7Pero as cousas que para min eran ganancias, as considerei perdas para Cristo.
8 Si, sen dúbida, e considero todas as cousas como unha perda pola excelencia do coñecemento de Cristo Xesús, o meu Señor, por quen sufrín a perda de todas as cousas, e as considero como esterco, para poder gañar a Cristo,
9 E ser atopado nel, non tendo a miña propia xustiza, que é da lei, senón a que é pola fe de Cristo, a xustiza que é de Deus pola fe.
10 Para que eu o coñezo, e o poder da súa resurrección e a comunión dos seus sufrimentos, sendo conforme á súa morte;
11 Se por algún medio puidese chegar á resurrección dos mortos.
12 Non coma se xa tivese acadado, nin xa fose perfecto, senón que sigo despois, se é posible que comprenda aquilo polo que tamén fun aprehendido de Cristo Xesús.
13 Irmáns, non me considero ter aprendido, senón que fago isto: esquezo as cousas que están atrás e atendendo as cousas de antes:
14 Presiono cara á marca para o premio da alta vocación de Deus en Cristo Xesús.
15 Polo tanto, todos os que somos perfectos, pensemos así: e se en algo pensades doutra maneira, Deus vos revelará.
16 Con todo, a onde xa chegamos, sigamos a mesma regra, pensemos no mesmo.
17 Irmáns, seguídeme xuntos, e sinalade os que andan así como nos tedes como exemplo.
18 (Porque andan moitos, dos que vos falei moitas veces, e agora vos digo ata chorando, que son os inimigos da cruz de Cristo:
19 Cuxo fin é a destrución, cuxo Deus é o seu ventre, e cuxa gloria está na súa vergoña, que se preocupan das cousas terrestres.)
20 Porque a nosa conversación está no ceo; de onde tamén buscamos ao Salvador, o Señor Xesucristo:
21 Quen cambiará o noso corpo vil, para que se forme como o seu corpo glorioso, segundo a obra pola que pode someterse todas as cousas a si mesmo.

CAPÍTULO 4

1 Polo tanto, meus irmáns queridos e desexados, a miña alegría e coroa, mantéñense firmes no Señor, meus queridos.
2Pídolle a Euodías e a Síntique que teñan a mesma idea no Señor.
3 E pídoche tamén, verdadeiro compañeiro de xugo, que axude a aquelas mulleres que traballaron comigo no evanxeo, con Clemente tamén e con outros meus compañeiros de traballo, cuxos nomes están no libro da vida.
4 Alegrádevos sempre no Señor;
5 Que a túa moderación sexa coñecida por todos os homes. O Señor está á man.
6 Coidado con nada; pero en todo, por medio de oración e súplica, con acción de grazas, dáse a coñecer a Deus as túas peticións.
7 E a paz de Deus, que supera todo entendemento, gardará os vosos corazóns e mentes por medio de Cristo Xesús.
8 Finalmente, irmáns, todo o que é verdade, todo o que é honesto, todo o que é xusto, todo o que é puro, todo o que é amable, todo o que ten boa fama; se hai algunha virtude e se hai algún eloxio, pensa nestas cousas.
9 As cousas que aprendestes e recibistes, e oístes e vistedes en min, facede, e o Deus da paz estará convosco.
10 Pero alegreime moito no Señor, porque agora ao fin o teu coidado de min volveu florecer; no que tamén estiveches coidado, pero careceches de oportunidade.
11 Non é que falo de falta, pois aprendín a contentarme, en calquera estado que me atope.
12 Sei ser humillado e sei abundar: en todas partes e en todas as cousas son instruído tanto para estar farto como para ter fame, para abundar e para sufrir necesidade.
13 Podo facer todas as cousas por medio de Cristo que me fortalece.
14 A pesar de que fixestes ben, que vos comunicastes coa miña aflición.
15 Agora ben, os filipenses sabedes tamén que ao principio do Evanxeo, cando saín de Macedonia, ningunha igrexa me comunicou en canto a dar e recibir, senón vós só.
16 Porque mesmo en Tesalónica enviaches unha e outra vez á miña necesidade.
17 Non porque queira un agasallo, senón que quero froito que abonde na túa conta.
18 Pero eu teño todo, e abundo: estou cheo de recibir de Epafrodito as cousas que de ti foron enviadas, un cheiro de doce cheiro, un sacrificio agradable e agradable a Deus.

19 Pero o meu Deus suplirá todas as túas necesidades
segundo as súas riquezas na gloria de Cristo Xesús.
20 Agora ben, a Deus e noso Pai sexa a gloria para sempre.
Amén.
21 Saúde a todo santo en Cristo Xesús. Os irmáns que
están comigo saúdanvos.
22 Saúdanvos todos os santos, principalmente os da casa
do César.
23 A graza do noso Señor Xesucristo estea con todos vós.
Amén. (Aos Filipenses escrito desde Roma, por Epafrodito.)

Colosenses

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo de Xesucristo pola vontade de Deus, e o noso irmán Timoteo,
2 Aos santos e irmáns fieis en Cristo que están en Colosas: Graza e paz a vós de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
3Damos grazas a Deus e Pai do noso Señor Xesucristo, rezando sempre por vós,
4 Xa que soubemos da túa fe en Cristo Xesús e do amor que tes a todos os santos,
5 Pola esperanza que vos está depositada no ceo, da que xa oíches antes na palabra da verdade do evanxeo;
6 O que chegou a vós, como en todo o mundo; e dá froito, como tamén en vós, dende o día en que oíches falar diso e coñecestes a graza de Deus en verdade:
7 Como tamén soubeches de Epafras, o noso querido compañeiro de servizo, que é para ti un fiel ministro de Cristo;
8 Quen tamén nos declarou o teu amor no Espírito.
9 Por iso tamén nós, dende o día en que o escoitamos, non deixamos de orar por vós e de desexar que esteades cheos do coñecemento da súa vontade en toda sabedoría e entendemento espiritual;
10 Para que camiñedes dignos do Señor a todo o que agrada, sendo fecundos en toda boa obra e aumentando no coñecemento de Deus;
11 Fortalecido con todo poder, segundo o seu poder glorioso, para toda paciencia e longa paciencia con gozo;
12Dando grazas ao Pai, que nos fixo dignos para ser partícipes da herdanza dos santos na luz:
13 Quen nos librou do poder das tebras e nos trasladou ao reino do seu querido Fillo:
14 En quen temos a redención polo seu sangue, mesmo o perdón dos pecados:
15 Quen é a imaxe do Deus invisible, o primoxénito de toda criatura:
16 Porque por el foron creadas todas as cousas que están no ceo e na terra, visibles e invisibles, sexan tronos, ou dominios, ou principados ou poderes: todas as cousas foron creadas por el e para el.
17 E el é antes de todas as cousas, e por el todas as cousas consisten.
18 E el é a cabeza do corpo, a igrexa: quen é o principio, o primoxénito de entre os mortos; que en todas as cousas puidese ter a preeminencia.
19 Porque o Pai gustou que nel habitase toda plenitude;
20 E, tendo feito a paz polo sangue da súa cruz, por el para reconciliar todas as cousas consigo mesmo; por el, digo, sexan cousas da terra ou do ceo.
21 E vós, que algunha vez erades alienados e inimigos na vosa mente por obras malvadas, aínda agora reconciliou
22 No corpo da súa carne a través da morte, para presentarvos santos e irreprensibles e irreprensibles ante os seus ojos:
23 Se seguides na fe fundamentada e asentada, e non vos afastades da esperanza do evanxeo, que escoitaches e que foi predicada a toda criatura que está debaixo do ceo; do que eu, Paulo, son feito ministro;
24 Que agora me alegro dos meus sufrimentos por vós, e enche na miña carne o que queda atrás das aflicións de Cristo polo seu corpo, que é a Igrexa:
25 Do cal fun feito ministro, segundo a dispensación de Deus que me foi dada para vós, para cumprir a palabra de Deus;
26 Mesmo o misterio que estivo agochado dende séculos e xeracións, pero que agora se manifesta aos seus santos:
27 A quen Deus quixera coñecer cales son as riquezas da gloria deste misterio entre os xentís; que é Cristo en ti, a esperanza da gloria:
28 A quen predicamos, advertindo a cada home e ensinándolle a cada home con toda sabedoría; para que presentemos a todo home perfecto en Cristo Xesús:
29 Para iso tamén traballo, loitando segundo a súa obra, que actúa en min poderosamente.

CAPÍTULO 2

1 Pois quixera que soubeses o gran conflito que teño por vós, e por eles en Laodicea, e por todos os que non viron o meu rostro en carne;
2 Para que os seus corazóns sexan consolados, unidos no amor, e para todas as riquezas da plena seguridade do entendemento, para o recoñecemento do misterio de Deus, e do Pai e de Cristo;
3 En quen están agochados todos os tesouros da sabedoría e do coñecemento.
4 E isto digo, para que ninguén vos engane con palabras tentadoras.
5 Porque, aínda que estou ausente na carne, estou contigo no espírito, gozondo e contemplando a túa orde e a firmeza da túa fe en Cristo.
6 Así pois recibistes a Cristo Xesús, o Señor, así andades nel:
7 Enraizados e edificados nel, e afianzados na fe, como vos ensinaron, abundando nela en acción de grazas.
8 Teña coidado de que ninguén vos estrague con filosofía e vanos enganos, segundo a tradición dos homes, segundo os rudimentos do mundo, e non segundo Cristo.
9 Porque nel habita corporalmente toda a plenitude da Divinidade.
10 E vós estades completos nel, que é a cabeza de todo principado e poder:
11 En quen tamén estades circuncidados coa circuncisión feita sen mans, ao quitar o corpo dos pecados da carne pola circuncisión de Cristo:
12 Sepultado con el no bautismo, no cal tamén vós resucitades con el pola fe na obra de Deus, quen o resucitou de entre os mortos.
13 E vós, estando mortos nos vosos pecados e na incircuncisión da vosa carne, vivificouvos xunto con el, perdoándovos todas as ofensas;
14 Borrando a caligrafía das ordenanzas que era contra nós, que era contraria a nós, e quitámola do camiño, cravándoa na súa cruz;
15 E despois de espoliar os principados e as potestades, fixoos unha mostra abertamente, triunfando sobre eles nel.
16 Que ninguén vos xulgue, pois, en comida, nin en bebida, nin en relación a un día festivo, nin á lúa nova nin aos días de sábado.
17 Que son unha sombra das cousas por vir; pero o corpo é de Cristo.

18 Que ninguén te engañe da túa recompensa cunha humildade voluntaria e adorando aos anxos, entrometido nas cousas que non viu, envanecidos en van pola súa mente carnal.
19 E non suxeitar a Cabeza, da cal todo o corpo, por medio de articulacións e cintas, ministraba e uniuse, aumenta co aumento de Deus.
20 Xa que logo, se estades mortos con Cristo polos rudimentos do mundo, por que, como vivindo no mundo, estades sometidos ás ordenanzas?
21 (Non tocar; non saborear; non manexar;
22 Cales todos perecerán co uso;) despois dos mandamentos e doutrinas dos homes?
23 As cousas que realmente teñen unha demostración de sabedoría na adoración á vontade, na humildade e na neglixencia do corpo; non en ningún honor para a satisfacción da carne.

CAPÍTULO 3

1 Entón, se resucitades con Cristo, buscade as cousas de arriba, onde Cristo está sentado á dereita de Deus.
2 Pon o teu afecto nas cousas de arriba, non nas da terra.
3 Porque morreches, e a túa vida está escondida con Cristo en Deus.
4 Cando apareza Cristo, que é a nosa vida, tamén vós apareceredes con el na gloria.
5 Mortifica, pois, os teus membros que están sobre a terra; fornicación, impureza, cariño desmesurado, concupiscencia malvada e cobiza, que é idolatría:
6 Por iso, a ira de Deus vén sobre os fillos da desobediencia:
7 No que tamén andaches algún tempo, cando vivías neles.
8 Pero agora tamén vos despoxádes de todas estas cousas; rabia, ira, malicia, blasfemia, comunicación sucia fóra da túa boca.
9 Non mintades os uns aos outros, xa que vos desposuídes do vello cos seus feitos;
10E vestir o home novo, que se renova no coñecemento segundo a imaxe do que o creou:
11 Onde non hai nin grego nin xudeu, circuncisión nin incircuncisión, bárbaro, escita, esclavo nin libre, senón que Cristo é todo e en todos.
12 Revestídevos, pois, coma os elixidos de Deus, santos e amados, de entrañas de misericordia, de bondade, de humildade de espírito, de mansedume, de longanimidade;
13 Soportándoos uns aos outros e perdoándovos uns aos outros, se alguén ten unha disputa contra alguén: así como Cristo vos perdoou, así tamén facedes vós.
14 E sobre todas estas cousas vístese da caridade, que é o vínculo da perfección.
15 E que a paz de Deus reine nos vosos corazóns, á que tamén sodes chamados nun só corpo; e agradecédevos.
16 Que a palabra de Cristo habite en ti abundantemente en toda sabedoría; ensinándose e amonestándose uns a outros con salmos e himnos e cánticos espirituais, cantando con graza no voso corazón ao Señor.
17 E todo o que fagades de palabra ou de feito, facedelo todo no nome do Señor Xesús, dando grazas a Deus e Pai por el.
18 Esposas, sometédevos aos vosos propios maridos, como convén no Señor.
19 Maridos, amade ás vosas mulleres e non vos amarguéis delas.
20 Fillos, obedecede en todas as cousas aos vosos pais, porque isto agrada ao Señor.
21Pais, non provoquedes ira aos vosos fillos, para que non se desanimen.
22 Servos, obedecede en todo aos vosos amos segundo a carne; non con atención ocular, como agradan aos homes; pero con soltura de corazón, temendo a Deus:
23 E todo o que fagades, facédeo de corazón, como para o Señor, e non para os homes;
24 Sabendo que do Señor recibiredes a recompensa da herdanza, porque servides ao Señor Cristo.
25 Pero o que fai o mal recibirá polo mal que fixo, e non hai respecto ás persoas.

CAPÍTULO 4

1 Mestres, dálles aos teus servos o que é xusto e igual; sabendo que tamén tedes un Mestre no ceo.
2 Continúe na oración e vexámolo con acción de grazas;
3 Orando tamén por nós, para que Deus nos abra unha porta de expresión, para falar o misterio de Cristo, polo que tamén estou preso:
4 Para que o poña de manifesto, como debo falar.
5 Camiña con sabedoría cara aos que están fóra, redimindo o tempo.
6 Que a túa fala sexa sempre con graza, condimentada con sal, para que saibades como debedes responder a cada un.
7 Tíquico declararache todo o meu estado, que é un irmán amado e un ministro fiel e compañeiro de servizo no Señor:
8 A quen enviei a vós co mesmo propósito, para que coñeza o voso estado e reconforte os vosos corazóns;
9 Con Onésimo, un irmán fiel e amado, que é un de vós. Daranvos a coñecer todas as cousas que aquí se fan.
10 Saúdavos Aristarco, o meu compañeiro de prisión, e Marco, fillo de irmá de Bernabé, (ao que recibistes mandamentos: se vén a vós, recíbeo).
11 E Xesús, que se chama Xusto, que son da circuncisión. Só estes son os meus compañeiros de traballo para o reino de Deus, que foron un consolo para min.
12 Epafras, que é un de vós, servo de Cristo, saúdavos, traballando sempre por vós nas oracións, para que esteades perfectos e completos en toda a vontade de Deus.
13 Pois dou testemuño de que ten un gran celo por vós, cos que están en Laodicea e os en Hierápolis.
14 Lucas, o médico amado, e Demas, saúdanvos.
15 Saúde aos irmáns que están en Laodicea, a Ninfas e á igrexa que está na súa casa.
16 E cando se lea esta epístola entre vós, facede que se lea tamén na igrexa de Laodicea; e que tamén leades a epístola de Laodicea.
17 E dille a Arquipo: "Fíxate no ministerio que recibiches no Señor, para que o cumpras".
18 O saúdo da miña man Paulo. Lembra os meus vínculos. A graza estea contigo. Amén. (Escrito de Roma a Colosenses por Tíquico e Onésimo.)

1 Tesalonicenses

CAPÍTULO 1

1 Paulo, Silvano e Timoteo, á igrexa dos Tesalonicenses que está en Deus Pai e no Señor Xesucristo: Graza e paz a vós de Deus, noso Pai, e do Señor Xesucristo.
2Damos sempre grazas a Deus por todos vós, facendo mención de vós nas nosas oracións;
3 Lembrando sen cesar a vosa obra de fe, traballo de amor e paciencia de esperanza no noso Señor Xesucristo, ante Deus e noso Pai;
4 Sabendo, amados irmáns, a vosa elección de Deus.
5 Porque o noso evanxeo non chegou a vós só con palabras, senón tamén con poder, no Espírito Santo e con moita seguridade; como sabedes que clase de homes eramos entre vós por causa vosa.
6 E vós seréis seguidores de nós e do Señor, recibindo a palabra en moita aflicción, con gozo do Espírito Santo:
7 De xeito que vós fodes un exemplo para todos os que cren en Macedonia e en Acaia.
8 Porque de vós saíu a palabra do Señor non só en Macedonia e en Acaia, senón tamén en todos os lugares a túa fe en Deus. para que non teñamos que falar nada.
9 Pois eles mesmos amosan de nós a forma de entrar que tivemos para vós, e como vos convertistes a Deus dos ídolos para servir ao Deus vivo e verdadeiro;
10 E agardar polo seu Fillo do ceo, a quen resucitou de entre os mortos, Xesús, que nos librou da ira que vén.

CAPÍTULO 2

1 Pois vós mesmos, irmáns, coñecedes a nosa entrada en vós, que non foi en balde:
2 Pero aínda despois de que sufriramos antes e fomos vergonzosamente suplicados, como sabedes, en Filipos, fomos audaces no noso Deus para falarvos o evanxeo de Deus con moita disputa.
3 Porque a nosa exhortación non foi de engano, nin de impureza, nin de engano:
4 Pero como Deus nos permitiu confiar no evanxeo, así falamos; non como agradar aos homes, senón a Deus, que proba os nosos corazóns.
5 Porque nin en ningún momento usamos palabras aduladoras, como sabedes, nin manto de cobiza; Deus é testemuña:
6 Nin os homes buscamos a gloria, nin de vós nin dos outros, cando puidésemos ser gravosos, como os apóstolos de Cristo.
7Pero nós fomos mansos entre vós, como unha nodriza coida os seus fillos:
8 Polo tanto, desexando con cariño por vós, quixemos tervos impartido, non só o evanxeo de Deus, senón tamén a nosa propia alma, porque eras queridos para nós.
9 Pois lembrades, irmáns, do noso traballo e do noso traballo: porque traballando día e noite, porque non queriamos ser a cargo de ningún de vós, predicámosvos o evanxeo de Deus.
10 Vós sodes testemuñas, e tamén Deus, de que santos, xustos e irreprensibles nos comportamos entre vós que cremos:
11 Como sabedes como os exhortamos, consolamos e encargamos a cada un de vós, como fai un pai aos seus fillos,
12 Para que andades dignos de Deus, quen vos chamou ao seu reino e á súa gloria.
13 Por iso tamén agradecemos a Deus sen cesar, porque cando recibistes a palabra de Deus que escoitaches de nós, non a recibiches como palabra de homes, senón como é en verdade, a palabra de Deus, que efectivamente obra tamén en vós que credes.
14 Pois vós, irmáns, fixestes seguidores das igrexas de Deus que están en Xudea en Cristo Xesús;
15 que mataron ao Señor Xesús e aos seus propios profetas, e nos perseguiron; e non agradan a Deus, e son contrarios a todos os homes:
16 Prohibíndonos falar aos xentís para que se salven, para encher os seus pecados sempre, porque a ira chegou sobre eles ata o extremo.
17 Pero nós, irmáns, sendo arrebatados de vós por pouco tempo de presenza, non de corazón, esforzámonos máis por ver o voso rostro con moito desexo.
18 Por iso queremos vir a vós, eu, Paulo, unha e outra vez; pero Satanás impediunos.
19 Pois cal é a nosa esperanza, ou gozo, ou coroa de alegría? Non estades nin sequera na presenza do noso Señor Xesucristo na súa chegada?
20 Porque vós sodes a nosa gloria e alegría.

CAPÍTULO 3

1 Xa que logo, cando xa non puidemos resistir, pensamos que era bo quedarnos sós en Atenas;
2 E enviou a Timoteo, o noso irmán e ministro de Deus, e o noso compañeiro no evanxeo de Cristo, para confirmarvos e consolarvos na vosa fe.
3 Para que ninguén se conmove por estas aflicións: porque vós mesmos sabedes que somos designados para iso.
4 Porque, en verdade, cando estabamos convosco, xa vos dixemos antes que sufriríamos tribulacións; así como aconteceu, e xa o sabedes.
5Por iso, cando xa non puiden aguantar máis, mandei coñecer a túa fe, para que non te tentase o tentador e o noso traballo fose en balde.
6 Pero agora, cando Timoteo veu de ti a nós, e nos deu boas novas da túa fe e caridade, e que tes sempre boa lembranza de nós, desexando moito vernos, como nós tamén verte a ti:
7Por iso, irmáns, fomos consolados por vós en todas as nosas aflicións e angustias pola vosa fe:
8 Pois agora vivimos, se estades firmes no Señor.
9 Pois que grazas podemos darlle de novo a Deus por vós, por toda a alegría coa que nos alegramos por vós diante do noso Deus;
10 Noite e día rezando moito para que vexamos o teu rostro e perfeccionemos o que falta na túa fe?
11 Agora ben, Deus mesmo, o noso Pai e o noso Señor Xesucristo, indican o noso camiño cara a vós.
12 E o Señor fíxovos aumentar e abundar no amor uns cara a outros e con todos os homes, como nós facemos con vós:
13 Ata o final, el pode establecer os vosos corazóns irreprensibles na santidade ante Deus, o noso Pai, na chegada do noso Señor Xesucristo con todos os seus santos.

CAPÍTULO 4

1 Ademais, irmáns, rogámosvos e exhortámosvos polo Señor Xesús a que, como recibistes de nós como debedes andar e agradar a Deus, así abundédesvos cada vez máis.
2 Porque xa sabedes que mandamentos vos demos polo Señor Xesús.
3 Porque esta é a vontade de Deus, a vosa santificación, que vos absterades da fornicación:
4 Que cada un de vós saiba posuír o seu vaso en santificación e honra;
5 Non na concupiscencia, como os xentís que non coñecen a Deus:
6 Que ninguén vaia máis alá e defraude ao seu irmán en ningún asunto: porque o Señor é o vingador de todos eles, como tamén vos advertimos e testemuñamos.
7 Porque Deus non nos chamou á impureza, senón á santidade.
8 Polo tanto, o que despreza, non despreza o home, senón a Deus, que tamén nos deu o seu Espírito Santo.
9 Pero no que se refire ao amor fraternal, non necesitades que vos escriba, porque vós mesmos estás ensinado por Deus a amarnos uns a outros.
10 E de feito o facedes con todos os irmáns que están en toda Macedonia;
11 E que estudedes para estar calados, para facer os vosos propios negocios e para traballar coas vosas propias mans, como vos mandamos;
12 Para que camiñedes honestamente cos que están fóra, e non vos falte de nada.
13 Pero non quero que ignorades, irmáns, respecto dos que están durmidos, para que non vos atristecedes, como os que non teñen esperanza.
14 Porque se cremos que Xesús morreu e resucitou, así tamén os que dormen en Xesús traerá Deus consigo.
15 Pois isto vos dicimos pola palabra do Señor, que os que estamos vivos e que quedamos ata a vinda do Señor non impediremos aos que están durmidos.
16 Porque o propio Señor baixará do ceo cun berro, coa voz do arcanxo e coa trompeta de Deus, e os mortos en Cristo resucitarán primeiro.
17 Entón, os que estamos vivos e que quedemos, seremos arrebatados con eles nas nubes, para atoparnos co Señor no aire, e así estaremos sempre co Señor.
18 Por iso consolámonos uns a outros con estas palabras.

CAPÍTULO 5

1 Pero dos tempos e das estacións, irmáns, non tedes necesidade de que vos escriba.
2 Pois vós mesmos sabedes perfectamente que o día do Señor ven coma un ladrón na noite.
3 Pois cando dirán: Paz e seguridade; entón a destrución repentina vén sobre eles, como o parto sobre unha muller encinta; e non escaparán.
4 Pero vós, irmáns, non estades nas tebras, para que ese día vos toque coma un ladrón.
5 Todos vós sodes fillos da luz e fillos do día: non somos da noite nin das tebras.
6 Polo tanto, non durmimos coma outros; pero vexamos e sexamos sobrios.
7 Porque os que dormen dormen de noite; e os que están borrachos están borrachos pola noite.
8 Pero nós, que somos do día, sexamos sobrios, revestíndonos da coraza da fe e do amor; e por un casco, a esperanza da salvación.
9 Porque Deus non nos designou para a ira, senón para conseguir a salvación polo noso Señor Xesucristo,
10 Que morreu por nós, para que vivamos con el, se espertamos ou durmimos.
11 Polo tanto, consoládevos xuntos e edifíquese uns a outros, como tamén o facedes vós.
12 E rogámosvos, irmáns, que coñezades aos que traballan entre vós e que vos dominan no Señor e vos amonestades;
13 E estimalos moi namorados polo seu traballo. E estade en paz entre vós.
14 Agora exhortámosvos, irmáns, a advertir aos rebeldes, consolar aos débiles de intelixencia, apoiar aos débiles, ser pacientes con todos os homes.
15 Mira que ninguén lle pague mal por mal a ninguén; pero seguide sempre o que é bo, tanto entre vós como para todos os homes.
16 Alegrádevos sempre.
17 Ora sen cesar.
18 En todo dade grazas, porque esta é a vontade de Deus en Cristo Xesús para vós.
19 Non apagues o Espírito.
20 Non despreces as profecías.
21 Proba todas as cousas; aguanta o que é bo.
22 Absterse de toda aparencia de mal.
23 E o mesmo Deus da paz santificate por completo; e rogo a Deus que todo o teu espírito, alma e corpo se conserven irreprensibles para a chegada do noso Señor Xesucristo.
24 Fiel é o que vos chama, que tamén o fará.
25 Irmáns, pregade por nós.
26 Saúda a todos os irmáns cun bico santo.
27 Encargo polo Señor que se lea esta epístola a todos os santos irmáns.
28 A graza do noso Señor Xesucristo estea convosco. Amén. (A primeira epístola aos tesalonicenses foi escrita desde Atenas.)

2 Tesalonicenses

CAPÍTULO 1

1 Paulo, e Silvano e Timoteo, á igrexa dos tesalonicenses en Deus, noso Pai, e no Señor Xesucristo:
2 Graza e paz para vós de Deus, noso Pai, e do Señor Xesús Cristo.
3 Estamos obrigados a dar sempre grazas a Deus por vós, irmáns, como é conveniente, porque a vosa fe medra moito e a caridade de cada un de vós abonda;
4 De xeito que nós mesmos nos gloriamos de vós nas igrexas de Deus pola vosa paciencia e fe en todas as vosas persecucións e tribulacións que soportas:
5 O cal é unha mostra manifesta do xusto xuízo de Deus, para que sexades considerados dignos do reino de Deus, polo que vós tamén padecedes:
6 Xa que é xusto ante Deus compensar a tribulación aos que te molestan;
7 E a vós que estades turbados, descansade connosco, cando o Señor Xesús se revele do ceo cos seus anxos poderosos,
8 En lume ardente vingándose dos que non coñecen a Deus e que non obedecen o evanxeo do noso Señor Xesucristo:
9 Quen será castigado coa destrución eterna da presenza do Señor e da gloria do seu poder;
10 Cando el veña para ser glorificado nos seus santos, e para ser admirado por todos os que cren (porque o noso testemuño entre vós foi acreditado) nese día.
11Por iso tamén pregamos sempre por vós, para que o noso Deus vos considere dignos desta vocación, e cumpra con poder todo o bo gusto da súa bondade e a obra da fe.
12 Para que o nome do noso Señor Xesucristo sexa glorificado en vós, e vós nel, segundo a graza do noso Deus e do Señor Xesucristo.

CAPÍTULO 2

1 Agora rogámosvos, irmáns, pola chegada do noso Señor Xesucristo e pola nosa reunión con el,
2 Para que non vos conmovedes axiña nin vos turbedes, nin polo espírito, nin pola palabra, nin pola carta, como de nós, xa que o día de Cristo está próximo.
3 Que ninguén vos engane de ningún xeito: porque non chegará ese día, a menos que non veña primeiro unha destitución e se revele ese home de pecado, o fillo da perdición;
4 Quen se opón e se exalta por riba de todo o que se chama Deus ou se adora; de xeito que el como Deus está sentado no templo de Deus, mostrándose a si mesmo que é Deus.
5 Non vos lembrades que, cando aínda estaba convosco, vos dixen estas cousas?
6 E agora xa sabedes o que impide para que se revelase no seu tempo.
7 Porque o misterio da iniquidade xa funciona: só o que agora deixa, ata que sexa retirado do camiño.
8 E entón revelarase aquel impío, a quen o Señor consumirá co espírito da súa boca e destruirá co brillo da súa vinda:
9Aquel, cuxa chegada é despois da obra de Satanás con todo poder e sinais e prodixios mentirosos,
10 E con todo engano de iniquidade nos que perecen; porque non recibiron o amor da verdade para ser salvos.
11 E por iso Deus enviaralles un forte engano, para que crean unha mentira:
12 Para que fosen condenados todos os que non creron na verdade, pero se deleitaron na iniquidade.
13 Pero nós estamos obrigados a dar sempre grazas a Deus por vós, irmáns amados polo Señor, porque Deus os escolleu dende o principio para a salvación mediante a santificación do Espírito e a crenza na verdade.
14 Ao cal vos chamou polo noso evanxeo, para conseguir a gloria do noso Señor Xesucristo.
15 Polo tanto, irmáns, estade firmes e manteña as tradicións que vos ensinaron, xa sexa pola palabra ou pola nosa epístola.
16 Agora ben, o noso Señor Xesucristo mesmo, e Deus, o noso Pai, que nos amou e nos deu consolo eterno e boa esperanza pola graza,
17 Consolade os vosos corazóns e solidádevos en toda boa palabra e obra.

CAPÍTULO 3

1 Por último, irmáns, orade por nós, para que a palabra do Señor poida fluír libremente e sexa glorificada, como é para vós:
2 E para que sexamos librados dos homes irracionales e malvados, porque non todos os homes teñen fe.
3 Pero fiel é o Señor, quen te afianzará e te protexerá do mal.
4 E temos confianza no Señor que vos toca, que tanto facedes como faredes as cousas que vos mandamos.
5 E o Señor dirixe os vosos corazóns cara ao amor de Deus e ao paciente que espera a Cristo.
6 Agora mandámosvos, irmáns, no nome do noso Señor Xesucristo, que vos apartédes de todo irmán que anda desordenadamente, e non segundo a tradición que recibiu de nós.
7 Pois vós mesmos sabedes como debedes seguirnos: porque non nos comportamos desordenadamente entre vós;
8 Tampouco comemos pan de ninguén de balde; pero traballamos con traballo e traballo noite e día, para que non lle correspondamos a ningún de vós.
9 Non porque non teñamos poder, senón para facernos un exemplo para vós para seguirnos.
10 Porque aínda estando con vós, isto vos mandamos: que se alguén non quere traballar, tampouco come.
11 Pois escoitamos que hai algúns que andan entre vós desordenadamente, non traballan en absoluto, senón que están ocupados.
12Aos que son tales mandamos e exhortamos polo noso Señor Xesucristo a que traballen tranquilamente e coman o seu propio pan.
13 Mais vós, irmáns, non vos cansades de facer o ben.
14 E se alguén non obedece a nosa palabra nesta epístola, teña en conta a ese home e non teña compañía con el, para que se avergonza.
15 Con todo, non o consideres como un inimigo, senón que o amonestas como un irmán.
16 Agora ben, o propio Señor da paz dávos a paz sempre por todos os medios. O Señor estea con todos vós.
17 O saúdo de Paulo da miña propia man, que é o sinal de todas as epístolas: así escribo.

18 A graza do noso Señor Xesucristo estea con todos vós.
Amén. (A segunda epístola aos Tesalonicenses foi escrita
desde Atenas.)

1 Timoteo

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo de Xesucristo polo mandamento de Deus, noso Salvador, e do Señor Xesucristo, que é a nosa esperanza;
2 A Timoteo, o meu propio fillo na fe: Graza, misericordia e paz de Deus, noso Pai, e de Xesucristo, noso Señor.
3Como che pedín que te quedaras aínda en Éfeso, cando eu fun a Macedonia, para que lles mandaras a algúns que non ensinasen outra doutrina.
4 Tampouco fagas caso ás fábulas e ás xenealoxías interminables, que ministran preguntas, antes que á edificación piadosa que é na fe.
5 Agora ben, o fin do mandamento é a caridade dun corazón puro, dunha boa conciencia e dunha fe sen finxir:
6 Do cal algúns, que se desviaron, desviáronse cara a un tintineo van;
7 Desexando ser mestres da lei; sen entender o que din, nin o que afirman.
8 Pero sabemos que a lei é boa, se alguén a usa legalmente;
9 Sabendo isto, que a lei non está feita para o home xusto, senón para os inxustos e desobedientes, para os impíos e para os pecadores, para os impíos e profanos, para os asasinos de pais e para os asasinos de nais, para os homicidas,
10 Para os fornicarios, para os que se contaminan coa humanidade, para os ladróns, para os mentireiros, para os perxuros e se hai algunha outra cousa que sexa contraria á boa doutrina;
11 Segundo o glorioso evanxeo do bendito Deus, que foi confiado á miña confianza.
12 E dou grazas a Cristo Xesús, noso Señor, quen me permitiu, porque me considerou fiel, poñendome no ministerio;
13 Que antes era blasfemo, perseguidor e inxudicial, pero obtiven misericordia, porque o fixen por ignorancia e incredulidade.
14 E a graza do noso Señor foi moi abundante coa fe e o amor que hai en Cristo Xesús.
15 Este é un dito fiel e digno de ser aceptado por todos: que Cristo Xesús veu ao mundo para salvar aos pecadores; de quen son xefe.
16 Con todo, por iso obtiven misericordia, para que primeiro Xesucristo manifestase en min toda a paciencia, como modelo para os que despois creran nel para a vida eterna.
17 Agora ben, para o Rei eterno, inmortal, invisible, o único Deus sabio, sexa honra e gloria para sempre. Amén.
18 Encomendoche este encargo, fillo Timoteo, segundo as profecías que diron antes sobre ti, para que con elas fagas unha boa guerra;
19 Mantendo fe e boa conciencia; que algúns descartando a fe naufragaron:
20 Deles son Himeneo e Alexandre; a quen entreguei a Satanás, para que aprendan a non blasfemar.

CAPÍTULO 2

1 Exhorto, pois, a que, ante todo, se fagan súplicas, oracións, intercesións e accións de grazas por todos os homes;
2 Para os reis e para todos os que teñen autoridade; para que levemos unha vida tranquila e pacífica con toda piedad e honestidade.
3 Porque isto é bo e aceptable ante Deus, o noso Salvador;
4 Quen quere que todos os homes se salven e cheguen ao coñecemento da verdade.
5 Porque hai un só Deus e un único mediador entre Deus e os homes, o home Cristo Xesús;
6 Que se entregou a si mesmo en rescate por todos, para ser testemuñado no seu tempo.
7 Para o cal son ordenado predicador e apóstolo (falo a verdade en Cristo, e non mento;) mestre dos xentís en fe e verdade.
8 Quero, pois, que os homes oren por todas partes, erguendo as mans santas, sen ira e sen dúbida.
9 Do mesmo xeito, que as mulleres se adornan con vestimentas modestas, con vergoña e sobriedade; non con cabelo bronceado, nin ouro, nin perlas, nin vestidos caros;
10 Pero (o que convén en mulleres que profesan a piedad) con boas obras.
11 Que a muller aprenda en silencio con toda suxeición.
12 Pero non permito que unha muller ensine nin usurpe a autoridade sobre o home, senón que estea en silencio.
13 Porque primeiro se formou Adán, despois Eva.
14 E Adán non foi enganado, pero a muller que foi enganada estaba na transgresión.
15 Non obstante, ela salvarase na maternidade, se continúan na fe, na caridade e na santidade con sobriedade.

CAPÍTULO 3

1 Este é un dito verdadeiro: Se un home quere o cargo de bispo, desexa unha boa obra.
2 O bispo, pois, debe ser irreprensible, marido dunha soa muller, vixiante, sobrio, de boa conducta, hospitalario, apto para ensinar;
3 Non dado ao viño, nin goleador, nin cobizoso de lucro sucio; pero paciente, non peleador, nin cobizoso;
4 O que goberna ben a súa propia casa, tendo os seus fillos sometidos con toda gravidade;
5 (Porque se un home non sabe gobernar a súa propia casa, como coidará da Igrexa de Deus?)
6 Nin un novato, para que, sendo levantado de soberbia, caia na condena do demo.
7 Ademais, debe ter un bo informe dos que están fóra; para que non caia no reproche e na trampa do demo.
8 Do mesmo xeito os diáconos deben ser graves, non dobres, nin dados a moito viño, nin avariciosos de lucro sucio;
9 Mantendo o misterio da fe nunha conciencia pura.
10 E que estes tamén sexan primeiro probados; entón que usen o oficio de diácono, sendo atopados irreprensibles.
11 Así as súas mulleres deben ser graves, non calumniadores, sobrias e fieis en todo.
12 Que os diáconos sexan maridos dunha soa muller, gobernando ben os seus fillos e as súas propias casas.

13 Pois os que usaron ben o oficio de diácono cómprense un bo grao e unha gran afouteza na fe que hai en Cristo Xesús.
14 Estas cousas escríboche, coa esperanza de vir a ti en breve:
15 Pero se tardo moito, para que saibas como tes que comportarte na casa de Deus, que é a igrexa do Deus vivo, alicerce e fundamento da verdade.
16 E sen controversia é grande o misterio da piedad: Deus foi manifestado na carne, xustificado no Espírito, visto polos anxos, predicado aos xentís, creído no mundo, recibido na gloria.

CAPÍTULO 4

1 Agora ben, o Espírito di expresamente que nos últimos tempos algúns se apartarán da fe, prestando atención aos espíritos seductores e ás doutrinas dos demos;
2 Falar mentiras con hipocrisía; tendo a conciencia abrasada cun ferro quente;
3 Prohibindo casar e mandando absterse das comidas que Deus creou para ser recibidas con acción de grazas aos que cren e coñecen a verdade.
4 Porque toda criatura de Deus é boa, e nada hai que rexeitar, se é recibida con acción de grazas:
5 Porque é santificado pola palabra de Deus e pola oración.
6 Se lembras estas cousas aos irmáns, serás un bo ministro de Xesucristo, alimentado coas palabras de fe e de boa doutrina, ás que chegaches.
7 Pero rexeita as fábulas profanas e de vellas e exércese máis ben á piedad.
8 Porque o exercicio corporal de pouco serve, pero a piedad é proveitosa para todas as cousas, tendo a promesa da vida que está agora e da que está por vir.
9 Este é un dito fiel e digno de todos.
10Por iso, traballamos e sufrimos oprobio, porque confiamos no Deus vivo, que é o Salvador de todos os homes, especialmente dos que cren.
11 Estas cousas mandan e ensinan.
12 Que ninguén desprece a túa mocidade; pero sé un exemplo dos crentes, de palabra, de conversación, de caridade, de espírito, de fe, de pureza.
13Ata que eu veña, presta atención á lectura, á exhortación, á doutrina.
14 Non descoides o don que está en ti, que che foi dado pola profecía, coa imposición das mans do presbiterio.
15 Medita nestas cousas; entrégate enteiramente a eles; para que o teu proveito apareza a todos.
16 Fíxate en ti mesmo e na doutrina; persegue neles: pois facendo isto, salvarás a ti mesmo e aos que te escoiten.

CAPÍTULO 5

1 Non reprendes a un ancián, pero pídelle como a un pai; e os mozos coma irmáns;
2 As mulleres maiores como nais; as máis novas coma irmás, con toda pureza.
3 Honra ás viúvas que son realmente viúvas.
4Pero se algunha viúva ten fillos ou sobriños, que aprenda primeiro a mostrar piedade na casa e a compensar aos seus pais, porque iso é bo e aceptable ante Deus.
5 Agora ben, a que é verdadeira viúva e desolada, confía en Deus e continúa en súplicas e oracións noite e día.
6Pero a que vive no pracer está morta mentres vive.
7 E estas cousas mandan, para que sexan irreprensibles.
8 Pero se alguén non se ocupa dos seus, e especialmente dos da súa casa, negou a fe e é peor que un infiel.
9 Non se tome a viúva no número de menos de sesenta anos, que fose a muller dun só home,
10 Ben informado de boas obras; se criou fillos, se aloxou forasteiros, se lavou os pés aos santos, se aliviou aos aflixidos, se seguiu con dilixencia toda boa obra.
11 Pero as viúvas máis novas néganse, porque cando comecen a descarrilarse contra Cristo, casarán;
12 Tendo condenación, porque abandonaron a súa primeira fe.
13 E ademais aprenden a estar ociosos, vagando de casa en casa; e non só ociosos, senón tamén idiotas e afanados, que falan cousas que non deberían.
14 Vou, pois, que as mulleres máis novas se casen, teñan fillos, guíen a casa, non dean ocasión ao adversario de falar con reproche.
15Porque algúns xa se apartaron de Satanás.
16 Se algún home ou muller crente ten viúvas, que as alivien, e que non lle imputen á Igrexa; para que alivie os que son viúvas.
17 Que os anciáns que gobernan ben sexan considerados dignos de dobre honra, especialmente os que traballan na palabra e na doutrina.
18 Porque a Escritura di: Non poñerás bociño ao boi que pisa o millo. E, o traballador é digno da súa recompensa.
19 Non recibas acusación contra un ancián, senón ante dúas ou tres testemuñas.
20 Os que pecan reprenden diante de todos, para que os demais tamén teñan medo.
21 Encargoche diante de Deus, e do Señor Xesucristo e dos anxos elixidos, que observes estas cousas sen prefires uns antes que outros, sen facer nada por parcialidade.
22 Non lle poñas as mans de súpeto a ninguén, nin sexas partícipe dos pecados doutros homes: mantente puro.
23 Xa non bebas auga, pero usa un pouco de viño polo teu estómago e polas túas enfermidades moitas veces.
24 Os pecados dalgúns homes están abertos de antemán, van antes ao xuízo; e algúns homes que seguen despois.
25 Do mesmo xeito tamén se manifestan de antemán as boas obras dalgúns; e os que son doutro xeito non se poden esconder.

CAPÍTULO 6

1 Que todos os servos que estean baixo o xugo consideren aos seus propios amos dignos de toda honra, para que non se blasfeme o nome de Deus e a súa doutrina.
2 E os que teñen mestres crentes, que non os desprecen, porque son irmáns; senón que lles serven, porque son fieis e amados, partícipes do beneficio. Estas cousas ensinan e exhortan.
3 Se alguén ensina o contrario, e non acepta palabras sanas, mesmo as palabras do noso Señor Xesucristo, e a doutrina que é conforme á piedad;
4El é orgulloso, que non sabe nada, senón que adora cuestións e liortas de palabras, das cales derivan a envexa, as contendas, as barandillas, as malas conxecturas,

5 Disputas perversas de homes de mente corrupta e desposuídos da verdade, supoñendo que a ganancia é a piedad: retírate de tales.
6 Pero a piedad con contento é unha gran ganancia.
7 Porque non trouxemos nada a este mundo, e é certo que non podemos sacar nada.
8 E tendo comida e vestidos, contentémonos con iso.
9 Pero os que queren enriquecerse caen na tentación e na trampa e en moitas concupiscencias insensatas e prexudiciais, que afogan os homes na destrución e na perdición.
10 Porque o amor ao diñeiro é a raíz de todo mal, que mentres algúns cobizaban, erraron da fe e atravesaron moitas penas.
11 Pero ti, home de Deus, foxe destas cousas; e segue a xustiza, a piedad, a fe, o amor, a paciencia, a mansedume.
12 Loita a boa loita da fe, agarra a vida eterna, á que tamén es chamado, e profesaches unha boa profesión ante moitas testemuñas.
13 Encargoche ante Deus, que vivifica todas as cousas, e ante Cristo Xesús, quen ante Poncio Pilato foi testemuña dunha boa confesión;
14 Que garde este mandamento sen mancha, irreprensible, ata a aparición do noso Señor Xesucristo:
15 O que nos seus tempos mostrará, quen é o bendito e único Potente, o Rei dos reis e Señor dos señores;
16 Quen só ten inmortalidade, morando na luz á que ninguén pode achegarse; a quen ninguén viu nin pode ver: a quen sexa a honra e o poder eternos. Amén.
17 Encargádelles aos ricos deste mundo que non sexan altivos, nin confíen en riquezas incertas, senón no Deus vivo, que nos dá abundantemente todas as cousas para gozar;
18 Que fagan o ben, que sexan ricos en boas obras, dispostos a repartir, dispostos a comunicarse;
19 Aforrándose un bo fundamento para o tempo que vén, para que se apoderan da vida eterna.
20 Oh Timoteo, garda o que está confiado na túa confianza, evitando os balbuceos profanos e vans e as oposicións da ciencia falsamente chamadas:
21 O que algúns profesan erraron en canto á fe. A graza sexa contigo. Amén. (O primeiro para Timoteo foi escrito desde Laodicea, que é a cidade máis importante de Phrygia Pacatiana.)

2 Timoteo

CAPÍTULO 1

1 Paulo, apóstolo de Xesucristo pola vontade de Deus, segundo a promesa de vida que hai en Cristo Xesús,
2 A Timoteo, o meu fillo benquerido: Graza, misericordia e paz de Deus Pai e de Cristo Xesús, noso Señor.
3 Agradezo a Deus, a quen servo dos meus antepasados con conciencia pura, que incesantemente teño lembranza de ti nas miñas oracións noite e día;
4 Desexando moito verte, lembrando as túas bágoas, para que me enche de alegría;
5 Cando me lembre a fe non finxida que hai en ti, que habitou primeiro na túa avoa Lois e na túa nai Eunice; e estou convencido de que tamén en ti.
6 Por iso lémbroche de que suscitas o don de Deus, que está en ti coa posta das miñas mans.
7 Porque Deus non nos deu o espírito de medo; senón de poder, e de amor e de mente sana.
8 Non te avergoñas, pois, do testemuño do noso Señor, nin de min o seu prisioneiro: senón participa das aflicións do evanxeo segundo o poder de Deus;
9 Quen nos salvou e nos chamou cunha santa vocación, non segundo as nosas obras, senón segundo o seu propósito e a súa graza, que nos foi dada en Cristo Xesús antes de que o mundo comezase,
10 Pero agora manifféstase coa aparición do noso Salvador Xesucristo, quen aboliu a morte e sacou á luz a vida e a inmortalidade mediante o evanxeo:
11 Para o cal son designado predicador, apóstolo e mestre dos xentís.
12 Por iso tamén sufro estas cousas; con todo, non me avergoño, porque sei a quen crin, e estou convencido de que pode gardar o que lle encomendarei para ese día.
13 Mantén firme a forma de palabras sanas, que escoitaches de min, na fe e no amor que hai en Cristo Xesús.
14 O bo que che foi encomendado garda polo Espírito Santo que habita en nós.
15 Ti sabes isto: que todos os que están en Asia se afastan de min; dos cales son Phygelus e Hermóxenes.
16 O Señor dea misericordia á casa de Onesíforo; porque moitas veces me refrescaba e non se avergoñaba da miña cadea:
17 Pero, cando estaba en Roma, buscoume con moita dilixencia e atopoume.
18 O Señor concédelle que atope misericordia do Señor naquel día, e ti sabes moi ben cantas cousas me serviu en Éfeso.

CAPÍTULO 2

1 Ti, pois, meu fillo, forte na graza que hai en Cristo Xesús.
2 E as cousas que escoitaches de min entre moitas testemuñas, encoméndaso a homes fieis, que tamén poderán ensinar a outros.
3 Polo tanto, soportas as durezas, como bo soldado de Xesucristo.
4 Ningún que fai guerra se enreda cos asuntos desta vida; para agradar a quen o escolleu para ser soldado.
5 E se un home tamén loita polas maestrías, aínda non é coroado, a non ser que loite legalmente.
6O labrador que traballa debe ser o primeiro participante dos froitos.
7 Considera o que digo; e o Señor dáche entendemento en todas as cousas.
8 Lembra que Xesucristo, da descendencia de David, resucitou de entre os mortos segundo o meu evanxeo:
9 No que sufro problemas, como un malvado, ata ata as cadeas; pero a palabra de Deus non está obrigada.
10 Por iso soporto todas as cousas por amor dos elixidos, para que tamén obteñan a salvación que é en Cristo Xesús con gloria eterna.
11 É un dito fiel: Porque se morremos con el, tamén viviremos con el.
12 Se sufrimos, tamén reinaremos con el; se o negamos, el tamén nos negará a nós.
13 Se non cremos, aínda permanece fiel: non pode negarse a si mesmo.
14 Lembrádeos destas cousas, encargándolles diante do Señor que non se esforcen por palabras sen proveito, senón para subvertir os oíntes.
15 Estude para mostrarte aprobado ante Deus, obreiro que non ten por qué avergoñarse, que reparte a palabra de verdade.
16 Pero evita os balbuceos profanos e vans, porque aumentarán a impiedade.
17 E a súa palabra comerá como un cancro: dos cales son Himeneo e Fileto;
18 Quen se equivocaron respecto da verdade, dicindo que a resurrección xa pasou; e derrubar a fe dalgúns.
19 Con todo, o fundamento de Deus está firme, tendo este selo: O Señor coñece aos seus. E, que todo aquel que pon o nome de Cristo se aparte da iniquidade.
20 Pero nunha gran casa non só hai vasos de ouro e de prata, senón tamén de madeira e de terra; e uns para honrar, e outros para deshonrar.
21 Polo tanto, se un home se purga destes, será un vaso de honra, santificado e axeitado para o uso do mestre e preparado para toda boa obra.
22 Fuxa tamén das concupiscencias xuvenís, pero segue a xustiza, a fe, a caridade, a paz, cos que invocan ao Señor de corazón puro.
23Pero as preguntas insensatas e ignorantes evitan, sabendo que provocan conflitos de xénero.
24 E o servo do Señor non debe loitar; pero sexa amable con todos os homes, apto para ensinar, paciente,
25 Con mansedume instruíndo aos que se opoñen; se Deus, quizais, lles dará arrepentimento para o recoñecemento da verdade;
26 E para que se recuperen da trampa do diaño, que son levados cativos por el á súa vontade.

CAPÍTULO 3

1 Saiba tamén isto, que nos últimos días virán tempos perigosos.
2 Porque os homes serán amantes de si mesmos, cobizosos, fanfarrones, soberbios, blasfemos, desobedientes aos pais, ingratos, impíos,
3 Sen cariño natural, quebrantadores de tregua, falsos acusadores, incontinentes, feroces, desprezadores dos bos,

4 Traidores, embriagadores, altivos, amantes dos praceres máis que amantes de Deus;
5 Tendo unha forma de piedad, pero negando o seu poder;
6Porque deste tipo son os que se meten nas casas e levan cautivas a mulleres tolas cargadas de pecados, levadas con diversas concupiscencias,
7 Sempre aprendendo, e nunca capaz de chegar ao coñecemento da verdade.
8 Agora ben, como Jannes e Xambres resistiron a Moisés, así tamén resisten estes á verdade: homes de mente corrupta, reprobados pola fe.
9 Pero non avanzarán máis, porque a súa insensatez será manifesta a todos os homes, como tamén o foi a deles.
10 Pero ti coñeces perfectamente a miña doutrina, a miña forma de vida, o propósito, a fe, a paciencia, a caridade, a paciencia,
11 Persecucións, aflicións, que me chegaron en Antioquía, en Iconio, en Listra; que persecucións sufrín: pero de todas elas libroume o Señor.
12 Si, e todos os que queiran vivir piadosamente en Cristo Xesús sufrirán persecución.
13 Pero os malos e os seductores irán empeorando, enganando e sendo enganados.
14 Pero ti continúa nas cousas que aprendeches e das que tes seguro, sabendo de quen as aprendeches;
15 E que desde neno coñeces as sagradas escrituras, que poden facerte sabio para a salvación mediante a fe que está en Cristo Xesús.
16Toda a Escritura é inspirada por Deus, e é proveitosa para a doutrina, para a reprobación, para a corrección, para a instrución na xustiza:
17 Para que o home de Deus sexa perfecto, totalmente equipado para todas as boas obras.

CAPÍTULO 4

1 Encargoche, pois, diante de Deus e do Señor Xesucristo, quen xulgará aos vivos e aos mortos na súa aparición e no seu reino;
2 Predica a palabra; ser instantáneo en tempada, fóra de tempada; reprende, reprende, exhorta con toda paciencia e doutrina.
3 Pois chegará o tempo en que non soportarán a boa doutrina; pero, segundo as súas propias concupiscencias, amontonaranse mestres, tendo comezón de orellas;
4 E apartarán os seus oídos da verdade e converteranse en fábulas.
5 Pero ti vela en todas as cousas, soporta as aflicións, fai a obra de evanxelista, fai unha proba plena do teu ministerio.
6 Porque agora estou preparado para ser ofrecido, e a hora da miña partida está próxima.
7 Loitei unha boa loita, rematei o meu camiño, gardei a fe:
8 De aquí en diante tenme reservada unha coroa de xustiza, que o Señor, o xuíz xusto, me dará nese día: e non só a min, senón tamén a todos os que aman a súa aparición.
9 Fai a túa dilixencia para vir en breve a min:
10 Porque Demas abandonoume a min, amado este mundo actual, e marchou a Tesalónica; Crecente a Galacia, Tito a Dalmacia.
11 Só Lucas está comigo. Toma a Marcos e tráeo contigo, porque me serve para o ministerio.
12 E mandei a Tíquico a Éfeso.
13 O manto que deixei en Troas con Carpo, cando veñas, trae contigo, e os libros, pero sobre todo os pergamiños.
14 Alexandre, o caldereiro, fíxome moito mal: o Señor púgao segundo as súas obras.
15 De quen tamén teñas coidado; porque resistiu moito as nosas palabras.
16 Na miña primeira resposta, ninguén me acompañou, pero todos os homes abandonáronme: pídolle a Deus que non se lles impida.
17 Non obstante, o Señor estivo conmigo e fortaleceume; para que por min a predicación fose plenamente coñecida, e todos os xentís escoitasen: e saínme da boca do león.
18 E o Señor librarame de toda obra mala e preservarame para o seu reino celestial: a quen sexa a gloria para sempre e para sempre. Amén.
19 Saúde a Prisca e a Aquila, e á casa de Onesíforo.
20 Erasto morou en Corinto, pero a Trófimo deixeino enfermo en Mileto.
21 Fai a túa dilixencia para vir antes do inverno. Saúdache Eubulo, Pudens, Lino, Claudia e todos os irmáns.
22 O Señor Xesús Cristo estea co teu espírito. A graza estea contigo. Amén. (A segunda epístola a Timoteo, ordenado o primeiro bispo da igrexa dos Efesios, foi escrita desde Roma, cando Paulo foi levado ante Nerón por segunda vez.)

Tito

CAPÍTULO 1

1 Paulo, servo de Deus e apóstolo de Xesucristo, segundo a fe dos elixidos de Deus e o recoñecemento da verdade que é segundo a piedad;
2 Na esperanza da vida eterna, que Deus, que non pode mentir, prometeu antes do comezo do mundo;
3 Pero no seu momento manifestou a súa palabra mediante a predicación, que me foi encomendada segundo o mandamento de Deus, noso Salvador;
4A Tito, o meu propio fillo, segundo a fe común: Graza, misericordia e paz de Deus Pai e do Señor Xesús Cristo, noso Salvador.
5Por iso deixeiche en Creta, para que ordenaras as cousas que faltan, e ordenases anciáns en todas as cidades, como che fixera.
6 Se algún é irreprensible, o marido dunha soa muller, que teña fillos fieis non acusados de motín nin de rebeldía.
7 Porque un bispo debe ser irreprensible, como administrador de Deus; nin obstinado, nin pronto enfadado, nin dado ao viño, nin goleador, nin dado á sucia ganancia;
8 Pero amante da hospitalidade, amante dos homes de ben, sobrio, xusto, santo, temperado;
9 Mantendo firme a palabra fiel tal e como se lle ensinaron, para que, mediante a boa doutrina, poida exhortar e convencer aos contrarios.
10Porque hai moitos faladores e enganadores rebeldes e vanidosos, especialmente os da circuncisión:
11 A quen hai que tapar a boca, a quen destrozan casas enteiras, ensinando cousas que non deben, por mor dun lucro sucio.
12 Un deles, mesmo un profeta propio, dixo: Os cretiáns son sempre mentireiros, feras malas, barrigas lentos.
13 Esta testemuña é certa. Por iso, repréndeos severamente, para que sexan sanes na fe;
14 Sen facer caso ás fábulas xudías e aos mandamentos dos homes que se afastan da verdade.
15 Para os puros todas as cousas son puras; pero para os contaminados e incrédulos nada é puro; pero ata a súa mente e conciencia están contaminadas.
16 Profesan coñecer a Deus; pero nas obras néganlle, sendo abominables e desobedientes, e reprobados a toda boa obra.

CAPÍTULO 2

1 Pero ti di as cousas que se converten en boa doutrina:
2 Que os anciáns sexan sobrios, graves, temperados, sanes na fe, na caridade, na paciencia.
3 As vellas tamén, que se comporten como corresponde á santidade, non acusadoras falsas, non dadas a moito viño, mestres de cousas boas;
4Para que ensinen ás mozas a ser sobrias, a amar aos seus maridos, a amar aos seus fillos,
5 Ser discretos, castos, gardas na casa, bos, obedientes aos seus propios maridos, para que a palabra de Deus non sexa blasfemada.
6 Os mozos tamén exhortan a ser sobrios.
7 Mostrando en todas as cousas un modelo de boas obras: na doutrina mostrando incorrupción, gravidade, sinceridade,
8 Fala sana, que non se pode condenar; para que o que é o contrario se avergonza, sen ter nada malo que dicir de vós.
9 Exhorta aos servos a ser obedientes aos seus propios amos e a agradarlles ben en todas as cousas; non volver contestar;
10 Non robando, senón mostrando toda boa fidelidade; para que adornen en todas as cousas a doutrina de Deus, noso Salvador.
11 Porque a graza de Deus que trae a salvación apareceu a todos os homes,
12 Ensinándonos que, negando a impiedade e os desexos mundanos, debemos vivir con sobriedade, xustiza e piadosidade neste mundo presente;
13 Agardando esa bendita esperanza e a gloriosa aparición do gran Deus e do noso Salvador Xesucristo;
14 Quen se entregou por nós, para redimirnos de toda iniquidade e purificar para si un pobo propio, celoso das boas obras.
15 Estas cousas falan, exhortan e reprenden con toda autoridade. Que ninguén te desprece.

CAPÍTULO 3

1Recordádeos que se sometan aos principados e aos poderes, que obedezcan aos maxistrados, que estean preparados para toda boa obra,
2 Para non falar mal de ninguén, para non ser peleadores, senón mansos, mostrando toda mansedume a todos os homes.
3Porque nós mesmos tamén fomos ás veces insensatos, desobedientes, enganados, servindo a diversos desexos e praceres, vivindo na malicia e na envexa, odiosos e odiándonos uns aos outros.
4Pero despois apareceron a bondade e o amor de Deus, o noso Salvador, para cos homes,
5 Non por obras de xustiza que fixemos, senón segundo a súa misericordia salvounos, mediante o lavado da rexeneración e a renovación do Espírito Santo;
6 O cal derramou sobre nós abundantemente por medio de Xesucristo, noso Salvador;
7 Para que, xustificados pola súa graza, sexamos feitos herdeiros segundo a esperanza da vida eterna.
8 Este é un dito fiel, e quero que as afirmes constantemente, para que os que creron en Deus teñan coidado de manter as boas obras. Estas cousas son boas e proveitosas para os homes.
9 Pero evita as preguntas insensatas, as xenealoxías, as disputas e as disputas pola lei; pois son inútiles e vanidosos.
10 Un home que é herexe despois da primeira e segunda amonestación rexeita;
11 Sabendo que o que é tal é subvertido e peca, sendo condenado por si mesmo.
12 Cando te mande a Artemas ou a Tíquico, procura vir a min a Nicópole, porque alí determinei pasar o inverno.
13 Traede con dilixencia a Zenas, o avogado, e Apolos, para que non lles falte nada.
14 E aprendamos tamén os nosos a manter as boas obras para os usos necesarios, para que non sexan infrutuosas.
15 Todos os que están comigo saúdante. Saúde aos que nos aman na fe. A graza estea con todos vós. Amén. (Foi escrito a Tito, ordenado o primeiro bispo da igrexa dos crecianos, de Nicópole de Macedonia.)

Filemón

CAPÍTULO 1

1 Paulo, prisioneiro de Xesucristo, e Timoteo, o noso irmán, a Filemón, o noso amado e compañeiro de traballo,
2 E á nosa amada Afia, e a Arquipo, o noso compañeiro de guerra, e á igrexa da túa casa:
3 Graza e paz para vós de Deus, noso Pai, e do Señor Xesucristo.
4Agradezo ao meu Deus, mencionándote sempre nas miñas oracións,
5 Escoitando o teu amor e fe que tes para o Señor Xesús e para todos os santos;
6 Para que a comunicación da túa fe se faga efectiva mediante o recoñecemento de todo o ben que hai en ti en Cristo Xesús.
7 Porque temos gran alegría e consolo no teu amor, porque as entrañas dos santos son refrescadas por ti, irmán.
8 Xa que logo, aínda que eu poida ser moi ousado en Cristo ordenarche o que convén,
9 Con todo, por amor, prefiroche, sendo un ancián como Paulo, e agora tamén prisioneiro de Xesucristo.
10Pégoche polo meu fillo Onésimo, a quen xerei nas miñas cadeas:
11O que noutro tempo non che resultaba proveitoso, pero agora é útil para ti e para min.
12 A quen enviei de novo: ti, pois, recíbeo, é dicir, as miñas entrañas.
13 A quen quixera reter comigo, para que no teu lugar me servise nos lazos do evanxeo:
14 Pero sen a túa mente non faría nada; que o teu beneficio non sexa como por necesidade, senón voluntariamente.
15 Pois se cadra, pois, partiu por un tempo, para que o recibas para sempre;
16 Non agora como servo, senón por riba dun servo, irmán amado, especialmente para min, pero canto máis para ti, tanto na carne como no Señor?
17 Se, pois, me consideras compañeiro, recíbeo como a min mesmo.
18 Se che fixo un mal ou che debe algo, pon iso pola miña conta;
19 Eu, Paulo, escribíno da miña propia man, pagareino, aínda que non che digo como me debes a ti mesmo.
20 Si, irmán, déixame gozar de ti no Señor: refresca as miñas entrañas no Señor.
21 Confiando na túa obediencia escribínche, sabendo que ti tamén farás máis do que eu digo.
22 Pero prepárame tamén un hospedaxe, porque confío en que polas túas oracións se che dará.
23 Alí saúdache Epafras, meu compañeiro de prisión en Cristo Xesús;
24Marco, Aristarco, Demas, Lucas, meus compañeiros de traballo.
25 A graza do noso Señor Xesucristo sexa co teu espírito. Amén.

Hebreos

CAPÍTULO 1

1 Deus, que en varias ocasións e de diversas maneiras falou noutro tempo aos pais polos profetas,
2 Falounos nestes últimos días polo seu Fillo, a quen nomeou herdeiro de todas as cousas, polo que tamén fixo os mundos;
3 Quen sendo o brillo da súa gloria e a imaxe expresa da súa persoa, e defendendo todas as cousas coa palabra do seu poder, cando por si mesmo limpara os nosos pecados, sentouse á dereita da Maxestade no alto;
4 Sendo feito moito mellor que os anxos, xa que por herdanza obtivo un nome máis excelente que eles.
5 Porque a cal dos anxos lle dixo algunha vez: Ti es o meu Fillo, eu te xerei hoxe? E de novo, eu serei para el un Pai, e el será para min un Fillo?
6 E de novo, cando trae ao mundo ao primoxénito, di: "E que todos os anxos de Deus o adoren".
7 E sobre os anxos di: Quen fai dos seus anxos espíritos e dos seus ministros unha chama de lume.
8 Pero ao Fillo díxolle: O teu trono, Deus, é para sempre e para sempre: un cetro de xustiza é o cetro do teu reino.
9 Amaches a xustiza e odiaches a iniquidade; por iso Deus, o teu Deus, unxirote co aceite da alegría por riba dos teus compañeiros.
10 E ti, Señor, no principio fundaches a terra; e os ceos son obras das túas mans:
11 Perecerán; pero ti quedas; e todos envellecerán coma un vestido;
12 E dobraraas como unha vestidura e mudaranse, pero ti es o mesmo, e non faltarán os teus anos.
13 Pero a cal dos anxos díxolle algunha vez: Senta á miña dereita ata que poña aos teus inimigos o estrado dos teus pés?
14 Non son todos espíritos ministradores, enviados para ministrar aos que serán herdeiros da salvación?

CAPÍTULO 2

1 Polo tanto, debemos prestarlle máis atención ás cousas que escoitamos, para que en ningún momento as deixemos escapar.
2 Pois se a palabra dita polos anxos fose firme, e toda transgresión e desobediencia recibise unha xusta recompensa de recompensa;
3 Como escaparemos, se descoidamos a salvación tan grande; que ao principio comezou a ser falado polo Señor, e foi confirmado a nós polos que o escoitaron;
4 Deus tamén lles dá testemuño, tanto con sinais e marabillas, como con diversos milagres e dons do Espírito Santo, segundo a súa propia vontade?
5 Porque non someteu aos anxos o mundo por venir, do que falamos.
6 Pero un nalgún lugar deu testemuño, dicindo: Que é o home para que te acordes del? ou o fillo do home, que o visites?
7 Fíxoo un pouco máis baixo que os anxos; coroácheso de gloria e honra, e puxéchesllе sobre as obras das túas mans.
8 Puxeches todas as cousas debaixo dos seus pés. Porque en que todo o someteu, non deixou nada que non lle sexa sometido. Pero agora non vemos aínda todas as cousas sometidas a el.
9 Pero vemos a Xesús, que foi feito un pouco máis baixo que os anxos polo sufrimento da morte, coroado de gloria e honra; que por graza de Deus probase a morte por cada home.
10 Porque a aquel, para quen son todas as cousas e por quen son todas as cousas, ao traer moitos fillos á gloria, fixera o xefe da súa salvación perfecto a través dos sufrimentos.
11 Porque tanto o que santifica como os que son santificados son todos dun, polo que non se avergoña de chamalos irmáns.
12 Dicindo: Vou declarar o teu nome aos meus irmáns, en medio da igrexa cantareiche loanza.
13 E de novo, vou poñer a miña confianza nel. E de novo: Velaquí eu e os fillos que Deus me deu.
14 Dado que os nenos son partícipes de carne e sangue, tamén el tamén participou da mesma; para que mediante a morte destruíse ao que tiña o poder da morte, é dicir, ao demo;
15 E libra aos que por medo á morte estiveron toda a súa vida sometidos á escravitude.
16 Porque, en verdade, non tomou sobre el a natureza de anxos; pero tomou sobre el a descendencia de Abraham.
17 Por iso, en todas as cousas, tiña que ser semellante aos seus irmáns, para que fose un sumo sacerdote misericordioso e fiel nas cousas relativas a Deus, para facer a reconciliación dos pecados do pobo.
18 Pois no que el mesmo sufriu ser tentado, pode socorrer aos que son tentados.

CAPÍTULO 3

1 Polo que, santos irmáns, participantes da vocación celestial, considerade ao Apóstolo e Sumo Sacerdote da nosa profesión, a Cristo Xesús;
2 Quen foi fiel ao que o designou, como tamén foi fiel Moisés en toda a súa casa.
3 Porque este home foi considerado digno de máis gloria que Moisés, xa que o que construíu a casa ten máis honra que a casa.
4 Porque cada casa é construída por algún home; pero o que construíu todas as cousas é Deus.
5 E de verdade Moisés foi fiel en toda a súa casa, como un servo, para testemuñar as cousas que había que dicir despois;
6 Pero Cristo como un fillo sobre a súa propia casa; de quen somos nós, se mantemos firme ata o final a confianza e o gozo da esperanza.
7Por iso (como di o Espírito Santo: Hoxe se escoitades a súa voz,
8 Non endurecedes os vosos corazóns, como na provocación, no día da tentación no deserto:
9 Cando os teus pais me tentaron, probaronme e viron corenta anos as miñas obras.
10 Por iso entristeime daquela xeración, e dixen: Sempre erran no seu corazón; e non coñeceron os meus camiños.
11Entón, xurei na miña ira: Non entrarán no meu descanso.)

12 Tede coidado, irmáns, para que non haxa en ningún de vós un corazón malo de incredulidade que se afasta do Deus vivo.
13 Pero exhortámonos uns a outros cada día, mentres se chama Hoxe; para que ningún de vós se endureza polo engano do pecado.
14 Porque somos feitos partícipes de Cristo, se mantemos firmes ata o final o principio da nosa confianza;
15 Mentres se di: "Hoxe se escoitades a súa voz, non endurecedes o voso corazón, como na provocación".
16 Porque algúns, cando o escoitaron, provocaron, pero non todos os que saíron de Exipto por Moisés.
17 Pero con quen se entristeceu corenta anos? Non foi cos que pecaron, cuxos cadáveres caeron no deserto?
18 E a quen lle xurou que non entrarían no seu repouso, senón aos que non creron?
19 Entón vemos que non puideron entrar por mor da incredulidade.

CAPÍTULO 4

1 Tememos, pois, que, ao quedarnos a promesa de entrar no seu repouso, algún de vós pareza que non o logra.
2 Porque a nós foi predicado o evanxeo, así como a eles, pero a palabra predicada non lles serviu de nada, non se mesturaba coa fe nos que a escoitaron.
3 Pois os que cremos entramos no repouso, como dixo: Como xurei na miña ira, se entrarán no meu repouso, aínda que as obras fosen rematadas desde a fundación do mundo.
4 Porque nalgún lugar do sétimo día falou deste xeito: E Deus descansou o sétimo día de todas as súas obras.
5 E neste lugar de novo: Se entran no meu descanso.
6 Xa que logo queda que algúns deben entrar nel, e aqueles a quen foi predicado por primeira vez non entraron por mor da incredulidade:
7 De novo, limita un día, dicindo en David: Hoxe, despois de tanto tempo; como se di: Hoxe se escoitades a súa voz, non endurecerdes os vosos corazóns.
8 Porque se Xesús lles dera descanso, entón non falaría doutro día.
9 Queda pois un descanso para o pobo de Deus.
10 Porque o que entrou no seu repouso, tamén cesou das súas propias obras, como Deus fixo das súas.
11 Traballemos, pois, para entrar nese repouso, para que ninguén caia seguindo o mesmo exemplo de incredulidade.
12 Porque a palabra de Deus é rápida, poderosa e máis cortante que calquera espada de dous fíos, penetra ata a división da alma e do espírito, das articulacións e da medula, e é un discernidor dos pensamentos e intencións do corazón.
13 Tampouco hai criatura que non se manifeste á súa vista, senón que todas as cousas están espidas e abertas aos ollos daquel co que temos que ver.
14 Xa que logo temos un gran sumo sacerdote, que pasou aos ceos, Xesús, o Fillo de Deus, manteñamos a nosa profesión.
15 Porque non temos un sumo sacerdote que non poida ser tocado co sentimento das nosas enfermidades; pero foi tentado en todos os puntos coma nós, pero sen pecado.
16 Achegámonos, pois, con valentía ao trono da graza, para obter misericordia e atopar graza para axudar no momento da necesidade.

CAPÍTULO 5

1 Porque todo sumo sacerdote tomado de entre os homes é ordenado para os homes en cousas que atinxen a Deus, para que ofreza presentes e sacrificios polos pecados:
2 Quen pode ter compaixón dos ignorantes e dos que están fóra do camiño; pois el mesmo tamén está rodeado de enfermidade.
3 E por iso debe, como para o pobo, así tamén por si mesmo, ofrecer polos pecados.
4 E ninguén se toma esta honra para si, senón o chamado de Deus, como era Aharón.
5 Así tamén Cristo non se glorificou a si mesmo para ser feito sumo sacerdote; pero o que lle dixo: Ti es o meu Fillo, eu te xerei hoxe.
6 Como tamén di noutro lugar: Ti es sacerdote para sempre segundo a orde de Melquisedec.
7 Quen nos días da súa carne, cando ofrecera oracións e súplicas con forte clamor e bágoas ao que podía salvalo da morte, e foi escoitado no que temía;
8 Aínda que era fillo, aprendeu a obedecer polas cousas que sufriu;
9 E sendo feito perfecto, converteuse no autor da salvación eterna para todos os que lle obedecen;
10 Chamado por Deus sumo sacerdote segundo a orde de Melquisedec.
11 De quen temos moitas cousas que dicir e difíciles de pronunciar, xa que sodes aburridos de oír.
12 Pois cando deberías ser mestres, tes necesidade de que te enseñe de novo cales son os primeiros principios dos oráculos de Deus; e fan falta de leite e non de carne forte.
13 Porque todo aquel que toma leite non é hábil na palabra de xustiza, porque é un neno.
14 Pero a carne forte é dos maiores de idade, mesmo dos que por razón do uso teñen os sentidos exercitados para discernir o ben e o mal.

CAPÍTULO 6

1 Polo tanto, deixando os principios da doutrina de Cristo, imos á perfección; non poñer de novo o fundamento do arrepentimento das obras mortas e da fe en Deus,
2 Da doutrina dos bautismos e da imposición de mans e da resurrección dos mortos e do xuízo eterno.
3 E iso faremos, se Deus o permite.
4 Pois é imposible para os que antes foron iluminados, e probaron o don celestial e foron feitos partícipes do Espírito Santo,
5 E probaron a boa palabra de Deus e os poderes do mundo por vir,
6 Se se afastan, para renovalos de novo para o arrepentimento; vendo que crucifican de novo para si o Fillo de Deus e o puxeron en vergoña aberta.
7 Porque a terra que bebe da chuvia que a miúdo a cae sobre ela e produce herbas adecuadas para os que a elabora, recibe a bendición de Deus:
8 Pero o que leva espiños e cardos é rexeitado e está preto da maldición; cuxo fin é queimar.
9 Pero, amados, estamos convencidos de cousas mellores de ti e das cousas que acompañan á salvación, aínda que así falemos.

10 Porque Deus non é inxusto para esquecer a vosa obra e traballo de amor, que mostrastes cara ao seu nome, en canto ministrastes aos santos e ministrastes.
11 E desexamos que cada un de vós mostre a mesma dilixencia ata a plena seguridade da esperanza ata o final:
12 Para que non sexades preguiceiros, senón seguidores dos que mediante a fe e a paciencia herdan as promesas.
13 Pois cando Deus prometeu a Abraham, xa que non podía xurar por maior, xurou por si mesmo:
14 Dicindo: "De certo bendicindote, e multiplicandote multiplicarei.
15 E así, despois de aguantar pacientemente, conseguiu a promesa.
16 Porque os homes verdadeiramente xuran polo maior: e o xuramento de confirmación é para eles o fin de toda contenda.
17 En que Deus, querendo mostrar máis abundantemente aos herdeiros da promesa a inmutabilidade do seu consello, confirmouno mediante un xuramento:
18Para que por dúas cousas inmutables, nas que a Deus era imposible mentir, tivésemos un forte consolo, os que fuximos en busca de refuxio para apoderarse da esperanza que temos diante:
19 Esperanza que temos como áncora da alma, á vez segura e firme, e que entra no interior do veo;
20Onde o precursor para nós entrou, Xesús, feito sumo sacerdote para sempre, segundo a orde de Melquisedec.

CAPÍTULO 7

1 Pois este Melquisedec, rei de Salem, sacerdote do Deus Altísimo, que se atopou con Abraham que volveu da matanza dos reis e o bendixo;
2 A quen tamén Abraham deu a décima parte de todo; primeiro sendo por interpretación Rei da xustiza, e despois tamén Rei de Salem, que é, Rei da paz;
3 Sen pai, sen nai, sen descendencia, sen principio de días, nin fin de vida; pero feito semellante ao Fillo de Deus; permanece sacerdote continuamente.
4 Considera agora o grande que era este home, a quen mesmo o patriarca Abraham deu a décima parte do botín.
5 E de verdade, os que son dos fillos de Leví, que reciben o oficio do sacerdocio, teñen o mandamento de levar o décimo do pobo segundo a lei, é dicir, dos seus irmáns, aínda que saian dos lombos de Abraham. :
6 Pero aquel cuxo descendente non se conta entre eles recibiu o décimo de Abraham e bendixo ao que tiña as promesas.
7 E sen ningunha contradición o menos é bendito o mellor.
8 E aquí os homes que morren reciben décimos; pero alí os recibe, dos que se testemuña que vive.
9 E como podo dicir, tamén Leví, que recibe décimos, pagou décimos en Abraham.
10 Porque aínda estaba nos lombos de seu pai cando Melquisedec o atopou.
11 Se, polo tanto, a perfección fose polo sacerdocio levítico, (porque baixo el o pobo recibiu a lei), que máis necesidade había de que se levantase outro sacerdote segundo a orde de Melquisedec, e non fose chamado segundo a orde de Aharón?
12 Xa que o sacerdocio está cambiado, é necesario cambiar tamén a lei.
13 Porque aquel de quen se falan estas cousas pertence a outra tribo, da cal ninguén atendeu o altar.
14 Porque é evidente que o noso Señor xurdiu de Xudá; da que Moisés non falou nada sobre o sacerdocio.
15 E aínda é moito máis evidente: porque, como Melquisedec, xurdiu outro sacerdote.
16 Quen está feito, non segundo a lei dun mandamento carnal, senón segundo o poder dunha vida sen fin.
17 Porque el testemuña: Ti es sacerdote para sempre segundo a orde de Melquisedec.
18 Porque, de verdade, hai unha anulación do mandamento anterior pola súa debilidade e inutilidade.
19 Pois a lei non fixo nada perfecto, pero a introdución dunha esperanza mellor fixo; polo que nos achegamos a Deus.
20 E por canto non sen xuramento foi feito sacerdote:
21 (Porque eses sacerdotes foron feitos sen xuramento, pero isto cun xuramento por parte do que lle dixo: "Xurou o Señor e non se arrepentirá: es sacerdote para sempre segundo a orde de Melquisedec".
22 Con tanto fíxose Xesús fiador dun testamento mellor.
23 E verdadeiramente eran moitos sacerdotes, porque non se lles permitiu continuar por mor da morte:
24 Pero este home, porque permanece para sempre, ten un sacerdocio inmutable.
25 Polo tanto, tamén pode salvar a todos os que por el se achegan a Deus, xa que sempre vive para interceder por eles.
26 Porque un tal sumo sacerdote converteuse en nós, que é santo, inofensivo, inmaculado, separado dos pecadores e feito máis alto que os ceos;
27 Quen non necesita diariamente, como aqueles sumos sacerdotes, ofrecer sacrificios, primeiro polos seus propios pecados, e despois polos do pobo: por iso fixo unha vez, cando se ofreceu.
28 Porque a lei fai sumos sacerdotes aos homes enfermos; pero a palabra do xuramento, que foi desde a lei, fai o Fillo, que está consagrado para sempre.

CAPÍTULO 8

1 Agora ben, das cousas que falamos, esta é a suma: temos un sumo sacerdote así, que está situado á dereita do trono da Maxestade nos ceos;
2 Un ministro do santuario e do verdadeiro tabernáculo que o Señor puxo, e non un home.
3 Porque todo sumo sacerdote está ordenado para ofrecer presentes e sacrificios, polo que é necesario que este teña tamén algo que ofrecer.
4Porque se estivese na terra, non sería sacerdote, xa que hai sacerdotes que ofrecen agasallos segundo a lei.
5 Que serven ao exemplo e á sombra das cousas celestes, como Moisés foi amonestado por Deus cando estaba a piques de facer o tabernáculo: pois: Mira, di el, que fas todas as cousas segundo o modelo que che mostraron no monte.
6 Pero agora conseguiu un ministerio máis excelente, en canto tamén é o mediador dun pacto mellor, que foi establecido sobre mellores promesas.
7Porque se ese primeiro pacto fora impecable, non se debería buscar lugar para o segundo.

8Por culpa deles, di: Velaquí que veñen días, di o Señor, nos que farei un novo pacto coa casa de Israel e coa casa de Xudá.
9 Non conforme á alianza que fixen cos seus pais o día en que os tomei da man para sacalos da terra de Exipto; porque non continuaron no meu pacto, e eu non os considerei, di o Señor.
10 Porque este é o pacto que farei coa casa de Israel despois daqueles días, di o Señor; Vou poñer as miñas leis na súa mente, e escribirei no seu corazón, e serei para eles un Deus, e eles serán para min un pobo.
11 E non ensinarán cada un ao seu próximo, nin cada un ao seu irmán, dicindo: Coñece ao Señor, porque todos me coñecerán, dende o máis pequeno ata o maior.
12 Porque serei misericordioso das súas iniquidades, e xa non me lembrarei dos seus pecados e das súas iniquidades.
13 No que di: Un novo pacto, fixo vello o primeiro. Agora o que decae e envellece está listo para desaparecer.

CAPÍTULO 9

1 Entón, certamente, o primeiro pacto tiña tamén ordenanzas de servizo divino e un santuario mundano.
2 Porque facíase un tabernáculo; a primeira, onde estaba o candelero, a mesa e os pans da proposición; que se chama santuario.
3 E despois do segundo veo, o tabernáculo que se chama o Santísimo de todos;
4 que tiña o incensario de ouro e a arca da alianza cuberta de ouro arredor, onde estaba a pota de ouro que tiña o maná, a vara de Aharón que brotaba e as táboas da alianza;
5 E sobre ela os querubíns da gloria facendo sombra ao propiciatorio; do que agora non podemos falar especialmente.
6 Cando estas cousas foron así ordenadas, os sacerdotes entraban sempre no primeiro tabernáculo, cumprindo o servizo de Deus.
7Pero no segundo ía o sumo sacerdote só unha vez ao ano, non sen sangue, que ofrecía por si mesmo e polos erros do pobo.
8 O Espírito Santo significa que aínda non se manifestaba o camiño do máis santo de todos, mentres aínda estaba en pé o primeiro tabernáculo:
9 O cal era unha figura para o momento actual, na que se ofrecían tanto agasallos como sacrificios, que non podían facer perfecto ao que facía o servizo, en canto á conciencia;
10 Que só se mantiveron en comidas e bebidas, e en diversos lavados e ordenanzas carnais, impostas sobre eles ata o tempo da reforma.
11 Pero sendo Cristo vindo sumo sacerdote dos bens por vir, por un tabernáculo maior e máis perfecto, non feito a man, é dicir, non deste edificio;
12 Nin polo sangue de cabras nin de becerros, senón polo seu propio sangue entrou unha vez no lugar santo, obtindo por nós a redención eterna.
13Porque se o sangue dos touros e das cabras e as cinzas das vacas que rocían o impuro, santifican para a purificación da carne:
14 Canto máis o sangue de Cristo, que polo Espírito eterno se ofreceu sen mancha a Deus, purificará a túa conciencia das obras mortas para servir ao Deus vivo?
15 E por iso é o mediador do novo pacto, para que, por medio da morte, para a redención das transgresións que houbo baixo o primeiro pacto, os chamados reciban a promesa da herdanza eterna.
16Pois onde hai testamento, tamén ten que producirse a morte do testador.
17 Pois o testamento é de forza despois de que morreron os homes; se non, non vale para nada mentres vive o testador.
18 Polo que nin o primeiro testamento foi dedicado sen sangue.
19 Pois cando Moisés dera todos os preceptos a todo o pobo segundo a lei, tomou sangue dos becerros e dos cabritos, con auga, e escarlata e hisopo, e rozou o libro e todo o pobo.
20 Dicindo: Este é o sangue do pacto que Deus vos ordenou.
21 Ademais, rociou con sangue tanto o tabernáculo como todos os utensilios do ministerio.
22 E case todas as cousas son por lei purgadas con sangue; e sen derramamento de sangue non hai remisión.
23 Por iso era necesario que os modelos das cousas do ceo fosen purificados con estes; pero as propias cousas celestes con mellores sacrificios que estes.
24 Porque Cristo non entra nos lugares santos feitos coas mans, que son as figuras do verdadeiro; senón no ceo mesmo, para aparecer agora na presenza de Deus por nós:
25 Tampouco que se ofreza a si mesmo moitas veces, como o sumo sacerdote entra cada ano no santuario con sangue doutro;
26 Pois entón debeu sufrir moitas veces desde a fundación do mundo, pero agora apareceu unha vez no fin do mundo para eliminar o pecado co sacrificio de si mesmo.
27 E como está destinado aos homes morrer unha vez, pero despois o xuízo:
28 Así que Cristo foi ofrecido unha vez para soportar os pecados de moitos; e aos que o esperan aparecéraselle por segunda vez sen pecado para a salvación.

CAPÍTULO 10

1 Porque a lei, que ten a sombra das cousas boas que están por vir, e non a propia imaxe das cousas, nunca pode, cos sacrificios que ofrecían ano tras ano, facer que os que chegan a ela sexan perfectos.
2 Pois entón non deixarían de ser ofrecidos? porque os adoradores unha vez purgados non deberían ter máis conciencia dos pecados.
3Pero neses sacrificios volve a lembrarse cada ano dos pecados.
4 Porque non é posible que o sangue dos touros e dos cabritos elimine os pecados.
5 Xa que logo, cando vén ao mundo, di: Non querías sacrificio nin ofrenda, pero preparáchesme un corpo.
6 Os holocaustos e os sacrificios polo pecado non che gustaron.
7 Entón díxenme: "Velaí, veño (no volume do libro está escrito de min) para facer a túa vontade, oh Deus.
8 Enriba, cando dixo: "Sacrificios e ofrendas e holocaustos e ofrendas polo pecado non quixeches nin te gustaron; que se ofrecen pola lei;
9 Entón dixo: "Velaí, eu veño facer a túa vontade, oh Deus. Quita o primeiro, para establecer o segundo.

10 Pola súa vontade somos santificados mediante a ofrenda do corpo de Xesucristo dunha vez para sempre.
11 E todo sacerdote está diariamente ministrando e ofrecendo moitas veces os mesmos sacrificios, que nunca poden quitar os pecados:
12 Pero este home, despois de ofrecer un só sacrificio polos pecados para sempre, sentouse á dereita de Deus;
13 A partir de agora espera ata que os seus inimigos sexan postos como estrado dos seus pés.
14 Porque cunha única ofrenda perfeccionou para sempre aos santificados.
15 Do cal tamén o Espírito Santo é testemuña para nós, pois despois diso xa dixo antes:
16 Este é o pacto que farei con eles despois daqueles días, di o Señor: poñerei as miñas leis nos seus corazóns e escribireias nas súas mentes;
17 E xa non me lembrarei dos seus pecados e iniquidades.
18 Agora ben, onde está a remisión destes, non hai máis ofrenda polo pecado.
19 Tendo, pois, irmáns, a ousadía de entrar no lugar santísimo polo sangue de Xesús,
20 Por un camiño novo e vivo, que el consagrou para nós, a través do veo, é dicir, a súa carne;
21 E ter un sumo sacerdote sobre a casa de Deus;
22 Achegámonos cun corazón verdadeiro en plena seguridade de fe, tendo o noso corazón rociado dunha mala conciencia e o noso corpo lavado con auga pura.
23 Manteñamos firmes a profesión da nosa fe sen vacilar; (porque é fiel ao prometido;)
24 E consideremos uns aos outros para provocarnos ao amor e ás boas obras:
25 Non abandonando a reunión de nós mesmos, como son algúns; pero exhortándonos uns a outros: e tanto máis, canto vedes que se achega o día.
26 Porque se pecamos voluntariamente despois de ter recibido o coñecemento da verdade, xa non queda sacrificio polos pecados,
27 Pero unha ansia temerosa de xuízo e indignación ardente, que devorará aos adversarios.
28 O que desprezaba a lei de Moisés morreu sen piedade ante dúas ou tres testemuñas:
29 De canto máis grave castigo, supoñades, será considerado digno o que pisou o Fillo de Deus, e considerou impío o sangue da alianza co que foi santificado, e fixo mal ao Espírito de graza?
30 Porque coñecemos ao que dixo: "A vinganza é de min, eu pagarei", di o Señor. E de novo, o Señor xulgará o seu pobo.
31 É terrible caer nas mans do Deus vivo.
32 Pero recordade os tempos pasados, nos que, despois de ser iluminados, soportastes unha gran loita de aflicións;
33 En parte, mentres vós foron feitos un mirador tanto polos reproches como polas aflicións; e en parte, mentres vós convertédesvos en compañeiros dos que así se usaban.
34 Porque tiñades compaixón de min nas miñas cadeas, e tomastes con alegría o espolio dos vosos bens, sabendo en vós mesmos que tedes no ceo unha substancia mellor e duradeira.
35 Non abandones, pois, a túa confianza, que ten unha gran recompensa de recompensa.
36 Porque tedes necesidade de paciencia para que, despois de facer a vontade de Deus, recibades a promesa.
37 Pois aínda un pouco, e o que ha de vir virá e non tardará.
38 Agora ben, o xusto vivirá pola fe; pero se alguén se retira, a miña alma non terá pracer nel.
39 Pero nós non somos dos que retroceden á perdición; senón dos que cren á salvación da alma.

CAPÍTULO 11

1A fe é a substancia das cousas que se esperan, a evidencia das que non se ven.
2 Pois por iso os anciáns obtiveron boa noticia.
3 Pola fe entendemos que os mundos foron enmarcados pola palabra de Deus, de xeito que as cousas que se ven non foron feitas de cousas que aparecen.
4 Pola fe Abel ofreceu a Deus un sacrificio máis excelente que Caín, polo que obtivo testemuño de que era xusto, Deus testemuñando os seus dons; e por iso, sendo morto, aínda fala.
5 Pola fe, Enoc foi trasladado para que non vise a morte; e non foi atopado, porque Deus o trasladara, porque antes da súa traslación tiña este testemuño de que lle agradaba a Deus.
6 Pero sen fe é imposible agradarlle: porque o que se achega a Deus ten que crer que o é, e que é o galardón dos que o buscan con dilixencia.
7 Pola fe Noé, sendo advertido por Deus de cousas que aínda non se vían, conmovido de medo, preparou unha arca para salvar a súa casa; polo cal condenou o mundo e fíxose herdeiro da xustiza que é pola fe.
8 Pola fe Abraham, cando foi chamado para saír a un lugar que despois debía recibir en herdanza, obedeceu; e saíu sen saber onde ía.
9 Pola fe, viviu na terra da promesa, como nun país alleo, morando en tabernáculos con Isaac e Xacob, os herdeiros con el da mesma promesa:
10 Porque buscaba unha cidade que teña fundamentos, cuxo construtor e creador é Deus.
11Por medio da fe tamén a propia Sara recibiu forzas para concibir a descendencia, e naceu cando xa pasou de idade, porque xulgaba fiel ao que prometera.
12 Por iso xurdiu alí mesmo un, e el como morto, tantos como as estrelas do ceo en multitude, e como a area que está á beira do mar innumerables.
13 Todos estes morreron na fe, sen ter recibido as promesas, senón velas de lonxe, e convenceron delas, e abrazounos e confesaron que eran forasteiros e peregrinos na terra.
14 Porque os que din tales cousas declaran claramente que buscan un país.
15 E de verdade, se tivesen presente aquel país de onde saíron, poderían ter a oportunidade de volver.
16 Pero agora desexan un país mellor, é dicir, un celestial; polo que Deus non se avergoña de ser chamado o seu Deus, porque lles preparou unha cidade.
17Pola fe Abraham, cando foi probado, ofreceu a Isaac; e o que recibira as promesas, ofreceu o seu fillo único,
18 De quen se dixo: En Isaac chamarase a túa descendencia.
19 Contando que Deus puido resucitalo, mesmo de entre os mortos; de onde tamén o recibiu nunha figura.
20 Pola fe Isaac bendiciu a Xacob e a Esaú sobre as cousas que habían de vir.

21 Pola fe Xacob, cando estaba moribundo, bendixo aos dous fillos de Xosé; e adorou, apoiándose na parte superior do seu bastón.
22 Pola fe Xosé, cando morreu, mencionou a partida dos fillos de Israel; e deu mandamento sobre os seus ósos.
23 Pola fe Moisés, cando naceu, foi escondido tres meses dos seus pais, porque viron que era un neno axeitado; e non tiñan medo do mandamento do rei.
24 Pola fe Moisés, cando chegou aos anos, rexeitou ser chamado fillo da filla do Faraón;
25 Preferindo sufrir aflicións co pobo de Deus, que gozar dos praceres do pecado durante un tempo;
26 Considerando o oprobio de Cristo unha riqueza maior que os tesouros en Exipto, porque tiña respecto á recompensa da recompensa.
27 Pola fe abandonou Exipto, sen medo a ira do rei, porque aguantou, como vendo ao que é invisible.
28 Mediante a fe celebrou a Pascua e a aspersión de sangue, para que non os tocase o que destruíu aos primoxénitos.
29 Pola fe atravesaron o mar Vermello coma por terra seca, cousa que os exipcios pretendían facer, foron afogados.
30 Pola fe derrubaron os muros de Xericó despois de que foron rodeados uns sete días.
31 Pola fe a rameira Rahab non pereceu cos que non crían, cando recibiu os espías con paz.
32 E que máis vou dicir? porque non me faltaría o tempo de falar de Gedeón, de Barac, de Sansón e de Iefté; tamén de David, Samuel e dos profetas:
33 Quen pola fe someteu os reinos, fixo xustiza, obtivo promesas, tapaba a boca dos leóns,
34Apagaron a violencia do lume, escaparon do gume da espada, a partir da debilidade fíxose fortes, enceráronse valentes na loita, fixeron fuxir os exércitos dos estranxeiros.
35 As mulleres recibiron os seus mortos resucitados; e outras foron torturadas, sen aceptar a liberación; para que obteñan unha mellor resurrección:
36 E outros tiveron probas de burlas e azoutes crueis, si, ademais de ataduras e prisión:
37 Foron apedreados, aserrados en pedazos, tentados, mortos a espada; ser indixente, aflixido, atormentado;
38 (De quen o mundo non era digno:) andaban por desertos, e polas montañas, e nas covas e covas da terra.
39 E todos estes, que obtiveron boa noticia pola fe, non recibiron a promesa:
40 Deus nos proporcionou algo mellor, para que sen nós non fosen perfectos.

CAPÍTULO 12

1 Xa que logo, xa que nós tamén estamos rodeados por unha nube de testemuñas tan grande, deixemos de lado todo peso e o pecado que tan facilmente nos acosa, e corremos con paciencia a carreira que se nos presenta.
2 Mirando a Xesús, o autor e consumador da nosa fe; quen pola alegría que se lle puxo diante soportou a cruz, desprezando a vergoña, e está sentado á dereita do trono de Deus.
3 Pois considerade a aquel que soportou tal contradición dos pecadores contra si mesmo, para que non vos cansedes e desfallecedes nas vosas mentes.
4 Aínda non resistiches ata o sangue, loitando contra o pecado.
5 E esquecédesvos a exhortación que vos fala como a uns fillos: Fillo meu, non desprecies o castigo do Señor, nin te desmayes cando te reprenden por el.
6 Porque o Señor castiga a quen ama e azouta a todo fillo que recibe.
7 Se soportas a corrección, Deus trata contigo como con fillos; pois que fillo é aquel a quen o pai non castiga?
8 Pero se estades sen castigo, do que todos participan, sodes bastardos, e non fillos.
9 Ademais, tivemos pais da nosa carne que nos corrixiron, e démoslles reverencia: ¿Non seremos moito máis sometidos ao Pai dos espíritos e vivimos?
10 Porque, de verdade, por uns días nos castigaron segundo o seu propio gusto; pero el para o noso proveito, para que sexamos partícipes da súa santidade.
11 Agora ben, ningún castigo polo momento parece ser gozoso, senón penoso; con todo, despois dálle o froito pacífico da xustiza aos que se exercen con ela.
12 Por iso ergue as mans que penden e os xeonllos débiles;
13 E fai camiños rectos para os teus pés, para que o coxo non se desvíe do camiño; pero que máis ben se cure.
14 Sigue a paz con todos os homes e a santidade, sen a cal ninguén verá ao Señor:
15 Mirando con dilixencia para que ninguén falte da graza de Deus; para que non vos moleste ningunha raíz de amargura que xurda, e así moitos sexan contaminados;
16 Para que non haxa ningún fornicario ou profano, como Esaú, que por un bocado de carne vendeu o seu dereito de primogenitura.
17 Porque xa sabedes que despois, cando quixo herdar a bendición, foi rexeitado, pois non atopou lugar de arrepentimento, aínda que o buscou coidadosamente con bágoas.
18 Porque non chegastes ao monte que podía ser tocado, nin queimado de lume, nin á negrura, nin ás tebras nin á tempestade,
19 E o son dunha trompeta e a voz das palabras; esa voz, os que oían, rogaban que non se lles dixese máis a palabra:
20 (Porque non podían soportar o que se mandaba: e se ata unha besta toca o monte, será apedreado ou atravesado cun dardo.
21 E tan terrible foi a vista, que Moisés dixo: Teño moito medo e tremo.
22 Pero vós chegastes ao monte Sión e á cidade do Deus vivo, a Xerusalén celestial, e a unha innumerable compañía de anxos.
23 Á asemblea xeral e á igrexa dos primoxénitos, que están escritos no ceo, e a Deus Xuíz de todos, e aos espíritos dos xustos feitos perfectos,
24 E a Xesús, o mediador da nova alianza, e ao sangue da aspersión, que fala cousas mellores que o de Abel.
25 Mirade que non rexeitedes ao que fala. Porque se non escaparon os que rexeitaron ao que falaba na terra, moito máis non escaparemos, se nos afastamos do que fala do ceo.
26 A súa voz daquela sacudiu a terra, pero agora prometeu dicindo: "Unha vez máis, non só tremo a terra, senón tamén o ceo".
27 E esta palabra, unha vez máis, significa a eliminación das cousas que son abaladas, como das que están feitas, para que as cousas que non se poden abalar permanezan.

28Por iso, recibindo un reino que non se pode mover, teñamos graza, pola cal podemos servir a Deus de xeito agradable con reverencia e temor de Deus:
29 Porque o noso Deus é un lume consumidor.

CAPÍTULO 13

1 Que continúe o amor fraternal.
2 Non vos esquezades de acoller a estranxeiros, porque así algúns acolleron aos anxos sen que se decaten.
3 Lémbrate dos que están atados, como unidos con eles; e os que sofren as adversidades, como vós mesmos tamén no corpo.
4 O matrimonio é honrado en todos, e o leito inmaculado, pero os fornicarios e adúlteros Deus xulgará.
5 Que a túa conversación sexa sen cobiza; e contentache coas cousas que tes, porque dixo: nunca te deixarei nin te abandonarei.
6 Para que digamos con valentía: "O Señor é o meu axudante e non temerei o que me faga o home".
7 Lémbrate dos que te dominan, que che falaron a palabra de Deus: cuxa fe seguen, considerando o final da súa conversación.
8 Xesucristo o mesmo onte, hoxe e para sempre.
9 Non te deixes arrastrar por doutrinas diversas e estrañas. Pois ben é que o corazón se estableza con graza; non con carnes, que non lles serviron aos que nelas se ocuparon.
10 Temos un altar do que non teñen dereito a comer os que serven ao tabernáculo.
11 Porque os corpos desas bestas, cuxo sangue é traído ao santuario polo sumo sacerdote por culpa do pecado, son queimados fóra do campamento.
12 Por iso tamén Xesús, para santificar o pobo co seu propio sangue, sufriu fóra da porta.
13 Saímos, pois, a el fóra do campamento, levando o seu oprobio.
14Porque aquí non temos unha cidade permanente, senón que buscamos unha por vir.
15 Por el, pois, ofrezamos continuamente o sacrificio de loanza a Deus, é dicir, o froito dos nosos beizos que dan grazas ao seu nome.
16Pero facer o ben e comunicarse non o esquezas, porque con tales sacrificios a Deus agrada.
17Obedecede aos que vos dominan e sometédevos, porque velan polas vosas almas, como os que deben dar contas, para que o fagan con alegría, e non con dor, porque iso non vos serve para nada.
18 Reza por nós, porque confiamos en ter boa conciencia, dispostos a vivir honestamente en todo.
19Pero pídoche máis ben que fagas isto, para que che sexa restaurado canto antes.
20 Agora ben, o Deus da paz, que volveu de entre os mortos ao noso Señor Xesús, o gran pastor das ovellas, polo sangue da alianza eterna,
21 Perfeccionádevos en toda boa obra para facer a súa vontade, facendo en vós o que lle agrada, por medio de Xesucristo; a quen sexa a gloria para sempre. Amén.
22 E pídovos, irmáns, que padecedes a palabra de exhortación, porque vos escribín unha carta en poucas palabras.
23 Sabedes que o noso irmán Timoteo está en liberdade; con quen, se vén en breve, te verei.
24 Saúde a todos os que vos dominan e a todos os santos. Os de Italia saúdante.
25 A graza sexa con todos vós. Amén.

Xaime

CAPÍTULO 1

1 Santiago, servo de Deus e do Señor Xesucristo, ás doce tribos espalladas, saúdo.
2 Meus irmáns, considerade todo gozo cando caes en diversas tentacións;
3 Sabendo isto, que a proba da túa fe produce paciencia.
4 Pero que a paciencia teña a súa obra perfecta, para que sexades perfectos e completos, sen faltar nada.
5 Se algún de vós carece de sabedoría, que pida a Deus, que dá a todos con generosidade e non reprende; e daráselle.
6Pero que pida con fe, sen vacilar. Porque o que vacila é coma unha onda do mar que o vento leva e lanza.
7 Porque non pense que ese home recibirá nada do Señor.
8 Un home de dobre mente é inestable en todos os seus camiños.
9 Que se alegre o irmán de baixo grao de ser exaltado:
10 Pero o rico, en que é humillado, porque como a flor da herba pasará.
11 Xa que o sol non sae máis ben cun calor ardente, senón que seca a herba, e a súa flor cae, e a graza da súa forma perece: así tamén o rico esmorecerá nos seus camiños.
12 Benaventurado o home que soporta a tentación, porque cando sexa probado, recibirá a coroa da vida, que o Señor prometeu aos que o aman.
13 Que ninguén diga cando é tentado: Eu son tentado por Deus, porque Deus non pode ser tentado co mal, nin tenta a ninguén.
14 Pero cada un é tentado cando é atraído pola súa propia concupiscencia e seducido.
15 Entón, cando a concupiscencia concibiu, dá a luz o pecado;
16 Non vos errades, meus amados irmáns.
17 Todo don bo e todo don perfecto é de arriba, e descende do Pai das luces, con quen non hai variabilidade nin sombra de cambio.
18 Pola súa propia vontade enxendrounos coa palabra da verdade, para que sexamos unha especie de primicias das súas criaturas.
19 Xa que logo, meus amados irmáns, que todo o mundo sexa pronto para escoitar, lento para falar, lento para a ira:
20 Porque a ira do home non obra a xustiza de Deus.
21 Xa que logo, aparta toda inmundicia e superfluidade de maldade, e recibe con mansedumbre a palabra enxertada, que pode salvar as túas almas.
22 Pero facedevos a palabra e non só oíntes, enganándovos a vós mesmos.
23 Porque se alguén é oínte da palabra, e non o fai, é coma un home que contempla o seu rostro natural nun espello:
24 Porque vérase a si mesmo e vaise, e enseguida esquece o tipo de home que era.
25 Pero quen mira a perfecta lei da liberdade e continúa nela, non sendo un oínte esquecedor, senón un realizador da obra, este home será bendito na súa obra.
26 Se alguén de entre vós parece ser relixioso e non frea a lingua, senón que engana o seu propio corazón, a relixión deste home é vana.
27 A relixión pura e inmaculada diante de Deus e Pai é esta: visitar aos orfos e ás viúvas na súa aflicción e manterse sen mancha do mundo.

CAPÍTULO 2

1 Meus irmáns, non teñades a fe no noso Señor Xesucristo, o Señor da gloria, con respecto ás persoas.
2 Pois se chega á túa asemblea un home cun anel de ouro, vestido con roupa bonita, e tamén entra un pobre con vestimentas viles;
3 E ti tedes respecto ao que leva a roupa de alegre, e dicídeslle: Senta aquí nun bo lugar; e dille aos pobres: Estade alí, ou séntese aquí debaixo dos meus pés.
4 Non sodes, pois, parciais en vós mesmos, e convertédesvos en xuíces de malos pensamentos?
5 Escoitade, meus amados irmáns: ¿Non escolleu Deus aos pobres deste mundo ricos en fe, e herdeiros do reino que prometeu aos que o aman?
6 Pero vós desprezaches aos pobres. ¿Non vos oprimen os ricos e os atraen ante os tribunales?
7 Non blasfeman ese digno nome co que sodes chamados?
8 Se cumprides a lei real segundo a Escritura: Amarás ao teu próximo coma a ti mesmo, ben fas.
9 Pero se tedes respecto ás persoas, cometedes pecado e estades convencidos da lei como transgresores.
10 Pois quen garda toda a lei e, aínda así, ofenda nun punto, é culpable de todos.
11 Pois o que dixo: Non cometas adulterio, dixo tamén: Non mates. Agora ben, se non cometes adulterio, aínda que se matas, converteráste nun transgresor da lei.
12 Así falades e facededes, como os que serán xulgados pola lei da liberdade.
13 Porque terá un xuízo sen misericordia, quen non mostrou misericordia; e a misericordia alégrase contra o xuízo.
14 De que serve, irmáns meus, aínda que un home diga que ten fe e non ten obras? a fe pode salvalo?
15Se un irmán ou unha irmá está espido e carece do alimento diario,
16 E un de vós díxolles: Partide en paz, quentádevos e encheos; non obstante non lles dades as cousas que son necesarias para o corpo; que lucra?
17 Así a fe, se non ten obras, está morta, estando soa.
18 Si, un home pode dicir: Ti tes fe e eu teño obras.
19 Ti cres que hai un só Deus; ben fas: os demos tamén cren e tremen.
20 Pero saberás, vaidoso, que a fe sen obras está morta?
21 Non foi xustificado polas obras Abraham, o noso pai, cando ofreceu ao seu fillo Isaac sobre o altar?
22 ¿Ves como a fe actuou coas súas obras, e polas obras a fe foi perfecta?
23 E cumpriuse a Escritura que di: Abraham creu en Deus, e foille imputado por xustiza, e chamáronlle o Amigo de Deus.
24 Xa vedes como un home é xustificado polas obras, e non só pola fe.
25 Do mesmo xeito, Rahab, a rameira, ¿non foi xustificada polas obras cando recibiu os mensaxeiros e os enviou por outro camiño?
26 Pois como o corpo sen espírito está morto, así tamén a fe sen obras está morta.

CAPÍTULO 3

1 Meus irmáns, non sexades moitos mestres, sabendo que recibiremos unha condena máis grande.
2 Porque en moitas cousas ofendemos a todos. Se alguén non ofende coa palabra, este é un home perfecto e capaz tamén de refrenar todo o corpo.
3 Velaquí, poñémoslle anacos na boca dos cabalos para que nos obedezcan; e dámoslle voltas a todo o seu corpo.
4 Velaí tamén os barcos, que aínda que son tan grandes e son impulsados por ventos feroces, dan a volta cun timón moi pequeno, onde queira o gobernador.
5 Así a lingua é un membro pequeno e presume de grandes cousas. Velaí que gran cousa acende un pequeno lume!
6 E a lingua é un lume, un mundo de iniquidade: así é a lingua entre os nosos membros, que contamina todo o corpo e prende lume o curso da natureza; e prendese lume do inferno.
7 Porque toda clase de animais, de paxaros, de serpes e de cousas do mar, son domadas e domadas pola humanidade.
8 Pero a lingua ninguén pode domar; é un mal indisciplinado, cheo de veleno mortal.
9 Con iso bendicimos a Deus, o Pai; e con iso maldicimos aos homes, que son feitos á semellanza de Deus.
10 Da mesma boca sae bendición e maldición. Meus irmáns, estas cousas non deberían ser así.
11 ¿Unha fonte bota no mesmo lugar auga doce e amarga?
12Pode a figueira, meus irmáns, dar froitos de oliveira? ou unha vide, figos? polo que ningunha fonte pode producir tanto auga salgada como doce.
13 Quen é entre vós un home sabio e dotado de coñecemento? que amose nunha boa conversa as súas obras con mansedumbre de sabedoría.
14 Pero se tedes amarga envexa e disputas nos vosos corazóns, non vos gloriedes e non mintas contra a verdade.
15 Esta sabedoría non descende de arriba, senón que é terrenal, sensual, diabólica.
16 Porque onde hai envexa e contenda, hai confusión e toda obra mala.
17 Pero a sabedoría que vén de arriba é primeiro pura, despois pacífica, mansa e fácil de pedir, chea de misericordia e de bos froitos, sen parcialidade e sen hipocrisía.
18 E o froito da xustiza sementa na paz dos que fan a paz.

CAPÍTULO 4

1 De onde veñen as guerras e as loitas entre vós? Non veñen de aquí, mesmo dos teus desexos que loitan nos teus membros?
2 Desexádes e non tedes: matades e desexades ter, e non podedes conseguir: loitades e guerreades, pero non tedes, porque non pedides.
3 Pedides e non recibides, porque pedides mal, para que o consumades nas vosas concupiscencias.
4 Adúlteras e adúlteras, non sabedes que a amizade do mundo é inimizade con Deus? quen, polo tanto, quere ser amigo do mundo é inimigo de Deus.
5 Pensas que a Escritura di en van: O espírito que habita en nós desexa a envexa?
6 Pero el dá máis graza. Por iso di: Deus resiste aos soberbios, pero dá graza aos humildes.
7 Sométete, pois, a Deus. Resiste o demo, e el fuxirá de ti.
8Achégate a Deus, e el achegarase a ti. Limpade as mans, pecadores; e purificade os vosos corazóns, vós de dobre mente.
9 Aflixe, chora e chora: que a túa risa se converta en loito, e a túa alegría en tristeza.
10 Humilídevos diante do Señor, e el vos levantará.
11 Non faledes mal os uns dos outros, irmáns. O que fala mal do seu irmán e xulga o seu irmán, fala mal da lei e xulga a lei;
12 Hai un lexislador que pode salvar e destruír: quen es ti que xulgas a outro?
13Vai ata agora, vós que dis: Hoxe ou mañá iremos a tal cidade, e permaneceremos alí un ano, e mercaremos e venderemos e obteremos beneficios.
14 Mentres que non sabedes o que será mañá. Para que é a túa vida? Incluso é un vapor, que aparece por un pouco de tempo, e despois desaparece.
15 Pois iso deberíades dicir: Se o Señor quere, viviremos e faremos isto ou aquilo.
16 Pero agora gozades coas vosas glorias: toda alegría así é mala.
17 Polo tanto, a quen sabe facer o ben e non o fai, é pecado.

CAPÍTULO 5

1 Ide agora, ricos, chorade e berrade polas vosas miserias que virán sobre vós.
2 As túas riquezas están corrompidas, e as túas vestiduras están arruinadas.
3 O teu ouro e prata están cancros; e a ferruxe deles será testemuña contra vós, e comerá a vosa carne coma lume. Amontonastes tesouros nos últimos días.
4 Velaquí, o salario dos obreiros que segaron os teus campos, que é de ti reprimido por fraude, clama: e os berros dos segadores chegaron aos oídos do Señor dos sábados.
5 Vivistedes de pracer na terra, e estiveches desleixo; nutriches os vosos corazóns, coma nun día de matanza.
6 Condenaches e mataches aos xustos; e non te resiste.
7 Tede, pois, pacientes, irmáns, ata a vinda do Señor. Velaquí, o labrador agarda polo precioso froito da terra, e ten longa paciencia por el, ata que reciba a chuvia temperá e tardía.
8 Tende tamén paciencia; afianzade os vosos corazóns: porque a vinda do Señor está preto.
9 Irmáns, non vos resentides uns a outros, para que non sexades condenados: velaquí, o xuíz está diante da porta.
10Podemos, irmáns meus, os profetas, que falaron no nome do Señor, como exemplo de sufrimento e de paciencia.
11 Velaquí, consideramos felices aos que perduran. Escoitaches falar da paciencia de Xob e viste o fin do Señor; que o Señor é moi misericordioso e tenra misericordia.
12 Pero sobre todas as cousas, meus irmáns, non xures, nin polo ceo, nin pola terra, nin por ningún outro xuramento: pero que o teu si sexa si; e o teu non, non; para que non caiades na condena.
13 ¿Hai algún entre vós aflixido? que ore. Algún alegre? que cante salmos.

14 ¿Hai algún enfermo entre vós? que chame aos anciáns da igrexa; e que oren por el, unxindoo con aceite no nome do Señor:
15 E a oración da fe salvará ao enfermo, e o Señor resucitarao; e se cometeu pecados, serán perdoados.
16 Confesade os vosos defectos uns a outros, e orade uns polos outros, para que seades curados. A oración fervente eficaz dun home xusto vale moito.
17 Elías era un home suxeito ás mesmas paixóns que nós, e rezaba con fervor para que non chovera, e non choveu sobre a terra durante tres anos e seis meses.
18 E volveu orar, e o ceo deu choiva e a terra deu o seu froito.
19 Irmáns, se algún de vós se desvía da verdade e algún o converte;
20 Que saiba que o que converte ao pecador do erro do seu camiño salvará unha alma da morte e ocultará multitude de pecados.

1 Pedro

CAPÍTULO 1

1 Pedro, apóstolo de Xesucristo, aos estranxeiros espallados polo Ponto, Galacia, Capadocia, Asia e Bitinia,
2 Elixidos segundo a presciencia de Deus Pai, mediante a santificación do Espírito, para obediencia e aspersión do sangue de Xesucristo: Graza e paz multipliquen a vós.
3 Bendito sexa o Deus e Pai do noso Señor Xesucristo, que, segundo a súa abundante misericordia, nos xerou de novo para unha esperanza viva mediante a resurrección de Xesucristo de entre os mortos,
4A unha herdanza incorruptible, inmaculada e que non se esvaece, reservada para vós no ceo,
5 Que son gardados polo poder de Deus mediante a fe para a salvación lista para ser revelada no último tempo.
6 En que vos alegrades moito, aínda que agora, por un tempo, se é necesario, estades abatidos por múltiples tentacións:
7 Para que a proba da túa fe, sendo moito máis preciosa que o ouro que perece, aínda que sexa probada co lume, se atope para loanza, honra e gloria na aparición de Xesucristo:
8 A quen non o viron, amades; en quen, aínda que agora non o vexades, crendo, vos alegrades cunha alegría indecible e chea de gloria.
9 Recibindo o fin da túa fe, mesmo a salvación das túas almas.
10 Desa salvación preguntaron e buscaron con dilixencia os profetas, que profetizaron a graza que debe vir a vós:
11 Buscando que tempo, ou que tempo significaba o Espírito de Cristo que estaba neles, cando testemuñaba de antemán os sufrimentos de Cristo e a gloria que había de seguir.
12 A quen se lles revelou que non a eles mesmos, senón a nós ministraron as cousas que agora vos anunciaron os que vos predicaron o evanxeo co Espírito Santo enviado do ceo; que cousas queren mirar os anxos.
13 Polo tanto, cinguide os lombos da vosa mente, sexa sobrio e espere ata o final a graza que se vos traerá na revelación de Xesucristo;
14Como fillos obedientes, non conformándovos segundo os desexos anteriores na vosa ignorancia:
15 Pero como o que vos chamou é santo, así sexades santos en todo tipo de conversacións;
16 Porque está escrito: Sede santos; pois son santo.
17 E se invocades ao Pai, que sen respecto ás persoas xulga segundo a obra de cada un, pasade o tempo da vosa estadía aquí con medo:
18 Xa que sabes que non foches redimidos con cousas corruptibles, como prata e ouro, da túa vana conversación recibida por tradición dos teus pais;
19 Pero co sangue precioso de Cristo, coma dun año sen defecto e sen mancha:
20 Quen de verdade foi preordenado antes da fundación do mundo, pero que se manifestou nestes últimos tempos para vós,
21 Quen por el cren en Deus, que o resucitou de entre os mortos e lle deu gloria; para que a túa fe e esperanza estean en Deus.
22 Xa que purificastes a vosa alma obedecendo a verdade polo Espírito ata o amor non finxido dos irmáns, mirade que vos amedes uns a outros con corazón puro fervorosamente:
23 Nacer de novo, non de semente corruptible, senón de incorruptible, pola palabra de Deus, que vive e permanece para sempre.
24 Porque toda carne é como herba, e toda a gloria do home como flor da herba. A herba seca, e a súa flor cae:
25 Pero a palabra do Señor permanece para sempre. E esta é a palabra que vos é predicada polo evanxeo.

CAPÍTULO 2

1 Por iso, deixando de lado toda malicia, e todo engano, e hipocrisías, e envexas, e todas as malas falas,
2 Como nenos recén nacidos, desexade o leite sincero da palabra, para que medredes con ela:
3 Se é así, probaches que o Señor é misericordioso.
4 A quen vindo como unha pedra viva, verdadeiramente prohibida dos homes, pero escollida de Deus e preciosa,
5 Tamén vós, como pedras vivas, sodes edificados unha casa espiritual, un sacerdocio santo, para ofrecer sacrificios espirituais, agradables a Deus por Xesucristo.
6 Por iso tamén está contido na Escritura: Velaquí, poño en Sión unha pedra angular principal, elixida, preciosa; e quen crea nel non será confundido.
7 Polo tanto, para vós, que credes que é precioso, pero para os que son desobedientes, a pedra que os arquitectos desestimaron, fixoselle cabeza do ángulo.
8 E unha pedra de tropezo e unha pedra de escándalo, para os que tropezan coa palabra, sendo desobedientes, para o que tamén foron destinados.
9 Mais vós sodes unha xeración elixida, un real sacerdocio, unha nación santa, un pobo peculiar; para que manifestes as loanzas de quen te chamou das tebras á súa luz marabillosa:
10 Os que antes non eran pobo, pero agora son o pobo de Deus;
11 Queridos amados, pídovos, como forasteiros e peregrinos, absterse das concupiscencias carnales, que loitan contra a alma;
12 Tendo un trato honesto entre os xentís, para que, mentres falan contra vós como malhechores, coas vosas boas obras, que verán, glorifiquen a Deus no día da visita.
13 Sométete a todas as ordenanzas do home por amor do Señor: xa sexa ao rei, como supremo;
14 Ou aos gobernadores, como aos que son enviados por el para o castigo dos malvados e para o eloxio dos que fan o ben.
15 Porque así é a vontade de Deus, que co ben facer calar a ignorancia dos insensatos:
16 Como libres e non usando a túa liberdade como manto de malicia, senón como servos de Deus.
17 Honra a todos os homes. Ama a irmandade. Teme a Deus. Honra ao rei.
18 Servos, estade sometidos aos vosos amos con todo temor; non só para os bos e mansos, senón tamén para os froitosos.
19 Porque isto é digno de agradecemento, se un home por conciencia para con Deus soporta penas, sufrindo injustamente.

20 Pois que gloria é se, cando sodes abofetados polas vosas faltas, o asumides con paciencia? pero se, cando facedes ben e padecedes por iso, o tomades con paciencia, isto é aceptable ante Deus.
21 Pois a iso fomos chamados, porque tamén Cristo sufriu por nós, deixándonos un exemplo, para que sigásemos os seus pasos.
22 Quen non pecou, nin se atopou engano na súa boca:
23 Quen, cando foi insultado, non volveu insultar; cando sufría, non ameazou; senón que se comprometeu co que xulga con xustiza:
24 Quen el mesmo levou os nosos pecados no seu propio corpo na árbore, para que nós, estando mortos aos pecados, vivamos para a xustiza, por cuxas feridas fomos curados.
25 Porque vós erades coma ovellas que se van descarriando; pero agora son devoltos ao Pastor e Bispo das vosas almas.

CAPÍTULO 3

1 Do mesmo xeito, mulleres, estade sometidas aos vosos propios maridos; que, se algún non obedece á palabra, tamén se pode gañar sen a palabra pola conversa das mulleres;
2 Mentres contemplan a túa casta conversa unida ao medo.
3 Cuxo adorno non sexa o adorno exterior de trenzar o cabelo, de levar ouro ou de vestir;
4 Pero que sexa o home oculto do corazón, no que non é corruptible, mesmo o adorno dun espírito manso e tranquilo, que é de gran prezo ante Deus.
5 Pois así nos tempos antigos tamén se adornaban as santas mulleres, que confiaban en Deus, sometidas aos seus propios maridos:
6 Así como Sara obedeceu a Abraham, chamándoo señor: de quen sodes fillas, sempre que fagades ben e non teñades medo con ningún asombro.
7 Do mesmo xeito, maridos, morade con eles segundo o coñecemento, dando honra á muller, como ao vaso máis débil, e como herdeiros xuntos da graza da vida; que as túas oracións non sexan obstaculizadas.
8Por fin, sexades todos unidos, compaixándovos uns dos outros, amade coma irmáns, compadecidos, corteses:
9 Non rendendo mal por mal, nin insultando por insulto, senón bendicindo; sabendo que sodes chamados para iso, para que herdades unha bendición.
10Pois quen quere amar a vida e ver bos días, que se absteña a súa lingua do mal, e os seus beizos para que non falen engaño:
11 Que evite o mal e faga o ben; que busque a paz e siga.
12 Porque os ollos do Señor están sobre os xustos, e os seus oídos están abertos ás súas oracións, pero o rostro do Señor está contra os que fan o mal.
13 E quen é o que vos fará dano, se sodes seguidores do que é bo?
14 Pero se padecedes por mor da xustiza, felices sodes.
15Pero santificade o Señor Deus nos vosos corazóns, e estade sempre dispostos a dar resposta a todo home que vos pregunte a razón da esperanza que hai en vós con mansedumbre e temor.
16 Ter boa conciencia; para que, mentres que falan mal de vós, como de malhechores, se avergoñan os que acusan falsamente a vosa boa conversación en Cristo.
17 Porque é mellor, se a vontade de Deus é así, que padeces por facer o ben, que por facer o mal.
18 Porque tamén Cristo sufriu unha vez polos pecados, o xusto polos inxustos, para levarnos a Deus, sendo condenado á morte na carne, pero vivificado polo Espírito.
19 Mediante o cal tamén foi e predicou aos espíritos na cadea;
20 Que algunha vez foron desobedientes, cando unha vez a longa paciencia de Deus agardaba nos días de Noé, mentres a arca estaba preparada, onde poucas, é dicir, oito almas foron salvadas pola auga.
21 A mesma figura coa que tamén agora o bautismo nos salva (non a eliminación da inmundicia da carne, senón a resposta dunha boa conciencia ante Deus) pola resurrección de Xesucristo:
22 Quen foi ao ceo e está á dereita de Deus; someténdose a el anxos e autoridades e poderes.

CAPÍTULO 4

1 Entón, pois Cristo sufriu por nós na carne, armádevos igualmente coa mesma mente: pois o que sufriu na carne cesou de pecar;
2 Para que xa non viva o resto do seu tempo na carne para os desexos dos homes, senón para a vontade de Deus.
3 Pois o tempo pasado da nosa vida pode abondar para facer a vontade dos xentís, cando andabamos en lascivia, luxurias, exceso de viño, festas, banquetes e idolatrías abominables:
4 No que lles parece estraño que non corrades con eles ata o mesmo exceso de motín, falando mal de vós:
5 Quen lle dará conta ao que está disposto a xulgar aos vivos e aos mortos.
6 Pois por iso tamén lles foi predicado o Evanxeo aos mortos, para que fosen xulgados segundo os homes na carne, pero vivisen segundo Deus no espírito.
7 Pero o fin de todas as cousas está preto: estade, pois, sobrios, e vixía coa oración.
8 E sobre todas as cousas, tede entre vós unha ferviente caridade, pois a caridade cubrirá a multitude de pecados.
9 Usa a hospitalidade uns cos outros sen resentir.
10 Como cada un recibiu o don, así mesmo ministramos uns aos outros, como bos administradores da graza múltiple de Deus.
11 Se alguén fala, que fale como oráculos de Deus; se alguén ministra, que o faga segundo a capacidade que Deus dá, para que Deus sexa glorificado en todas as cousas por medio de Xesucristo, a quen sexa a loanza e o dominio para sempre. Amén.
12 Amados, non pensedes estraño a ardiente proba que vos ten a proba, coma se vos ocorrese algunha cousa estraña:
13 Pero alégrense, por canto sodes partícipes dos sufrimentos de Cristo; para que, cando se revele a súa gloria, tamén vos alegresdes cunha alegría inmensa.
14 Se vos reprochan o nome de Cristo, felices sodes; pois o espírito de gloria e de Deus descansa sobre ti: por parte deles se fala mal de el, pero pola túa parte é glorificado.
15Pero ningún de vós sufra como asasino, nin como ladrón, nin como malhechor, nin como ocupado en asuntos alleos.
16 Porén, se alguén sofre como cristián, que non se avergonce; pero que glorifique a Deus por iso.

17 Pois xa chegou o momento en que o xuízo debe comezar na casa de Deus; e se comeza primeiro por nós, cal será o fin dos que non obedecen o evanxeo de Deus?
18 E se os xustos apenas se salvan, onde aparecerán os impíos e o pecador?
19 Polo tanto, que os que sofren segundo a vontade de Deus encomenden a el a custodia das súas almas facendo o ben, como a un Creador fiel.

CAPÍTULO 5

1 Exhorto aos anciáns que están entre vós, que tamén son ancián e testemuña dos sufrimentos de Cristo, e tamén participante da gloria que se revelará:
2 Apacenta o rabaño de Deus que está entre vós, asumindo a supervisión del, non por constricción, senón voluntariamente; non por lucro sucio, senón de mente disposta;
3 Nin como señores da herdanza de Deus, senón como exemplos para o rabaño.
4 E cando apareza o principal pastor, recibiredes unha coroa de gloria que non se esvaece.
5 Así mesmo, vós máis novos, sometédevos aos anciáns. Si, todos estade sometidos uns a outros e revestidos de humildade, porque Deus resiste aos soberbios e dá graza aos humildes.
6 Humilládevos, pois, baixo a poderosa man de Deus, para que el vos exalte no seu tempo:
7 Botando nel todo o teu coidado; pois el se preocupa por ti.
8 Estade sobrio, estade vixiante; porque o teu adversario, o demo, anda como un león bramido buscando a quen devorar.
9 Que resistes firmemente na fe, sabendo que as mesmas aflicións se realizan nos teus irmáns que están no mundo.
10 Pero o Deus de toda graza, que nos chamou á súa gloria eterna por medio de Cristo Xesús, despois de que padecerades un tempo, perfeccionavos, fortalecevos, fortalecevos e asentádevos.
11 A el sexa a gloria e o dominio para sempre. Amén.
12 Por Silvano, un irmán fiel para vós, como supoño, escribín brevemente, exhortando e testemuñando que esta é a verdadeira graza de Deus na que estádes.
13 A igrexa que está en Babilonia, elixida xunto con vós, saúdavos; e tamén o fai Marco meu fillo.
14 Saúdevos uns a outros cun bico de caridade. A paz estea con todos os que están en Cristo Xesús. Amén.

Segunda Epístola de Pedro

CAPÍTULO 1

1 Simón Pedro, servo e apóstolo de Xesucristo, aos que obtiveron a fe tan preciosa coma nós pola xustiza de Deus e do noso Salvador Xesucristo:
2 A graza e a paz multipliquen para vós polo coñecemento de Deus e de Xesús, o noso Señor,
3 Segundo o seu poder divino nos deu todas as cousas relativas á vida e á piedad, mediante o coñecemento daquel que nos chamou á gloria e á virtude:
4 A través das cales nos son dadas promesas sumamente grandes e preciosas, para que con elas sexades partícipes da natureza divina, escapando da corrupción que hai no mundo pola luxuria.
5 E ademais, dándolle toda a dilixencia, engade á túa fe virtude; e á virtude coñecemento;
6 E ao coñecemento temperanza; e á temperanza paciencia; e á paciencia a piedad;
7 E á pieddade a bondade fraternal; e á bondade fraternal a caridade.
8 Porque se estas cousas están en vós e abundan, fanvos que non sexades estéril nin infructuoso no coñecemento do noso Señor Xesucristo.
9 Pero o que carece destas cousas é cego e non pode ver de lonxe, e esqueceu que foi purificado dos seus antigos pecados.
10 Polo tanto, irmáns, esforzámonos para asegurar a vosa vocación e elección, porque se facedes estas cousas, nunca caeredes.
11 Pois así se vos servira de entrada abundantemente no reino eterno do noso Señor e Salvador Xesucristo.
12 Polo tanto, non vou ser neglixente en lembrarvos sempre estas cousas, aínda que as coñezades e esteades establecidos na verdade presente.
13 Si, creo que é conveniente, mentres eu estea neste tabernáculo, animarvos recordándovos;
14 Sabendo que en breve debo despoxar deste meu tabernáculo, tal como o noso Señor Xesús Cristo me mostrou.
15 Ademais, procurarei que despois do meu falecemento poidades lembrar sempre estas cousas.
16 Pois non seguimos fábulas artificiosas cando vos demos a coñecer o poder e a chegada do noso Señor Xesucristo, senón que fomos testemuñas oculares da súa maxestade.
17 Porque recibiu de Deus Pai honra e gloria, cando lle chegou unha voz da gloria excelente: Este é o meu Fillo amado, en quen teño complacencia.
18 E esta voz que veu do ceo escoitamos cando estabamos con el no monte santo.
19 Tamén temos unha palabra profética máis segura; co cal facedes ben en prestar atención, como a unha luz que brilla nun lugar escuro, ata que o día amence e a estrela do día xurda nos vosos corazóns.
20 Sabendo isto primeiro, que ningunha profecía da Escritura é de interpretación privada.
21 Porque a profecía non chegou noutro tempo por vontade humana, senón que os santos homes de Deus falaron mentres eran movidos polo Espírito Santo.

CAPÍTULO 2

1 Pero tamén houbo falsos profetas entre o pobo, así como entre vós haberá falsos mestres, que traerán en segredo herexías condenables, incluso negando ao Señor que os comprou, e traerán sobre si unha rápida destrución.
2 E moitos seguirán os seus camiños perniciosos; por quen se falará mal do camiño da verdade.
3 E a través da cobiza, con palabras finxidas, mercaderán de ti: cuxo xuízo xa hai moito tempo non se demora, e a súa condenación non adormece.
4 Pois se Deus non perdonou aos anxos que pecaron, senón que os botou ao inferno e os entregou en cadeas de tebras, para ser reservados para o xuízo;
5 E non aforrou o antigo mundo, senón que salvou a Noé, a oitava persoa, un predicador da xustiza, que traía o diluvio sobre o mundo dos impíos;
6 E converter as cidades de Sodoma e Gomorra en cinzas condenounos cun derrocamento, converténdoas nun exemplo para os que despois vivirían impíos;
7 E liberou a Lot, atormentado pola sucia conversación dos impíos:
8 (Porque aquel home xusto que habita entre eles, ao ver e oír, irritaba día a día a súa alma xusta cos seus actos ilícitos;)
9 O Señor sabe como librar das tentacións aos piadosos e reservar aos inxustos para o día do xuízo para ser castigados:
10 Pero sobre todo os que andan segundo a carne na concupiscencia da impureza e desprezan o goberno. Son presuntuosos, obstinados, non teñen medo de falar mal das dignidades.
11 Mentres que os anxos, que son maiores en poder e en forza, non presentan contra eles acusacións insultantes ante o Señor.
12 Pero estes, como animais brutos naturais, feitos para ser tomados e destruídos, falan mal das cousas que non entenden; e perecerán na súa propia corrupción;
13 E recibirán a recompensa da iniquidade, como os que consideran pracer motín durante o día. Manchas que son e manchas, lucindo cos seus propios enganos mentres festexan contigo;
14 Tendo os ollos cheos de adulterio e que non poden cesar de pecar; enganando almas inestables: un corazón que exerceron con prácticas cobizosas; fillos malditos:
15 Que abandonaron o camiño correcto e se equivocaron, seguindo o camiño de Balaam, fillo de Bosor, quen amaba o salario da iniquidade;
16 Pero foi reprendido pola súa iniquidade: o burro mudo que falaba con voz de home prohibía a loucura do profeta.
17 Estes son pozos sen auga, nubes que son levadas pola tempestade; a quen a néboa das tebras está reservada para sempre.
18 Pois cando falan palabras de vanidade moi encharcadas, atraen a través dos desexos da carne, con moita desidia, os que estaban limpos escaparon dos que viven no erro.
19 Aínda que lles prometen liberdade, eles mesmos son servos da corrupción, pois de quen un home é vencido, deste é servido.

20 Pois se despois de escapar das contaminacións do mundo a través do coñecemento do Señor e Salvador Xesús Cristo, eles están de novo enredados nela e vencidos, o último fin é peor para eles que o principio.
21 Porque mellor lles fora non coñecer o camiño da xustiza que, despois de coñecelo, apartarse do santo mandamento que lles foi entregado.
22 Pero aconteceulles segundo o verdadeiro proverbio: O can volvía ao seu propio vómito; e a porca que lle lavaron revolcándose no lodo.

CAPÍTULO 3

1 Esta segunda epístola, amados, escríbovos agora; en ambos os que avivo as vosas mentes puras a modo de lembranza:
2 Para que vos acordades das palabras que antes dixeran os santos profetas, e do mandamento de nós, os apóstolos do Señor e Salvador:
3 Sabendo primeiro isto, que nos últimos días virán burladores, que andan segundo as súas propias concupiscencias,
4 E dicindo: Onde está a promesa da súa chegada? pois desde que os pais adormeceron, todas as cousas continúan como estaban desde o principio da creación.
5Porque eles non saben que, pola palabra de Deus, os ceos foron de antigo, e a terra estaba fóra da auga e na auga.
6 Polo cal o mundo que era entón, rebordado de auga, pereceu:
7 Pero os ceos e a terra, que son agora, coa mesma palabra, están gardados, reservados para o lume para o día do xuízo e da perdición dos homes impíos.
8 Pero, amados, non ignores esta única cousa: que un día é para o Señor como mil anos, e mil anos como un día.
9 O Señor non tardou na súa promesa, como algúns consideran retardo; pero é paciente para nós, non querendo que ninguén pereza, senón que todos cheguen ao arrepentimento.
10 Pero o día do Señor virá coma un ladrón na noite; no cal os ceos pasarán con gran ruído, e os elementos se derreterán con fervor, tamén a terra e as obras que hai nela serán queimadas.
11Vendo, pois, que todas estas cousas se disolverán, que clase de persoas debes ser vós en toda santa conducta e piedad,
12 Buscando e apurando a chegada do día de Deus, no que os ceos ardendo se disolverán e os elementos se derreterán con fervor?
13 Non obstante, segundo a súa promesa, esperamos novos ceos e unha nova terra, nos que habite a xustiza.
14 Xa que logo, amados, xa que agardades tales cousas, estade dilixentes para que vos atopedes del en paz, sen mancha e irreprensibles.
15 E conta que a longa paciencia do noso Señor é a salvación; así como tamén vos escribiu o noso amado irmán Paulo segundo a sabedoría que lle foi dada;
16 Como tamén en todas as súas epístolas, falando nelas destas cousas; no que hai algunhas cousas difíciles de entender, que os que non son aprendidos e inestables arrancan, como tamén o fan as outras escrituras, para a súa propia destrución.
17 Polo tanto, vós, amados, xa que xa sabedes estas cousas antes, teñades coidado de que tamén vós, sendo arrastrados polo erro dos malvados, caiades da vosa firmeza.
18 Mais medre na graza e no coñecemento do noso Señor e Salvador Xesucristo. A el sexa a gloria agora e para sempre. Amén.

A primeira epístola de Xoán

CAPÍTULO 1

1 O que foi dende o principio, o que escoitamos, o que vimos cos nosos ollos, o que miramos e as nosas mans manipularon, da Palabra de vida;
2 (Porque a vida foi manifestada, e nós a vimos, e testemuñamos e mostrámosvos a vida eterna, que estaba co Pai e que se nos manifestou;)
3 O que vimos e oímos declámolo a vós, para que tamén vós teñades comunión connosco; e verdadeiramente a nosa comunión é co Pai e co seu Fillo Xesús Cristo.
4 E estas cousas escribimosvos para que estea plena a vosa alegría.
5 Esta é, pois, a mensaxe que escoitamos del, e que vos declarou: que Deus é luz e que non hai tebras nel.
6 Se dicimos que temos comunión con el e andamos nas tebras, mentimos e non facemos a verdade:
7 Pero se andamos na luz, como el está na luz, temos comunión uns cos outros, e o sangue de Xesucristo, seu Fillo, límpanos de todo pecado.
8 Se dicimos que non temos pecado, enganámonos a nós mesmos, e a verdade non está en nós.
9 Se confesamos os nosos pecados, el é fiel e xusto para perdoarnos os nosos pecados e limpiarnos de toda iniquidade.
10 Se dicimos que non pecamos, facemos del mentireiro, e a súa palabra non está en nós.

CAPÍTULO 2

1 Fillos meus, estas cousas escríbovos para que non pequés. E se alguén peca, temos un avogado ante o Pai, Xesús Cristo, o xusto:
2 E el é a propiciación polos nosos pecados: e non só polos nosos, senón tamén polos pecados de todo o mundo.
3 E nisto sabemos que o coñecemos, se gardamos os seus mandamentos.
4 O que di: Eu o coñezo e non cumpre os seus mandamentos, é mentireiro, e a verdade non está nel.
5 Pero quen garda a súa palabra, nel verdadeiramente o amor de Deus é perfecto: así sabemos que estamos nel.
6 O que di permanecer nel, tamén debe andar así como el andou.
7 Irmáns, non vos escribo un mandamento novo, senón un mandamento antigo que tiñades dende o principio. O antigo mandamento é a palabra que escoitaches dende o principio.
8 De novo, escríbovos un mandamento novo, que é verdade en el e en vós: porque as tebras xa pasaron e a verdadeira luz agora brilla.
9 O que di que está na luz e odia ao seu irmán, está nas tebras ata agora.
10 O que ama ao seu irmán permanece na luz, e non hai ocasión de tropezar nel.
11 Pero o que odia ao seu irmán está nas tebras, anda nas tebras e non sabe a onde vai, porque esa escuridade cegou os seus ollos.
12 Escríbovos, fillos, porque os vosos pecados vos son perdoados por mor do seu nome.
13 Escríbovos, pais, porque coñecédesvos ao que é dende o principio. Escríbovos, mozos, porque venceches ao malvado. Escríbovos, fillos, porque coñecedes ao Pai.
14 Escribínvos, pais, porque coñecédesvos ao que é dende o principio. Escribínvos, mozos, porque sodes fortes, e a palabra de Deus permanece en vós, e venceches ao malvado.
15 Non ames o mundo, nin as cousas que hai no mundo. Se alguén ama o mundo, o amor do Pai non está nel.
16 Porque todo o que hai no mundo, a concupiscencia da carne, e a concupiscencia dos ollos e a soberbia da vida, non é do Pai, senón que é do mundo.
17 E o mundo pasa, e a súa concupiscencia, pero o que fai a vontade de Deus permanece para sempre.
18 Fillos, é a derradeira vez: e como escoitaches que o anticristo virá, aínda agora hai moitos anticristos; polo que sabemos que é a última vez.
19 Saíron de nós, pero non eran de nós; porque se foran de nós, sen dúbida seguirían connosco, pero saíron para que se manifestasen que non eran todos nós.
20 Pero vós tedes unha unción do Santo, e coñecedes todas as cousas.
21 Non vos escribín porque non coñezades a verdade, senón porque a coñecedes e que ningunha mentira é da verdade.
22 Quen é un mentireiro senón o que nega que Xesús é o Cristo? El é o anticristo, que nega o Pai e o Fillo.
23 Quen nega o Fillo, non ten ao Pai; (pero) quen recoñece ao Fillo, ten tamén ao Pai.
24 Deixade, pois, que permaneza en vós o que escoitaches dende o principio. Se o que escoitaches desde o principio permanecerá en vós, tamén vós permaneceredes no Fillo e no Pai.
25 E esta é a promesa que nos prometeu: a vida eterna.
26 Estas cousas escribínvos sobre os que vos seducen.
27 Pero a unción que recibistes del permanece en vós, e non precisades que ninguén vos ensine, senón que a mesma unción vos ensina de todas as cousas, e é verdade, non é mentira, e tal como ensinou. vós, permaneceredes nel.
28 E agora, fillos, permanecede nel; para que, cando apareza, teñamos confianza e non nos avergoñemos diante del na súa chegada.
29 Se sabedes que é xusto, sabedes que todo aquel que fai xustiza nace del.

CAPÍTULO 3

1 Velaquí o amor que nos deu o Pai para que nos chamemos fillos de Deus; polo tanto, o mundo non nos coñece, porque non o coñeceu.
2 Amados, agora somos fillos de Deus, e aínda non aparece o que seremos; pero sabemos que, cando apareza, seremos coma el; pois o veremos tal e como é.
3 E todo home que ten esta esperanza nel purifícase a si mesmo, igual que é puro.
4 Quen comete pecado tamén transgrede a lei, porque o pecado é a transgresión da lei.

5 E sabedes que se manifestou para quitar os nosos pecados; e nel non hai pecado.
6 Quen permanece nel non peca: quen peca non o viu nin o coñeceu.
7 Fillos, que ninguén vos engañe: o que fai a xustiza é xusto, igual que el.
8 O que comete pecado é do demo; pois o demo peca dende o principio. Para iso manifestouse o Fillo de Deus, para destruír as obras do demo.
9 Quen nace de Deus non peca; pois a súa descendencia permanece nel: e non pode pecar, porque nace de Deus.
10 Nisto móstranse os fillos de Deus e os fillos do demo: quen non fai xustiza non é de Deus, nin quen non ama ao seu irmán.
11 Porque esta é a mensaxe que escoitaches dende o principio: que nos amemos uns aos outros.
12 Non como Caín, que era daquel malvado e matou o seu irmán. E por que o matou? Porque as súas propias obras eran malas, e as do seu irmán xustos.
13 Non vos marabillades, meus irmáns, se o mundo vos odia.
14 Sabemos que pasamos da morte á vida, porque amamos aos irmáns. O que non ama ao seu irmán permanece na morte.
15 Quen odia ao seu irmán é un asasino; e vós sabedes que ningún asasino ten a vida eterna que permaneza nel.
16 Con isto percibimos o amor de Deus, porque el deu a súa vida por nós, e nós debemos dar a nosa vida polos irmáns.
17 Pero quen ten o ben deste mundo e ve que o seu irmán ten necesidade e pecha del as súas entrañas de compaixón, como habita nel o amor de Deus?
18 Meus fillos, non amemos de palabra, nin de lingua; senón en feito e en verdade.
19 E nisto sabemos que somos da verdade, e asseguraremos os nosos corazóns diante del.
20 Porque se o noso corazón nos condena, Deus é maior que o noso corazón e sabe todas as cousas.
21 Amados, se o noso corazón non nos condena, entón temos confianza en Deus.
22 E todo o que pidamos, recibimos del, porque gardamos os seus mandamentos e facemos as cousas que son agradables aos seus ojos.
23 E este é o seu mandamento: que creamos no nome do seu Fillo Xesús Cristo e que nos amemos uns a outros, como el nos deu.
24 E quen cumpre os seus mandamentos habita nel, e el nel. E nisto sabemos que el permanece en nós, polo Espírito que nos deu.

CAPÍTULO 4

1 Amados, non creades a todo espírito, senón probade os espíritos se son de Deus, porque moitos falsos profetas saíron ao mundo.
2 Así coñecedes o Espírito de Deus: todo espírito que confesa que Xesucristo veu en carne, é de Deus.
3 E todo espírito que non confesa que Xesucristo veu en carne non é de Deus; e aínda agora xa está no mundo.
4 Vos sodes de Deus, fillos, e os vencedes, porque maior é o que está en vós, que o que está no mundo.
5 Son do mundo; polo tanto, falan do mundo, e o mundo escóitaos.
6 Somos de Deus: o que coñece a Deus escóitanos; o que non é de Deus non nos escoita. Así coñecemos o espírito da verdade e o espírito do erro.
7 Amados, amémonos uns a outros: porque o amor é de Deus; e todo aquel que ama nace de Deus e coñece a Deus.
8 O que non ama non coñece a Deus; pois Deus é amor.
9Nisto manifestouse o amor de Deus para connosco, porque Deus enviou ao mundo ao seu Fillo unigénito, para que vivamos por medio del.
10Neste é o amor, non en que amamos a Deus, senón en que el nos amou e enviou o seu Fillo para que fose propiciación polos nosos pecados.
11 Amados, se Deus nos amou así, tamén debemos amarnos uns aos outros.
12 Ninguén viu a Deus en ningún momento. Se nos amamos, Deus habita en nós, e o seu amor é perfecto en nós.
13 Así sabemos que habitamos nel, e el en nós, porque nos deu o seu Espírito.
14 E vimos e testemuñamos que o Pai enviou ao Fillo para ser o Salvador do mundo.
15 Quen confesa que Xesús é o Fillo de Deus, Deus habita nel, e el en Deus.
16 E coñecemos e cremos no amor que Deus nos ten. Deus é amor; e o que habita no amor habita en Deus, e Deus nel.
17 Nisto é o noso amor perfeccionado, para que teñamos ousadía no día do xuízo, porque tal como el é, así somos nós neste mundo.
18 Non hai medo no amor; pero o amor perfecto expulsa o medo, porque o medo ten tormento. O que teme non é perfecto no amor.
19 Querémolo, porque el nos amou primeiro.
20 Se alguén di: Eu amo a Deus, e odia o seu irmán, é mentireiro; porque quen non ama o seu irmán a quen viu, como pode amar a Deus que non viu?
21 E este mandamento temos del: que quen ama a Deus ame tamén ao seu irmán.

CAPÍTULO 5

1 Todo aquel que cre que Xesús é o Cristo, nace de Deus;
2 Por isto sabemos que amamos aos fillos de Deus, cando amamos a Deus e gardamos os seus mandamentos.
3 Porque este é o amor de Deus: gardamos os seus mandamentos, e os seus mandamentos non son gravosos.
4 Porque todo o que nace de Deus vence ao mundo, e esta é a vitoria que vence ao mundo, a nosa fe.
5 Quen é o que vence ao mundo, senón o que cre que Xesús é o Fillo de Deus?
6 Este é o que veu con auga e sangue, Xesucristo; non só por auga, senón por auga e sangue. E o Espírito é o que dá testemuño, porque o Espírito é verdade.
7 Porque tres son os que dan testemuño no ceo: o Pai, a Palabra e o Espírito Santo, e estes tres son un.
8 E tres son os que dan testemuño na terra: o Espírito, a auga e o sangue: e estes tres coinciden nun.
9 Se recibimos a testemuña dos homes, a testemuña de Deus é maior, porque esta é a testemuña de Deus que deu testemuño do seu Fillo.

10 O que cre no Fillo de Deus ten a testemuña en si mesmo:
o que non cre a Deus fíxoo mentireiro; porque non cre o
rexistro que Deus deu do seu Fillo.
11 E este é o rexistro de que Deus nos deu a vida eterna, e
esta vida está no seu Fillo.
12 O que ten o Fillo ten vida; e quen non ten o Fillo de
Deus non ten vida.
13 Estas cousas escribínvos a vós que credes no nome do
Fillo de Deus; para que saibades que tedes vida eterna e
para que creades no nome do Fillo de Deus.
14 E esta é a confianza que temos nel: que, se lle pedimos
algo conforme á súa vontade, el escóitanos:
15 E se sabemos que nos escoita, calquera cousa que lle
pidamos, sabemos que temos as peticións que lle pedimos.
16 Se alguén ve que o seu irmán comete un pecado que non
é de morte, pedirao e daralle a vida polos que non cometen
a morte. Hai un pecado para a morte: non digo que reza por
iso.
17 Toda iniquidade é pecado, e non hai pecado para a
morte.
18 Sabemos que todo aquel que nace de Deus non peca;
pero o que é nacido de Deus garda-se, e o malvado non o
toca.
19 E sabemos que somos de Deus e que o mundo enteiro
xace na maldade.
20 E sabemos que o Fillo de Deus veu e nos deu
entendemento, para que coñezamos ao verdadeiro, e
estamos no verdadeiro, no seu Fillo Xesucristo. Este é o
verdadeiro Deus, e a vida eterna.
21 Fillos, gardádevos dos ídolos. Amén.

Segundo Xoán

CAPÍTULO 1

1 O ancián á dama elixida e aos seus fillos, aos que amo na verdade; e non só eu, senón tamén todos os que coñeceron a verdade;
2 Por amor á verdade, que habita en nós e estará connosco para sempre.
3 A graza, a misericordia e a paz contigo sexan de Deus Pai e do Señor Xesús Cristo, Fillo do Pai, en verdade e amor.
4 Alegreime moito de atopar aos teus fillos camiñando na verdade, como recibimos un mandamento do Pai.
5 E agora pídoche, señora, non coma se che escribise un mandamento novo, senón o que tivemos desde o principio, que nos amamos.
6 E isto é o amor, que andemos segundo os seus mandamentos. Este é o mandamento: que, como escoitaches dende o principio, andes nel.
7 Porque moitos enganadores entraron no mundo, que non confesan que Xesucristo veu na carne. Este é un enganador e un anticristo.
8 Mirade para vós mesmos que non perdamos as cousas que fixemos, senón que recibamos unha recompensa completa.
9 Quen transgrede e non permanece na doutrina de Cristo, non ten a Deus. O que permanece na doutrina de Cristo, ten ao Pai e ao Fillo.
10 Se alguén se achega a vós e non trae esta doutrina, non o reciba na vosa casa, nin lle ordene a Deus que teña tempo.
11 Porque o que lle manda a Deus que vaia é partícipe das súas malas accións.
12 Tendo moitas cousas que escribirche, non quero escribir con papel e tinta, pero confío en vir a ti e falar cara a cara, para que a nosa alegría sexa plena.
13 Os fillos da túa irmá elixida saúdante. Amén.

Terceiro Xoán

CAPÍTULO 1

1 O ancián ao ben amado Gaio, a quen amo na verdade.
2 Amado, desexo sobre todas as cousas que prosperes e teñas saúde, así como prospera a túa alma.
3 Porque alegreime moito cando os irmáns viñeron e testificaron da verdade que hai en ti, así como ti andas na verdade.
4 Non teño maior alegría que escoitar que os meus fillos andan na verdade.
5 Amados, fai fielmente todo o que fas cos irmáns e cos estranxeiros;
6 Os que testemuñaron a túa caridade diante da igrexa;
7Porque por mor do seu nome saíron sen tomar nada dos xentís.
8 Polo tanto, debemos recibir a tales, para que poidamos ser colaboradores da verdade.
9 Escribín á igrexa, pero Diótrefes, quen lle gusta ter a preeminencia entre eles, non nos recibe.
10 Xa que logo, se eu veño, recordarei os seus feitos que fai, falando contra nós con palabras maliciosas: e non contento con iso, nin el mesmo recibe aos irmáns, e prohibe aos que queiran e expulsaos da igrexa.
11 Amados, non sigades o que é malo, senón o que é bo. O que fai o ben é de Deus, pero o que fai o mal non viu a Deus.
12 Demetrio ten boa noticia de todos os homes e da verdade mesma: si, e tamén damos fe; e sabedes que o noso rexistro é certo.
13 Tiven moitas cousas que escribir, pero non che escribirei con tinta e pluma:
14 Pero confío en que pronto te verei e falaremos cara a cara. A paz sexa contigo. Os nosos amigos saúdante. Saúde os amigos polo seu nome.

Xudas

CAPÍTULO 1

1 Xudas, servo de Xesucristo e irmán de Santiago, aos que foron santificados e preservados por Deus Pai
en Xesucristo, e chámase:

2 A graza para ti e a paz e o amor multipliquen.

3 Amados, cando me esforcéi por escribirvos sobre a salvación xeral, era preciso que o fixera
escribíndovos e exhortándovos a loitar con fervor pola fe que antes foi dada aos santos
foi entregado.

4Porque hai persoas que se meteron sen darse conta, que están predestinadas para este xuízo, malvadas
persoas que cambian a graza do noso Deus en liberdade e o único Señor Deus e noso Señor Xesucristo
renunciou

5Recordareivos entón, aínda que xa o sabías, que o Señor, despois de enviar o pobo
salvou Exipto, despois destruíu os incrédulos.

6 E os anxos que non gardaron a súa primeira posición, senón que deixaron a súa propia morada, ten en cadeas eternas baixo
escuridade mantida ata o xuízo do gran día.

7 Do mesmo xeito que Sodoma e Gomorra e as cidades que as rodean, entregándose á fornicación e á fornicación.
seguiu carnes estrañas, sexa un exemplo, mentres sofren a vinganza do lume eterno.

8 Do mesmo xeito, estes sucios soñadores contaminan a carne, desprezan o dominio e falan mal da dignidade.

9Pero o arcanxo Miguel, cando disputaba co demo polo corpo de Moisés, non
non se atreveu a presentar contra el unha acusación calumniosa, senón que dixo: O Señor te reprenda.

10 Pero falan mal das cousas que non saben; pero o que saben por natureza, como bestas brutas, así destrúense a si mesmos.

11 Ai deles! pois seguiron no camiño de Caín e correron con avidez tras o erro de Balaam para
recompensa, e pereceu na contradición de Core.

12 Estas son manchas nas túas festas de amor, cando celebran contigo, alimentándose sen medo: nubes
son sen auga, levados polos ventos; árbores cuxo froito se murcha, sen froito, dúas veces morto, ao
raíces arrincadas;

13 Olas furiosas do mar, espumando a súa propia vergoña; estrelas errantes, a quen as tebras do
a escuridade consérvase para sempre.

14 E Enoc, o sétimo de Adán, tamén profetizou sobre eles e dixo: Velaquí, o Señor vén con dez mil
os seus santos,

15 para executar xuízo sobre todos e condenar a todos os malvados entre eles por todas as súas malas accións
que cometeron malamente, e de todos os seus discursos duros que os malvados pecadores falaron contra el.

16 Estes son murmurios, queixosos que andan segundo as súas propias concupiscencias; e as súas bocas falan gran emoción
palabras, con admiración para que a xente se aproveite.

17 Pero, amados, lembrade as palabras ditas antes polos apóstolos do noso Señor Xesucristo;

18 Como vos dixeron que nos últimos tempos debe haber burladores que segundo os seus propios malvados
as luxurias deben andar.

19 Estes son os que se separan, sensualmente, sen o Espírito.

20Pero vós, amados, edificadevos na vosa santísima fe, mentres orades no Espírito Santo,

21 Mantédevos no amor de Deus, mentres esperades a misericordia do noso Señor Xesucristo ata o
vida eterna.

22 E con algúns ten compaixón, o que fai a diferenza:

23 E outros salvan con medo sacándoos do lume; odia ata a roupa manchada pola carne.

24 E a quen pode evitar que caia e presentarte irreprensible diante da súa gloria
ambientado con moita alegría,

25 Ao único Deus sabio, o noso Salvador, sexa a gloria e a maxestade, o dominio e o poder, agora e para sempre. Amén

Revelación

CAPÍTULO 1

1 A revelación de Xesucristo, que Deus lle deu, para mostrarlles aos seus servos as cousas que deben suceder en breve; e enviouno e manifestouno co seu anxo ao seu servo Xoán:
2 Quen deu testemuño da palabra de Deus e do testemuño de Xesucristo e de todas as cousas que viu.
3 Benaventurados os que le e os que escoitan as palabras desta profecía e gardan as cousas que nela están escritas, porque o tempo está próximo.
4 Xoán ás sete igrexas que hai en Asia: Graza e paz con vós, do que é, que era e que vén; e dos sete Espíritos que están diante do seu trono;
5 E de Xesucristo, que é o testemuño fiel, o primoxenito dos mortos e o príncipe dos reis da terra. A aquel que nos amou e nos lavou dos nosos pecados no seu propio sangue,
6 E fíxonos reis e sacerdotes para Deus e seu Pai; a el sexa a gloria e o dominio para sempre. Amén.
7 Velaquí que vén con nubes; e todo ollo o verá, e tamén os que o traspasaron; e todas as raias da terra chorarán por el. Aínda así, Amén.
8 Eu son o Alfa e a Omega, o principio e o final, di o Señor, que é, que era e que vén, o Todopoderoso.
9 Eu Xoán, que tamén son o teu irmán e compañeiro na tribulación, no reino e na paciencia de Xesucristo, estaba na illa que se chama Patmos, pola palabra de Deus e polo testemuño de Xesucristo.
10 Estaba no Espírito o día do Señor, e escoitei detrás de min unha gran voz, coma de trompeta,
11 dicindo: Eu son o Alfa e a Omega, o primeiro e o último; a Éfeso, a Esmirna, a Pérgamo, a Tiatira, a Sardes, a Filadelfia e a Laodicea.
12 E volteime para ver a voz que falaba comigo. E ao virar, vin sete candeleros de ouro;
13 E no medio dos sete candeleros, un parecido ao Fillo do Home, vestido cunha vestimenta ata os pés, e cinguido sobre os peitos cun cinto de ouro.
14 A súa cabeza e os seus cabelos eran brancos coma a la, brancos coma a neve; e os seus ollos eran coma unha chama de lume;
15 E os seus pés parecían bronce fino, coma se ardesen nun forno; e a súa voz coma o son de moitas augas.
16 E tiña na súa man dereita sete estrelas, e da súa boca saía unha espada afiada de dous fíos, e o seu rostro era coma o sol brilla na súa forza.
17 E cando o vin, caín aos seus pés coma morto. E puxo a man dereita sobre min, díxome: Non teñas medo; Eu son o primeiro e o último:
18 Eu son o que vivo e estaba morto; e velaquí, estou vivo para sempre, Amén; e ten as chaves do inferno e da morte.
19 Escribe as cousas que viches, e as que son, e as que serán máis adiante;
20 O misterio das sete estrelas que viches na miña man dereita e dos sete candeleros de ouro. As sete estrelas son os anxos das sete igrexas; e os sete candeleros que viches son as sete igrexas.

CAPÍTULO 2

1 Escribe ao anxo da igrexa de Éfeso: Estas cousas di o que sostén as sete estrelas na súa man dereita, que anda no medio dos sete candeleros de ouro;
2 Coñezo as túas obras, o teu traballo e a túa paciencia, e como non podes soportar os malos;
3 E soportaches, e tes paciencia, e por amor do meu nome traballaches e non desfalleceches.
4 Con todo, teño algo contra ti, porque deixaches o teu primeiro amor.
5 Lembra, pois, de onde caíste, arrepíntete e fai as primeiras obras; ou, se non, acudirei axiña a ti e sacarei o teu candelero do seu lugar, se non te arrepintes.
6 Pero isto tes, que aborreces os feitos dos nicolaítas, que eu tamén odio.
7 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas; Ao vencedor dareille de comer da árbore da vida, que está no medio do paraíso de Deus.
8 E escribe ao anxo da igrexa de Esmirna; Estas cousas di o primeiro e o derradeiro, que estaba morto e está vivo;
9 Coñezo as túas obras, a tribulación e a pobreza (pero ti es rico) e coñezo a blasfemia dos que din ser xudeus, e non o son, senón que son a sinagoga de Satanás.
10 Non temáis nada do que sufrirás: velaquí, o demo botará a algúns de vós no cárcere, para que sexades probados; e terás tribulación dez días: sé fiel ata a morte, e dareiche unha coroa de vida.
11 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas; O que vence non será ferido da segunda morte.
12 E escribe ao anxo da igrexa de Pérgamo: Estas cousas di o que ten a espada afiada de dous gumes;
13 Coñezo as túas obras e onde moras, onde está o asento de Satanás: e gardas firme o meu nome e non negaste a miña fe, mesmo naqueles días nos que Antipas foi o meu fiel mártir, que foi asasinado entre vós, onde Satanás habita.
14 Pero teño algunhas cousas contra ti, porque tes alí os que sosteñen a doutrina de Balaam, quen ensinou a Balac a botar tropezo ante os fillos de Israel, a comer cousas sacrificadas aos ídolos e a fornicar.
15 Así tes ti tamén cos que sosteñen a doutrina dos nicolaítas, cousa que eu odio.
16 Arrepentirse; ou se non, chegarei axiña a ti e loitarei contra eles coa espada da miña boca.
17 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas; Ao vencedor dareille de comer do maná escondido, e dareille unha pedra branca, e na pedra un nome novo escrito, que ninguén coñece, salvo o que o recibe.
18 E escribe ao anxo da igrexa de Tiatira; Estas cousas di o Fillo de Deus, que ten os seus ollos coma unha chama de lume e os seus pés son coma bronce fino;
19 Coñezo as túas obras, a caridade, o servizo e a fe, a túa paciencia e as túas obras; e o último en ser máis que o primeiro.
20 Non obstante, teño algunhas cousas contra ti, porque permites que esa muller Izabel, que se chama profetisa, ensine e seduza aos meus servos para fornicar e comer cousas sacrificadas aos ídolos.
21 E deille espazo para arrepentirse da súa fornicación; e ela non se arrepentiu.
22 Velaquí, vou botala nunha cama, e aos que cometen adulterio con ela nunha gran tribulación, a non ser que se arrepintan das súas obras.

23 E vou matar os seus fillos coa morte; e todas as igrexas saberán que eu son o que escruta as rendas e os corazóns, e darei a cada un de vós segundo as vosas obras.
24 Pero eu dígovos a vós, e aos demais en Tiatira, a cantos non teñen esta doutrina e non coñeceron as profundidades de Satanás, segundo falan; Non poñerei sobre ti ningunha outra carga.
25 Pero o que xa tedes, agárdate ata que eu veña.
26 E ao que vence e garde as miñas obras ata o fin, dareille poder sobre as nacións:
27 E gobernaraos cunha vara de ferro; como os vasos dun oleiro serán quebrados ata estremecer: así como recibín do meu Pai.
28 E dareille a estrela da mañá.
29 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas.

CAPÍTULO 3

1 E escribe ao anxo da igrexa de Sardes; Estas cousas di o que ten os sete Espíritos de Deus e as sete estrelas; Coñezo as túas obras, que tes un nome que vives e que estás morto.
2 Estade atentos e fortalece as cousas que quedan, que están listas para morrer, porque non atopei as túas obras perfectas diante de Deus.
3 Lémbrate, pois, de como recibiches e escoitaches, e mantén firme e arrepíntese. Por iso, se non velas, vou sobre ti coma un ladrón, e non saberás a que hora chegarei sobre ti.
4 Tes algúns nomes mesmo en Sardes que non contaminaron as súas vestiduras; e andarán comigo de branco, porque son dignos.
5 O que vence, vestirase de branco; e non borrarei o seu nome do libro da vida, senón que confesarei o seu nome diante do meu Pai e dos seus anxos.
6 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas.
7 E escribe ao anxo da igrexa de Filadelfia; Estas cousas di o santo, o verdadeiro, o que ten a chave de David, o que abre e ninguén pecha; e pecha, e ninguén abre;
8 Coñezo as túas obras: velaquí, puxen diante de ti unha porta aberta, e ninguén pode pechala, porque tes un pouco de forza, cumpriches a miña palabra e non negaste o meu nome.
9 Velaquí, fareinos da sinagoga de Satanás, que se din xudeus e non o son, pero menten; velaquí, fareinos vir a adorar diante dos teus pés e a saber que te amei.
10 Porque gardastes a palabra da miña paciencia, eu tamén te gardarei da hora da tentación, que virá sobre todo o mundo, para probar aos habitantes da terra.
11 Velaquí, veño axiña: mantén o que tes, para que ninguén tome a túa coroa.
12 Ao vencedor fareino unha columna no templo do meu Deus, e xa non sairá máis; e escribirei sobre el o nome do meu Deus e o nome da cidade do meu Deus, que é a nova Xerusalén. , que baixa do ceo do meu Deus: e escribirei sobre el o meu novo nome.
13 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas.
14 E escribe ao anxo da igrexa de Laodicea: Estas cousas di o Amén, a testemuña fiel e verdadeira, o comezo da creación de Deus;
15 Coñezo as túas obras, que non tes nin frío nin quente: quixera que foses frío nin quente.
16 Entón, porque estás morno e non estás frío nin quente, vomitareite da miña boca.
17 Porque dis: Eu son rico e enriquecido en bens e non teño necesidade de nada; e non sabes que es desgraciado, miserable, pobre, cego e espido.
18 Aconsélloche que compres de min ouro probado no lume, para que te fagas rico; e vestidos brancos, para que te revestis e non apareza a vergoña da túa nudez; e unxe os teus ollos con colirio, para que vexas.
19 A cantos amo, reprocho e castigo;
20 Velaquí, estou á porta e bato: se alguén escoita a miña voz e abre a porta, entrarei a el e cearei con el, e el comigo.
21 Ao vencedor dareille sentar comigo no meu trono, como eu tamén vencei, e sento co meu Pai no seu trono.
22 O que teña oído, escoite o que o Espírito di ás igrexas.

CAPÍTULO 4

1 Despois mirei, e velaquí que se abriu unha porta no ceo; e a primeira voz que oín foi como a dunha trompeta que falaba comigo; que dixo: "Sube aquí, e mostrareiche as cousas que deben suceder máis adiante".
2 E inmediatamente estaba no espírito: e velaquí, un trono estaba posto no ceo, e un estaba sentado no trono.
3 E o que estaba sentado tiña un aspecto coma un xaspe e unha pedra de sardiña: e había un arco da vella arredor do trono, á vista coma unha esmeralda.
4 E ao redor do trono había vinte e catro asentos: e sobre os asentos vin a vinte e catro anciáns sentados, vestidos con vestiduras brancas; e tiñan na cabeza coroas de ouro.
5 E do trono saían lóstregos e tronos e voces: e había sete lámpadas de lume acendidas diante do trono, que son os sete Espíritos de Deus.
6 E diante do trono había un mar de vidro semellante ao cristal: e no medio do trono, e ao redor do trono, había catro animais cheos de ollos por diante e por detrás.
7 E a primeira besta era coma un león, e a segunda como un becerro, e a terceira tiña o rostro de home, e a cuarta como unha aguia voando.
8 E as catro bestas tiñan cada unha delas seis ás arredor del; e estaban cheos de ollos por dentro, e non descansaban día nin noite, dicindo: Santo, santo, santo, Señor Deus Todopoderoso, que era, é e está por vir.
9 E cando esas bestas dan gloria, honra e grazas ao que estaba sentado no trono, que vive para sempre e para sempre,
10 Os vinte e catro anciáns caen diante do que estaba sentado no trono e adoran ao que vive para sempre e para sempre e botaron as súas coroas diante do trono, dicindo:
11 Es digno, Señor, de recibir a gloria, a honra e o poder: porque ti creaches todas as cousas, e para o teu gusto son e foron creadas.

CAPÍTULO 5

1 E vin na man dereita do que estaba sentado no trono un libro escrito por dentro e por detrás, selado con sete selos.
2 E vin un anxo forte que proclamaba en gran voz: Quen é digno de abrir o libro e soltar os seus selos?
3 E ningún home no ceo, nin na terra, nin debaixo da terra, puido abrir o libro, nin miralo.

4 E chorei moito, porque ninguén foi atopado digno de abrir e ler o libro, nin de miralo.
5 E un dos anciáns díxome: Non chores: velaquí, o León da tribo de Xudá, a Raíz de David, venceu para abrir o libro e soltar os sete selos.
6 E vin, e velaquí, no medio do trono e das catro bestas, e no medio dos anciáns, estaba un Cordeiro coma sacrificado, que tiña sete cornos e sete ollos, que son os sete Espíritos. de Deus enviado a toda a terra.
7 E veu e colleu o libro da man dereita do que estaba sentado no trono.
8 E cando colleu o libro, as catro bestas e os vinte e catro anciáns caeron diante do Cordeiro, tendo cada un deles arpas e copas de ouro cheas de cheiros, que son as oracións dos santos.
9 E cantaron un novo cántico, dicindo: "Es digno de coller o libro e abrir os seus selos; porque fuches morto e redimiches para Deus co teu sangue de toda tribu, lingua e pobo". e nación;
10 E fíxonos para o noso Deus reis e sacerdotes, e reinaremos na terra.
11 E vin, e oín a voz de moitos anxos arredor do trono, das bestas e dos anciáns: e o seu número era dez mil veces dez mil e miles de miles;
12 Dicindo en gran voz: Digno é o Cordeiro que foi inmolado de recibir poder, riquezas, sabedoría, forza, honra, gloria e bendición.
13 E todas as criaturas que están no ceo, na terra e debaixo da terra, e as que están no mar, e todo o que hai neles, oín dicir: Bendición, honra, gloria e poder. ao que está sentado no trono, e ao Cordeiro para sempre e para sempre.
14 E as catro bestas dixeron: Amén. E os vinte e catro anciáns caeron a terra e adoraron ao que vive para sempre.

CAPÍTULO 6

1 E vin cando o Cordeiro abriu un dos selos, e escoitei, coma o ruído dun trono, a un dos catro animais que dicía: "Ven e velo".
2 E vin, e velaquí un cabalo branco: e o que estaba sentado sobre el tiña un arco; e déuselle unha coroa, e saíu vencendo e para vencer.
3 E cando abriu o segundo selo, oín á segunda besta dicir: "Ven e vela".
4 E saíu outro cabalo vermello: e deulle potestade ao que estaba sentado sobre el para quitar a paz da terra e que se matasen uns a outros; e déuselle unha gran espada.
5 E cando abriu o terceiro selo, oín á terceira besta dicir: "Ven e vela". E vin, e velaí un cabalo negro; e o que sentaba sobre el tiña na man unha balanza.
6 E escoitei unha voz no medio das catro bestas que dicía: "Unha medida de trigo por un céntimo e tres medidas de cebada por un céntimo; e vexas que non fai mal o aceite e o viño.
7 E cando abriu o cuarto selo, oín a voz da cuarta besta que dicía: "Ven e mira".
8 E mirei, e velaquí un cabalo pálido: e o seu nome que estaba sentado sobre el era Morte, e o inferno seguíao. E déuselles poder sobre a cuarta parte da terra, para matar coa espada, coa fame, coa morte e coas bestas da terra.
9 E cando abriu o quinto selo, vin debaixo do altar as almas dos mortos pola palabra de Deus e polo testemuño que tiñan:
10 E gritaron a gran voz, dicindo: "Ata cando, Señor, santo e verdadeiro, non xulgas e non vingas o noso sangue sobre os habitantes da terra?
11 E déronlles túnicas brancas a cada un deles; e díxolles que descansasen aínda un pouco, ata que se cumpriran tamén os seus compañeiros e os seus irmáns, que debían ser mortos como eles.
12 E vin cando abriu o sexto selo, e velaquí, houbo un gran terremoto; e o sol púxose negro coma saco de pelo, e a lúa fíxose coma sangue;
13 E as estrelas do ceo caeron sobre a terra, como unha figueira bota os seus figos prematuros, cando é sacudida por un vento forte.
14 E o ceo foise como un pergamino cando se enrola; e todas as montañas e illas foron sacadas dos seus lugares.
15 E os reis da terra, os grandes homes, os ricos, os xefes de capitáns, os poderosos, todos os escravos e os libres, agocháronse nas covas e nas rochas das montañas;
16 E díxolles ás montañas e ás pedras: "Cae sobre nós e escóndenos do rostro do que está sentado no trono e da ira do Año.
17 Porque chegou o gran día da súa ira; e quen poderá estar de pé?

CAPÍTULO 7

1 E despois destas cousas vin catro anxos de pé nos catro cantos da terra, suxeitando os catro ventos da terra, para que o vento non soprase sobre a terra, nin sobre o mar, nin sobre ningunha árbore.
2 E vin outro anxo que subía do leste, que tiña o selo do Deus vivinte, e berrou en gran voz aos catro anxos, aos que lles foi dado ferir a terra e o mar.
3 Dicindo: Non fagades dano á terra, nin ao mar nin ás árbores, ata que teñamos selado na súa fronte aos servos do noso Deus.
4E oín o número dos que estaban selados: e alí foron selados cento corenta e catro mil de todas as tribos dos fillos de Israel.
5 Da tribo de Xudá foron selados doce mil. Da tribo de Rubén foron selados doce mil. Da tribo de Gad foron selados doce mil.
6 Da tribo de Aser foron selados doce mil. Da tribo de Nepthalim foron selados doce mil. Da tribo de Manaxés foron selados doce mil.
7 Da tribo de Simeón foron selados doce mil. Da tribo de Leví foron selados doce mil. Da tribo de Isacar foron selados doce mil.
8 Da tribo de Zabulón foron selados doce mil. Da tribo de Xosé foron selados doce mil. Da tribo de Benxamín foron selados doce mil.
9 Despois disto vin, e velaquí unha gran multitude, que ninguén podía contar, de todas as nacións, tribus, pobos e linguas, púxose de pé diante do trono e diante do Cordeiro, vestida con roupas brancas e palmas. nas súas mans;
10 E berrou a gran voz, dicindo: Salvación ao noso Deus que está sentado no trono e ao Cordeiro.

11 E todos os anxos estiveron arredor do trono, dos anciáns e dos catro animais, e caeron diante do trono de rostro e adoraron a Deus.
12 Dicindo: Amén: a bendición, a gloria, a sabedoría, e a acción de grazas, a honra, o poder e a forza, sexan para o noso Deus por sempre e para sempre. Amén.
13 E un dos anciáns respondeume: Que son estes vestidos con roupas brancas? e de onde viñeron?
14 E díxenlle: Señor, ti o sabes. E díxome: Estes son os que saíron dunha gran tribulación, lavaron as súas vestiduras e as branquearon no sangue do Año.
15 Por iso están diante do trono de Deus e sérvenlle día e noite no seu templo, e o que está sentado no trono habitará entre eles.
16 Xa non terán fame nin sede; nin o sol os iluminará, nin calor ningún.
17 Porque o Cordeiro que está no medio do trono alimentaraos e levaraos a fontes vivas de augas, e Deus enxugará todas as bágoas dos seus ollos.

CAPÍTULO 8

1 E cando abriu o sétimo selo, houbo silencio no ceo ao redor de media hora.
2 E vin os sete anxos que estaban diante de Deus; e déronselles sete trompetas.
3 E veu outro anxo e púxose no altar, tendo un incensario de ouro; e déronlle moito incenso, para que o ofrezase coas oracións de todos os santos sobre o altar de ouro que estaba diante do trono.
4 E o fume do incenso, que viña coas oracións dos santos, subiu diante de Deus da man do anxo.
5 E o anxo colleu o incensario, encheuno co lume do altar e botouno á terra, e houbo voces, tronos, lóstregos e un terremoto.
6 E os sete anxos que tiñan as sete trompetas preparáronse para tocar.
7 O primeiro anxo tocou a trompeta, e houbo saraiba e lume mesturados con sangue, e foron arroxados á terra, e ardeu a terceira parte das árbores e queimou toda a herba verde.
8 E o segundo anxo tocou a trompeta, e como se fose unha gran montaña ardendo con lume foi arroxada ao mar; e a terceira parte do mar converteuse en sangue;
9 E morreu a terceira parte das criaturas que estaban no mar e tiñan vida; e a terceira parte dos barcos foron destruídas.
10 E o terceiro anxo tocou a trompeta, e caeu do ceo unha gran estrela, ardendo coma unha lámpada, e caeu sobre a terceira parte dos ríos e sobre as fontes das augas;
11 E o nome da estrela chámase Ajenjo, e a terceira parte das augas converteuse en ajenjo; e moitos homes morreron polas augas, porque se amargaron.
12 E o cuarto anxo tocou a trompeta, e a terceira parte do sol foi ferida, a terceira parte da lúa e a terceira parte das estrelas; así como a terceira parte deles estaba escurecida, e o día non brillaba por unha terceira parte, e a noite igualmente.
13 E vin, e oín a un anxo voando polo medio do ceo, dicindo en gran voz: Ai, ai, ai dos habitantes da terra por mor das outras voces da trompeta dos tres anxos, que son aínda por soar!

CAPÍTULO 9

1 E o quinto anxo tocou a trompeta e vin unha estrela caer do ceo á terra, e déuselle a chave do abismo.
2 E abriu o abismo; e saíu do pozo un fume coma o fume dun gran forno; e o sol e o aire foron escurecidos por mor do fume do pozo.
3 E do fume saíron saltóns sobre a terra, e déuselles poder, como os escorpións da terra.
4 E mandoulles que non feran a herba da terra, nin a ningunha cousa verde, nin a ningunha árbore; pero só aqueles homes que non teñen o selo de Deus na fronte.
5 E deulles que non os mataran, senón que fosen atormentados cinco meses, e o seu tormento era coma o tormento dun escorpión cando golpea a un home.
6 E naqueles días os homes buscarán a morte e non a atoparán; e desexarán morrer, e a morte fuxirá deles.
7 E as formas das saltóns eran coma cabalos preparados para a batalla; e sobre as súas cabezas tiñan como coroas coma ouro, e os seus rostros eran coma os de homes.
8 E tiñan o cabelo coma o de muller, e os seus dentes eran coma os de león.
9 E tiñan corazas, coma corazas de ferro; e o son das súas ás era como o son dos carros de moitos cabalos correndo á batalla.
10 E tiñan colas como os escorpións, e tiñan aguillóns nas súas colas, e o seu poder era ferir aos homes cinco meses.
11 E tiñan un rei sobre eles, que é o anxo do abismo, cuxo nome en lingua hebrea é Abaddon, pero en lingua grega ten o seu nome Apolión.
12 Un ai pasou; e, velaquí, veñen outros dous males máis adiante.
13 E o sexto anxo tocou a trompeta, e oín unha voz dos catro cornos do altar de ouro que está diante de Deus.
14 Dicíndolle ao sexto anxo que tiña a trompeta: Solta os catro anxos que están atados no gran río Éufrates.
15 E soltaron os catro anxos, que estaban preparados para unha hora, un día, un mes e un ano, para matar a terceira parte dos homes.
16 E o número do exército dos cabaleiros era de douscentos mil mil, e oín o número deles.
17 E así vin os cabalos na visión, e os que estaban sentados neles, que tiñan corazas de lume, de xacinto e de xofre: e as cabezas dos cabalos eran coma as de león; e das súas bocas saía lume, fume e xofre.
18 Por estes tres morreron a terceira parte dos homes, polo lume, polo fume e polo xofre que saía das súas bocas.
19 Porque o seu poder está na súa boca e nos seus rabos, porque os seus rabos eran coma serpes e tiñan cabeza, e con eles fan dano.
20 E o resto dos homes que non foron mortos por estas pragas aínda non se arrepentiron das obras das súas mans, para non adorar demos, e ídolos de ouro, prata, bronce, pedra e madeira. nin pode ver, nin oír, nin andar:
21 Nin se arrepentiron dos seus asasinatos, nin dos seus feitizos, nin da súa fornicación nin dos seus roubos.

CAPÍTULO 10

1 E vin outro anxo poderoso baixar do ceo, revestido dunha nube: e un arco da vella estaba sobre a súa cabeza, e o seu

rostro era coma o sol, e os seus pés como columnas de lume.
2 E tiña na man un libriño aberto, e puxo o seu pé dereito sobre o mar e o seu pé esquerdo na terra.
3 E berrou a gran voz, coma cando ruxe un león: e cando chorou, sete tronos botaron as súas voces.
4 E cando os sete tronos pronunciaron as súas voces, estaba a piques de escribir; e oín unha voz do ceo que me dicía: Sela as cousas que pronunciaron os sete tronos e non as escribas.
5 E o anxo que vin de pé sobre o mar e sobre a terra levantou a man ao ceo,
6 E xurou polo que vive para sempre, quen creou o ceo, e as cousas que hai nel, e a terra, e as cousas que hai, e o mar e as cousas que hai, que haberá tempo. xa non:
7 Pero nos días da voz do sétimo anxo, cando comezará a soar, o misterio de Deus debería ser rematado, tal e como el declarou aos seus servos os profetas.
8 E a voz que oín do ceo volveu falarme e díxome: "Vai e toma o libriño que está aberto na man do anxo que está sobre o mar e sobre a terra".
9 E fun onda o anxo e díxenlle: Dáme o libriño. E díxome: Toma e cómao. e amargará o teu ventre, pero estará na túa boca doce coma o mel.
10 E collín o libriño da man do anxo e comíno; e na miña boca estaba doce coma o mel, e en canto o comín, amargoume a barriga.
11 E díxome: "Tes que profetizar de novo ante moitos pobos, nacións, linguas e reis".

CAPÍTULO 11

1 E déronme unha cana semellante a unha vara; e o anxo púxose de pé, dicindo: Levántate e mide o templo de Deus, o altar e os que nel adoran.
2 Pero o patio que está fóra do templo deixalo fóra e non o medis; pois é dado aos xentís: e a cidade santa pisarán corenta e dous meses.
3 E darei poder aos meus dous testemuños, e profetizarán mil douscentos sesenta días vestidos de cilicio.
4 Estes son as dúas oliveiras e os dous candeleros que están diante do Deus da terra.
5 E se alguén quere facerlles dano, da súa boca sae lume e devora os seus inimigos;
6 Estes teñen poder para pechar o ceo, para que non chova nos días da súa profecía: e teñen poder sobre as augas para convertelas en sangue e para ferir a terra con todas as pragas, tantas veces como queiran.
7 E cando rematen o seu testemuño, a besta que sube do abismo fará guerra contra eles, vencerá e matará.
8 E os seus cadáveres xacerán na rúa da gran cidade, que espiritualmente se chama Sodoma e Exipto, onde tamén o noso Señor foi crucificado.
9 E os dos pobos e tribus e linguas e nacións verán os seus cadáveres tres días e medio, e non permitirán que os seus cadáveres sexan colocados nos sepulcros.
10 E os habitantes da terra alegraranse por eles e alegraranse e enviaranse agasallos uns a outros; porque estes dous profetas atormentaban aos que moraban na terra.
11 E despois de tres días e medio entrou neles o Espírito de vida de Deus, e puxéronse de pé; e un gran medo caeu sobre os que os viron.
12 E escoitaron unha gran voz do ceo que lles dicía: "Sube aquí". E subiron ao ceo nunha nube; e os seus inimigos víronas.
13 E na mesma hora produciuse un gran terremoto, e a décima parte da cidade caeu, e no terremoto morreron sete mil homes, e o remanente asustouse e deu gloria ao Deus do ceo.
14 O segundo ai pasou; e velaquí, o terceiro ai vén axiña.
15 E o sétimo anxo tocou a trompeta; e houbo grandes voces no ceo, que dicían: Os reinos deste mundo convertéronse en reinos do noso Señor e do seu Cristo; e reinará para sempre e para sempre.
16 E os vinte e catro anciáns, que estaban sentados diante de Deus nos seus asentos, botouse a cara de boca e adoraron a Deus.
17 Dicindo: "Dámosche grazas, Señor Deus Todopoderoso, que eres, que eras e que estás por vir; porque tomaches para ti o teu gran poder e reinaches.
18 E as nacións encolerizáronse, e chegou a túa ira e chegou o tempo dos mortos, para que fosen xulgados e para que deas recompensa aos teus servos, os profetas, e aos santos, e aos que temen o teu nome. pequeno e grande; e debes destruír aos que destrúen a terra.
19 E o templo de Deus abriuse no ceo, e viuse no seu templo a arca do seu pacto: e houbo lóstregos, voces, tronos, terremoto e gran sarabia.

CAPÍTULO 12

1 E apareceu unha gran marabilla no ceo; unha muller vestida de sol, e a lúa baixo os seus pés, e sobre a súa cabeza unha coroa de doce estrelas:
2 E estando embarazada, chorou, daba a luz e daba pena por dar a luz.
3 E apareceu outra marabilla no ceo; e velaquí un gran dragón vermello, que tiña sete cabezas e dez cornos e sete coroas sobre as súas cabezas.
4 E o seu rabo atraeu a terceira parte das estrelas do ceo e botounas á terra; e o dragón púxose diante da muller que estaba a punto de dar a luz, para devorar o seu fillo en canto nacese.
5 E ela deu a luz un neno varón, que debía gobernar todas as nacións cunha vara de ferro, e o seu fillo foi arrebatado para Deus e para o seu trono.
6 E a muller fuxiu ao deserto, onde ten un lugar preparado por Deus, para que alí a alimentasen mil douscentos sesenta días.
7 E houbo guerra no ceo: Miguel e os seus anxos loitaron contra o dragón; e loitaron o dragón e os seus anxos,
8 E non triunfou; nin o seu lugar xa non se atopou no ceo.
9 E foi botado fóra o gran dragón, a vella serpe, chamada Diaño e Satanás, que engana ao mundo enteiro: foi arroxado á terra, e os seus anxos foron botados con el.
10 E oín unha gran voz que dicía no ceo: "Agora chegou a salvación, a forza e o reino do noso Deus e o poder do seu Cristo; e noite.
11 E vencérono polo sangue do Año e pola palabra do seu testemuño; e non amaron as súas vidas ata a morte.
12 Por iso, alegraos, ceos e os que morades neles. Ai dos habitantes da terra e do mar! porque o demo baixou ata vós, con gran ira, porque sabe que ten pouco tempo.

13 E cando o dragón viu que estaba botado á terra, perseguiu á muller que deu a luz ao neno varón.
14 E déronselle á muller dúas ás dunha gran aguia, para que voase ao deserto, ao seu lugar, onde é alimentada por un tempo, e tempos, e medio tempo, do rostro da serpe.
15 E a serpe botou da súa boca auga como un diluvio detrás da muller, para que a levase polo diluvio.
16 E a terra axudou á muller, e a terra abriu a súa boca e tragou o diluvio que o dragón botou da súa boca.
17 E o dragón enfadouse contra a muller e foi facer a guerra co resto da súa descendencia, que gardan os mandamentos de Deus e teñen o testemuño de Xesucristo.

CAPÍTULO 13

1 E quedei sobre a area do mar, e vin xurdir do mar unha besta, que tiña sete cabezas e dez cornos, e sobre os seus cornos dez coroas e sobre as súas cabezas o nome de blasfemia.
2 E a besta que vin era coma un leopardo, e os seus pés eran coma os dun oso, e a súa boca coma a de león, e o dragón deulle o seu poder, o seu asento e unha gran autoridade.
3 E vin unha das súas cabezas como ferida de morte; e a súa ferida mortal foi curada, e todo o mundo marabillóuse da besta.
4 E adoraron ao dragón que lle daba poder á besta, e adoraron á besta, dicindo: Quen se parece á besta? quen é capaz de facer a guerra con el?
5 E déuselle unha boca que falaba grandes cousas e blasfemias; e déuselle poder para continuar corenta e dous meses.
6 E abriu a boca en blasfemia contra Deus, para blasfemar o seu nome, o seu tabernáculo e os que moran no ceo.
7 E deulle facer guerra contra os santos e vencelos, e déuselle poder sobre todos os lindes, linguas e nacións.
8 E todos os habitantes da terra adorarán a el, cuxos nomes non están escritos no libro da vida do Año sacrificado desde a creación do mundo.
9 Se alguén ten oído, que escoite.
10 O que leva ao cativerio, irá ao cativerio; o que mata coa espada debe ser morto coa espada. Velaí a paciencia e a fe dos santos.
11 E vin outra besta subir da terra; e tiña dous cornos coma un año, e falaba coma un dragón.
12 E exerce todo o poder da primeira besta diante del, e fai que a terra e os que habitan nela adoren á primeira besta, cuxa ferida mortal foi curada.
13 E fai grandes marabillas, de xeito que fai baixar lume do ceo sobre a terra á vista dos homes.
14 E engana aos que moran na terra mediante aqueles milagres que tiña poder para facer á vista da besta; dicíndolles aos moradores da terra que fixesen unha imaxe á besta, que tiña a ferida dunha espada e viviu.
15 E tiña poder para dar vida á imaxe da besta, para que a imaxe da besta falase e fixera que todos os que non adorasen a imaxe da besta fosen asasinados.
16 E fai que todos, pequenos e grandes, ricos e pobres, libres e escravos, reciban unha marca na man dereita ou na súa fronte:
17 E para que ninguén comprase nin vendese, salvo o que tiña a marca, ou o nome da besta ou o número do seu nome.
18 Aquí está a sabedoría. Quen entenda conte o número da besta, porque é o número dun home; e o seu número é seiscentos sesenta e seis.

CAPÍTULO 14

1 E mirei, e velaquí, un Cordeiro estaba no monte de Sión, e con el cento corenta e catro mil, que tiñan escrito na fronte o nome do seu Pai.
2E oín unha voz do ceo, como a voz de moitas augas, e como a voz dun gran trono: e oín a voz de arpas que tocaban coas súas arpas.
3 E cantaron como un novo canto diante do trono, e diante das catro bestas e dos anciáns: e ninguén puido aprender aquel canto, salvo os cento corenta e catro mil que foron redimidos da terra.
4 Estes son os que non se contaminaron coas mulleres; pois son virxes. Estes son os que seguen ao Cordeiro a onde vai. Estes foron redimidos de entre os homes, sendo os primeiros froitos para Deus e para o Año.
5 E na súa boca non se atopou engaño, porque están sen culpa ante o trono de Deus.
6 E vin outro anxo voar no medio do ceo, tendo o evanxeo eterno para predicarlles aos habitantes da terra e a toda nación, tribu, lingua e pobo.
7 Dicindo en gran voz: Teme a Deus e dálle gloria. porque chegou a hora do seu xuízo, e adorade ao que fixo o ceo, a terra, o mar e as fontes das augas.
8 E seguiu outro anxo, dicindo: "Caeu, caeu Babilonia, a gran cidade, porque fixo beber a todas as nacións do viño da ira da súa fornicación".
9 E o terceiro anxo seguiunos, dicindo en gran voz: Se alguén adora a besta e a súa imaxe e recibe a súa marca na súa fronte ou na súa man,
10 Este beberá do viño da ira de Deus, que se derrama sen mestura na copa da súa indignación; e será atormentado con lume e xofre na presenza dos santos anxos e na presenza do Año:
11 E o fume do seu tormento sobe para sempre e para sempre: e non teñen descanso día nin noite, os que adoran á besta e á súa imaxe, e quen recibe a marca do seu nome.
12 Velaquí a paciencia dos santos: aquí están os que gardan os mandamentos de Deus e a fe de Xesús.
13 E escoitei unha voz do ceo que me dicía: Escribe: Benaventurados os mortos que morren no Señor dende agora: Si, di o Espírito, para que descansen dos seus traballos; e as súas obras síguenos.
14 E mirei, e velaquí unha nube branca, e sobre a nube estaba sentado un como o Fillo do Home, que tiña na cabeza unha coroa de ouro e na man unha fouce afiada.
15 E outro anxo saíu do templo, gritando a gran voz ao que estaba sentado na nube: "Mete a túa fouce e sega; porque chegou o momento de segar; pois a colleita da terra está madura.
16 E o que estaba sentado na nube meteu a súa fouce na terra; e a terra foi segada.
17 E outro anxo saíu do templo que está no ceo, que tamén tiña unha fouce afiada.
18 E outro anxo saíu do altar, que tiña poder sobre o lume; e berrou con gran berro ao que tiña a fouce afiada, dicindo: Mete a túa fouce afiada e recolle os acios da vide da terra; pois as súas uvas están totalmente maduras.

19 E o anxo meteu a súa fouce na terra, recolleu a vide da terra e botouna no gran lagar da ira de Deus.
20 E o lagar foi pisado fóra da cidade, e do lagar saíu sangue ata as bridas dos cabalos, nun espazo de mil seiscentos estadios.

CAPÍTULO 15

1 E vin outro sinal no ceo, grande e marabilloso, sete anxos que tiñan as sete últimas pragas; pois neles énchese a ira de Deus.
2 E vin como un mar de vidro mesturado con lume: e os que lograran a vitoria sobre a besta, e sobre a súa imaxe, e sobre a súa marca e sobre o número do seu nome, están sobre o mar de vidro. , tendo as arpas de Deus.
3 E cantan o cántico de Moisés, servo de Deus, e o cántico do Año, dicindo: Grandes e marabillosas son as túas obras, Señor Deus todopoderoso; xustos e verdadeiros son os teus camiños, rei dos santos.
4 Quen non te temerá, Señor, nin glorificará o teu nome? porque ti só es santo: porque todas as nacións virán e adorarán diante de ti; pois os teus xuízos son manifestados.
5 E despois mirei, e velaquí, abriuse o templo do tabernáculo do Testemuño no ceo:
6 E saíron do templo os sete anxos, que tiñan as sete pragas, estaban vestidos de liño puro e branco, e tiñan os peitos cinguidos con cintos de ouro.
7 E unha das catro bestas deulles aos sete anxos sete copas de ouro cheas da ira de Deus, que vive para sempre e para sempre.
8 E o templo encheuse de fume da gloria de Deus e do seu poder; e ninguén puido entrar no templo, ata que se cumpriron as sete pragas dos sete anxos.

CAPÍTULO 16

1E oín unha gran voz que saía do templo que lles dicía aos sete anxos: "Ide e derrama sobre a terra as copas da ira de Deus".
2 E foi o primeiro e derramou a súa copa sobre a terra; e caeu unha ferida ruidosa e grave sobre os homes que tiñan a marca da besta e sobre os que adoraban a súa imaxe.
3 E o segundo anxo derramou a súa copa sobre o mar; e tornouse coma o sangue dun morto: e toda alma viva morreu no mar.
4 E o terceiro anxo derramou a súa copa sobre os ríos e fontes de auga; e convertéronse en sangue.
5 E escoitei dicir ao anxo das augas: "Xusto es, Señor, que es, que eras e serás, porque así xulgases".
6 Porque derramaron o sangue de santos e profetas, e ti lles deches sangue para beber; pois son dignos.
7E oín a outro que saía do altar: "Así, Señor Deus Todopoderoso, os teus xuízos son verdadeiros e xustos".
8 E o cuarto anxo derramou a súa copa sobre o sol; e déuselle poder para queimar os homes con lume.
9 E os homes queimaron con gran calor e blasfemaron o nome de Deus, que ten poder sobre estas pragas, e non se arrepentiron para darlle gloria.
10 E o quinto anxo derramou a súa copa sobre o asento da besta; e o seu reino estaba cheo de tebras; e roían as súas linguas pola dor,
11 E blasfemaron ao Deus do ceo por mor das súas dores e chagas, e non se arrepentiron dos seus feitos.
12 E o sexto anxo derramou a súa copa sobre o gran río Éufrates; e a súa auga secou, para que se preparase o camiño dos reis do leste.
13 E vin saír da boca do dragón, da boca da besta e da boca do falso profeta a tres espíritos inmundos coma ras.
14 Porque son espíritos de demos, que fan milagres, que van aos reis da terra e do mundo enteiro, para reunilos para a batalla dese gran día de Deus Todopoderoso.
15 Velaquí, veño coma un ladrón. Benaventurado o que vela e garda as súas vestiduras, para que non ande espido e vexan a súa vergoña.
16 E reuniunos nun lugar chamado en lingua hebrea Armagedón.
17 E o sétimo anxo derramou o seu frasco ao aire; e saíu unha gran voz do templo do ceo, do trono, que dicía: Xa está.
18 E houbo voces, tronos e lóstregos; e houbo un gran terremoto, como non houbo desde que os homes estaban sobre a terra, un terremoto tan grande e tan grande.
19 E a gran cidade dividiuse en tres partes, e as cidades das nacións caeron; e a gran Babilonia recordouse diante de Deus para darlle a copa do viño do ardor da súa ira.
20 E todas as illas fuxiron, e as montañas non se atoparon.
21 E caeu sobre os homes do ceo unha gran saraiba, cada pedra do peso dun talento; e os homes blasfemaron a Deus por mor da praga da sarabia; pois a súa praga era moi grande.

CAPÍTULO 17

1 E chegou un dos sete anxos que tiñan as sete copas e falou comigo, dicindome: "Ven aquí; Vou amosarche o xuízo da gran rameira que está sentada sobre moitas augas:
2 Con quen os reis da terra fornicaron, e os habitantes da terra se emborracharon co viño da súa fornicación.
3 Entón levoume en espírito ao deserto: e vin a unha muller sentada sobre unha besta de cor escarlata, chea de nomes de blasfemia, que tiña sete cabezas e dez cornos.
4 E a muller ía vestida de cor púrpura e escarlata, e adornada con ouro, pedras preciosas e perlas, levando na man unha copa de ouro chea de abominacións e inmundicias da súa fornicación:
5 E na súa fronte tiña escrito un nome: MISTERIO, Babilonia A GRANDE, NAI DAS PROFETAS E DAS ABOMINACIÓNS DA TERRA.
6 E vin á muller embriagada co sangue dos santos e co sangue dos mártires de Xesús: e cando a vin, quedei abraiado con gran admiración.
7 E o anxo díxome: Por que te marabillaches? Contareiche o misterio da muller e da besta que a leva, que ten as sete cabezas e os dez cornos.
8 A besta que viches era, e non é; e subirán do abismo e irán á perdición; e os que moran na terra marabillaranse, cuxos nomes non foron escritos no libro da vida desde a fundación do mundo, cando contemplan a besta que era e non é, e aínda é.
9 E aquí está a mente que ten sabedoría. As sete cabezas son sete montañas, nas que está sentada a muller.
10 E hai sete reis: cinco caeron, un está, e o outro aínda non chegou; e cando veña, debe continuar un curto espazo.

11 E a besta que era, e que non é, mesmo el é o oitavo, e é dos sete, e vai á perdición.
12 E os dez cornos que viches son dez reis, que aínda non recibiron reino; pero recibe poder como reis unha hora coa besta.
13 Estes teñen unha soa mente, e darán o seu poder e forza á besta.
14 Estes farán guerra contra o Cordeiro, e o Cordeiro vencerá, porque é o Señor dos señores e o Rei dos reis, e os que están con el son chamados, elixidos e fieis.
15 E díxome: "As augas que viches, onde está sentada a ramera, son pobos, e multitudes, e nacións e linguas".
16 E os dez cornos que viches sobre a besta, estes aborrecerán á prostituta, deixarán asolada e espida, comerán a súa carne e queimarán no lume.
17 Porque Deus puxo no seu corazón cumprir a súa vontade, poñerse de acordo e entregar o seu reino á besta, ata que se cumpran as palabras de Deus.
18 E a muller que viches é a gran cidade que reina sobre os reis da terra.

CAPÍTULO 18

1 E despois destas cousas vin a outro anxo baixar do ceo, con gran poder; e a terra foi iluminada coa súa gloria.
2 E clamou poderosamente cunha voz forte, dicindo: Babilonia a grande caeu, caeu e converteuse en morada de demos, e prisión de todo espírito inmundo e en gaiola de todo paxaro impuro e odioso.
3 Porque todas as nacións beberon do viño da ira da súa fornicación, e os reis da terra fornicaron con ela, e os comerciantes da terra enriquecéronse coa abundancia dos seus manxares.
4 E escoitei outra voz do ceo que dicía: "Said dela, meu pobo, para que non participedes dos seus pecados e non recibades das súas pragas".
5 Porque os seus pecados chegaron ata o ceo, e Deus lembrouse das súas iniquidades.
6 Recomendádeo como ela vos premiou a vós, e dobre ao seu dobre segundo as súas obras: na copa que ela encheu énchelle ata o dobre.
7 Canto se gloriou a si mesma e viviu deliciosamente, tanto tormento e tristeza dálle: porque di no seu corazón: Sento raíña, non son viúva, e non verá tristeza.
8 Por iso virán as súas pragas nun día: morte, loito e fame; e será queimada por completo co lume, porque forte é o Señor Deus quen a xulga.
9 E os reis da terra, que fornicaron e viviron deliciosamente con ela, chorarán dela e lamentarán por ela, cando vexan o fume da súa queima.
10 Estando lonxe por temor ao seu tormento, dicindo: Ai, ai, a gran cidade Babilonia, a cidade poderosa! porque nunha hora chegou o teu xuízo.
11 E os comerciantes da terra chorarán e chorarán por ela; pois ninguén compra xa a súa mercadoría:
12 A mercadoría de ouro, prata e pedras preciosas, perlas, liño fino, púrpura, seda e escarlata, e toda a túa madeira, e todo tipo de vasijas de marfil e todo tipo de vasijas de madeira preciosa. , e de latón, e ferro e mármore,
13 E canela, e cheiros, e ungüentos, e incenso, e viño, e aceite, e fariña fina, e trigo, e bestas, e ovellas, e cabalos, e carros, e escravos e almas dos homes.
14 E os froitos que desexaba a túa alma apartáronse de ti, e todas as cousas que eran delicadas e boas foron de ti, e xa non as atoparás.
15 Os comerciantes destas cousas, que se enriqueceron por ela, estarán lonxe por temor ao seu tormento, chorando e lamentando.
16 E dicindo: Ai, ai, aquela gran cidade, que estaba vestida de liño fino, púrpura e escarlata, e adornada con ouro, pedras preciosas e perlas!
17 Porque nunha hora tan grandes riquezas quedan en nada. E todos os mestres de barcos, e toda a compañía dos barcos, e os mariñeiros, e todos os que mercaban polo mar, estaban lonxe,
18 E clamaron cando viron o fume da súa queimada, dicindo: Que cidade se parece a esta gran cidade!
19 E botaron po sobre as súas cabezas, chorando e chorando, dicindo: Ai, ai, aquela gran cidade na que se enriqueceron todos os que tiñan barcos no mar por mor do seu custo! porque nunha hora queda desolada.
20 Alegrate por ela, ceo, e santos apóstolos e profetas; porque Deus te vingou dela.
21 E un anxo poderoso levantou unha pedra como unha gran pedra de muíño e botouna ao mar, dicindo: Así con violencia será derrubada a gran cidade Babilonia, e xa non será atopada en absoluto.
22 E a voz dos arpistas, dos músicos, dos gaiteiros e dos trompetistas, xa non se oirá en ti; e ningún artesán, de calquera oficio que sexa, xa non se atopará en ti; e xa non se oirá en ti o son dunha pedra de muíño;
23 E a luz dunha vela non brillará máis en ti; e a voz do noivo e da noiva xa non se oirá en ti: porque os teus comerciantes eran os grandes homes da terra; pois polos teus feiticeiros foron enganadas todas as nacións.
24 E nela atopouse o sangue dos profetas, dos santos e de todos os que morreron na terra.

CAPÍTULO 19

1 E despois destas cousas oín unha gran voz de moita xente no ceo, que dicía: Aleluya; Salvación, gloria, honra e poder para o Señor, o noso Deus:
2 Porque verdadeiros e xustos son os seus xuízos: porque xulgou á gran rameira, que corrompiu a terra coa súa fornicación, e vingou o sangue dos seus servos da man dela.
3 E de novo dixeron: Aleluya. E o seu fume levantouse para sempre.
4 E os vinte e catro anciáns e as catro bestas caeron a terra e adoraron a Deus que estaba sentado no trono, dicindo: Amén; Aleluya.
5 E saíu unha voz do trono que dicía: "Load o noso Deus, todos os seus servos e os que o temedes, pequenos e grandes".
6 E escoitei como a voz dunha gran multitude, e como a voz de moitas augas, e como a voz de fortes tronos, que dicía: Aleluya, porque o Señor Deus omnipotente reina.
7 Alegrámonos, alegrémonos e honrémoslle, porque as vodas do Año chegaron, e a súa muller preparouse.
8 E concedeulle que se vestise de liño fino, limpo e branco, porque o liño fino é a xustiza dos santos.
9 E díxome: Escribe: Benaventurados os que son chamados á cea das vodas do Año. E díxome: Estes son os verdadeiros ditos de Deus.

10E caín aos seus pés para adoralo. E díxome: Mira que non o fagas: eu son o teu compañeiro de servizo e os teus irmáns que teñen o testemuño de Xesús: adora a Deus, porque o testemuño de Xesús é o espírito de profecía.
11 E vin o ceo aberto e velaquí un cabalo branco; e o que sentou sobre el chamábase Fiel e Verdadero, e con xustiza xulga e fai guerra.
12 Os seus ollos eran coma unha chama de lume, e na súa cabeza había moitas coroas; e tiña escrito un nome, que ninguén sabía, senón el mesmo.
13 E vestíase cunha vestidura mergullada en sangue, e o seu nome chámase Palabra de Deus.
14 E os exércitos que estaban no ceo seguírono sobre cabalos brancos, vestidos con liño fino, branco e limpo.
15 E da súa boca saía unha espada afiada para ferir con ela as nacións, e gobernaraas cunha vara de ferro, e pisa o lagar da fiereza e da ira do Deus Todopoderoso.
16 E leva escrito na súa vestidura e na súa coxa un nome: REI DOS REIS E SEÑOR DOS SEÑORES.
17 E vin un anxo de pé no sol; e berrou a gran voz, dicindo a todas as aves que voan no medio do ceo: Ven e reúnense para a cea do gran Deus;
18 Para que comades carne de reis e carne de capitáns, carne de poderosos e carne de cabalos, e dos que sentan neles, e carne de todos os homes, libres e escravos, tanto pequeno e grande.
19 E vin a besta, e os reis da terra e os seus exércitos, reunidos para facer guerra contra o que estaba no cabalo e contra o seu exército.
20 E a besta foi tomada, e con ela o falso profeta que facía milagres ante el, cos que enganou aos que recibiran a marca da besta e aos que adoraban a súa imaxe. Estes dous foron arroxados vivos nun lago de lume ardendo con xofre.
21 E o resto morreu coa espada do que estaba no cabalo, a espada que saía da súa boca, e todas as aves enchéronse da súa carne.

CAPÍTULO 20

1 E vin un anxo baixar do ceo, que tiña a chave do abismo e unha gran cadea na man.
2 E agarrou ao dragón, aquela serpe vella, que é o Diaño e Satanás, e atouno mil anos.
3 E bótao no pozo do abismo, pechouno e púxolle un selo, para que non enganase máis ás nacións ata que se cumpran os mil anos, e despois debe ser soltado un pouco de tempo.
4 E vin tronos, e sentáronse enriba deles, e deulles xuízo: e vin as almas dos que foron decapitados pola testemuña de Xesús e pola palabra de Deus, e que non adoraran á besta. nin a súa imaxe, nin recibira a súa marca na fronte nin nas súas mans; e viviron e reinaron con Cristo mil anos.
5 Pero o resto dos mortos non volveron vivir ata que se cumpriron os mil anos. Esta é a primeira resurrección.
6 Benaventurado e santo o que ten parte na primeira resurrección: sobre estes a segunda morte non ten poder, senón que serán sacerdotes de Deus e de Cristo, e reinarán con el mil anos.
7 E cando pasen os mil anos, Satanás será soltado da súa prisión,
8 E sairá para enganar ás nacións que están nos catro cuartos da terra, Gog e Magog, para reunilos para a batalla: o número dos cales é como a area do mar.
9 E subiron polo ancho da terra e rodearon o campamento dos santos e a amada cidade; e baixou lume do ceo de Deus e devorounos.
10 E o demo que os enganou foi lanzado ao lago de lume e xofre, onde están a besta e o falso profeta, e será atormentado día e noite para sempre.
11 E vin un gran trono branco e ao que estaba sentado nel, de cuxa face fuxiron a terra e o ceo; e non se atopou lugar para eles.
12 E vin os mortos, pequenos e grandes, de pé diante de Deus; e abríronse os libros, e abriuse outro libro, que é o libro da vida; e os mortos foron xulgados polas cousas que estaban escritas nos libros, segundo as súas obras.
13 E o mar entregou os mortos que había nel; e a morte e o inferno entregaron os mortos que había neles, e cada un foi xulgado segundo as súas obras.
14 E a morte e o inferno foron arroxados ao lago de lume. Esta é a segunda morte.
15 E quen non foi atopado escrito no libro da vida foi arroxado ao lago de lume.

CAPÍTULO 21

1 E vin un ceo novo e unha terra nova: porque o primeiro ceo e a primeira terra pasaron; e xa non había mar.
2 E eu, Xoán, vin a cidade santa, a nova Xerusalén, que baixaba do ceo de Deus, preparada como unha noiva adornada para o seu home.
3 E escoitei unha gran voz do ceo que dicía: "Velaí, o tabernáculo de Deus está cos homes, e el habitará con eles, e eles serán o seu pobo, e Deus mesmo estará con eles e será o seu Deus".
4 E Deus enxugará todas as bágoas dos seus ollos; e non haberá máis morte, nin tristeza, nin choro, nin haberá máis dor: porque as cousas anteriores pasaron.
5 E o que estaba sentado no trono dixo: "Velaí, fago novas todas as cousas. E díxome: Escribe, porque estas palabras son verdadeiras e fieis.
6 E díxome: Xa está feito. Eu son Alfa e Omega, o principio e o fin. Ao que teña sede dareille gratuitamente a fonte da auga da vida.
7 O que vence, herdará todas as cousas; e eu serei o seu Deus, e el será o meu fillo.
8 Pero os temerosos, os incrédulos, os abominables, os asasinos, os fornicarios, os feiticeiros, os idólatras e todos os mentireiros, terán a súa parte no lago que arde con lume e xofre: que é a morte segunda.
9 E veu a min un dos sete anxos que tiñan as sete copas cheas das sete últimas pragas, e falou comigo, dicindo: "Ven aquí, mostrareiche a noiva, a muller do Año".
10 E levoume no espírito a unha montaña grande e alta, e mostroume a gran cidade, a santa Xerusalén, que baixaba do ceo de parte de Deus.
11 Tendo a gloria de Deus: e a súa luz era coma unha pedra preciosa, como unha pedra de xaspe, clara coma o cristal;
12 E tiña un muro grande e alto, e tiña doce portas, e nas portas doce anxos, con nomes escritos nela, que son os nomes das doce tribos dos fillos de Israel:
13 Polo leste tres portas; polo norte tres portas; no sur tres portas; e polo oeste tres portas.
14 E a muralla da cidade tiña doce fundamentos, e neles os nomes dos doce apóstolos do Año.

15 E o que falaba comigo tiña unha cana de ouro para medir a cidade, as súas portas e o seu muro.
16 E a cidade está cadrada, e a lonxitude é tan grande como a anchura; e mediu a cidade coa cana, doce mil estadios. A lonxitude e a anchura e a altura da mesma son iguais.
17 E mediu a súa parede, cento corenta e catro cóbados, segundo a medida dun home, é dicir, do anxo.
18 E a súa muralla era de xaspe, e a cidade era de ouro puro, coma un vidro claro.
19 E os cimentos da muralla da cidade estaban adornados con todo tipo de pedras preciosas. A primeira fundación foi o jaspe; o segundo, zafiro; a terceira, unha calcedonia; o cuarto, unha esmeralda;
20 O quinto, sardónix; o sexto, sardius; o sétimo, crisólito; o oitavo, berilo; o noveno, un topacio; o décimo, un crisopraso; o undécimo, un xacinto; o duodécimo, unha amatista.
21 E as doce portas eran doce perlas; todas as portas eran dunha soa perla, e a rúa da cidade era de ouro puro, coma de vidro transparente.
22 E non vin templo nel, porque o Señor Deus Todopoderoso e o Cordeiro son o seu templo.
23 E a cidade non necesitaba do sol nin da lúa para brillar nela, porque a gloria de Deus a iluminaba, e o Cordeiro é a súa luz.
24 E as nacións dos que se salvan andarán á súa luz, e os reis da terra traen nela a súa gloria e honra.
25 E as portas dela non se pecharán de día, porque alí non haberá noite.
26 E levarán nela a gloria e a honra das nacións.
27 E de ningún xeito entrará nela cousa que contamine, nin que faga abominación nin faga mentira, senón os que están escritos no libro da vida do Cordeiro.

CAPÍTULO 22

1 E mostroume un río puro de auga de vida, claro coma o cristal, que saía do trono de Deus e do Año.
2 No medio da rúa, e a cada lado do río, había a árbore da vida, que daba doce froitos e daba o seu froito cada mes; e as follas da árbore eran para a cura de as nacións.
3 E non haberá máis maldición, senón que estará nel o trono de Deus e do Año; e os seus servos serviranlle:
4 E verán o seu rostro; e o seu nome estará na súa fronte.
5 E alí non haberá noite; e non necesitan vela, nin luz do sol; porque o Señor Deus dálles luz: e reinarán para sempre e para sempre.
6 E díxome: "Estes ditos son fieis e verdadeiros; e o Señor, Deus dos santos profetas, enviou o seu anxo para mostrarlles aos seus servos as cousas que deben facerse en breve".
7 Velaquí, veño axiña: benaventurado o que garda as palabras da profecía deste libro.
8 E eu, Xoán, vin estas cousas e escoiteas. E cando oín e vin, caín para adorar diante dos pés do anxo que me mostrou estas cousas.
9 Entón díxome: "Mira que non o fagas, porque eu son o teu compañeiro de servizo, e dos teus irmáns os profetas, e dos que gardan as palabras deste libro: adora a Deus".
10 E díxome: "Non selas as palabras da profecía deste libro, porque o tempo está preto".
11 O que é inxusto, que sexa aínda inxusto; e o que é inmundo, que se ensucie aínda; e o que sexa xusto, que sexa aínda xusto; e o que é santo, que sexa aínda santo.
12 E velaquí, vou axiña; e a miña recompensa está comigo, para darlle a cada un segundo a súa obra.
13 Eu son o Alfa e a Omega, o principio e o fin, o primeiro e o derradeiro.
14 Benaventurados os que cumpren os seus mandamentos, para que teñan dereito á árbore da vida e poidan entrar polas portas da cidade.
15 Porque fóra están os cans e os feiticeiros, os fornicarios, os asasinos e os idólatras, e todo o que ama e fai mentira.
16 Eu Xesús enviei o meu anxo para que che testifique estas cousas nas igrexas. Eu son a raíz e a descendencia de David, e a estrela brillante e matutina.
17 E o Espírito e a noiva din: Ven. E quen oia diga: Veña. E que veña o que ten sede. E quen queira, que tome libremente a auga da vida.
18 Porque dou testemuño a todo o home que escoita as palabras da profecía deste libro: Se alguén engade a estas cousas, Deus engadiralle as pragas que están escritas neste libro:
19 E se alguén quita as palabras do libro desta profecía, Deus quitará a súa parte do libro da vida, da cidade santa e das cousas que están escritas neste libro.
20 O que testemuña estas cousas di: "Certamente vou axiña". Amén. Aínda así, ven, Señor Xesús.
21 A graza do noso Señor Xesucristo estea con todos vós. Amén.